LEE CHILD

CRIME

Un glonț la țintă

ROMAN DIN SERIA JACK REACHER
ECRANIZAT SUB TITLUL JACK REACHER,
CU TOM CRUISE ÎN ROLUL PRINCIPAL

„EROUL PERFECT: IUBIT DE FEMEI,
TEMUT DE BĂRBAȚI
ȘI RESPECTAT DE TOATĂ LUMEA."
CHICAGO SUN-TIMES

CONNECTION FICTION

TREI

„Evadarea perfectă din cotidian."

NEW YORK TIMES

„Remarcabil la romanele lui Lee Child este că nu le poți lăsa din mână."

INDEPENDENT ON SUNDAY

„Punctele forte ale lui Lee Child sunt dialogurile memorabile și direcția mereu imprevizibilă în care o ia povestea."

EVENING STANDARD

„Romanele din seria Jack Reacher sunt îmbibate de adrenalină. Și totodată din ele răzbate un puternic simț al binelui și al răului."

LITERARY REVIEW

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Lee Child

Un glonț la țintă

Roman din seria *Jack Reacher*

Traducere din limba engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Daniel Eberhat

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/© peeterv

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Dan Crăciun

Corectură:
Irina Mușătoiu
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHILD, LEE
Un glonț la țintă / Lee Child ; trad. din lb. engleză de Constantin Dumitru-Palcus. - București : Editura Trei, 2021
ISBN 978-606-40-1101-5

I Dumitru-Palcus, Constantin (trad.)

821.111

Titlul original: One Shot
Autor: Lee Child

Copyright © Lee Child 2005
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1101-5

Pentru Maggie Griffin, prima și cea mai bună prietenă
din America a lui Jack Reacher

Capitolul 1

Vineri. Ora cinci după-amiază. Momentul acela al zilei în care e, poate, cel mai greu să te miști neobservat prin oraș. Sau poate cel mai ușor. Pentru că vinerea la ora cinci după-amiaza nimeni nu e atent la nimic. Fiecare își vede de drumul lui.

Bărbatul cu pușca mergea cu mașina spre nord. Nici prea repede, nici prea încet. Nu voia să atragă atenția. Sau să iasă în evidență. Se afla într-o dubiță vopsită în culori deschise, care avusese și zile mai bune. Era singur la volan. Purta un impermeabil de culoare deschisă și genul ăla de fes pe care și-l pun pe cap bătrânii pe terenul de golf, când arde soarele sau când plouă. Fesul avea de jur-împrejur o bandă în două nuanțe de roșu. Și-l trăsese bine pe cap. Impermeabilul era încheiat până sus. Bărbatul purta ochelari de soare, cu toate că duba avea geamuri fumurii și cerul era înnorat. În plus, purta mănuși, deși mai erau trei luni până la sosirea iernii, iar vremea nu era rece.

În locul unde First Street începea să urce un deal, traficul încetini până la viteza melcului. Apoi se opri complet acolo unde, din două benzi de circulație, era funcțională doar una, pentru că asfaltul fusese răscolit de niște lucrări de reparații. Tot orașul era plin de șantiere. De un an, să circuli

cu mașina devenise un coșmar. Gropi în asfalt, camioane cu pietriș, betoniere, mașini de asfaltat. Bărbatul cu pușca ridică mâna de pe volan. Își trase mânșeta și se uită la ceas.

Unsprezece minute.

Ai răbdare.

Ridică piciorul de pe frână și lăsă mașina să se târască alți câțiva metri. Apoi se opri din nou în locul unde șoseaua se îngusta și trotuarele se lărgeau, pentru că începea districtul comercial din centrul orașului. Pe stânga și pe dreapta erau magazine mari, fiecare ceva mai înalt decât cel anterior, urmând profilul ascendent al drumului. Cumpărătorii aveau suficient spațiu să se plimbe pe trotuarele largi. Stâlpii de iluminat și cei pentru arborarea steagurilor — toți rezistenți, făcuți din fontă — erau aliniați ca niște santinele între oameni și mașini. Oamenii aveau la dispoziție mai mult spațiu decât mașinile. Traficul era foarte lent. Se uită din nou la ceas.

Opt minute.

Ai răbdare.

După nici o sută de metri, prosperitatea nu mai era la fel de vizibilă. Iar traficul, mai puțin aglomerat. First Street se lărgea și devenea mai sărăcăcioasă. Străjuită de baruri și de prăvălii cu mărfuri la un dolar bucata. O parcare pe stânga. Apoi alte lucrări de construcții în partea în care se extindea parcarea etajată. Mai în față, strada era blocată de un zid jos. În spatele lui, o piață pietonală aflată în bătaia vânturilor, o piscină ornamentală și o fântână. În stânga pieței, vechea bibliotecă orășenească. Pe dreapta, o clădire nouă de birouri. În spatele acesteia, un turn negru din sticlă. First Street cotea brusc, în unghi drept, în fața zidului care delimita piața și continua spre vest, pe lângă intrările din spate ale clădirilor dispuse dezordonat și pe lângă rampe pentru încărcarea și

descărcarea mărfurilor, iar mai departe, pe sub autostrada statală supraînălțată.

Dar omul din dubiță încetini înainte să ajungă la curba din dreptul pieței, coti la stânga și intră în parcarea etajată. Urcă direct pe rampă. Nu exista barieră, pentru că fiecare loc de parcare avea propriul aparat de contorizare. Prin urmare, nu exista niciun casier, niciun martor, niciun tichet, nicio dovadă materială. Bărbatul din dubiță știa toate acestea. Merse pe rampele ce duceau la primul nivel și se îndreptă spre colțul cel mai îndepărtat al construcției. Lăsă motorul la ralanti pentru un moment, coborî din vehicul și mută un con portocaliu de semnalizare din locul pe care și-l dorea. Era ultimul din partea veche a clădirii, fix lângă zona în care se făcea legătura cu aripa nouă a parcării.

Conduse duba în locul astfel eliberat și opri motorul. Rămase nemișcat o clipă. Garajul era liniștit. Plin ochi cu mașini tăcute. Locul pe care și-l rezervase cu ajutorul conului de semnalizare era ultimul rămas liber. Garajul era întotdeauna aglomerat. Știa asta. Tocmai de aceea îl extindeau. Îi dublau volumul. Era folosit de oamenii care mergeau la cumpărături. De-aia era liniștit. Niciun om întreg la minte n-ar fi încercat să plece de aici la ora cinci. Adică la ora de vârf. Mai ales cu întârzierile provocate de lucrările de construcții. Ori plecai mai devreme, pe la patru, ori așteptai până la șase.

Bărbatul din dubă se uită la ceas.

Patru minute.

Ușurel.

Deschise portiera și coborî. Scoase o monedă de 25 de cenți din buzunar și o puse în aparat. Roti mânerul cu fermitate și auzi moneda căzând, după care văzu cronometrul atestând faptul că mai are o oră de parcare. Nu se

auzi nimic altceva. Nu se simțea nimic în aer, în afară de mirosul automobilelor parcate. Benzină, cauciuc, gaze de eșapament răcite.

Rămase nemișcat lângă dubă. În picioare avea o pereche de bocanci vechi, concepuți special pentru deșert. Piele întoarsă kaki, găuri de șireturi simple, talpă din crep alb, făcuți de firma Clarks din Anglia, foarte îndrăgiți de soldații din Forțele Speciale. Un design emblematic, neschimbat, poate, de șaizeci de ani.

Aruncă o privire în spate, către parcometru. Cincizeci și nouă de minute. N-o să aibă nevoie de cincizeci și nouă de minute. Deschise ușa culisantă din spatele dubei, se aplecă înăuntru și, dând deoparte o pătură, scoase la iveală o pușcă. Era o armă cu autoîncărcare de tip Springfield M1A Super Match, cu patul din lemn de nuc american, țeavă grea, de calitate, și încărcător cu zece cartușe de calibrul .308. Era echivalentul comercial al puștilor cu lunetă M-14 cu autoîncărcare, pe care armata americană le folosea mai demult, pe vremea când era și el soldat. O pușcă excelentă. Poate nu la fel de precisă ca o carabină vârf de gamă când e vorba despre primul foc tras la rece, dar își făcea treaba. Chiar foarte bine. Nu era nevoie să tragă la distanțe extraordinare. Fusese încărcată cu cartușele lui preferate, Lake City M852. Înveliș din bronz Special Lake City Match, praf de pușcă de calitate federală, gloanțe Sierra Matchking de 168-grain[1], cu vârf scobit și bază tronconică. Probabil că muniția era de o calitate mai bună decât arma. O ușoară nepotrivire.

Ascultă liniștea și ridică pușca de pe bancheta din spate. O duse spre locul în care se termina vechea parte a

[1] Unitate de măsură pentru greutatea gloanțelor. 1 grain este a 7 000-a parte dintr-o livră, respectiv aproximativ 64,8 mg. Astfel, un glonț cu greutatea de 168 grain are 10,88 grame. *(N.t.)*

parcării și începea clădirea cea nouă. Între betonul vechi și cel nou era un șănțuleț de circa un centimetru. Ca o linie de demarcație. Bănuia că era un rost de dilatare. Pentru a compensa schimbările structurale cauzate de temperaturile ridicate din timpul verii. Probabil că urmau să-l umple cu gudron moale. Fix deasupra rostului, era o bandă galbenă, prinsă între doi stâlpi, pe care scria cu litere negre *Atenție! Accesul interzis*. Se lăsă într-un genunchi și se strecură pe sub ea. Se ridică din nou și păși în spațiul construcției noi, neterminate.

Părți din planșeul nou din beton erau netezite, în vreme ce altele erau rugoase, așteptând să fie finisate. Din loc în loc, erau întinse scânduri pe post de podețe. Ici și colo erau stive de saci plini cu ciment și grămezi de saci goi. Se vedeau și alte rosturi de dilatare. Din tavan atârnau șiruri de becuri electrice fără abajur, stinse. Se mai găseau împrăștiate roabe goale, doze de bere strivite, bobine de cabluri, bucăți de grinzi din lemn aruncate la întâmplare, grămezi de pietriș, betoniere tăcute. Praful de ciment gri, fin ca talcul, domnea pretutindeni, emanând un miros de var umed.

Omul cu pușca își continuă drumul prin întuneric, până se apropie de colțul nord-estic al construcției noi. Apoi se opri, se lipi cu spatele de un stâlp din beton nefinisat și rămase nemișcat. Se deplasă ușor spre dreapta, cu capul întors, până reuși să vadă unde se afla. Era cam la doi metri și jumătate de zidul care marca perimetrul aripii noi a parcării. Privea spre nord. Zidul era înalt cam până la șold. Neterminat. În el fuseseră încastrate tije pe care aveau să fie montate barierele metalice menite să împiedice mașinile să lovească betonul. În podea se vedeau receptaculele în care urmau să fie montate noile parcometre.

Bărbatul cu pușca înaintă cu prudență și se întoarse puțin, până simți între omoplați colțul stâlpului. Întoarse din nou capul. Acum se uita spre nord-est. Direct spre piața publică. Piscina ornamentală era un dreptunghi lung și îngust, orientat în direcția spre care privea el. Avea cam 25 pe 6 metri. Semăna cu un bazin mare de apă, postat pur și simplu acolo. Ca o piscină rezidențială mare, cu nivelul apei deasupra solului. Era mărginită de patru pereți din cărămidă, înalți până la șold. Vălurelele de apă se loveau de fețele interioare ale pereților. Linia lui de ochire mergea în diagonală, de la colțul apropiat al bazinului la cel depărtat. Adâncimea apei nu părea să depășească un metru. Fântâna arteziană era montată chiar în centrul piscinei. Îi auzea clipocitul, așa cum auzea și traficul lent de pe stradă și târșâitul de pași de sub el. Zidul din față al piscinei se afla la mai puțin de un metru de zidul care separa piața de First Street. Cele două ziduri joase mergeau paralel unul cu altul cale de șase metri, de la est la vest, fiind separate doar de un spațiu cât o alee îngustă.

Se afla la primul etaj al garajului, dar, cum First Street avea un parcurs ascendent, însemna că piața se afla la mult mai puțin de un nivel sub el. Unghiul era fără doar și poate descendent, dar mic. Putea să vadă, în partea dreaptă a pieței, ușa noii clădiri de birouri. Locul era cam sărăcăcios. Clienții nu se prea înghesuiseră să închirieze spații în clădirea respectivă. Lucru pe care omul cu pușca îl știa. Așa încât, pentru a oferi o aură de credibilitate noului centru al orașului, guvernanții îl umpluseră cu birouri administrative. Acolo se aflau Registrul Auto și un birou de recrutare comun pentru armată, marina militară, forțele aeriene și pușcașii marini. Poate că și Serviciul de Asigurări Sociale se afla tot acolo. Și fiscul. Omul cu pușca nu era foarte sigur. Și nici nu prea-i păsa.

Se lăsă în genunchi, apoi se întinse pe burtă. Târâșul era principalul mod de deplasare al lunetistului. În anii de serviciu militar parcursese astfel un milion de kilometri. Pe genunchi, pe coate și pe burtă. Consemnul tactic standard pentru lunetiști și cercetași era ca aceștia să se desprindă de companie la o distanță de circa o mie de metri și să se târască până ajungeau la poziția stabilită. La antrenamente, petrecuse multe ore exersând această manevră, ca să evite binoclul observatorilor. De data asta însă, avea de străbătut doar doi metri și jumătate. Și, din câte știa, nu exista niciun binoclu ațintit asupra lui.

Ajunse la baza zidului și rămase strâns lipit de betonul nefinisat. Se ridică în șezut. Apoi în genunchi. Își îndoi piciorul drept sub el. Ridică piciorul stâng, astfel încât talpa să stea lipită de beton și fluierul piciorului să fie în poziție verticală. Își sprijini cotul stâng pe genunchiul stâng. Ridică pușca. Rezemă ulucul țevii pe creasta zidului din beton. Mișcă arma ușor, înainte și înapoi, până când simți că e ferm poziționată. *Poziția de tragere în genunchi, cu sprijin*, o numea manualul de antrenament. Era o poziție bună. Din experiența lui, doar poziția întins pe burtă cu arma sprijinită pe bipod o depășea ca stabilitate. Inspiră, expiră. *Un glonț, o victimă.* Ăsta era crezul lunetistului. Pentru reușită, era nevoie de control, de stabilitate și de calm. Inspiră, expiră. Simțea cum se relaxează. Simțea cum i se limpezește mintea.

Pregătit.

Infiltrare reușită.

Acum așteaptă momentul potrivit.

Așteptă cam șapte minute, nemișcat, respirând calm, limpezindu-și mintea. Se uită la biblioteca din stânga lui. Autostrada supraînălțată se curba în jurul clădirii vechi

din calcar, ca și cum ar fi îmbrățișat-o pentru a o proteja de rele. Apoi se îndrepta ușor și trecea prin spatele turnului negru din sticlă. Acolo se ridica aproximativ la nivelul etajului al treilea. Lângă intrarea principală a turnului, se înălța pe un monolit sigla în formă de coadă de păun a companiei NBC, dar omul cu pușca era sigur că filiala locală a unei rețele de televiziune nu putea să ocupe întreaga clădire. Un singur etaj, probabil. Presupunea că restul spațiului era închiriat de firme de avocatură cu asociați unici, contabili autorizați, agenții imobiliare, brokeri de asigurări sau manageri de investiții. Sau era gol.

Oamenii ieșeau din noua clădire pe dreapta. Persoane care obținuseră permise de conducere noi, își predaseră plăcuțele de înmatriculare vechi, se înrolaseră în armată sau avuseseră probleme cu birocrația federală. O mulțime de oameni. Era ora de închidere a birourilor federale. Vineri, ora cinci după-amiază. Oamenii ieșeau pe uși și mergeau de la dreapta spre stânga, direct prin fața lui, ordonându-se într-un singur șir când pătrundeau în spațiul îngust și treceau pe lângă latura scurtă a piscinei ornamentale, printre cele două ziduri joase. Ca niște rațe la o galerie de tir. Unul după altul. *Un mediu bogat în ținte.* Distanța era de treizeci de metri. Cu aproximație. În mod cert mai puțin de treizeci și cinci de metri. *Foarte aproape.*

Studie.

Unii oameni își treceau degetele prin apă, din mers. Zidurile aveau chiar înălțimea potrivită pentru asta. Omul cu pușca putea să vadă monedele din cupru lucind pe plăcile negre de faianță de pe fund. Imaginea se mișca vălurită în locul în care jetul de la arteziană tulbura suprafața apei.

Omul cu pușca privea. Aștepta.

Șuvoiul de oameni se îngroșă. Acum, cei care voiau să treacă pe lângă piscină erau atât de mulți, încât

trebuiau să se oprească, să se grupeze și să aștepte ca să intre în șirul indian care trecea printre cele două ziduri joase. La fel cum traficul se gâtuise la baza arterei First Street. Un blocaj. *După dumneavoastră. Nu, dumneavoastră primul.* Politețea excesivă încetinea deplasarea pietonilor. O duzină de rațe *lente* într-o galerie de tir.

Omul cu pușca inspiră, expiră și așteptă.

Deodată, încetă să mai aștepte.

Apăsă pe trăgaci și continuă să apese.

Primul glonț îl nimeri în cap pe un bărbat și îl ucise instantaneu. Împușcătura răsună puternic și se auzi *boom*-ul specific când glonțul depăși bariera sonică, apoi un norișor de ceață roz se ridică din capul victimei și individul se prăbuși ca o marionetă cu sforile retezate.

Primul foc tras la rece, prima victimă.

Excelent.

Acționă repede, de la stânga la dreapta. Al doilea foc îl nimeri în cap pe următorul bărbat din șir, cu același rezultat. Al treilea lovi o femeie, tot în cap. Rezultat identic. Trei focuri în vreo două secunde. Trei ținte doborâte. Surpriză totală. Nicio reacție timp de o fracțiune de secundă. Apoi se dezlănțui haosul. Infernul. Panica. În spațiul îngust dintre zidul pieței și zidul piscinei erau doisprezece oameni. Trei fuseseră deja doborâți. Cei nouă rămași o rupseră la fugă. Patru se repeziră în direcția în care mergeau, iar cinci făcură cale-ntoarsă. Cei cinci se ciocniră de presiunea celor care continuau să vină spre ei. Izbucniră țipete stridente. Drept în fața bărbatului cu pușca se formase o masă compactă de oameni panicați. Distanța: mai puțin de 35 de metri. Foarte aproape.

Al patrulea glonț ucise un bărbat în costum. Al cincilea își rată complet ținta. Glonțul trecu aproape de umărul unei femei și dispăru sfârâind în piscina ornamentală.

Lunetistul ignoră rateul și mișcă aproape imperceptibil țeava puștii. Al șaselea glonț îl nimeri pe un individ la rădăcina nasului și-i făcu capul să explodeze.

Bărbatul cu pușca încetă să mai tragă.

Se lăsă după zid și se târî în spate cam un metru. Simțea mirosul de praf de pușcă ars și, peste țiuitul din urechi, auzea țipetele femeilor și zgomotele pașilor, alături de scrâșnetele de frâne ale mașinilor de pe strada de mai jos. *Nu vă faceți griji, omuleților*, își zise. *S-a terminat de-acum. Plec.* Întins pe burtă, adună tuburile de cartuș goale într-o grămăjoară. Alama luminoasă de Lake City lucea chiar în fața lui. Strânse cinci dintre ele în mâinile înmănușate, dar al șaselea se rostogoli și căzu în rostul de dilatare nefinisat. Drept în micul șanț adânc de 20 de centimetri și lat de un centimetru. Auzi zgomotul metalic surd când tubul lovi fundul șanțului.

Decizie?

Îl las acolo, bineînțeles.

Nu e timp.

Băgă cele cinci tuburi în buzunarul impermeabilului și se târî înapoi pe bombeuri, pe antebrațe și pe abdomen. Rămase un moment nemișcat și ascultă țipetele mulțimii. Apoi se ridică succesiv în genunchi și în picioare. Se întoarse și porni înapoi pe unde venise, repede, dar cu mișcări controlate, peste betonul nefinisat, de-a lungul podețelor din scânduri, prin întuneric și praf, pe sub banda galbenă cu scris negru. Înapoi la dubă.

Ușa din spate era tot deschisă. Înveli pușca în pătura ei și închise ușa mașinii. Se urcă la volan și porni motorul. Se uită prin parbriz la parcometru. Mai avea la dispoziție 49 de minute. Dădu cu spatele și o luă spre rampa de ieșire. Părăsi incinta garajului printr-o ieșire nesupravegheată, făcu la dreapta și apoi la stânga printr-un

fact on connection

labirint de străduțe din spatele magazinelor universale. Când se auziră primele sirene, trecuse deja pe sub autostrada supraînălțată. Răsuflă ușurat. Sirenele se îndreptau spre est, iar el se deplasa spre vest.

Bine lucrat, își zise. *Infiltrare fără a fi detectat, șase gloanțe trase, cinci ținte doborâte, evacuare reușită, succes total.*

O idee îl făcu să zâmbească. Statisticile militare pe termen lung arătau că infanteria unei armate moderne trebuie să tragă 15 000 de gloanțe pentru a ucide un inamic. Lunetiștii au un procent de reușită mai bun. Mult mai bun. La drept vorbind, de 12 500 de ori mai bun. Un lunetist dintr-o armată modernă consumă 1,2 gloanțe pentru a elimina o țintă. Iar 1,2 se întâmplă să fie și rezultatul raportului 6/5 — șase gloanțe, cinci victime. Exact aceeași medie ca în statistici. Aritmetică simplă. Așadar, la atâția ani de la ieșirea din serviciul activ, un lunetist militar bine antrenat obținuse scorul pe care l-ar fi așteptat instructorii în momentul pregătirii sale pentru luptă. Superiorii lui ar fi fost foarte încântați de rezultat.

Dar instructorii militari pregăteau lunetiști pentru câmpul de luptă, nu pentru criminalitate urbană. În mediul urban, factori necunoscuți survin pe neașteptate. Acești factori tind să modifice definiția unei *evacuări reușite*. În cazul de față, presa a reacționat cel mai repede. Deloc surprinzător, dat fiind că focurile de armă fuseseră trase chiar în fața filialei locale a rețelei NBC. Două lucruri se petrecură chiar înainte ca cel puțin zece trecători panicați să formeze simultan numărul de urgență 911. Mai întâi, fiecare cameră video din birourile NBC începu să înregistreze. Operatorii apucară repede camerele, le porniră și le îndreptară spre ferestre. În al doilea rând, o știristă locală, Ann Yanni, începuse să repete ceea ce știa că va fi prima ei relatare de *breaking news* difuzată la

nivel național. Era îngrețoșată, speriată și serios zdruncinată, dar nu era dispusă să rateze o asemenea ocazie. Așa că începu să schițeze relatarea în minte. Știa că vorbele stabilesc agende, iar primele cuvinte care i-au venit în minte au fost *lunetist*, *nesăbuit* și *măcel*. Banale, dar sugestive. Pentru că așa vedea Ann Yanni situația. Iar *măcel* era un cuvânt excelent. El comunica frivolitatea, caracterul aleatoriu, sălbăticia, ferocitatea. În același timp, știa că n-o să fie potrivit pentru legendele fotografiilor. Acolo, *masacru* era mai bun. *Masacrul de vineri seară? Masacrul de la ora de vârf?* Alergă spre ușă cu speranța că tipul care se ocupa de grafică o să găsească spontan ceva în spiritul acelor fraze.

De asemenea, de pe câmpul de luptă lipsesc forțele de ordine urbane. Duzina de apeluri simultane la 911 au făcut ca pupitrul dispeceratului de urgențe să fie luminat ca un pom de Crăciun, iar poliția locală și pompierii s-au pus în mișcare în mai puțin de 40 de secunde. Toate vehiculele au fost trimise pe teren cu sirenele și girofarurile în funcțiune. Toate mașinile de poliție, toți detectivii disponibili, toți tehnicienii criminaliști, toate mașinile de pompieri, toți paramedicii, toate ambulanțele. La început a fost un balamuc total. Cei care sunaseră la 911 vorbiseră panicați și incoerent. Dar se înțelegea cât se poate de clar că se comiseseră niște crime și că oamenii nu erau puși pe glume, așa că detectivului-șef de la Brigada de Crime Grave i s-a încredințat comanda temporară. Era un ofițer de poliție cu state vechi, priceput, care urcase în ierarhie de la statutul de ofițer de patrulă. Îl chema Emerson. Gonea prin traficul îngreunat evitând lucrările de construcție, deznădăjduit, disperat, fără să aibă cum să-și dea seama ce se întâmplase. Jaf armat, droguri, luptă între bande rivale, terorism — nu avea nicio informație

concretă. Absolut niciuna. Dar era calm. Relativ. Pulsul i se menținea sub 150 de bătăi pe minut. Ținea deschis canalul de comunicare cu dispecerul, dornic să afle detalii în timp ce conducea mașina.

— Un apel nou de pe un celular, anunță dispecerul.

— De la cine? strigă Emerson.

— Un pușcaș marin, de la biroul de recrutări.

— Martor?

— Nu, era înăuntru. Dar acum e afară.

Emerson strânse din dinți. Știa că n-o să ajungă primul la locul faptei. Nici pe departe. Știa că în acel moment conducea operațiunea de la distanță. Așa că avea nevoie de ochi la fața locului. Acum. *Un pușcaș marin? Hai că merge.*

— OK, spuse el. Fă-mi legătura.

Se auziră câteva declicuri și zgomote venite din centrală, după care Emerson auzi un fond sonor diferit. Era de afară, cu țipete și clipocit de apă în fundal. *Arteziana*, își zise.

— Cine-i la telefon? întrebă el.

Îi răspunse o voce calmă, dar grăbită, puternică și ușor răgușită, vorbind cu gura aproape de microfonul telefonului.

— Numele meu e Kelly. Sunt sergent în Corpul de Marină al Statelor Unite. Cu cine vorbesc, vă rog?

— Emerson, de la departamentul de poliție. Sunt în trafic, cam la zece minute distanță. Ce-avem acolo?

— Cinci victime, spuse infanteristul.

— Cinci morți?

— Afirmativ.

Dar-ar dracii!

— Ceva răniți?

— Nu văd niciunul.

— Cinci morți și niciun rănit?

— Afirmativ, confirmă soldatul.

Emerson nu spuse nimic. Văzuse împușcături în locuri publice. Văzuse oameni morți. Dar nu văzuse niciodată *numai* oameni morți. Împușcăturile în locuri publice produceau întotdeauna răniți, pe lângă morți. De regulă, într-un raport de unu la unu, cel puțin.

— Ești sigur că nu e niciun rănit acolo? întrebă el.

— Categoric, domnule.

— Cine sunt morții?

— Civili. Patru bărbați și o femeie.

— La dracu'!

— De acord cu dumneavoastră, domnule.

— Tu unde erai?

— În biroul de recrutare.

— Ce ai văzut?

— Nimic.

— Ce ai auzit?

— Focuri de armă, șase gloanțe.

— Pistoale?

— Nu, o armă lungă, cred. Una singură.

— O *pușcă*?

— Cu încărcare automată, bănuiesc. A tras repede, dar nu era pe foc automat. Toate victimele au fost împușcate în cap.

Un lunetist, își zise Emerson. *Dar-ar dracii! Un nebun cu o pușcă de asalt.*

— Individul a plecat acum? întrebă el.

— Nu se mai trage, domnule.

— Ar putea fi tot acolo?

— E o posibilitate, domnule. Oamenii s-au pus la adăpost. Cei mai mulți s-au refugiat în bibliotecă.

— Tu unde ești?

— Cu capul jos, ascuns după zidul pieței, domnule. Mai sunt câțiva oameni cu mine.

— Și *el* unde era?

— Nu pot fi sigur. Poate în parcarea etajată. În aripa nouă. Oamenii arătau cu degetul într-acolo. Se poate să se fi văzut foc la gura țevii. Și aia e singura construcție înaltă care oferă vedere direct spre cei uciși.

Un bârlog, își zise Emerson. *O blestemată de vizuină de șobolani.*

— Cei de la televiziune sunt aici, spuse pușcașul.

La naiba! își zise Emerson.

— Ești în uniformă? întrebă el.

— Uniformă completă, domnule. Pentru biroul de recrutare.

— În regulă, fă tot ce poți ca să mențiii ordinea până ajung acolo oamenii mei.

— Am înțeles, să trăiți!

Apoi legătura cu infanteristul se întrerupse și Emerson auzi din nou respirația dispecerului. *Oameni de televiziune și un nebun cu o pușcă*, își zise. *Fir-ar dracu'-al dracului să fie! Presiune, întrebări indiscrete, ipoteze năstrușnice, ca în orice loc în care s-au aflat simultan jurnaliști și un nebun cu o pușcă.* Acționă întrerupătorul care îl punea în legătură cu rețeaua radio a mașinilor de poliție.

— Atenție, toate unitățile! A fost un singur descreierat, cu o pușcă. Probabil o armă cu încărcare automată. A tras fără o țintă anume, într-o piață publică. Posibil din aripa nouă a parcării etajate. Așa că ori e încă în clădire, ori și-a luat deja zborul. Dacă a șters-o, a plecat pe jos sau cu un vehicul. Toate unitățile aflate la mai mult de zece străzi distanță de piață să se oprească în acest moment și să formeze un perimetru de siguranță. Nimeni nu intră, nimeni nu iese, s-a-nțeles? Niciun vehicul, niciun pieton, absolut

nimeni, orice s-ar întâmpla. Toate unitățile care sunt mai aproape de zece cvartale să se apropie cu prudență maximă. Dar nu-l lăsați să plece. *Nu-l ratați.* E musai să nu dăm greș, oameni buni. Trebuie neapărat să-l prindem *azi*, până n-apucă CNN-ul să ne calce în picioare.

Omul din dubiță apăsă butonul telecomenzii de pe oglinda retrovizoare și ușa garajului rulă în sus. Parcă mașina în garaj și apăsă din nou butonul, astfel că ușa coborî în spatele lui. Opri motorul și rămase un moment nemișcat. Apoi coborî din vehicul și merse în bucătărie, trecând prin marchiză. Mângâie câinele pe cap și porni televizorul.

Echipați cu armuri de corp complete, paramedicii intrară în bibliotecă prin spatele clădirii. Doi rămaseră înăuntru, ca să vadă dacă nu existau răniți printre cei care se adăpostiseră acolo. Patru paramedici ieșiră pe ușa din față și alergară prin piață cu capetele plecate, ascunzându-se în spatele zidului. Merseră târâș până la victime și confirmară că toate erau decedate. Apoi rămaseră pe loc. Lipiți de sol și nemișcați lângă cadavre. *Fără expunere inutilă până terminăm de cercetat parcarea,* ordonase Emerson.

Emerson parcă la două intersecții de piață și îi ordonă unui sergent în uniformă să conducă percheziția din parcare de sus în jos, începând cu colțul sud-vestic. Polițiștii în uniformă au percheziționat al treilea, al doilea și apoi primul etaj. La final, parterul. Partea veche a garajului era mai dificil de verificat. Prost iluminată și plină cu mașini parcate, fiecare dintre acestea reprezentând o posibilă ascunzătoare. Un ins se putea ascunde într-o mașină, sub ea sau după ea. Dar n-au găsit pe nimeni. La noua

aripă a parcării n-au întâmpinat probleme. Nu era deloc luminată, dar nici mașini nu erau parcate acolo. Polițiștii au cercetat fiecare nivel, rând pe rând, cu fasciculele lanternelor.

Absolut nimeni.

Sergentul se relaxă și raportă îndeplinirea misiunii.

— Bine lucrat! îl felicită Emerson.

Și într-adevăr lucraseră bine. Pentru că începuseră să caute dinspre colțul sud-vestic spre exterior, colțul nord-estic rămăsese neatins. Nimic nu fusese deranjat acolo. Așa că, din noroc sau ca urmare a unei judecăți sănătoase, departamentul de poliție efectuase o operațiune ireproșabilă în prima fază a ceea ce, la final, va fi văzută ca o investigație ireproșabilă de la un capăt la altul.

Pe la șapte seara se întunecase deja, iar Ann Yanni apăruse la TV de 11 ori. De trei ori în transmisiuni preluate în toată rețeaua și de opt ori doar pe postul local. În sinea ei, era ușor dezamăgită de acel raport. Înțelegea un oarecare scepticism pe care-l simțea venind dinspre birourile editoriale ale rețelei. *Dacă e vărsare de sânge, în prime-time ajunge* era crezul oricărei organizații de presă, dar crima se produsese departe de New York sau Los Angeles. Nu se întâmplase în vreo suburbie cochetă a Washington, D.C. Avea un iz de „ciudățenie din inima țării". Nu exista posibilitatea ca vreun personaj *important* să se fi aflat în cătarea lunetistului. Așa că nu era chiar material de maximă audiență. Și, la drept vorbind, Ann nu avea prea multe de comunicat. Niciuna dintre victime nu fusese încă identificată. Niciunul dintre cei *măcelăriți*. Poliția locală își ținuse cărțile aproape de piept până la notificarea individuală a familiilor. Așa că n-avea de relatat povești melodramatice. Nu era sigură care dintre bărbații

doborâți fusese însurat. Sau care dintre ei fusese bisericos. Nu știa nici dacă femeia ucisă fusese mamă sau soție. Nici elementele vizuale de care dispunea nu erau prea numeroase. Doar o mulțime care se aduna, dar barierele poliției o împiedicau să se apropie, o imagine statică de-a lungul asfaltului cenușiu al First Street și, din când în când, către un prim-plan al parcării etajate, locul în care toată lumea părea să presupună că se aflase criminalul.

Pe la ora opt, Emerson avansase binișor cu ancheta. Oamenii lui luaseră sute de declarații. Sergentul Kelly din Corpul de Marină era în continuare sigur că auzise șase gloanțe. Emerson era înclinat să-l creadă. Era de presupus că te puteai baza pe pușcașii marini în astfel de situații. Apoi un alt individ a spus că telefonul lui celular trebuie să fi fost deschis tot timpul, fiind conectat la mesageria vocală a unui amic. Compania de telefonie mobilă a recuperat înregistrarea și pe ea s-au auzit slab șase focuri de armă. Dar criminaliștii au numărat doar cinci răni de intrare în cele cinci cadavre. Prin urmare, lipsea un glonț. Alți trei martori au relatat că văzuseră un mic nor de apă ieșind din piscina ornamentală.

Emerson ordonă golirea piscinei.

Pompierii se ocupară de problemă. Instalară reflectoare, opriră fântâna și, cu o motopompă, începură să transfere apa în canalizarea orașului. Se estima că evacuarea celor circa 300 de metri cubi de apă avea să dureze cam o oră.

Între timp, tehnicienii criminaliști folosiseră paie pentru băuturi și lanterne cu fascicul laser pentru a determina traiectoriile gloanțelor fatale. Socotiseră că dovezile cele mai credibile aveau să vină de la prima

victimă. Pentru că era de presupus că bărbatul traversa hotărât piața de la dreapta la stânga când s-a tras primul glonț. După asta, era posibil ca victimele următoare să se fi răsucit, întors sau mișcat în moduri imprevizibile. Așa că și-au bazat concluziile doar pe prima victimă. Avea capul făcut varză, dar era destul de clar că glonțul penetrase craniul de la stânga la dreapta, într-un mic unghi descendent. Un tehnician s-a postat în picioare chiar în locul unde căzuse victima, iar un coleg i-a pus un pai pentru băuturi pe tâmplă, în unghiul corect, și l-a ținut nemișcat. Apoi primul tehnician s-a dat la o parte și un al treilea coleg a îndreptat fasciculul laser al lanternei prin pai. Pe colțul nord-estic al noii aripi a parcării, la primul nivel, a apărut o mică pată roșie. Martorii declaraseră că văzuseră foc la gura țevii acolo, sus. Acum știința le confirma declarațiile.

Emerson și-a trimis criminaliștii în parcare și le-a spus că au la dispoziție tot timpul necesar. Dar i-a avertizat să nu vină cu mâinile goale.

Ann Yanni plecă din turnul negru de sticlă la opt și jumătate și, însoțită de cameramani, se duse la barierele instalate la cinci străzi distanță de epicentrul tragediei. Se gândi că poate reușește să identifice prin eliminare unele dintre victime. Persoane ale căror rude nu se întorseseră acasă la cină poate că se adunaseră acolo din dorința de a obține informații. Filmă preț de douăzeci de minute, fără să obțină vreo informație clară. În schimb, se pricopsi cu douăzeci de minute de plânsete, vaiete și neîncredere înmărmurită. Întregul oraș era în suferință și în stare de șoc. Dacă la început se mândrise în taină că se afla în miezul evenimentelor, acum avea lacrimi în ochi și simțea cum i se întoarce stomacul pe dos.

Parcarea etajată a fost locul în care s-a rezolvat cazul. O comoară. O mină de aur. Un polițist de la patrulare aflat la trei intersecții distanță luase declarația unui client regulat al parcării, în care acesta susținea că ultimul loc de la primul etaj fusese blocat cu un con de semnalizare rutieră. Din cauza lui, martorul fusese nevoit să plece din garaj și să parcheze în altă parte. Chestia asta îl iritase, desigur. Un angajat al primăriei declarase că, oficial, acel con nu avea ce să caute acolo. Imposibil. N-ar fi existat niciun motiv pentru așa ceva. Conul a fost pus într-un sac pentru probe și luat de-acolo. Apoi omul de la primărie le-a spus că la intrare și la ieșire erau instalate discret camere de supraveghere, conectate la un recorder video dintr-o gheretă cu materiale de curățenie. Caseta a fost extrasă din aparat și confiscată. După care tot tipul de la primărie le-a spus că lucrările la noua construcție erau întrerupte de două săptămâni, din lipsă de fonduri. Așa că tot ce se afla acolo și era mai nou de două săptămâni nu avea nicio legătură cu el.

Tehnicienii criminaliști și-au început cercetările de la banda galbenă pe care scria cu litere negre *Atenție! Nu intrați*. Primul lucru pe care l-au găsit a fost o scamă de bumbac albastru pe betonul nefinisat de sub bandă. Doar o fibră pufoasă, abia vizibilă. Ca și cum cineva se lăsase într-un genunchi ca să se strecoare pe sub bandă și lăsase în urmă o fărâmă din blugii pe care îi purta. Au fotografiat scama și apoi au ridicat-o cu o lamelă de plastic transparent, unsă cu pastă adezivă. După care au adus niște reflectoare puternice tip Klieg și le-au îndreptat în jos, spre podea. Spre praful de ciment vechi de două săptămâni. Văzură urme perfecte de încălțăminte. Ca niște amprente. Tehnicianul-șef îl sună pe Emerson.

— Individul purta niște încălțări ciudate, spuse el.

— Cum adică ciudate?

— Ai auzit vreodată de crep? E un fel de cauciuc nerafinat. Aproape crud. Foarte aderent. Culege tot de pe jos. Dacă-l găsim pe omul ăsta, o să găsim și niște pantofi cu talpă de crep, cu praf de ciment pe toată suprafața tălpilor. De asemenea, o să găsim și un câine la el acasă.

— Un câine?

— Am găsit păr de câine aici, lipit mai demult pe talpa de crep și desprins când talpa s-a frecat de betonul rugos. Și fibre de covor. Probabil de la covoarele din casă și din mașină.

— Continuați, spuse Emerson.

La nouă fără zece, Emerson îi făcu un raport șefului poliției, în vederea unei conferințe de presă. Nu-i ascunse nimic. Era la latitudinea șefului să decidă ce să dezvăluie mass-mediei și ce să-i ascundă.

— Șase focuri trase și cinci morți, spuse Emerson. Toate gloanțele trase în cap. Pariez că e vorba despre un lunetist antrenat. Probabil un fost militar.

— Sau un vânător? sugeră șeful.

— E o mare diferență între a împușca cerbi și a împușca oameni. Poate că tehnica e aceeași, dar emoțiile sunt diferite.

— Am făcut bine că nu am informat FBI-ul?

— N-a fost un act de terorism. A fost un nebun singuratic. Am mai întâlnit cazuri din astea.

— Vreau să pot părea sigur pe mine când vorbesc despre caz.

— Știu, spuse Emerson.

— Deci cât de sigur pe mine pot fi?

— Până acum am găsit lucruri interesante, dar nu nemaipomenite.

Șeful încuviință din cap fără să spună nimic.

La nouă fix, Emerson primi un telefon de la patolog. Oamenii săi radiografiaseră capetele celor cinci victime. Vătămări masive de țesuturi, răni de intrare și de ieșire, niciun glonț blocat în craniu.

— Gloanțe cu vârfuri scobite, spuse patologul. Toate au trecut prin țintă, fără să se oprească.

Emerson se întoarse cu privirea spre piscina ornamentală. Șase gloanțe sunt acolo, își zise el. Cinci care și-au atins ținta și unul care a ratat-o.

Piscina s-a golit în sfârșit pe la nouă și un sfert, când furtunurile pompierilor au început să tragă aer. Pe fund nu mai rămăsese decât un strat de nisip murdar, gros de un deget și impregnat cu tot felul de gunoaie. Emerson ordonă reorientarea reflectoarelor și trimise doisprezece recruți de la Academie peste zid, să cerceteze piscina: șase de la un capăt și șase de la celălalt.

Tehnicienii criminaliști din aripa nouă a parcării au înregistrat patruzeci și opt de urme de pași la sosire și patruzeci și patru la plecare. Făptașul fusese încrezător în sine, dar precaut la venire, iar la plecare făcuse pași mai mari. Se grăbea. Urmele de încălțăminte erau de mărimea 44. Au găsit fibre pe ultimul stâlp din apropierea colțului nord-estic al clădirii. Bumbac mercerizat provenit, bănuiau ei, dintr-un impermeabil de culoare deschisă. Fibrele se agățaseră de stâlp la înălțimea omoplaților, ca și cum individul se sprijinise cu spatele de betonul nefinisat și apoi se furișase pe după stâlp, ca să arunce o privire în piață. Au găsit praful de pe podea răvășit în spațiul dintre stâlp și zidul exterior. Plus alte fibre albastre și fibre provenite din impermeabil, precum și fărâme minuscule de crep, palide la culoare și vechi.

— S-a deplasat târâș, spuse criminalistul-șef. Pe genunchi și pe coate când s-a apropiat de zid și pe genunchi, *pe vârfuri* și pe coate la întoarcere. Dacă-i găsim vreodată pantofii, o să-i găsim cu bombeurile zgâriate.

Au găsit locul în care individul se ridicase în șezut și apoi îngenunchease. Drept în față, erau urme de lac pe buza zidului.

— Și-a sprijinit pușca aici, spuse tehnicianul-șef. A hâțâit-o, ca s-o stabilizeze.

Tehnicianul se așează în poziția în care ar fi stat lunetistul și își ațintì privirea peste urmele de lac, ca și cum ar fi ațintit o pușcă. Drept în față, îl văzu pe Emerson, care pășea prin fața piscinei ornamentale, la mai puțin de treizeci de metri distanță.

După treizeci de minute petrecute în piscina goală, recruții de la Academie ieșiră cu o mulțime de mărunțișuri amestecate, aproape opt dolari în monede mici și șase gloanțe. Cinci dintre ele erau guguloaie diforme de plumb, dar unul arăta ca nou. Era un glonț cu vârf scobit și bază tronconică, minunat turnat, aproape sigur de calibrul .308. Emerson îl sună pe șeful criminaliștilor, aflat sus, în garaj.

— Am nevoie de tine aici, spuse el.

— Ba eu am nevoie de tine aici, răspunse tehnicianul.

Emerson urcă la etaj și îi găsi pe toți criminaliștii ghemuiți și ținând lanternele îndreptate în jos, spre o crăpătură din beton.

— Rostul de dilatare, zise tehnicianul-șef. Și uite ce-a căzut în el.

Emerson își făcu loc printre ceilalți, privi în jos și văzu o lucire de alamă.

— Un tub de cartuș, spuse el.

— Individul le-a luat pe celelalte cu el. Dar ăsta i-a scăpat.

— Amprente? întrebă Emerson.

— Putem spera, zise tehnicianul. Nu mulți poartă mănuși când își pun gloanțe în încărcătoare.

— Cum îl scoatem de-acolo?

Tehnicianul se ridică și folosi lanterna ca să localizeze o cutie electrică aflată pe tavan. Era una aproape de ei, nouă, cu cabluri neconectate atârnând ca niște frunze de palmier. Se uită pe podea, direct sub acea cutie, și văzu un purcoi de capete de cablu. Alese o bucată de sârmă pentru împământare, lungă de o jumătate de metru. O curăță de învelișul de cauciuc și o îndoi în formă de L. Era rigidă și groasă. Probabil că avea dimensiuni exagerate pentru genul de iluminat fluorescent de care bănuia că urma să beneficieze garajul. Poate că de-aia nu mai rămăseseră fonduri pentru definitivarea proiectului. Pentru că primăria cheltuia banii aiurea.

Vârî sârma în șănțulețul dintre cele două aripi ale clădirii și o mișcă până când capătul L-ului intră frumos în tubul de cartuș. Apoi îl ridică cu mare grijă, ca să nu-l zgârie. Îl lăsă să cadă direct într-o pungă din plastic pentru probe.

— Ne vedem la secție, spuse Emerson. Cam într-o oră. Chem eu un procuror.

Plecă de-acolo pe un traseu paralel cu urmele de pași. Apoi se opri lângă locul de parcare gol.

— Goliți parcometrul, strigă el. Luați amprente de pe toate monedele.

— De ce? întrebă tehnicianul, strigând la rândul lui. Crezi că individul a plătit?

— Nu vreau să lăsăm nimic la voia întâmplării.

— Trebuie să fii nebun să plătești pentru parcare cu puțin înainte de a mătrăși cinci oameni.

— Nu mătrășești cinci oameni *decât* dacă ești nebun.

Tehnicianul ridică din umeri. Să golească parcometrul? Dar bănuia că ăsta era genul de intuiție pentru care erau plătiți detectivii, așa că scoase telefonul și-l sună pe omul de legătură de la primărie, rugându-l să vină din nou acolo.

În această fază a investigației, cineva de la biroul procurorului districtual era mereu implicat, pentru că responsabilitatea pentru formularea actului de acuzare stătea pe umerii procurorului. Nu departamentul de poliție era cel care câștiga sau pierdea procesele la tribunal, ci procuratura. Așa că biroul procurorului districtual făcea propria evaluare a dovezilor. Aveau un caz? Era acesta slab sau bine fundamentat? Era ca la o audiție. Ca un proces înainte de proces. De data asta, ținând cont de gravitatea situației, Emerson însuși susținea audiția în fața procurorului. Peștele cel mare, persoana care trebuia să candideze la alegeri. Și la realegeri.

Până la urmă, au ținut o conferință în trei în biroul lui Emerson. Au participat Emerson, criminalistul-șef și procurorul. Numele acestuia, Rodin, era o contracție a unui nume rusesc, care fusese mult mai lung înainte ca stră-străbunicii lui să imigreze în America. Avea cincizeci de ani, era zvelt, bine clădit și foarte precaut. Biroul lui deținea un procentaj de victorii remarcabil, dar asta se datora în principal faptului că procurorul nu ajungea la proces decât dacă era absolut sigur că va câștiga. Orice caz care nu-i oferea certitudinea absolută îl determina pe Rodin să renunțe de timpuriu și să dea vina pe polițiști. Cel puțin asta era impresia lui Emerson.

— Am nevoie de vești foarte bune, spuse Rodin. Tot orașul e înnebunit.

— Știm exact cum s-au desfășurat lucrurile, îl informă Emerson. Putem să reconstituim fiecare etapă a traseului.

— Știți cine a fost? întrebă Rodin.

— Încă nu. Deocamdată e un necunoscut.

— În regulă, fă-mi prezentarea.

— Avem o înregistrare video monocromă cu o dubă de culoare deschisă care intră în garaj cu 11 minute înainte de eveniment. Plăcuțele nu se văd din cauza noroiului și nici unghiul camerei nu e nemaipomenit. Dar probabil că e un Dodge Caravan, nu nou, cu geamuri acoperite cu folie fumurie. Și mai studiem acum și niște înregistrări mai vechi, pentru că e clar că a mai intrat în garaj în trecut și a blocat ilegal un anumit spațiu de parcare cu un con de semnalizare rutieră, furat în prealabil de pe un șantier al primăriei.

— Putem să dovedim că a fost furat?

— Rectific, obținut, zise Emerson.

— Poate că lucrează la departamentul de construcții al primăriei.

— Posibil.

— Crezi că acel con a fost luat de la o lucrare de pe First Street?

— Tot orașul e împânzit de șantiere.

— First Street ar fi cel mai aproape.

— La drept vorbind, nu prea mă interesează de unde provine conul.

Rodin făcu semn din cap că e de acord și întrebă:

— Deci omul și-a rezervat un loc de parcare?

Emerson încuviință la rândul lui, adăugând:

— Exact în locul în care începe construcția cea nouă. Prin urmare, prezența conului acolo ar fi părut plauzibilă.

Avem un martor care l-a văzut plasat acolo cu cel puțin o oră mai devreme. Iar conul are amprente pe el. O mulțime. Degetul mare și arătătorul mâinii drepte se potrivesc cu amprentele de pe o monedă pe care am scos-o din parcometru.

— A plătit pentru parcare?

— Evident.

Rodin avu o ezitare și spuse:

— N-o să stea în picioare. Apărarea va susține că o fi pus conul acolo dintr-un motiv nevinovat. Știi, egoist, dar nevinovat. Iar moneda putea să se afle în parcometru de câteva zile.

Emerson zâmbi. *Polițiștii gândesc ca niște polițiști, iar avocații gândesc ca niște avocați.*

— Mai e ceva, spuse el. A parcat, apoi a mers pe jos prin construcția nouă. În diferite puncte a lăsat probe materiale, provenite din încălțăminte și îmbrăcăminte. Și de bună seamă că a adunat asupra sa dovezi ale trecerii pe acolo, mai ales sub formă de praf de ciment. Probabil, într-o cantitate mare.

Rodin clătină din cap.

— Asta îl leagă de locul faptei la un moment dat, în ultimele două săptămâni. Atât. Nu e suficient de specific.

— Avem și informații foarte precise despre arma folosită, spuse Emerson.

Asta îl făcu pe Rodin să ciulească urechile.

— A ratat un glonț, spuse polițistul. A ajuns în piscină. Și știi ceva? Exact asta e metoda prin care laboratoarele de balistică testează armele. Trag într-un bazin cu apă. Apa încetinește și oprește glonțul, fără să-l deterioreze câtuși de puțin. Așa că avem un glonț curat, cu toate șănțulețele și urmele necesare pentru a-l lega de o anumită pușcă.

— Puteți să găsiți acea pușcă?

— Avem și urme de lac, de pe zid, din locul unde a fixat-o.

— Asta e bine.

— Pe bune că e. Găsim pușca și apoi corelăm urmele de lac cu zgârieturile. O probă la fel de tare ca ADN-ul.

— Și o să găsești pușca?

— Am găsit și un tub de cartuș. Are pe el marcajele de la ejector. Așa că avem un glonț și un cartuș. Împreună, cele două leagă arma de crimă. Zgârieturile leagă arma de garaj. Garajul leagă crima de individul care a lăsat în urmă dovezi ale trecerii sale.

Rodin nu spuse nimic. Emerson știa că se gândea la proces. Dovezile criminalistice erau uneori greu de impus juraților. Le lipsea dimensiunea umană.

— Am găsit amprente pe tub, spuse Emerson. De când a pus cartușele în încărcător. Același deget mare și arătător ca pe moneda din parcometru și de pe conul de semnalizare. Așa că putem lega crima de armă, arma de muniție și muniția de omul care a folosit-o. Vezi? Totul se leagă. Omul, arma, crima. N-avem voie să ratăm.

— Înregistrarea video arată cum pleacă duba?

— La 90 de secunde după primul apel la 911.

— Cine e individul?

— O să știm de îndată ce primim rezultatele de la confruntarea amprentelor cu bazele de date.

— Asta dacă e în bazele de date.

— Eu cred că e un lunetist militar, spuse Emerson. Tot personalul militar e în bazele de date. Așa că e doar o chestiune de timp.

A fost o chestiune de 49 de minute. Un funcționar bătu la ușă și intră. Aduse un teanc de hârtii. Pe ele erau trecute un nume, o adresă și un istoric. Plus informații

suplimentare din tot sistemul. Inclusiv poza de pe permisul de conducere. Emerson luă hârtia și o citi dintr-o privire. Apoi încă o dată. După care zâmbi. Exact la șase ore după ce a fost tras primul foc, situația era ca și rezolvată. *N-avem voie să ratăm.*

— Îl cheamă James Barr, spuse Emerson.

Tăcere în birou.

— Are 41 de ani. Locuiește la 20 de minute de aici. Și-a făcut serviciul în Armata SUA. Lăsat la vatră cu mențiune onorabilă acum paisprezece ani. Specialist de infanterie, ceea ce pariez că înseamnă lunetist. De la serviciul de circulație am aflat că are un Dodge Caravan vechi de șase ani, de culoare bej.

Împinse hârtiile pe birou în direcția lui Rodin. Acesta le luă, le citi o dată, de două ori, cu atenție. Emerson îi urmări ochii. Îl văzu gândind: *omul, arma, crima.* Era ca și cum ai vedea că, pe ecranul unui aparat de păcănele se aliniază trei cireșe. *Bing! Bing! Bing! Certitudine absolută.*

— James Barr, spuse Rodin, ca și cum ar fi savurat sonoritatea cuvintelor.

Separă din teanc poza de permis și se uită atent la ea.

— James Barr, bun-venit în iad, domnule!

— Amin, adăugă Emerson, așteptând un compliment.

— Mă duc să iau mandatele, spuse Rodin. Arestare și percheziții în casa și mașina suspectului. Judecătorii o să se înghesuie să le semneze.

Plecă, iar Emerson îl sună pe șeful poliției ca să-i dea vestea bună. Șeful îi spuse că o să programeze o conferință de presă pentru a doua zi dimineață. Preciză că voia ca Emerson să fie prezent și să ocupe un loc central. Emerson luă asta ca pe singurul compliment pe care avea să-l primească, cu toate că nu prea-i avea la inimă pe jurnaliști.

Mandatele au fost gata în mai puțin de o oră, dar pentru organizarea arestării a fost nevoie de trei ore. Mai întâi, cei trimiși în recunoaștere au confirmat că Barr era acasă. Casa lui era una cu un singur nivel și nu ieșea prin nimic în evidență. Nici în stare perfectă, dar nici pe cale să se prăbușească. Vopsea veche la exterior, asfalt proaspăt turnat pe aleea de acces. Luminile erau aprinse și un televizor era pornit în camera care servea probabil drept living. Barr însuși fusese zărit pentru un scurt moment, printr-o fereastră luminată. Părea să fie singur. Și se pregătea de culcare.

Luminile se stinseră și casa rămase tăcută. Urmă o pauză. Procedura standard impunea o planificare atentă pentru arestarea unui om înarmat în interiorul unei clădiri. Echipa SWAT a departamentului de poliție preluă conducerea. Folosiră releveul clădirii primit de la primărie și adoptară un plan de acțiune obișnuit pentru astfel de situații. Încercuire acoperită, forță copleșitoare în așteptare în față și în spate, asalt violent și inopinat, simultan la ușile din față și din spate. Emerson a fost detașat pentru efectuarea arestării propriu-zise, echipat în armură de corp completă și cu o cască împrumutată. Un asistent al procurorului avea să-l însoțească pentru a monitoriza legalitatea procesului. Nimeni nu voia să-i dea avocatului apărării vreun motiv de care să se agațe mai târziu. O echipă de paramedici avea să fie trimisă la fața locului. Doi ofițeri de la brigada canină aveau să fie și ei prezenți, ca urmare a teoriei cu privire la câinele aflat în casă. În total, erau implicați 38 de oameni și toți erau obosiți. Cei mai mulți lucraseră neîntrerupt timp de 19 ore. Turele obișnuite plus ore suplimentare. Așa că în aer plutea o tensiune teribilă. Oamenii socoteau că nimeni nu deține o singură armă automată. Dacă un ins avea o

armă, avea mai multe. Poate și puști-mitralieră. Sau chiar grenade ori bombe.

Dar arestarea fu simplă ca bună ziua. James Barr abia dacă s-a trezit. I-au doborât ușile la trei dimineața și l-au găsit adormit, singur în pat. A rămas adormit, cu 15 bărbați înarmați în dormitor, îndreptând spre el 15 pistoale-mitralieră și 15 fascicule de lanternă. Se mișcă puțin când comandantul echipei SWAT îi aruncă pe podea păturile și pernele, căutând arme ascunse. Nu avea niciuna. În sfârșit, deschise ochii. Mormăi ceva care părea o întrebare — *Ce-i?* —, după care se culcă din nou, ghemuit pe saltea, frigul subit făcându-l să-și strângă brațele în jurul corpului. Era un bărbat corpolent, cu pielea albă și un păr negru care încărunțea pe tot corpul. Pijamaua îi rămăsese strâmtă. Nu părea în cea mai bună formă fizică și arăta mai în vârstă de 41 de ani, cât avea de fapt.

Câinele era o corcitură bătrână care se trezi din somn fără tragere de inimă și veni pe picioare nesigure dinspre bucătărie. Ofițerii de la brigada canină îl prinseră imediat și îl duseră la mașina lor. Emerson își scoase casca și își croi drum prin mulțime în dormitorul minuscul. Văzu pe noptieră o sticlă de o jumătate de litru de Jack Daniel's, pe trei sferturi plină, alături de o sticlă de medicamente, care și ea era plină trei sferturi. Se aplecă să vadă ce pastile erau. Somnifere. Legale. Prescrise recent unei persoane numite Rosemary Barr. Pe etichetă scria: *Rosemary Barr. Se ia o pastilă pentru insomnie.*

— Cine e Rosemary Barr? întrebă asistentul procurorului. Omul ăsta e însurat?

Emerson aruncă o privire prin încăpere și spuse:

— Nu pare.

— A încercat să se sinucidă? întrebă comandantul echipei SWAT.

Emerson clătină din cap.

— Le-ar fi înghițit pe toate. Plus toată sticla de whisky. Așa că bănuiesc că domnul Barr n-a putut să adoarmă în noaptea asta, atâta tot. După o zi foarte plină și foarte productivă.

Aerul din încăpere era stătut. Mirosea a cearșafuri murdare și a corp nespălat.

— Trebuie să fim atenți aici, spuse procurorul adjunct. Nu e în deplinătatea facultăților în acest moment. Avocatul lui o să spună că nu e pe deplin capabil să înțeleagă avertismentul Miranda[1]. Așa că nu-l putem lăsa să spună nimic. Iar dacă spune ceva, nu-l putem asculta.

Emerson îi chemă pe paramedici. Le spuse să-l controleze pe Barr, să se asigure că nu simula și, mai ales, că nu avea să moară în prezența lor. Aceștia se agitară în jurul lui Barr câteva minute, îi ascultară inima, îi luară pulsul, citiră eticheta de pe sticluța cu medicamente. Apoi îl declarară sănătos și în condiție fizică rezonabilă, doar că dormea buștean.

— Un psihopat, spuse comandantul echipei SWAT. Nicio mustrare de conștiință.

— Dar chiar suntem siguri că ăsta e omul pe care-l căutăm? întrebă procurorul adjunct.

Emerson găsi o pereche de pantaloni împăturiți pe un scaun și controlă buzunarele, din care scoase un portofel mic. Găsi permisul de conducere. Numele era corect, ca și adresa de domiciliu. Și fotografia corespundea.

— Da, ăsta-i omul, spuse.

— Nu-l putem lăsa să spună nimic, repetă tipul de la procuratură. Trebuie să aplicăm corect procedura.

[1] Informarea privind drepturile persoanelor arestate. *(N.r.)*

— Oricum, o să-i citesc drepturile, spuse Emerson. Luați aminte, oameni buni.

Îl scuturară pe Barr de umăr și obținu drept reacție niște ochi semideschiși. Apoi îi recită avertismentul Miranda. Dreptul de a nu spune nimic, dreptul la un avocat. Barr încercă să se concentreze, fără să reușească. Apoi adormi din nou.

— În regulă, luați-l, îi instrui Emerson pe subalterni.

Îl înfășurară într-o pătură. Doi polițiști îl scoaseră cu greu din casă și îl duseră într-o mașină. Prizonierul era însoțit de un paramedic și de asistentul procurorului. Emerson rămase în casă și începu percheziția. Găsi blugii cu materialul ros în șifonierul din dormitor. Sub ei, fuseseră așezați pantofii cu talpă de crep. Erau plini de praf. Impermeabilul se afla în debaraua din hol. Duba Dodge Caravan, în garaj. Arma cu lacul zgâriat era în subsol. Alte arme, într-un rastel prins de zid. Pe o băncuță așezată sub rastel, cinci pistoale de nouă milimetri. Și cutii cu muniție, inclusiv una pe jumătate goală, cu gloanțe de calibrul .308, Lake City M852, de 168 grain, cu vârf scobit și bază tronconică. Lângă cutii erau borcane pline cu tuburi goale de cartuș. Gata pentru reciclare, își zise Emerson. Gata pentru a fi reîncărcate manual cu praf de pușcă. Borcanul cel mai apropiat de partea din față a băncuței conținea cinci astfel de tuburi. Alamă Lake City. Capacul borcanului era desfăcut, ca și cum ultimele cinci tuburi fuseseră aruncate în recipient de curând și în grabă. Emerson se aplecă și mirosi. Aerul din borcan mirosea a praf de pușcă. Rece și vechi, dar nu foarte vechi.

Emerson părăsi locuința lui James Barr la patru dimineața, lăsându-i în urmă pe criminaliști, care aveau să percheziționeze amănunțit toată casa. Îl sună pe

sergentul de serviciu și primi confirmarea că Barr dormea liniștit și singur într-o celulă, beneficiind de supraveghere medicală permanentă. Apoi se duse acasă și prinse un somn de două ore, înainte să facă duș și să se îmbrace pentru conferința de presă.

Întâlnirea cu ziariștii reuși să omoare din fașă campania mediatică. Pentru ca o astfel de campanie să funcționeze, suspectul trebuie să fie încă în libertate. Pentru ca un subiect de presă să capteze imaginația publicului, ucigașul trebuie să umble brambura, supărat pe lume, ascuns, tenebros, periculos. Campania de presă se bazează pe frică. Ca să aibă succes, e nevoie ca treburile de zi cu zi să pară expuse și periculoase, astfel încât să te temi să mergi la benzinărie, la mall sau la biserică. De aceea, pentru Ann Yanni, vestea că individul a fost găsit și arestat chiar înainte ca al doilea ciclul de știri să înceapă era un dezastru. Parcă-i și auzea pe editorii rețelei TV: *N-are nicio bază, gata, n-avem ce discuta, e istorie. Știrea de ieri*, literalmente. *Probabil că oricum n-ar fi fost cine știe ce. Vreun ciudat corcit din inima țării, prea prost ca să rămână în libertate măcar până a doua zi dimineață. Probabil că se culcă cu verișoară-sa și bea Colt 45*[1]. Nimic sinistru. Avea să mai apară o dată pe post, într-o intervenție tip breaking news, ca să recapituleze crima și să raporteze arestarea și cu asta, basta. Înapoi în anonimat.

Așa că Ann Yanni era cuprinsă de dezamăgire, dar și-a ascuns-o bine. A pus întrebări și a reușit să vorbească pe un ton admirativ. Cam pe la jumătatea conferinței de presă, a început să contureze o temă nouă. O narațiune nouă. Oamenii vor fi nevoiți să admită că munca

[1] Marcă de bere americană. *(N.t.)*

polițiștilor fusese impresionantă. Și că făptașul *nu era* un ciudat. Nu neapărat. Așadar un criminal serios fusese prins de un departament de poliție și mai serios. Chiar acolo, în inima țării. Și încă foarte repede, spre deosebire de alte cazuri similare. Putea oare să vândă o astfel de poveste? Începu să schițeze titluri în gând. *Rapiditate maximă în America?* Ca o variantă la *calitate?*

Șeful departamentului de poliție îi predă ștafeta detectivului Emerson după vreo zece minute. Emerson dezvălui în totalitate identitatea și istoricul criminalului. Păstră un discurs sec. *Doar faptele, să trăiți.* Descrise ancheta. Răspunse la întrebări. Nu se dădu mare. Ann Yanni își zise că, în opinia detectivului, polițiștii avuseseră noroc. Că avuseseră de la bun început mult mai multe indicii și informații decât de obicei.

Apoi luă cuvântul Rodin. Ascultându-l, rămâneai cu impresia că departamentul de poliție fusese implicat doar în faza incipientă a unor întâmplări minore și că adevărata muncă abia acum urma să înceapă. Biroul lui va analiza toate aspectele și va evalua cazul. Și *da, domnișoară Yanni*, dat fiind că, după părerea lui, circumstanțele o impuneau, procuratura va cere pedeapsa cu moartea pentru James Barr.

James Barr se trezi în celulă cu o mahmureală de natură chimică la ora nouă, sâmbătă dimineață. Imediat i s-au luat amprentele și i s-au citit din nou drepturile, apoi încă o dată. Dreptul de a nu spune nimic, dreptul la un avocat. A ales să nu spună nimic. Nu mulți oameni fac asta. Nu mulți sunt în stare. De regulă, imboldul de a vorbi este copleșitor. Dar James Barr îi rezistă. Își ținu gura închisă și rămase așa. O mulțime de persoane au încercat să-i vorbească, dar el nu le-a răspuns. Nici măcar

o dată. Nicio vorbă. Emerson era relaxat în privința asta. La drept vorbind, nu voia cu adevărat ca Barr să spună ceva. Prefera să-și pună la punct toate dovezile, să le analizeze, să le verifice, să le perfecționeze și să ajungă la un punct în care putea să anticipeze o condamnare *fără* mărturisire. Mărturisirile sunt atât de vulnerabile la acuzațiile de coerciție sau confuzie pe care le-ar putea formula apărarea, încât învățase să fugă de ele. Acestea erau cireașa de pe tort. Literalmente, *ultimul* lucru pe care voia să-l audă, nu primul. Nu ca în serialele polițiste de la televizor, în care interogatoriile nesfârșite erau un fel de artă interpretativă. Așa că se ținu deoparte, așteptând ca oamenii de la criminalistică să-și termine munca minuțioasă.

Sora lui James Barr era mai tânără decât el, necăsătorită și locuia într-un apartament închiriat din centru. Se numea Rosemary. Ca și restul populației orașului, era îngrețoșată, șocată și înmărmurită. Văzuse știrile de vineri seară. Și le văzuse și pe cele de sâmbătă dimineață. Auzise un detectiv de poliție rostind numele fratelui ei. La început, a crezut că-i o eroare. Că auzise aiurea. Dar omul îl repeta întruna. *James Barr, James Barr, James Barr.* Rosemary izbucni în lacrimi. Mai întâi, lacrimi de confuzie, apoi lacrimi de oroare și în final lacrimi de furie.

Apoi își impuse să se calmeze și își făcu de lucru.

Era secretară la o firmă de avocatură cu opt parteneri. Ca majoritatea firmelor din orașele mici din inima țării, și a ei făcea câte puțin din toate. Și își trata destul de bine angajații. Salariul nu era spectaculos, dar era suplimentat cu diverse stimulente. Unul dintre ele era un pachet complet de beneficii. Un altul era faptul că nu i se spunea „secretară", ci „asistentă". Altul era

promisiunea că firma se va ocupa gratuit de problemele juridice ale angajaților și ale rudelor acestora. În cea mai mare parte, această prevedere se referea la întocmirea și legalizarea testamentelor, la divorțuri și la bețele în roate puse de companiile de asigurări în cazurile de accidente de circulație minore. Nu era vorba despre apărarea rudelor acuzate pe nedrept în cazuri notorii de măcel urban. Știa asta. Dar simțea că trebuie măcar să încerce. Pentru că îl cunoștea pe fratele ei și știa că nu putea fi vinovat.

Îl sună acasă pe unul dintre asociații companiei pentru care lucra. În principal, omul se ocupa de impozite, așa că l-a sunat apoi pe cel care se ocupa de cazurile penale. Acesta l-a sunat pe asociatul care conducea compania, care a convocat o ședință a tuturor acționarilor. Au ținut ședința la masa de prânz, la clubul local. De la bun început, pe agenda întâlnirii era un singur punct: cum să refuze solicitarea lui Rosemary Barr cu cât mai mult tact posibil. Nu erau pregătiți să asigure apărarea pentru o crimă de o asemenea natură. Sau înclinați s-o facă. Erau implicații legate de relația cu publicul. În această privință, s-a căzut imediat de acord. Pe de altă parte, erau niște oameni loiali și Rosemary Barr era o angajată bună, care lucra la ei de mulți ani. Știau că nu dispunea de niciun ban, pentru că ei erau cei care-i calculau impozitele. Au presupus că nici fratele ei nu avea bani. Dar Constituția garanta o apărare competentă, iar ei nu aveau o părere foarte bună despre avocații din oficiu. Așa că s-au pomenit prinși într-o veritabilă dilemă etică.

Penalistul o rezolvă. Se numea David Chapman. Era un veteran care nu se ferea să muncească pe brânci și care-l cunoștea pe procurorul Rodin. Chiar foarte bine. La drept vorbind, ar fi fost imposibil să nu-l cunoască.

Crescuseră în același cartier și lucrau în același domeniu, chiar dacă în tabere opuse. Așa încât Chapman se duse în camera pentru fumat și îl sună pe procuror acasă. Cei doi reprezentanți ai legii avură o discuție sinceră, plină de miez. Apoi Chapman reveni la masă.

— E punct ochit, punct lovit, spuse el. Fratele domnișoarei Barr e vinovat până la cer și înapoi. Rechizitoriul lui Rodin o să fie ca o lecție de manual. La naiba, poate chiar o să ajungă în manuale într-o bună zi. Are toate tipurile de dovezi posibile. Nicăieri nu găsești vreo portiță de salvare.

— Crezi c-a fost sincer cu tine? îl întrebă managerul pe asociatul său.

— Între doi vechi amici nu încape abureala, spuse Chapman.

— Deci?

— Tot ce putem face este să pledăm pentru o micșorare a pedepsei. Dacă obținem ca injecția letală să fie înlocuită cu închisoare pe viață fără posibilitatea de eliberare condiționată înseamnă că am obținut o mare victorie. Domnișoara Barr nu poate spera la mai mult. Nici nenorocitul ăla de frate-său, cu tot respectul cuvenit.

— Cât de mult va trebui să ne implicăm? întrebă managerul firmei.

— Doar până la ședința de pronunțare a sentinței. Pentru că va trebui să-și recunoască vinovăția.

— Ești dispus să te ocupi de caz?

— Ținând cont de circumstanțe, da.

— Câte ore de muncă o să ne coste?

— Nu multe. Practic, nu putem face nimic.

— Care ar fi baza pentru micșorarea pedepsei?

— E un veteran al Războiului din Golf, cred. Așa că e posibil să sufere ca urmare a administrării de diferite

substanțe chimice. Sau un gen de chestie de-aia posttraumatică întârziată. Poate că-l putem convinge pe Rodin să fie de acord înainte de proces. Am putea să o rezolvăm la un prânz.

Managerul încuviințâ cu o mișcare a capului și se întoarse către avocatul specializat în impozite.

— Spune-i secretarei tale că vom face tot ce ne stă în puteri ca să-l ajutăm pe fratele ei aflat la ananghie.

Pe Barr l-au mutat din arestul poliției la pușcăria districtuală înainte ca sora lui sau Chapman să aibă șansa să-l vadă. Pătura și pijamalele i-au fost luate și a primit în schimb lenjerie din hârtie, o salopetă oranj și o pereche de sandale de dus din cauciuc. Puscăria districtului nu era un loc prea plăcut. Mirosea urât și era gălăgioasă. Era suprapopulată, iar tensiunile sociale și etnice, care pe străzi erau ținute sub control, aici erau lăsate să se dezlănțuie. Deținuții erau înghesuiți câte trei într-o celulă, iar gardienii erau mai puțini decât era necesar. Nou-veniții erau numiți *bibani*, iar bibanii erau lăsați să se apere singuri.

Dar Barr fusese în armată, așa că pentru el șocul cultural a fost ceva mai mic. A supraviețuit ca biban timp de două ore, după care a fost escortat într-o sală de interogatorii. I s-a spus că îl așteaptă un avocat. Acolo erau o masă și două scaune prinse cu șuruburi de podea, într-o încăpere fără ferestre. Pe unul dintre scaune ședea un tip pe care și-l amintea vag de undeva. Pe masă se afla un casetofon de buzunar. Ca un Walkman.

— Mă numesc David Chapman, spuse tipul de pe scaun. Sunt avocat specializat în cazuri penale. Sora ta lucrează pentru firma mea. Ne-a rugat să te ajutăm.

Barr nu spuse nimic.

— Așa că iată-mă, continuă Chapman.

Barr nu spuse nimic.

— Înregistrez această conversație, spuse Chapman. Ca să rămână pe casetă. Presupun că nu ai nimic împotrivă.

Barr nu spuse nimic.

— Cred că ne-am întâlnit o dată. La petrecerea noastră de Crăciun, într-un an?

Barr nu spuse nimic.

Chapman aşteptă.

— Ți-au fost explicate acuzațiile? întrebă el.

Barr nu spuse nimic.

— Acuzațiile sunt foarte serioase.

Barr rămase tăcut.

— Nu te pot ajuta dacă tu nu vrei să te ajuți, insistă Chapman.

Barr se mulțumi să se uite lung la el. Rămase nemișcat și tăcut mai multe minute în șir. Apoi se aplecă spre casetofon și vorbi pentru prima oară după cele întâmplate în după-amiaza zilei precedente:

— Au arestat pe cine nu trebuia.

— Au arestat pe cine nu trebuia, spuse Barr din nou.

— Atunci spune-mi cine trebuia arestat, răspunse imediat Chapman.

Era un bun tactician de tribunal. Știa cum să mențină ritmul unui schimb de replici. Întrebare, răspuns, întrebare, răspuns. Așa determinai pe cineva să se deschidă. Se intra într-un ritm și totul ieșea la iveală.

Dar Barr se retrase din nou în tăcere.

— Hai să lămurim lucrurile, spuse Chapman.

Barr nu-i răspunse.

Negi faptele? îl întrebă Chapman.

Barr nu spuse nimic

— Negi?

Niciun răspuns.

— Dovezile sunt toate acolo, îl informă Chapman. Sunt de-a dreptul copleșitoare, mă tem. Nu poți să faci pe prostul acum. Trebuie să vorbim despre *motivul* pentru care ai făcut-o. Asta o să ne ajute aici.

Barr nu spuse nimic.

— Spune-mi, tu vrei să te ajut? întrebă Chapman. Sau nu?

Barr nu zise nimic.

— Poate că totul s-a declanșat din cauza a ceva ce ți s-a întâmplat mai demult, în război. Sau stresul posttraumatic. Ori un fel de deranjament mental. Trebuie să ne concentrăm asupra motivului.

Barr nu spuse nimic.

— Nu e un lucru inteligent să negi. Dovezile sunt clare.

Barr nu spuse nimic.

— Să negi nu e nici măcar o variantă.

— Găsește-l pe Jack Reacher pentru mine, zise Barr.

— Pe cine?

— Jack Reacher.

— Cine e? Un prieten?

Barr nu spuse nimic.

— Cineva pe care-l cunoști? spuse Chapman.

Barr nu spuse nimic.

— Cineva pe care l-ai cunoscut cândva?

— Doar găsește-l pentru mine.

— Unde e? Și *cine* e?

Barr nu spuse nimic.

— Jack Reacher ăsta e doctor? se interesă Chapman.

— Doctor? repetă Barr.

— E doctor? vru să fie sigur Chapman.

Dar Barr nu mai spuse nimic. Se ridică de la masă, se duse la ușă și bătu în ea până când gardianul o deschise și îl duse înapoi în celula lui înghesuită.

Chapman aranjă o întâlnire cu Rosemary Barr și cu investigatorul firmei la biroul său de avocatură. Investigatorul era un polițist pensionat, pe care și-l împărțeau între ele o bună parte a firmelor de avocatură din oraș. Toate îl plăteau pe baza unui contract de colaborare. Avea autorizație de detectiv particular. Îl chema Franklin. Nu semăna deloc cu detectivii particulari din serialele de televiziune. Toată munca și-o făcea la birou, ajutat de cărți de telefoane și baze de date computerizate. Nu ieșea pe teren, nu umbla înarmat și nici măcar pălărie nu purta. Dar n-avea egal când trebuia să verifice faptele sau să-i găsească pe cei care uitau să-și plătească datoriile și-și luau tălpășița, și încă avea o mulțime de prieteni la departamentul de poliție.

— Dovezile sunt beton, spuse el. Așa am auzit. Emerson a condus ancheta și te poți baza pe el. Ca și pe Rodin, de altfel, dar din motive diferite. Emerson e un tip rigid, iar Rodin e un laș. Niciunul dintre ei n-ar face declarațiile pe care le-au făcut dacă nu ar avea un caz beton.

— Pur și simplu, nu pot să cred că el a făcut-o, spuse Rosemary Barr.

— Ei bine, și el pare să nege, spuse Chapman. Sau așa interpretez eu puținele cuvinte pe care le-a spus. Și îl cere pe un anume Jack Reacher. Cineva pe care-l cunoaște sau pe care l-a cunoscut cândva. Ai auzit vreodată numele ăsta? Știi cine e?

Rosemary Barr se mulțumi să clatine din cap. Chapman scrise numele *Jack Reacher* pe o foaie de hârtie pe care o împinse către Franklin.

— Bănuiesc că ar putea fi un psihiatru. Domnul Barr a pomenit de el imediat după ce i-am spus cât de solide sunt dovezile. Așa că poate acest Reacher e cineva care ne poate ajuta să obținem reducerea pedepsei. Poate că l-a tratat în trecut pe domnul Barr.

— Fratele meu nu s-a dus niciodată la psihiatru, spuse Rosemary Barr.

— Ești absolut sigură?

— Niciodată.

— De cât timp e în oraș?

— De paisprezece ani. De când a terminat cu armata.

— Erați apropiați?

— Am locuit în aceeași casă.

— În casa lui?

Rosemary Barr încuviință din cap.

— Dar acum nu mai locuiești acolo.

Rosemary Barr se uită într-o parte.

— Nu, spuse ea. M-am mutat.

— E posibil ca fratele tău să fi mers la un psihiatru după ce te-ai mutat?

— Mi-ar fi spus.

— Bun, dar înainte? Cât a fost militar?

Rosemary Barr nu răspunse. Chapman se întoarse din nou către Franklin.

— Deci poate că Reacher a fost doctorul lui din armată, spuse el. Poate că are informații despre o traumă mai veche. Ne-ar fi de mare ajutor.

Franklin acceptă foaia de hârtie.

— Caz în care o să-l găsesc, zise el.

— Oricum, n-ar trebui să vorbim despre reducerea pedepsei, spuse Rosemary Barr. Ar trebui să vorbim despre îndoială rezonabilă. Despre *nevinovăție*.

— Dovezile sunt foarte puternice, spuse Chapman. Și-a folosit propria armă.

Franklin petrecu trei ore nereușind să-l găsească pe Jack Reacher. Mai întâi, luă la rând asociațiile de psihiatri. Niciun rezultat. Apoi căută pe internet grupurile de

sprijin dedicate Războiului din Golf. Nicio urmă. Încercă Lexis-Nexis și alte organizații de presă. Nimic. Apoi o luă de la capăt și accesă baza de date a Centrului Național al Evidenței Personalului. Aici erau listați toți militarii, în serviciu sau lăsați la vatră. Găsi destul de ușor numele lui Jack Reacher. Intrase în serviciul militar în 1985, iar în 1997 fusese lăsat la vatră cu mențiune onorabilă. La rândul lui, James Barr se înrolase în 1985 și părăsise mediul militar în 1991. Așadar exista o suprapunere de șase ani. Dar Reacher nu era doctor. Și nici psihiatru. Fusese polițist militar. Ofițer. Maior. Poate un investigator de nivel înalt. Barr urcase în ierarhie până la gradul de Specialist E-4 la infanterie, nu fusese în poliția militară. Care era legătura dintre un maior din poliția militară și un specialist E-4 de la infanterie? Fusese ceva important, evident, căci altfel Barr nu i-ar fi pomenit numele. Dar ce?

La finalul celor trei ore, Franklin ajunse la concluzia că nu va afla niciodată, pentru că Reacher ieșise din raza de acțiune a radarului în 1997. Complet. Nu găseai nicăieri vreo urmă legată de el. Era încă în viață, potrivit Administrației Asigurărilor Sociale. Nu era în pușcărie, potrivit datelor de la NCIC. Dar dispăruse. Nu avea niciun rating de credit. Nu deținea proprietăți mobiliare, vreun automobil sau o ambarcațiune. Nu avea datorii. Nici vreun sechestru pe bunuri. Nici adresă. Nici număr de telefon. Nu figura cu niciun mandat în executare, nu existau nici decizii ale instanțelor emise pe numele său. Nu era soț. Nici tată. Era o fantomă.

James Barr petrecu aceleași trei ore intrând serios în bucluc. Totul începu când ieși din celulă. Se întoarse spre dreapta, ca să meargă la telefoanele cu fise. Coridorul era îngust. Se lovi cu umărul de un alt ins. Apoi

comise o greșeală gravă. Își ridică privirea de la podea și, uitându-se spre celălalt, își ceru scuze.

Greșeala era gravă, pentru că un biban nu putea stabili contactul vizual cu un alt deținut. Însemna lipsă de respect. Așa stăteau lucrurile în pușcărie. El nu știuse asta.

Tipul pe care îl privise ochi în ochi era mexican. Avea tatuaje specifice unei bande, dar Barr nu le recunoscu. Altă greșeală gravă. Cel mai bine ar fi fost să-și fi coborât repede privirea în podea și să-și fi văzut de drum, sperând că totul va fi bine. Dar n-a făcut-o. În schimb, spuse:

— Scuză-mă.

După care ridică din sprâncene și schiță un zâmbet complice și cumva autodisprețuitor, de parc-ar fi vrut să spună: *Locul ăsta e grozav, nu-i așa?*

Greșeală gravă. Familiaritate și o presupusă intimitate.

— La ce te holbezi? îl chestionă mexicanul.

În acel moment, James Barr înțelese totul. La ce te holbezi? Asta era o frază introductivă standard. În dormitoarele din cazărmi, în baruri, la colț de stradă, pe alei întunecoase, asta era o frază pe care nu voiai s-o auzi.

— La nimic, spuse el și înțelese imediat că înrăutățise situația.

— Adică vrei să spui că sunt un nimic?

Barr coborî iute ochii în podea și dădu să plece, dar era mult prea târziu. Simți privirea mexicanului între omoplați și renunță la ideea de a mai da vreun telefon. Telefoanele se aflau într-un hol înfundat și nu voia să cadă într-o capcană. Așa că o luă pe un circuit lung, în sensul invers mișcării acelor de ceasornic și se înapoie în celula sa. Ajunse acolo fără probleme. Nu se uită la nimeni, nu rosti niciun cuvânt. Se întinse pe patul lui. După vreo două ore, se simți OK. Bănuia că poate să se descurce într-o mică ciorovăială cu un fanfaron. Și era

mai solid decât mexicanul. Era mai solid chiar și decât doi mexicani.

Voia s-o sune pe sora lui. Voia să știe că ea e bine.

Porni din nou către telefoanele cu fise.

Ajunse acolo teafăr. Era un loc strâmt. Pe perete erau patru telefoane, la care vorbeau patru bărbați. La fiecare telefon era câte o coadă formată din deținuții care așteptau să le vină rândul. Zgomot, târșâit de picioare, râsete nervoase, nerăbdare, frustrare, aer acru, miros de transpirație, de păr murdar și de urină stătută. O scenă normală de pușcărie, potrivit preconcepțiilor lui James Barr.

Dar, deodată, scena ieși din normalitate.

Bărbații din fața lui se făcură nevăzuți. Pur și simplu, dispărură. Cei care vorbeau la telefon se opriră în mijlocul conversației și trecură grăbiți pe lângă el. Cei care stătuseră la coadă își luară tălpășița. Într-o jumătate de secundă, din plin și gălăgios, holul deveni pustiu și tăcut.

James Barr se întoarse.

Îl văzu pe mexicanul tatuat. Acesta avea un cuțit în mână și doisprezece prieteni în jur. Cuțitul era coada unei periuțe de dinți înfășurată cu bandă adezivă și cu vârful ascuțit ca un pumnal. Prietenii erau toți scunzi și îndesați și aveau aceleași tatuaje. Cu toții erau tunși scurt, cu modele complicate rase pe suprafața craniului.

— Stați! spuse Barr.

Dar mexicanii nu așteptară și, opt minute mai târziu, Barr era în comă. A fost găsit la ceva timp după aceea, pe podea, bătut la sânge, cu multiple plăgi prin înjunghiere, capul crăpat și o hemoragie subdurală severă. Ulterior, umbla prin pușcărie vorba că și-o meritase. Arătase lipsă de respect față de mexicani. Dar, potrivit acelorași vorbe, nici el nu se lăsase ușor. Cuvinte spuse cu o tentă de

admirație. Mexicanii avuseseră de suferit. Dar nici pe departe la fel de mult ca fostul soldat. A fost transportat de urgență la spital și operat, pentru a se diminua presiunea care afecta creierul inflamat. După care a fost mutat într-un salon de terapie intensivă securizat, încă în stare de comă. Doctorii nu erau siguri când își va reveni. Poate peste o zi. Poate peste o săptămână. Poate peste o lună. Poate niciodată. Pe lângă faptul că nu știau, doctorilor nici nu le prea păsa. Erau cu toții localnici.

Șeful închisorii îl sună pe Emerson târziu în noapte și îl informă. Apoi Emerson îl sună pe Rodin și îi spuse. Rodin îl sună pe Chapman și îl puse la curent. După care Chapman îl sună pe Franklin.

— Și acum ce se întâmplă? îl întrebă Franklin.

— Nimic, spuse Chapman. Suntem în așteptare. Nu poți să trimiți în judecată un om care e în comă.

— Și ce se întâmplă când se trezește?

— Dacă va fi bine, presupun că se va merge mai departe.

— Si dacă n-o să fie bine?

— Atunci n-o să se meargă mai departe. Nu poți să judeci o legumă.

— Si noi ce facem acum?

— Nimic, spuse Chapman. Oricum nu luasem lucrurile prea în serios. Barr e vinovat până la cer și înapoi și nimeni nu poate să facă ceva pentru el.

Franklin o sună pe Rosemary Barr și îi povesti ce se întâmplase, pentru că nu era sigur că altcineva s-ar fi deranjat să o facă. Află că, într-adevăr, nu o înștiințase nimeni. Așa că îi dădu vestea chiar el. Rosemary Barr nu se exterioriză într-un mod spectaculos. Din contra, rămase tăcută. Ca și cum vestea o suprasolicitase emoțional.

— *Bănuiesc că ar fi bine să merg la spital,* spuse ea.

— Dacă vrei, răspunse Franklin.

— E nevinovat, să știi. E atât de nedrept totul.

— L-ai văzut ieri?

— Adică dacă pot să-i ofer un alibi?

— Poți?

— Nu, spuse Rosemary Barr. Nu pot. Nu știu unde-a fost ieri. Și nici ce a făcut.

— Sunt locuri în care se duce de obicei? Cinematografe, baruri, ceva de genul ăsta?

— N-aș zice.

— Prieteni cu care-și mai petrece timpul?

— Nu sunt sigură.

— Prietene?

— Nu, de o bună bucată de timp.

— Alte rude pe care să le viziteze?

— Suntem doar doi: eu și el.

Franklin nu spuse nimic. Urmă o pauză lungă, încărcată de emoții contrastante.

— Ce se întâmplă acum? întrebă Rosemary Barr.

— Nu știu exact.

— Ai găsit persoana pe care a pomenit-o?

— Jack Reacher? Nu, mă tem că nu. Nici urmă de el.

— O să continui să cauți?

— Serios, nu mai pot să fac nimic.

— Bine, zise Rosemary Barr. Atunci va trebui să ne descurcăm fără el.

Dar chiar în timp ce Rosemary și Franklin vorbeau la telefon, în ziua de sâmbătă, târziu în noapte, Jack Reacher era în drum spre ei.

Capitolul 2

Reacher se afla în drum spre ei din cauza unei femei. Își petrecuse noaptea de vineri în South Beach, Miami, într-un club de salsa, cu o dansatoare de pe o navă de croazieră. Vasul era norvegian, la fel și fata. Reacher bănuia că era prea înaltă pentru balet, dar avea dimensiunile perfecte pentru oricare alt dans. Se întâlniseră pe plajă în după-amiaza aceleiași zile. Reacher se bronza la soare. Se simțea mai bine cu tenul ciocolatiu. Nu știa cu ce-și ocupa ea timpul în momentul ăla. Dar îi simți umbra căzându-i peste față și, când deschise ochii, văzu că se uita lung la el. Sau poate la cicatricile lui. Cu cât se bronza mai tare, cu atât îi ieșeau mai mult în evidență — albe, ciudate și reliefate. Ea avea tenul palid și purta un bikini negru. Un *mic* bikini negru. Ghici că e dansatoare cu mult înainte ca ea să-i spună. Se vedea din felul în care se mișca.

În cele din urmă, au luat o cină târzie, după care au mers într-un club. Clubul de salsa din South Beach n-ar fi fost prima alegere a lui Reacher, dar compania ei a făcut să merite timpul petrecut acolo. Era o persoană lângă care te simțeai bine. Și, evident, era o minunată dansatoare. Plină de energie. L-a ostenit. La patru dimineața, l-a dus în camera ei de hotel, dornică să-l mai ostenească nițel. Hotelul

era o clădire mică în stil Art Deco, aproape de ocean. Era clar că linia maritimă își trata bine angajații. Cu siguranță hotelul ei era o destinație mult mai romantică decât motelul în care se cazase Reacher. Și mult mai aproape de plajă.

În plus, avea și televiziune prin cablu, dotare care lipsea la motelul lui Reacher. Se trezi sâmbătă dimineață la opt, când o auzi pe dansatoare făcând duș. Porni televizorul și începu să caute canalul ESPN. Voia să vadă fazele fierbinți petrecute vineri seara în American League. Nu mai ajunse la ele. Trecu de la un canal la următorul și se opri imediat pe CNN, pentru că-l auzi pe șeful unui departament de poliție din Indiana rostind un nume pe care-l știa: *James Barr*. Erau imagini de la o conferință de presă. O sală mică, cu lumini stridente. În partea de sus a ecranului se vedea mesajul: *Prin amabilitatea NBC*. Pe o bandă din baza ecranului, trona titlul: *Masacrul de vineri seară*. Șeful poliției rosti din nou numele *James Barr*, apoi îi dădu cuvântul unui detectiv de la omucideri pe nume Emerson. Acesta părea obosit. Emerson spuse numele pentru a treia oară: *James Barr*. Apoi, ca și cum ar fi anticipat exact întrebarea din mintea lui Reacher, citi o scurtă biografie: *41 de ani, rezident local, specialist de infanterie în U.S. Army în perioada 1985 – 1991, veteran al Războiului din Golf, niciodată căsătorit, în prezent șomer.*

Reacher privea ecranul. Emerson părea un tip concis. Vorbea scurt. Fără detalii inutile. Își încheie declarația și, ca răspuns la întrebarea unui reporter, refuză să specifice dacă James Barr spusese ceva în timpul interogatoriului. Apoi îi predă microfonul procurorului districtual. Pe individ îl chema Rodin și nu era un ins concis. Vorbea mult. Și cu o mulțime de detalii nesemnificative. Timp de zece minute, s-a străduit să-și aroge toate meritele care i se cuveneau de fapt lui Emerson. Reacher știa cum

funcționează lucrurile astea. Fusese un fel de polițist timp de 13 ani. Polițiștii se spetesc muncind, iar procurorii se scaldă în glorie. Rodin a mai rostit *James Barr* de câteva ori și a încheiat spunând că oficialitățile aveau să ceară pedeapsa cu moartea.

Pentru ce?

Reacher așteptă.

Pe ecran își făcu apariția o prezentatoare de știri din localitate, Ann Yanni. Aceasta recapitulă evenimentele din seara precedentă. Lunetistul ucigaș. Măcel irațional. O armă automată. Cinci morți. Un suspect arestat, dar orașul era în continuare îndurerat.

Reacher se gândi că cea îndurerată era chiar Yanni. Succesul lui Emerson îi scurtase povestea. Femeia își încheie relatarea și CNN trecu la știrile politice. Reacher opri televizorul. Dansatoarea ieși de la duș. Avea pielea rozalie și frumos mirositoare. În plus, era complet dezbrăcată. Își lăsase prosoapele în baie.

— Ce vrei să facem astăzi? întrebă ea, cu un zâmbet norvegian larg.

— Plec în Indiana, o anunță Reacher.

Merse pe jos spre nord, prin căldură, până la autogara din Miami. Apoi frunzări un mers al autobuzelor unsuros și plănui ruta. N-avea să fie o călătorie ușoară. Primul segment era de la Miami la Jacksonville. Apoi, mai departe, până la New Orleans. De acolo, la St. Louis. Și de la St. Louis, la Indianapolis. După care un autobuz local, probabil, spre sud, în inima țării. Cinci destinații separate. Orele de sosire și de plecare nu se potriveau prea bine. Toată tevatura avea să dureze peste 48 de ore. Era tentat să ia avionul sau să închirieze o mașină, dar stătea prost cu banii și îi plăcea mai mult să circule cu

autobuzul. În plus, se gândi că oricum n-o să se întâmple mare lucru în weekend.

Ce s-a întâmplat totuși în weekend a fost că Rosemary Barr l-a sunat pe investigatorul firmei sale. Se gândise că Franklin ar putea avea un punct de vedere semiîndependent.

Îl prinse acasă, duminică dimineață la ora zece.

— Cred că ar trebui să angajez alți avocați, spuse ea.

Franklin nu comentă.

— David Chapman crede că e vinovat, continuă Rosemary. Nu-i așa? Prin urmare, deja s-a dat bătut.

— Nu pot să comentez, spuse Franklin. E unul dintre angajatorii mei.

De data asta, Rosemary Barr fu cea care nu zise nimic.

— Cum a fost vizita la spital? întrebă Franklin.

— Oribilă. E la terapie intensivă, cu alți amărâți de la pușcărie. L-au legat cu cătușele de pat. E în *comă*, pentru Dumnezeu! Cum cred ei c-o să evadeze?

— Care e situația lui juridică?

— A fost arestat, dar n-a fost pus sub acuzare. O situație nedefinită. Au presupus că nu ar fi obținut eliberarea pe cauțiune.

— Probabil că au judecat corect.

— Așa că ei spun că, în condițiile date, e ca și cum chiar n-ar fi obținut eliberarea pe cauțiune. Prin urmare, e *al lor*. E în sistem. Ca într-o zonă crepusculară.

— Tu ce-ai vrea să se întâmple?

— N-ar trebui să fie încătușat. Și ar fi trebuit măcar să fie internat într-un spital al veteranilor de război. Dar asta nu se va întâmpla până nu găsesc un avocat care să fie pregătit să-l ajute.

După o scurtă pauză, Franklin o întrebă:

— Cum explici mulțimea de probe?

— Îmi cunosc fratele.

— Te-ai mutat de la el de acasă, corect?

— Din alte motive. Nu pentru că e un psihopat cu porniri ucigașe.

— A blocat un spațiu de parcare, spuse Franklin. A premeditat chestia asta.

— Și tu crezi că e vinovat, așa-i?

— Lucrez cu datele pe care le am. Iar cele pe care le am nu arată bine deloc.

Rosemary Barr nu spuse nimic.

— Îmi pare rău, spuse Franklin.

— Poți să-mi recomanzi un alt avocat?

— Poți tu să iei decizia asta? Ai o împuternicire în acest sens?

— Cred că e implicită. Fratele meu e în comă. Sunt ruda lui cea mai apropiată.

— Câți bani ai?

— Nu mulți.

— Câți bani are *el*?

— Are câteva acțiuni.

— N-o să arate bine. O să fie ca un bocanc în dinții celor de la firma la care lucrezi.

— Nu pot să-mi fac griji în privința asta.

— Ai putea să pierzi totul, inclusiv slujba.

— O s-o pierd oricum, dacă nu reușesc să-l ajut pe James. Dacă o să fie condamnat, acționarii mă vor concedia. Voi fi o persoană infamă. Prin asociere. O rușine.

— Avea somniferele tale, spuse Franklin.

— Eu i le-am dat. El nu are asigurare medicală.

— De ce avea nevoie de ele?

— Are probleme cu somnul.

Franklin nu spuse nimic.

— Tu crezi că e vinovat, repetă Rosemary.

— Dovezile sunt copleșitoare, răspunse Franklin.

— David Chapman nu prea se străduiește, așa-i?

— Trebuie să iei în calcul posibilitatea ca David Chapman să aibă dreptate.

— Pe cine mă sfătuiești să sun?

Franklin făcu o pauză.

— Încearcă la Helen Rodin, spuse el.

— Rodin?

— E fiica procurorului districtual.

— N-o cunosc.

— Are un birou în centru. Tocmai și-a pus firma pe ușă. E nou-venită și dornică de afirmare.

— E etic?

— Nu e interzis de lege.

— Ar fi tatăl împotriva fiicei.

— Ar fi fost Chapman, iar Chapman îl știe pe Rodin mult mai bine decât fiica lui, probabil. Ea a fost plecată mult timp de-aici.

— Unde?

— La facultatea de drept, apoi a fost secretara unui judecător din Washington D.C

— E pricepută?

— Cred c-o să fie.

Rosemary Barr o sună pe Helen Rodin la birou. Era ca un test. O persoană nou-venită și dornică de afirmare trebuia să fie la muncă într-o zi de duminică.

Helen Rodin era la serviciu. Răspunse la apel așezată la biroul ei. Piesa de mobilier era cumpărată la mâna a doua și ședea țanțoșă într-un apartament de două camere în mare parte gol, în același turn negru din sticlă în care NBC închiriase primul etaj. Apartamentul fusese închiriat

ieftin, cu ajutorul uneia dintre subvențiile pentru afaceri pe care primăria le arunca în dreapta și-n stânga ca pe confetti. Ideea era de a da un imbold zonei centrale revigorate și de a recupera ulterior fondurile alocate prin impozite sănătoase pe venit.

Rosemary Barr nu avu nevoie să-i spună lui Helen Rodin despre caz, pentru că toată tărășenia avusese loc chiar în dreptul ferestrei noului birou al acesteia. Helen văzuse ea însăși o parte din eveniment și urmărise știrile după aceea. Prinsese toate aparițiile televizate ale lui Ann Yanni. O recunoscuse, pentru că o întâlnise în holul clădirii și în lift.

— Vrei să-l ajuți pe fratele meu? o întrebă Rosemary Barr.

Helen Rodin avu o ezitare. Răspunsul inteligent era: *Nici să nu te gândești.* Știa asta. Sau și mai bine: *Nici să nu te gândești, las-o baltă, ți-ai pierdut mințile?* Din două motive. În primul rând, știa că o ciocnire teribilă cu tatăl ei era inevitabilă la un moment dat, dar avea nevoie de așa ceva *acum?* Și, în al doilea rând, știa că primele cazuri ale unui avocat începător îi definesc cariera. O apucai pe un drum și nu te mai abăteai de la el. Să sfârșești ca avocat al apărării pentru cauzele pierdute e probabil destul de OK, ținând cont de conjunctură. Dar să începi prin a prelua un caz care a ofensat tot orașul ar fi un dezastru de marketing. Împușcăturile nu erau văzute ca o *crimă*. Erau văzute ca o *atrocitate*. Împotriva omenirii, împotriva întregii comunități, împotriva eforturilor de revigorare a centrului orașului, împotriva întregii idei de a face parte din comunitatea statului Indiana. Era ca și cum Los Angeles, New York sau Baltimore s-ar fi mutat în inima țării, iar tu erai persoana care încerca să găsească scuze sau explicații pentru așa o atrocitate — ar fi fost o greșeală fatală, care te marchează pe viață. Ca semnul lui Cain.

— Putem să dăm în judecată închisoarea și să solicităm daune materiale? întrebă Rosemary Barr. Pentru că a permis să fie rănit?

Helen Rodin avu o nouă ezitare. Un alt motiv întemeiat să spună nu. *Un client nerealist.*

— Poate mai târziu, spuse ea. În momentul ăsta, n-ar genera cine știe ce simpatie ca reclamant. Iar valoarea daunelor e oricum greu de stabilit, dacă tot se îndreaptă spre pedeapsa capitală.

— Atunci să știi că nu pot să-ți dau prea mulți bani, spuse Rosemary Barr. Pentru că n-am.

Helen Rodin avu o a treia ezitare. Încă un motiv întemeiat să spună nu. Se afla prea aproape de începutul carierei ca să se gândească să lucreze pro bono.

Dar. Dar. Dar.

Acuzatul merita să fie reprezentat. Așa scria în *Legea drepturilor*[1]. Și era nevinovat până când i se dovedea vinovăția. Iar dacă dovezile erau atât de solide cum spunea tatăl ei, atunci întreaga poveste ar fi fost doar un proces de supervizare ceva mai complicat. Ea urma să verifice rechizitoriul împotriva lui în mod independent. După care l-ar fi sfătuit să-și recunoască vinovăția. Apoi l-ar fi ghidat, în timp ce tatăl ei îl trecea prin mașinăria procesului. Asta era tot. Putea fi o încercare simbolică la început de drum în noua ei carieră. O îndatorire constituțională. Așa spera.

— OK, spuse ea.

— E nevinovat, spuse Rosemary Barr. Sunt sigură de asta.

Întotdeauna sunt nevinovați, își zise Helen Rodin.

— OK, spuse ea din nou.

---

[1] *Bill of Rights*, nume dat colectiv primelor zece amendamente la Constituția SUA, care includ garanții specifice ale drepturilor și libertăților personale. *(N.r.)*

Apoi o invită pe noua sa clientă să-i facă o vizită la birou a doua zi de dimineață, la ora șapte. Era ca un test. O soră care crede cu adevărat în nevinovăția fratelui ei se va prezenta la întâlnire, chiar dacă ora era așa de matinală.

Rosemary Barr veni la întâlnire la timp, la ora șapte, luni dimineață. Franklin era și el acolo. Credea în Helen Rodin și era pregătit să amâne emiterea facturilor până când vedea din ce direcție bate vântul. Helen Rodin era și ea la birou de o oră. Duminică după-amiază îl informase pe David Chapman cu privire la schimbarea reprezentării și obținuse de la acesta o înregistrare audio a primei sale întrevederi cu James Barr. Chapman fusese fericit să-i predea cazul și să se spele pe mâini. Helen Rodin ascultase înregistrarea de cel puțin zece ori duminică seară și de încă zece ori luni de dimineață. Era tot materialul disponibil legat de James Barr. Poate că era unicul material obținut vreodată despre acest om. Așa că îl ascultase cu atenție și trăsese câteva concluzii inițiale de pe urma lui.

— Ascultați, spuse ea.

Avea caseta derulată și introdusă într-un casetofon de tip vechi, de mărimea unei cutii de pantofi. Apăsă butonul *Play* și apoi auziră cu toții un fâșâit, o respirație și zgomotele dintr-o încăpere, apoi vocea lui David Chapman: *Nu te pot ajuta dacă tu nu vrei să te ajuți.* Urmă o pauză lungă, în care se auzea doar fâșâitul, apoi vorbi James Barr: *Au arestat pe cine nu trebuia... Au arestat pe cine nu trebuia.* Apoi Helen Rodin urmări cifrele de pe contorul casetei și derulă înainte până la momentul în care Chapman spunea: *Să negi nu e nici măcar o opțiune.* Apoi se auzi vocea lui Barr: *Găsește-l pe Jack Reacher pentru mine.* Helen mai derulă puțin, până la întrebarea lui Chapman: *Jack Reacher ăsta e doctor?* După care nu se mai

auzi nimic de pe bandă, în afară de bătăile lui Barr în ușa încăperii.

— Bun, spuse Helen. Eu cred că el e cu adevărat convins că e nevinovat. Declară acest lucru, după care devine frustrat și pune capăt discuției când vede că Chapman nu-l ia în serios. Asta e clar, nu-i așa?

— N-a făcut-o el! spuse Rosemary Barr.

— Am vorbit ieri cu tatăl meu, spuse Helen Rodin. Dovezile sunt clare, doamnă Barr. Mă tem că el a comis fapta. Trebuie să accepți ideea că o soră s-ar putea să nu-și cunoască fratele atât de bine pe cât i-ar plăcea să creadă. Sau, dacă l-a cunoscut bine cândva, că el s-a schimbat dintr-un motiv oarecare.

Urmă o tăcere lungă.

— Tatăl tău ți-a spus adevărul despre dovezi? întrebă Rosemary.

— N-are încotro, spuse Helen. Oricum o să le vedem pe toate. Îl obligă legea să ni le arate. Și o să luăm și depoziții. N-ar avea niciun rost ca el să blufeze în acest moment.

Nimeni nu spuse nimic.

— Dar putem să-l ajutăm pe fratele tău, spuse Helen în tăcere. El crede că n-a făcut-o. Sunt sigură de asta, după ce am ascultat înregistrarea. Prin urmare, în acest moment, delirează. Sau cel puțin sâmbătă delira. Prin urmare, poate că delira și vineri.

— Cum îl ajută chestia asta? întrebă Rosemary Barr. E tot o recunoaștere a faptului că el a făcut-o.

— Consecințele vor fi diferite. Dacă își revine. Timpul și tratamentul într-o instituție specializată vor fi mult mai bune decât timpul și *niciun* tratament într-o închisoare de maximă securitate.

— Vrei să-l declari pe James nebun?

Helen încuviință.

— O apărare bazată pe motive medicale e cea mai bună soluție. Iar dacă stabilim asta acum, s-ar putea să-l trateze mai bine înainte de proces.

— E posibil să moară. Așa au spus doctorii. Nu vreau să moară ca un criminal. Vreau ca numele lui să rămână curat.

— Încă n-a fost judecat. Nici condamnat. În ochii legii, e în continuare un om nevinovat.

— Nu-i totuna.

— Nu, admise Helen. Cred că nu e.

Urmă un nou moment lung de liniște.

— Hai să ne-ntâlnim din nou aici la zece și jumătate, propuse Helen. Încropim noi o strategie. Dacă vrem să-l mutăm la alt spital, trebuie să încercăm asta cât mai curând.

— Trebuie să-l găsim pe acest Jack Reacher, zise Rosemary Barr.

Helen încuviință din cap și spuse:

— Le-am dat numele său lui Emerson și tatălui meu.

— De ce?

— Pentru că oamenii lui Emerson au scotocit toată casa fratelui tău. Poate c-au găsit o adresă sau un număr de telefon. Iar tatăl meu trebuia să știe, pentru că vrem ca acest om să figureze pe lista noastră de martori, nu pe cea a acuzării. Pentru că s-ar putea să ne ajute.

— Ar putea fi un alibi.

— În cel mai bun caz, un vechi camarad din armată.

— Nu prea văd cum, interveni Franklin. Aveau grade diferite și erau încadrați la arme diferite.

— Trebuie să-l găsim, spuse Rosemary Barr. James ne-a cerut asta, nu? Trebuie să însemne ceva.

Helen încuviință din nou.

— În mod sigur mi-ar plăcea să-l găsim. Poate are vreo informație care să ne ajute să-l dezvinovățim. Sau măcar

să ajungem prin intermediul lui la o informație pe care s-o putem folosi la proces.

— E ieșit din circulație, zise Franklin.

Era la două ore distanță, într-un autobuz plecat din Indianapolis. Drumul fusese lent, dar îndeajuns de plăcut. Noaptea de sâmbătă și-o petrecuse în New Orleans, într-un motel din apropierea autogării. Iar noaptea de duminică și-o petrecuse în Indianapolis. Așa că dormise, mâncase și făcuse duș. Dar în cea mai mare parte a timpului se legănase și moțăise în autobuze, urmărind peisajul în trecere, observând haosul din America și delectându-se cu amintirile legate de norvegiancă. Așa era viața lui. Un mozaic de fragmente. Detaliile și contextele se ștergeau și erau rememorate inexact, dar sentimentele și experiențele se întrețeseau de-a lungul timpului într-o tapiserie plină în egală măsură de momente plăcute și neplăcute. Nu știa încă unde se va încadra norvegianca. În acel moment, se gândea la ea ca la o oportunitate pierdută. Dar oricum ea ar fi plecat curând în croazieră. Sau el ar fi plecat. Intervenția CNN scurtase lucrurile, dar poate că doar cu puțin.

Autobuzul mergea spre sud, pe Route 37, cu 90 de kilometri pe oră. Opri în Bloomington. Șase călători coborâră. Unul dintre ei lăsă în urmă un ziar din Indianapolis. Reacher îl luă și citi rezultatele din sport. Yankees continuau să conducă în Est. Apoi întoarse ziarul, ca să citească știrile. Văzu titlul principal: *Lunetistul suspect, rănit într-un atac în pușcărie*. Citi primele trei paragrafe. *Rană la cap. Comă. Pronostic nesigur.* Jurnalistul părea să penduleze între a condamna Comisia Penitenciarelor din Indiana pentru închisorile anarhice din subordine și a-i aplauda pe agresorii lui Barr pentru că-și făcuseră datoria civică.

Asta s-ar putea să complice lucrurile, își zise Reacher.

Ultimele paragrafe conțineau o reluare a poveștii inițiale a crimei, informații de fond actualizate și unele noi. Reacher le citi pe toate. Sora lui Barr se mutase din casa lui cu câteva luni înainte de incident. Jurnalistul părea să creadă că acest lucru era fie o cauză, fie un efect al evidentei instabilități mentale a lui Barr. Sau și una, și alta.

Autobuzul plecă din Bloomington. Reacher împături ziarul, își lipi capul de geam și privi drumul. Era o panglică neagră, udă de la ploaia căzută de curând, și se derula pe lângă el cu linia albă centrală licărind ca un mesaj urgent în codul Morse. Reacher nu era sigur ce voia să-i transmită. Nu reușea să deslușească mesajul.

Autobuzul trase într-o autogară acoperită și Reacher ieși în lumina zilei. Constată că se afla la cinci străzi spre vest de locul în care o autostradă supraînălțată se curba prin spatele unei clădiri vechi din piatră. Bănuia că era calcar de Indiana. Marfă veritabilă. Probabil o bancă — își zise el — sau un tribunal, poate o bibliotecă. Dincolo de aceasta se vedea un turn negru din sticlă. Vremea era acceptabilă. Mai rece decât în Miami, dar orașul era suficient de sudic ca iarna să se afle încă la o distanță sigură. Nu va trebui să-și înnoiască garderoba din cauza vremii. Era îmbrăcat cu pantaloni chino albi și cu o cămașă din cânepă de un galben-deschis. Le purta deja de trei zile. Se gândea să mai petreacă o zi în ele. Apoi o să-și cumpere alte haine, ieftine. Era încălțat cu pantofi de docher, maro. Fără șosete. Simțea că e îmbrăcat ca pentru o plimbare pe faleză și se gândi că în oraș ar putea să pară cam nelalocul lui.

Se uită la ceasul de la mână. 9:20 dimineața. Stând pe trotuar în gazele de eșapament ale mașinilor diesel,

se întinse și se uită în jur. Orașul era unul dintre locurile alea tipice din inima țării — nici mari, nici mici, nici noi, nici vechi. Nu era înfloritor, dar nici în paragină. Probabil că avea ceva istorie. Poate era implicat în ceva comerț cu porumb și soia. Poate cu tutun. Poate cu vite. Probabil că exista un râu sau un cap de linie feroviară. Poate câteva fabrici. Exista o mică zonă centrală. O vedea în fața lui, la est de locul în care se afla. Construcții mai înalte — unele din piatră, altele din cărămidă — și panouri publicitare. Socoti că turnul negru din sticlă trebuia să fie clădirea-stindard și presupuse că se afla chiar în inima orașului.

Merse într-acolo. În drum, o mulțime de lucrări de construcție. Reparații, renovări, drumuri pline de gropi, grămezi de pietriș, beton proaspăt turnat, camioane de mare tonaj deplasându-se lent. Traversă prin fața unuia și o luă pe o străduță laterală, care-l scoase de-a lungul laturii nordice a prelungirii neterminate a parcării etajate. Își aminti de recapitularea febrilă a întâmplărilor făcută de Ann Yanni și se uită în sus la construcție, apoi privi dinspre ea către o piață publică. Acolo văzu o piscină ornamentală golită, cu o fântână arteziană ițindu-se stingheră în centru. Se vedea o alee îngustă situată între piscină și un zid de vreun metru înălțime. Aleea era plină cu ofrande funerare improvizate. Flori, cu cozile învelite în staniol. Fotografii sub folii de plastic și animăluțe de pluș, alături de lumânări. Pe jos se vedeau urme de nisip împrăștiat. Bănuia că nisipul fusese dispersat acolo ca să absoarbă sângele. Mașinile de pompieri purtau cu ele lăzi cu nisip pentru locurile unde aveau loc accidente și crime. Și lopeți din oțel pentru îndepărtarea rămășițelor umane. Se uită din nou la clădirea parcării. Se afla la mai puțin de 35 de metri de fântână. Foarte aproape.

Se opri pentru o clipă. Piața era tăcută. Întregul oraș era cufundat în tăcere. Părea înmărmurit, ca un membru paralizat temporar după o lovitură extrem de puternică. Piața era epicentrul. Era locul unde aterizase lovitura. Era ca o gaură neagră, cu emoția comprimată prea mult înăuntrul ei ca să mai scape de-acolo.

O luă din loc. Clădirea veche din calcar era o bibliotecă. *Asta-i bine*, se gândi el. *Bibliotecarii sunt oameni de treabă. Dacă-i întrebi, îți oferă informații.* Întrebă unde se află biroul procurorului districtual. O femeie tristă și abătută de la un ghișeu de informații îi dădu indicațiile. Nu avea mult de mers. Orașul nu era mare. O luă spre est, pe lângă o clădire de birouri nouă, în care se aflau Registrul Auto și un centru de recrutări militare. În spatele ei era un șir de magazine cu mărfuri de tot felul, apoi clădirea nouă a tribunalului. Era construită după un proiect standard, cu acoperiș plat și împodobită cu uși din mahon și sticlă satinată. Ar fi putut fi o biserică a unei confesiuni mai ciudate cu o congregație generoasă, dar strâmtorată financiar.

Evită intrarea principală, destinată publicului. Ocoli blocul și ajunse la aripa pentru birouri. Găsi o ușă pe care scria Procuror Districtual. Sub ea, pe o plăcuță separată din alamă, văzu numele lui Rodin. *Un oficial ales*, își zise el. *Se folosește o plăcuță separată, ca să fie mai ieftin de înlocuit în noiembrie, când se schimbă omul care ocupă postul.* Inițialele lui Rodin erau A.A. Avea o licență în drept.

Reacher intră în clădire și vorbi cu o recepționeră. Îi ceru să-l vadă pe A.A. Rodin.

— În legătură cu ce? întrebă recepționera cu un ton calm și politicos.

Era o femeie de vârstă mijlocie, bine îngrijită, bine îmbrăcată, cu o bluză albă și curată. Arăta ca o persoană care lucrase toată viața ei la un birou. Un birocrat cu

experiență. Dar stresat. Ai fi zis că poartă pe umeri povara tuturor necazurilor abătute de curând peste oraș.

— În legătură cu James Barr, spuse Reacher.

— Sunteți reporter? întrebă recepționera.

— Nu, răspunse Reacher.

— Pot să comunic biroului domnului Rodin ce legătură aveți cu cazul?

— L-am cunoscut pe James Barr în armată.

— Asta trebuie să fi fost cu ceva timp în urmă.

— Cu mult timp în urmă.

— Îmi puteți spune cum vă numiți?

— Jack Reacher.

Recepționera formă un număr de telefon și vorbi. Reacher bănuia că vorbește cu o secretară, pentru că referirile la el și la Rodin se făceau la persoana a treia, ca la niște subiecte abstracte. *Poate să-l primească pe un anume domn Reacher, în legătură cu cazul?* Nu *cazul Barr*. Doar *cazul*. Conversația continuă. Recepționera acoperi microfonul lipind receptorul de piept, sub claviculă, deasupra sânului stâng.

— Aveți informații? întrebă ea.

Secretara de la etaj poate să-ți audă bătăile inimii, se gândi Reacher.

— Da, răspunse el. Informații.

— Din armată?

Reacher confirmă cu o mișcare a capului. Recepționera duse din nou receptorul la ureche și continuă convorbirea. Una lungă. Domnul A.A. Rodin avea o pereche eficientă în anticameră. Asta era limpede. N-aveai cum să treci de ele fără vreun motiv urgent și întemeiat. Și asta era clar. Reacher se uită la ceas. 9:40 dimineața. Dar nu era nicio grabă, în condițiile date. Barr era în comă. Întâlnirea putea avea loc și a doua zi. Sau a treia. Sau poate

că, la nevoie, putea ajunge la Rodin prin intermediul polițistului. Cum îl chema? Emerson?

— Vă rog să mergeți imediat sus, spuse recepționera. Domnul Rodin are biroul la etajul al doilea.

Sunt onorat, își zise Reacher. Recepționera îi scrise numele pe un permis pentru vizitatori, pe care îl strecură într-un suport de plastic. Reacher și-l prinse de cămașă și porni spre ascensor. Urcă la etajul al doilea, care avea tavane joase și coridoare luminate cu tuburi fluorescente. Erau trei uși din panouri de OSB vopsite, toate închise, și un set de uși duble din lemn lucios, care erau deschise. În spatele ușii duble era o secretară. Al doilea paznic. Era mai tânără decât cea de la parter, dar era de presupus că îi era superioară ierarhic.

— Domnul Reacher? întrebă ea.

Reacher făcu semn că da, iar femeia ieși din spatele biroului pentru a-l conduce spre locul unde începeau birourile cu ferestre. A treia ușă la care ajunseră avea o plăcuță pe care scria *A.A. Rodin*.

— De unde vine *A.A.*? întrebă Reacher.

— Sunt sigură că domnul Rodin vă va spune dacă va dori, răspunse secretara.

Ciocăni la ușă și Reacher auzi o voce baritonală răspunzându-i dinăuntru. Apoi secretara deschise ușa și se dădu la o parte, ca să-l lase pe Reacher să intre.

— Mulțumesc, zise el.

— Cu multă plăcere, răspunse femeia.

Reacher intră. Rodin era deja în picioare în spatele biroului, gata să-și întâmpine vizitatorul, plin de amabilitate. Reacher îl recunoscu de la televizor. Era un tip cam la cincizeci de ani, destul de zvelt, destul de bine făcut, cu părul cărunt tuns scurt. În persoană arăta mai mic de statură. Avea cam un metru optzeci și în jur de

90 de kilograme. Era îmbrăcat într-un costum de vară, bleumarin. Cămașă albastră și cravată albastră. Avea ochi albaștri. Nu încăpea nicio îndoială că albastrul era culoarea lui preferată. Era bărbierit fără cusur și își dăduse cu apă de colonie. În mod cert, era un bărbat foarte îngrijit. *Spre deosebire de mine*, gândi Reacher. Era ca un studiu în contraste. Pe lângă Rodin, Reacher era un gigant neîngrijit. Era cu 15 centimetri mai înalt și cu aproape 23 de kilograme mai greu. Părul lui era cu cinci centimetri mai lung, iar hainele, cu o mie de dolari mai ieftine.

— Domnul Reacher? întrebă Rodin.

Reacher confirmă cu o mișcare scurtă din cap. Biroul era organizat în stil guvernamental clasic, dar bine întreținut. Era răcoros și liniștit. De la fereastră, nu aveai o priveliște adevărată. Doar acoperișurile plate ale magazinelor și cel al Registrului Auto, cu rețeaua de conducte la vedere. Turnul negru din sticlă era vizibil în depărtare. Pe cer strălucea un soare anemic. Peretele din spatele biroului, aflat perpendicular pe cel cu fereastra, era plin cu trofee: diplome profesionale și fotografii care îl prezentau pe Rodin în compania unor politicieni. Mai erau tăieturi din ziar înrămate, care anunțau verdicte de vinovăție în șapte cazuri diferite. Pe un alt perete, era poza unei fete blonde cu tocă academică pe cap, care ținea în mână tubul ce conținea diploma de absolvire.

— E fata mea, spuse Rodin. E și ea tot avocat.

— Serios?

— Tocmai și-a deschis propriul birou aici, în oraș.

Reacher nu reuși să-și dea seama din tonul lui neutru dacă era mândru de chestia asta sau o dezaproba.

— Cred că va trebui să te întâlnești cu ea, spuse Rodin.

— Da? se miră Reacher. De ce?

— Îl apără pe James Barr.

— Fiica dumitale? E etic?

— Nu e interzis de lege. Poate că nu-i tocmai rațional, dar nu e contrar eticii.

Rostise *rațional* cu emfază, sugerând mai multe înțelesuri. Nu e o mișcare inteligentă să fii avocat al apărării într-un caz de notorietate, nu e inteligent din partea unei fiice să se confrunte cu tatăl ei, nu e inteligent din partea *nimănui* să îl înfrunte pe A.A. Rodin. Părea un tip foarte competitiv.

— Ți-a trecut numele pe lista ei provizorie de martori, spuse el.

— De ce?

— Crede că ai informații.

— De unde-mi știe numele?

— Nu știu.

— De la Pentagon?

Rodin ridică din umeri.

— Nu sunt sigur. Dar l-a obținut de undeva. Prin urmare, oamenii te-au căutat.

— De-aia m-ați primit?

Rodin încuviință din cap.

— Da, așa e. Exact din acest motiv. În general, nu încurajez vizitele neprogramate.

— Personalul pare să fie bine instruit în acest sens.

— Așa sper, spuse Rodin. Te rog să iei loc.

Reacher se așeză pe scaunul pentru vizitatori, iar Rodin, în spatele biroului. Fereastra era la stânga lui Reacher și la dreapta lui Rodin. Niciunul dintre ei nu avea lumina în ochi. Era un aranjament echitabil al mobilierului. Diferit de birourile altor procurori pe care îi cunoscuse Reacher.

— Cafea? îl întrebă Rodin.

— Te rog, acceptă Reacher.

Rodin sună și ceru să-i fie aduse două cafele.

— E firesc să fiu interesat de ce ai venit să mă vezi mai întâi pe mine, zise el. Adică pe reprezentantul acuzării, nu pe cel al apărării.

— Voiam să știu opinia ta personală, spuse Reacher.

— Despre ce?

— Despre cât de solid e rechizitoriul împotriva lui James Barr.

Rodin nu-i răspunse imediat. Urmă o tăcere scurtă, după care se auzi o bătaie în ușă și secretara intră cu cafeaua. Adusese o tavă de argint cu toate ustensilele necesare. O presă franceză, două cești, două farfuriuțe, un bol cu zahăr, un mic recipient cu frișcă. Două lingurițe de argint. Ceștile erau din porțelan fin. *Astea nu-s din rezerva guvernului,* comentă Reacher în gând. *Lui Rodin îi place cafeaua servită ca la carte.* Secretara puse tava pe marginea biroului, astfel încât să fie exact la jumătatea distanței dintre scaunul din spatele biroului și cel pentru vizitatori.

— Mulțumesc, spuse Reacher.

— Cu mare plăcere, răspunse secretara și părăsi încăperea.

— Servește-te, îl invită Rodin. Te rog!

Reacher apăsă pistonul în jos și își turnă cafea în ceașcă, fără frișcă, fără zahăr. Mirosea a cafea neagră și tare, ca la carte.

— Rechizitoriul împotriva lui James Barr este extraordinar de solid, spuse Rodin.

— Martori oculari? întrebă Reacher.

— Nu. Dar mărturiile acestora pot avea valori aleatorii. Aproape că mă bucur că nu avem martori oculari. Pentru că, în schimb, avem dovezi fizice excepționale. Iar știința nu minte. Nu devine confuză.

— Excepționale? se miră Reacher.

— Un traseu complet și solid al probelor, care îl leagă pe suspect de crimă.

— Cât de solid?

— Mai bun de-atât nu se poate. Cel mai bun pe care l-am văzut vreodată. Sunt totalmente încrezător.

— Am mai auzit procurori spunând asta.

— Persoanele de față sunt excluse, domnule Reacher. Sunt un om foarte precaut. Nu mă ocup de cazuri capitale decât dacă sunt sigur de rezultat.

— Ții scorul?

Rodin arătă cu mâna în spate, spre peretele cu trofee.

— Șapte din șapte, spuse el. Sută la sută.

— În cât timp?

— În trei ani. James Barr va ridica scorul la opt din opt. Dacă se trezește vreodată.

— Și dacă se trezește vătămat?

— Dacă va avea o cât de firavă funcție cerebrală, va fi judecat. Ce a făcut nu poate fi iertat.

— OK, spuse Reacher.

— OK ce?

— Mi-ai spus ce voiam să știu.

— Ai spus că ai informații. Din armată.

— Deocamdată o să le țin pentru mine.

— Ai fost polițist militar, am dreptate?

— Treisprezece ani.

— Și l-ai cunoscut pe James Barr?

— În treacăt.

— Spune-mi ce știi despre el.

— Nu încă.

— Domnule Reacher, dacă ai informații care să-l disculpe sau dacă ai ceva de adăugat, chiar trebuie să-mi spui acum.

— Trebuie?

— Oricum o să le obțin. O să mi le transmită fiica mea. O să caute să obțină un aranjament de reducere a pedepsei.

— Ce înseamnă *A.A.*?

— Pardon?

— Inițialele tale.

— Alexei Alexeievici. Familia mea a venit din Rusia. S-a întâmplat cu mulți ani în urmă. Înainte de Revoluția din Octombrie.

— Dar păstrează tradițiile.

— După cum se poate vedea.

— Și cum îți zic oamenii? întrebă Reacher.

— Alex, firește.

Reacher se ridică.

— Ei bine, mulțumesc pentru timpul acordat, Alex. Și pentru cafea.

— Te duci s-o vezi pe fiica mea acum?

— Are vreun rost? Pari foarte sigur pe tine.

Rodin afișă un zâmbet indulgent.

— E o chestiune de procedură, zise el. Sunt magistrat, iar tu figurezi pe o listă de martori. Sunt obligat să te atenționez că ești obligat să te duci. Ar fi lipsit de etică dacă nu aș proceda astfel.

— Unde e?

— În turnul de sticlă pe care-l poți vedea de la fereastră.

— OK, spuse Reacher. Cred c-o să trec pe-acolo.

— Tot am nevoie de informațiile pe care le deții, insistă Rodin.

Reacher clătină din cap.

— Nu, zise el. Chiar n-ai.

Returnă permisul de vizitator femeii de la recepție și făcu cale-ntoarsă spre piața publică. Stând în lumina rece a soarelui, se răsuci la 360 de grade, ca să ia pulsul locului. Toate orașele sunt la fel și toate sunt diferite. Fiecare are o nuanță definitorie. Unele sunt cenușii. Acesta era maro. Reacher bănuia că toate cărămizile erau făcute din lutul

de prin partea locului și împrumutaseră fațadelor culoarea solului vechilor ferme. Chiar și piatra avea pete maronii, de parcă ar fi conținut depuneri de fier. Ici și colo, erau accente de roșu-închis, ca la vechile șoproane. Era un loc cald, nu aglomerat, care supraviețuia. Avea să-și revină după tragedie. Progresul, optimismul și dinamismul pluteau în aer. Noile clădiri dovedeau asta. Peste tot vedeai lucrări de construcții și borduri de beton nefinisat. Multă planificare, urmată de reconstrucție. Și multă speranță.

Noua extensie a parcării etajate se ancora de marginea nordică a blocului central al acesteia. Sugera o extindere comercială. Se afla la sud și ușor spre vest față de zona atentatului. Foarte aproape. Direct spre vest și poate la o distanță dublă se vedea o porțiune din autostrada supraînălțată. Aceasta se întindea liberă și nestingherită preț de treizeci de metri, apoi se curba prin spatele bibliotecii. După care se mai curba puțin, ca să treacă prin spatele turnului negru din sticlă. Turnul era la nord față de piață. Avea sigla NBC în apropierea ușii, montată pe o lespede de granit negru. Locul de muncă al lui Ann Yanni, bănuia Reacher, ca și al fiicei lui Rodin. În partea de est a pieței se afla clădirea de birouri cu Registrul Auto și biroul de recrutare. De acolo veniseră victimele. Ieșiseră pe ușa clădirii. Cum spusese Ann Yanni? La sfârșitul unei săptămâni lungi de muncă? Oamenii traversaseră piața spre vest, ca să ajungă la mașinile parcate sau la stația de autobuz și se buluciseră într-un coșmar. Aleea îngustă dintre zidurile joase i-a făcut să încetinească și i-a ordonat în șir indian. Simplu ca bună ziua.

Reacher merse pe lângă piscina ornamentală, până la ușa rotativă de la baza turnului. Intră și căută în hol un ghid, ca să se poată orienta. Găsi un panou din pâslă neagră striată, cu litere albe realizate prin presare, montat

într-o ramă de sticlă. NBC se afla la primul etaj. Alte câteva apartamente erau goale și Reacher bănuia că restul apartamentelor își schimbau chiriașii suficient de des ca să justifice menținerea ghidului cu litere imprimate prin presare. *Helen Rodin — birou avocat* se afla la etajul al treilea. Literele erau ușor nealiniate, iar spațierea, imperfectă. Ăsta nu e Centrul Rockefeller, se gândi Reacher.

Două persoane așteptau ascensorul — el și o blondă frumușică. Se uită la ea, iar ea se uită la el. Femeia coborî la primul etaj, iar Reacher realiză că era Ann Yanni. O recunoscu datorită transmisiunii televizate. Se gândi că mai trebuia să se vadă cu Emerson de la poliția locală și întregul tablou de breaking news ar fi prins viață din nou.

Găsi apartamentul ocupat de Helen Rodin. Era în partea din față a clădirii. Ferestrele ei erau orientate către piață. Bătu la ușă. Auzi un răspuns înfundat și intră într-o recepție goală, mobilată doar cu un birou de secretară. Biroul era neocupat. Cumpărat de la mâna a doua, dar se vedea că nu fusese folosit de curând. *N-are încă secretară*, se gândi Reacher. *Așa e la început.*

Ciocăni la ușa biroului avocatei. Auzi aceeași voce răspunzându-i din nou. Intră și o găsi pe Helen Rodin la un alt birou *second-hand*. O recunoscu după fotografia din biroul tatălui ei. Dar arăta și mai bine în realitate. Probabil că nu împlinise încă treizeci de ani, destul de înaltă, constituție zveltă. Slabă, dar cu un corp atletic. Nu anorexic. Ori alerga, ori juca fotbal, ori fusese foarte norocoasă cu metabolismul. Avea părul blond și lung și ochii albaștri, ca ai tatălui său. În ei se citea inteligență. Era îmbrăcată complet în negru — tailor și pantaloni —, cu o bluză mulată pe sub haină. *Lycra*, se gândi Reacher. *Un material perfect.*

— Bună, spuse ea.

— Sunt Jack Reacher.

Ea se uită lung la el.

— Glumești! Chiar tu ești?

Reacher încuviință cu o mișcare scurtă din cap.

— Întotdeauna am fost, întotdeauna voi fi.

— Incredibil!

— Nu chiar. Oricine e cineva.

— Cum de-ai știut să vii? Că nu te-am găsit pe nicăieri.

— Am văzut la televizor. Ann Yanni, sâmbătă dimineață.

— Slavă Domnului că există televiziune! spuse ea. Și slavă Domnului că ești aici!

— Eram în Miami, spuse el. Cu o dansatoare.

— O dansatoare?

— Norvegiancă, precizează Reacher.

Se duse la fereastră și privi afară. Era la etajul al treilea, de unde vedea cum principala arteră comercială a orașului se îndepărta direct spre sud, la vale, accentuând înălțimea la care se afla biroul. Piscina ornamentală era amplasată cu axa lungă paralelă cu strada. De fapt, piscina se afla chiar *pe* stradă, doar că strada fusese blocată, ca să se poată construi piața. Cineva întors acasă după mult timp ar fi fost surprins să găsească un bazin cu apă în locul în care cândva fusese o șosea. Piscina era mult mai lungă și mai îngustă decât părea de la nivelul solului. Arăta tristă și goală, cu un strat subțire de nămol și mizerie depus pe faianța neagră. Dincolo de ea și ușor spre dreapta, se afla parcarea cea nouă. Era puțin mai la vale decât piața. O diferență de aproximativ o jumătate de etaj.

— Aici erai? întrebă Reacher. Când s-a întâmplat?

— Da, aici eram, răspunse Helen Rodin cu glas scăzut.

— Ai văzut ceva?

— Nu la început. Am auzit primele trei focuri de armă. S-au succedat foarte repede. Primul foc, o pauză micuță,

după care următoarele două. Apoi o altă pauză, un pic mai lungă, dar de fapt a fost doar o fracțiune de secundă. M-am ridicat la timp ca să văd ultimele trei focuri. Oribil.

Reacher încuviință. *Curajoasă fata,* se gândi. *Aude focuri de armă și se ridică în picioare. Nu se pitește sub birou.* Apoi își zise: *Primul foc, o pauză micuță.* Așa ar fi procedat un pușcaș experimentat, care vrea să vadă unde s-a dus primul foc tras la rece. Foarte multe variabile. Țeava rece, distanța, vântul, reglarea cătării.

— Ai văzut oameni murind?

— Doi dintre ei, răspunse ea din spatele lui. A fost groaznic.

— Trei focuri și doi oameni?

— A ratat ținta o dată. Al patrulea sau al cincilea foc, nu s-a putut determina sigur. Au găsit glonțul în piscină. De-aia nu are apă acum. Au golit-o.

Reacher nu spuse nimic.

— Glonțul face parte din dovezi, spuse Helen. Leagă pușca de crimă.

— Cunoșteai vreunul dintre morți?

— Nu. Simpli trecători, bănuiesc. Aflați în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Reacher nu spuse nimic.

— Am văzut flăcări de la pușcă, spuse Helen. Acolo departe, între umbre, în întuneric. Mici erupții luminoase.

— Foc la gura țevii, zise Reacher.

Se întoarse de la fereastră. Ea îi întinse mâna.

— Sunt Helen Rodin. Îmi cer scuze, ar fi trebuit să mă prezint cum se cuvine.

Reacher îi strânse mâna. Era caldă și fermă.

— Doar Helen? o întrebă el. Nu Helena Alecseievna sau ceva de genul?

Ea se uită din nou lung la el.

— De unde naiba știi asta?

— M-am întâlnit cu tatăl tău, mărturisi el, dându-i drumul la mână.

— Serios? Unde?

— În biroul lui, adineauri.

— Ai fost *la el* la birou? Astăzi?

— Tocmai am plecat de-acolo.

— De ce te-ai dus la biroul *lui*? Ești martorul *meu*. N-ar fi trebuit să te vadă.

— Era foarte dornic de discuții.

— Ce i-ai spus?

— Nimic. În schimb, i-am pus câteva întrebări.

— Ce întrebări?

— Voiam să știu cât de solid îi este rechizitoriul. Împotriva lui James Barr.

— Eu îl reprezint pe James Barr. Și tu ești martor al apărării. Trebuia să vorbești cu mine, nu cu el.

Reacher nu spuse nimic.

— Din păcate, rechizitoriul împotriva lui James Barr e foarte puternic, spuse ea.

— Cum ai aflat numele meu? întrebă Reacher.

— De la James Barr, firește, răspunse ea. Cum altfel?

— De la *Barr*? Nu cred.

— Păi, atunci, ascultă asta.

Se întoarse spre birou și apăsă o tastă de la un casetofon vechi. Reacher auzi o voce pe care nu o recunoscu zicând: *Să negi nu e nici măcar o opțiune*. Helen apăsă tasta *Pauze* și ținu degetul pe ea.

— Primul lui avocat, preciză ea. Ieri am schimbat reprezentarea.

— Cum așa? Ieri era în comă.

— Ca să fim exacți, clientul meu e sora lui James Barr. Ruda cea mai apropiată.

Apoi lăsă liberă tasta *Pause* și Reacher auzi zgomote obișnuite, apoi o voce pe care nu o mai auzise de 14 ani. Era exact așa cum și-o amintea. Joasă, încordată și aspră. Era vocea unui om care vorbea rar. Spunea: *Găsește-l pe Jack Reacher pentru mine.*

Reacher rămase înmărmurit.

Helen Rodin apăsă tasta *Stop*.

— Te-ai convins?

Helen se uită la ceas, apoi spuse:

— E zece și jumătate. Rămâi aici, ca să participi la întâlnirea cu clientul.

Îl prezentă așa cum procedează un prestidigitator pe scenă. Ca și cum ar fi scos un iepure din joben. Mai întâi apăru un tip pe care Reacher îl identifică imediat drept fost polițist. Se numea Franklin, un investigator independent care lucra pentru diverși avocați. Își strânseră mâna.

— Da' greu mai ești de găsit, omule, îi zise Franklin.

— Greșit, răspunse Reacher. Sunt imposibil de găsit.

— Vrei să-mi spui de ce?

Instantaneu, în ochii lui Franklin apărură întrebări. Întrebări de polițist. *Cât de util o să fie individul ăsta ca martor? Ce e? Un infractor? Un evadat? Va avea credibilitate la tribunal?*

— Doar un hobby. O alegere personală.

— Deci ești bine?

— Cum nu se poate mai bine.

Apoi intră o femeie. Probabil că avea între 35 și 40 de ani, în ținută *office*, stresată și nedormită. Dar în spatele acelei agitații interioare, nu era neatrăgătoare. Părea o persoană cumsecade. Chiar frumușică. Clar, sora lui James Barr. Reacher știu asta încă înainte de a li se face

prezentările. Avea același tip de ten și o versiune mai blândă, mai feminină și mai vârstnică a aceluiași chip.

— Sunt Rosemary Barr, se prezentă ea. Sunt tare bucuroasă că ne-ați găsit. Pare ceva providențial. Acum chiar simt că vom ajunge undeva.

Reacher nu spuse absolut nimic.

Cabinetul de avocatură al lui Helen Rodin nu avea o sală de ședințe. Reacher se gândi că asta avea să vină mai târziu. Poate. Dacă prospera. Așa că toți patru se înghesuiră în biroul ei. Helen se așeză la masa ei de lucru. Franklin, pe un colț al acesteia. Reacher se rezemă de pervazul ferestrei. Rosemary Barr păși agitată prin încăpere. Dacă ar fi fost un covor pe jos, l-ar fi găurit.

— Bun, zise Helen. Strategia de apărare. La minimum, vrem să mergem pe calea unei motivații medicale. Dar vom ținti mai sus de-atât. Cât de sus vom ajunge în final, va depinde de mai mulți factori. Despre care sunt sigură că vrem cu toții să auzim ce are de spus domnul Reacher.

— Eu nu cred că vreți, spuse Reacher.

— Ce să vrem?

— Să auziți ce am de spus.

— De ce nu?

— Pentru că v-ați grăbit să trageți o concluzie greșită.

— Și anume?

— De ce crezi că m-am dus să-l văd mai întâi pe tatăl tău?

— Nu știu.

— Pentru că n-am venit aici ca să-l ajut pe James Barr.

Ceilalți rămaseră tăcuți.

— Am venit aici ca să-l îngrop, continuă Reacher.

Cu toții se uitară lung la el.

— Dar de ce? întrebă Rosemary Barr.

— Pentru că a mai făcut asta pe vremuri. Și o dată a fost îndeajuns.

Capitolul 3

Reacher se mută din locul în care stătea și-și propti spatele de marginea laterală a ușii, întorcându-se într-o parte, ca să poată vedea piața. Și să nu-și privească auditoriul.

— Această discuție e confidențială? întrebă el.

— Da, răspunse Helen Rodin. Este. E o conferință cu clientul. Și în mod automat e protejată. Nimic din ceea ce spunem aici nu poate fi repetat.

— Este etic ca voi să auziți vești proaste, din perspectivă legală?

Urmă o tăcere lungă.

— O să oferi dovezi pentru acuzare? întrebă Helen Rodin.

— Nu cred că, în circumstanțele date, va fi nevoie. Dar, dacă va fi necesar, o voi face.

— Atunci o să auzim oricum veștile proaste. O să-ți luăm o depoziție înaintea procesului. Ca să avem garanția că nu vor fi alte surprize.

Din nou tăcere.

— James Barr a fost lunetist, spuse Reacher. Nu cel mai bun pe care l-a avut armata vreodată, dar nici cel mai prost. Doar un pușcaș bun, competent. Mediocru în aproape toate privințele.

Apoi se opri, întoarse capul și se uită în jos, spre stânga lui. La clădirea nouă și ieftină, care adăpostea biroul de recrutări. Armata de uscat, Marina Militară, Forțele Aeriene, Corpul de Marină.

— Patru tipuri de oameni se înrolează în forțele armate, zise el. În cazul primului tip de oameni — cei asemenea mie —, e o tradiție de familie. În al doilea rând, sunt patrioții, dornici să-și slujească țara. În al treilea rând, sunt oameni care pur și simplu au nevoie de un serviciu. Și, în al patrulea rând, sunt oamenii care vor să ucidă alți oameni. Armata e singurul loc în care e legal să faci asta. James Barr făcea parte din a patra categorie. În adâncul lui, el considera că ar fi distractiv să omoare oameni.

Rosemary Barr se uită într-o parte. Nimeni nu spuse nimic.

— Dar n-a avut niciodată șansa asta, continuă Reacher. Când făceam parte din poliția militară, eram un investigator foarte meticulos, astfel că am aflat totul despre el. L-am studiat. S-a antrenat vreme de cinci ani. I-am verificat dosarul. În unele săptămâni, a tras câte 2 000 de gloanțe. Toate asupra unor ținte de hârtie sau siluete din carton. Am numărat o carieră de aproape un sfert de milion de cartuse trase și niciunul dintre acestea într-un inamic. Nu a plecat în Panama în 1989. Pe atunci aveam o armată foarte numeroasă și n-am avut nevoie decât de o forță redusă numeric, așa că majoritatea militarilor n-au mai plecat. Asta l-a supărat foarte tare. Operațiunea Scutul Deșertului a avut loc în 1990. A plecat în Arabia Saudită. Dar nu a luat parte la Furtună în Deșert, în 1991. Aceea a fost mai mult o campanie a blindatelor. James Barr a rămas la post în Arabia Saudită, curățându-și pușca de nisip și trăgând două mii de gloanțe de manevră pe săptămână. Apoi, după ce Operațiunea Furtună în Deșert

s-a terminat, l-au trimis în Al-Kuwait, pentru operațiunea de curățenie.

— Ce s-a întâmplat acolo? întrebă Rosemary Barr.

— A cedat nervos, zise Reacher. Asta s-a întâmplat acolo. Uniunea Sovietică se prăbușise. Irakul era înapoi în cutia sa. El a privit în viitor și a văzut că războiul se terminase. Se antrenase aproape șase ani și niciodată nu trăsese cu pușca impulsionat de mânie, și nici n-avea s-o facă vreodată. O mare parte din antrenamentul lui a constat în tehnici de vizualizare. A fost instruit să se imagineze fixând reticulul pe medulla oblongata, locul unde măduva spinării se lărgește la baza creierului. Să-și imagineze cum își controlează respirația și apasă pe trăgaci. Pauza de o fracțiune de secundă, cât timp glonțul zboară. Puful de ceață roz care țâșnește din ceafa victimei. Toate astea le vizualizase. De multe ori. Dar nu le văzuse. Nici măcar o singură dată. Nu văzuse niciodată ceața roz. Și își dorea cu ardoare asta.

Tăcere în încăpere.

— Așa că într-o bună zi a ieșit din cazarmă, singur. În Al-Kuweit. S-a postat într-un loc adecvat și a așteptat. După care a tras și a ucis patru oameni care ieșeau dintr-un bloc de locuințe.

Helen Rodin se uita lung la el.

— A tras dintr-o parcare etajată, spuse Reacher. De la primul etaj. Dintr-un loc situat vizavi de ușa blocului. Întâmplător, victimele erau subofițeri americani. Primiseră permisie pentru weekend și erau îmbrăcați în civil.

Rosemary Barr clătina din cap.

— Nu poate fi adevărat, spuse ea. Pur și simplu, *nu se poate*. N-ar fi făcut una ca asta. Iar dac-ar fi făcut-o, l-ar fi trimis la pușcărie. A fost lăsat la vatră cu mențiune onorabilă. Imediat după Războiul din Golf. A primit chiar

și o medalie de campanie. Așa că nu se poate să se fi întâmplat așa ceva. E imposibil să fi fost adevărat.

— Fix ăsta e motivul pentru care mă aflu aici, spuse Reacher. A fost o problemă gravă. Să ne amintim succesiunea evenimentelor. Am avut patru inși morți și am început munca de-acolo. În final, am reconstituit traseul și am ajuns la fratele tău. Dar a fost un traseu foarte dificil. Am apucat-o de multe ori pe căi greșite. Și pe una dintre ele am aflat niște lucruri despre cei patru morți. Lucruri pe care nu prea voiam să le aflăm. Pentru că ei făcuseră lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facă.

— Ce lucruri? întrebă Helen Rodin.

— Capitala Kuweitului era un oraș extraordinar. Plin cu arabi bogați. Chiar și cei săraci aveau Rolexuri, Rolls-Royce-uri și băi cu robinete din aur masiv. Mulți dintre ei fugiseră temporar, până se liniștea lucrurile. Dar și-au lăsat toate bunurile în urmă. Iar unii dintre ei și-au lăsat și rudele în urmă. Soțiile și fiicele.

— Și?

— Cei patru subofițeri morți au aplicat metodele armatelor cuceritoare, la fel cum făcuseră și irakienii înaintea lor. Cel puțin, așa vedeau ei lucrurile. Noi le-am văzut ca pe niște violuri și jafuri armate. Întâmplarea a făcut ca ei să fi lăsat dovezi ale nelegiuirii lor chiar în acea zi, în interiorul clădirii respective. Și în alte clădiri, în alte zile. Cu furăciunile găsite în geamantanele lor am fi putut să deschidem o filială nouă pentru Tiffany. Ceasuri, diamante, tot felul de chestii la purtător. Și chiloți. Ne-am gândit că foloseau chiloții ca să țină socoteala soțiilor și fiicelor violate.

— Și ce s-a întâmplat?

— Inevitabil, totul a luat o turnură politică. Informațiile au urcat pe scara ierarhică. Intervenția noastră în

Golf trebuia să fie un succes important și răsunător. Ireproșabilă, curată ca lacrima. Iar kuweitienii erau aliații noștri și așa mai departe. De aceea, în final, ni s-a spus să-i acoperim pe cei patru indivizi. Ni s-a ordonat să îngropăm povestea. Ceea ce am și făcut. Dar asta a însemnat și să-l facem scăpat pe James Barr. Pentru că începuseră să circule niște șoapte și știam că avocatul lui se va folosi de ele. Ne-am temut de un șantaj. Dacă-l duceam pe Barr la tribunal, avocatul lui ne-ar fi dat peste bot cu afirmația de omucidere cu circumstanțe atenuante. Ar fi susținut că Barr a acționat pentru a salva onoarea armatei, e drept, într-un fel mai brutal. Toată tărășenia ar fi ieșit la iveală dacă se ajungea la proces. Ni s-a spus să nu riscăm așa ceva. Ne-am trezit cu mâinile legate. A fost o situație fără ieșire.

— Poate chiar *a fost* omucidere cu circumstanțe atenuante, spuse Rosemary Barr. Poate că James a știut povestea asta tot timpul.

— Doamnă, n-a știut. Îmi pare foarte rău, dar n-a știut. Nu s-a aflat în niciun moment aproape de vreunul dintre oamenii ăia. Nu s-a întâlnit niciodată cu ei. Mie nu mi-a zis nimic despre ei când am ajuns la el. Se afla în Al-Kuweit de puțin timp. Prea puțin ca să știe ceva. N-a făcut decât să omoare niște oameni. Pentru distracție. Mi-a mărturisit asta înainte ca celelalte lucruri să iasă la lumină.

Tăcere în cameră.

— Așa că am mușamalizat afacerea și l-am scos basma curată, spuse Reacher. Am declarat că cei patru inși fuseseră uciși de palestinieni, ceea ce era plauzibil în Al-Kuweit în 1991. Toată povestea m-a cam iritat. N-a fost cea mai neplăcută situație din viața mea, dar nici cea mai drăguță n-a fost. Printr-un noroc chior, James Barr

a scăpat nepedepsit pentru crimă. Așa că m-am dus să-l văd înainte de a pleca și i-am spus să-și cinstească norocul imens care căzuse peste el printr-un comportament exemplar din acel moment. I-am promis că dacă va mai călca vreodată strâmb, voi veni după el și-l voi face să se căiască.

Tăcere în încăpere. Mai multe minute.

— Așa că iată-mă, spuse Reacher.

— Astea trebuie să fie informații secrete, spuse Helen Rodin. Mai exact, cu siguranță că nu vor putea fi *folosite* niciodată în instanță. Ar ieși un scandal urias.

Reacher încuviință din cap.

— Sunt cât se poate de secrete. Sunt închise ermetic în Pentagon. De-aia am întrebat dacă această conversație este confidențială.

— Ai intra într-un bucluc mare dacă ai vorbi despre ele.

— Am mai fost în bucluc mari. Am venit aici ca să văd dacă e nevoie să intru iar într-unul. Întâmplător, cred că nu e nevoie. Cred că tatăl tău îl poate trimite pe James Barr pe lumea cealaltă și fără ajutorul meu. Dar ajutorul meu rămâne disponibil, dacă va considera că are nevoie de el.

Deodată, Helen înțelese.

— Ai venit aici ca să faci presiuni asupra mea, așa-i? Îmi spui că, dacă fac prea multe valuri, o să-mi retezi aripile.

— Sunt aici ca să-mi țin promisiunea, zise Reacher. Față de James Barr.

Închise ușa și-i lăsă acolo, trei oameni tăcuți și dezamăgiți într-o cameră. Apoi coborî cu ascensorul. Ann Yanni se urcă din nou în lift la primul etaj. Se întrebă o clipă dacă nu cumva tipa se plimba toată ziua cu liftul, sperând să o recunoască cineva. Să-i ceară un autograf. O ignoră. Ieși în hol și se îndreptă spre ușă.

Rămase un moment în piață. Ca să ia o decizie. Starea medicală a lui James Barr era factorul care complica lucrurile. Nu voia să rămână în oraș până când se trezea individul. Puteau trece săptămâni întregi. Iar lui Reacher nu-i plăcea să rămână într-un loc. Îi plăcea să fie în mișcare. Să nu stea mai mult de două zile în același oraș. Dar nici nu prea avea variante. Nu putea să-i dea vreun pont lui Alex Rodin. Nici să-i dea numărul de telefon, ca să-l sune la nevoie. În primul rând, nu avea telefon. În al doilea rând, un ins atât de bine aranjat și de precaut ca Alex Rodin ar fi fost atât de preocupat de pontul primit, încât, până la urmă, ar fi descoperit ceva. Ar fi făcut destul de ușor legătura cu Pentagonul. Reacher chiar întrebase dacă fiica lui *a aflat numele meu de la Pentagon?* Asta fusese o imprudență. Așa că Alex Rodin ar fi descâlcit ițele până la urmă. Și-ar fi zis: *Aici se ascunde ceva și pot să aflu despre ce e vorba de la Pentagon.* Bineînțeles, Pentagonul l-ar fi obstrucționat. Dar lui Rodin nu i-ar fi plăcut să fie obstrucționat. S-ar fi dus la presă. La Ann Yanni, probabil. Ea ar fi fost doritoare de un nou subiect de interes național. În plus, în sinea lui, Rodin ar fi fost nesigur în legătură cu rezultatul procesului, așa că pur și simplu *trebuia* să știe adevărul. N-ar fi renunțat ușor.

Iar Reacher nu voia ca povestea să iasă la lumină. Decât dacă era absolut necesar. Veteranii Războiului din Golf suferiseră destul, din cauza substanțelor chimice și a intoxicării cu uraniu[1]. Singurul lucru favorabil pentru ei fusese faptul că se alesese cu reputația nepătată a războiului just. Nu aveau nevoie de defăimare prin asociere cu oameni ca Barr și victimele sale. Oamenii ar fi spus: *Hei, așa făceau toți.* Și, din câte știa Reacher, nu făceau

1 În Războiul din Golf s-a folosit muniție cu uraniu, considerată mai eficientă împotriva blindatelor. *(N.r.)*

toți așa. Aceea fusese o armată bună. Prin urmare, nu voia ca povestea să iasă la lumină decât dacă era absolut necesar. Și mai voia ca el să decidă dacă e sau nu nevoie să dezvăluie adevărul despre Barr.

Așadar niciun indiciu lui Alex Rodin. Nicio posibilitate ca acesta să-l sune.

Și atunci... ce, mai exact?

Decise să mai rămână prin preajmă 24 de ore. Poate că după acest interval va apărea un pronostic mai clar în ceea ce privește sănătatea Barr. Poate va reuși cumva să ia legătura cu Emerson și să capete o evaluare mai bună a dovezilor. Și poate că după asta se va simți confortabil să lase lucrurile în seama biroului lui Alex Rodin, pe un fel de pilot automat. Dacă apăreau probleme pe parcurs, poate că va citi despre ele într-un ziar, în viitorul îndepărtat, pe o plajă sau într-un bar, și va putea să intervină.

Așadar 24 de ore într-un orășel din inima țării.

Hotărî să meargă să vadă dacă exista un râu.

Râul exista. Era lat și lent și curgea de la vest la est printr-o zonă situată la sud de centrul orașului. Bănuia că e vreun afluent al mărețului Ohio. Malul său nordic fusese îndreptat și întărit cu blocuri din piatră masive pe o porțiune de trei sute de metri. Blocurile cântăreau probabil câte cincizeci de tone fiecare. Erau finisate la perfecție și poziționate cu mare precizie. Compuneau o faleză. Un chei. În blocurile de piatră fuseseră încastrate babale înalte și groase din fontă, pentru legarea parâmelor. Lespezile de pavaj din piatră făceau ca faleza să aibă o adâncime de circa nouă metri. Pe toată lungimea ei erau barăci din lemn, deschise pe latura dinspre râu și pe cea dinspre stradă. Strada era pavată cu bolovani. Cu o sută de ani în urmă, acolo ar fi acostat barje uriașe. O mulțime

de oameni ar fi muncit ca furnicile. Ar fi mișunat cai și căruțe și s-ar fi auzit bocănitul potcoavelor pe caldarâm. Dar acum nu era nimic. Doar o liniște absolută și alunecarea lentă a apei. Pete de rugină pe pilonii metalici, pâlcuri de buruieni crescute printre pietre.

Pe unele dintre barăci încă se mai vedeau urmele unor firme vechi. *La McGinty* — mărfuri uscate. Compania de semințe Allentown. Reprezentanță Parker. Reacher se plimbă pe faleza de trei sute de metri și le cercetă pe toate. Încă rezistau, solide și drepte. Gata pentru renovare, bănuia el. Un oraș care amplasează o piscină ornamentală cu arteziană într-o piață publică sigur va amenaja și zona din apropierea râului. Era inevitabil. Tot orașul era împânzit de șantiere. Acestea se vor muta spre sud. Primăria va acorda scutiri de impozite pentru deschiderea unui restaurant pe malul râului. Poate și un bar. Poate cu muzică live, de joi până sâmbătă. Poate cu un mic muzeu care să prezinte istoria comerțului fluvial.

Se întoarse și se trezi față în față cu Helen Rodin.

— Nu ești chiar așa de greu de găsit, îl abordă ea.

— Evident, răspunse Reacher.

— Turiștii vin mereu la docuri.

Avea la ea o servietă diplomat.

— Pot să te invit să luăm prânzul împreună? întrebă ea.

Îl conduse înapoi spre nord, către marginea zonei aflate în renovare. Între doar două străzi, orașul se schimba de la vechi și părăginit la nou și renovat. Prăvăliile prăfuite care etalau saci de aspirator și furtunuri de mașini de spălat lăsau locul magazinelor cu vitrine scăldate în lumina spoturilor cu halogen, în care tronau rochii de sute de dolari. Și încălțăminte, și cafea latte de patru dolari ceașca, și obiecte din titan. Trecură pe lângă câteva astfel

de magazine, apoi Helen Rodin îl conduse într-un mic restaurant. Era genul de local pe care îl mai văzuse și pe care de obicei îl evita. Pereți albi, ici și colo porțiuni în care cărămida era expusă, mese și scaune din aluminiu frezat, salate obținute din combinații stranii. Arunci într-un castron niște ingrediente aleatorii și zici c-ai fost inventiv.

Îl conduse la o masă din spatele salonului. Un tânăr plin de energie le aduse meniurile. Helen Rodin comandă ceva cu portocale, nuci și brânză Gorgonzola. Cu o ceașcă de ceai din plante. Reacher renunță să citească meniul și comandă același lucru, dar cu cafea neagră, obișnuită.

— Asta e localul meu preferat din oraș, spuse Helen.

Reacher încuviință tăcut din cap. O credea. I se potrivea perfect. Părul lung și drept, hainele negre. Strălucirea tinerească. El era mai bătrân și venea dintr-un timp diferit și dintr-un loc diferit.

— Vreau să-mi explici ceva, spuse ea.

Se aplecă și deschise servieta, din care scoase casetofonul cel vechi. Îl așeză cu grijă pe masă. Apăsă *Play*. Reacher îl auzi pe primul avocat al lui James Barr spunând: *Să negi nu e nici măcar o opțiune.* Apoi îl auzi pe Barr: *Găsește-l pe Jack Reacher pentru mine.*

— Mi-ai pus deja înregistrarea asta, spuse el.

— Dar de ce a cerut asta? întrebă Helen.

— Asta vrei tu să-ți explic?

Ea încuviință din cap.

— Nu pot.

— Logic vorbind, erai ultimul om pe care ar fi vrut să-l vadă.

— De acord.

— Se poate să fi avut vreo îndoială legat de ceea ce ai simțit? Cu paisprezece ani în urmă?

— Nu cred. Am fost cât se poate de clar.

— Atunci de ce să te solicite acum?

Reacher nu răspunse. Chelnerul aduse farfuriile și începură să mănânce. Portocale, nuci, brânză Gorgonzola, tot felul de frunze și o vinegretă de zmeură. Nu era prea rău. Iar cafeaua era chiar bună.

— Pune-mi toată banda, îi ceru el.

Ea puse furculița pe masă și apăsă tasta *Rewind*. Ținea câte un deget pe fiecare tastă, ca un pianist. Avea degete lungi. Fără inele. Unghii lăcuite, manichiură proaspătă. Apăsă *Play* și-și luă din nou furculița. Reacher nu auzi niciun sunet până când capătul neînregistrat al benzii trecu prin fața capului de redare. Apoi se auzi o acustică de închisoare. Ecouri, zăngănit metalic în depărtare. Un om care respira. O ușă deschizându-se și bufnetul scos de un alt bărbat care se așeza. Nu auzi picioarele scaunului scrâșnind pe beton. Scaun de pușcărie, prins de podea cu șuruburi. Avocatul începu să vorbească. Era bătrân și plictisit. Nu voia să fie acolo. Era convins că Barr e vinovat. O vreme, spuse niște banalități. Tăcerea lui Barr îi sporea frustrarea. Deodată spuse, plin de exasperare: *Nu te pot ajuta dacă tu nu vrei să te ajuți*. Urmă o pauză lungă, lungă și vocea lui Barr se auzi agitată, vorbind aproape de microfon: *Au arestat pe cine nu trebuia*. O spuse din nou. Apoi avocatul începu să vorbească iar, fără să-l creadă, spunând că dovezile sunt toate acolo, căutând un motiv în spatele unui adevăr indiscutabil. Apoi Barr îl ceru pe Reacher, de două ori, iar avocatul îl întrebă dacă Reacher e doctor, tot de două ori. După care Barr se ridică și plecă. Se auziră bătăile puternice în ușa încuiată și pe urmă nimic altceva.

Helen Rodin apăsă tasta *Stop*.

— Deci de ce? întrebă ea. De ce să spună că n-a făcut-o el și apoi să-l cheme pe omul care știe sigur că a mai făcut asta înainte?

Reacher se mulțumi să ridice din umeri și nu spuse nimic. Dar citi în ochii lui Helen că ea avea deja un răspuns.

— Tu știi ceva, spuse ea. Poate că nici nu știi că știi. Dar trebuie să fie ceva acolo. Ceva despre care el crede că-i poate fi de folos.

— Contează? E în comă. S-ar putea să nu se trezească niciodată.

— Contează mult. Ar putea să aibă parte de un tratament mai bun.

— Nu știu nimic.

— Ești sigur? S-a făcut atunci vreo evaluare psihiatrică?

— Nu s-a ajuns niciodată până acolo.

— A pretins că ar fi nebun?

— Nu, a pretins doar că a obținut un scor perfect: patru din patru.

— Tu ai crezut că era nebun?

— Asta-i un cuvânt mare. A fost nebun să împuște patru oameni doar de distracție? Bineînțeles că da. Dar, din punct de vedere legal, era nebun? Sunt sigur că nu.

— Tu trebuie că știi ceva, Reacher, spuse Helen. Îngropat adânc, undeva în memoria ta. Și trebuie să scoți la iveală informația respectivă.

Reacher rămase tăcut un moment.

— Ai văzut cu ochii tăi dovezile? o întrebă el.

— Am văzut un rezumat.

— Cât de incriminatoare sunt?

— Groaznice. Nu încape nicio îndoială că el a făcut-o. Vorbim despre micșorarea pedepsei, nimic mai mult. Și despre starea lui mentală. Nu-i pot lăsa să execute un om nebun.

— Atunci, așteaptă până se trezește. Supune-l la niște teste.

— Nu vor ține cont de ele. Poate să fie o legumă când se trezește, iar acuzarea va spune că starea aia i-a fost provocată de loviturile la cap primite în pușcărie. Va spune că în momentul comiterii crimei era un om perfect sănătos la cap.

— Tatăl tău e un om corect?

— Trăiește ca să câștige.

— Și fata e la fel ca tatăl?

— Într-o oarecare măsură, răspunse ea după o scurtă ezitare.

Reacher termină de mâncat salata. Încercă să prindă cu furculița ultimul miez de nucă, nu reuși și îl prinse cu degetele.

— La ce te gândești? îl întrebă Helen.

— Doar un detaliu minor, spuse el. În urmă cu paisprezece ani, a fost un caz foarte dificil, cu un minimum de contribuție din partea criminalisticii. Și totuși a mărturisit. De data asta, datele criminaliste par să fie categorice. Și totuși el neagă.

— Ce înseamnă asta?

— Nu știu.

— Atunci gândește-te la ce știi, îl rugă Helen. Te rog. Trebuie să știi ceva. Trebuie să te întrebi de ce a rostit numele tău. Trebuie să existe un motiv.

Reacher nu spuse nimic. Tânărul care îi servise reveni și luă farfuriile de pe masă. Reacher arătă cu degetul spre ceașca de cafea și tânărul mai făcu un drum și i-o umplu. Reacher prinse ceașca în palme și mirosi aburul.

— Pot să-ți pun o întrebare personală? îl chestionă Helen Rodin.

— Depinde de cât de personală e.

— De ce ai fost atât de greu de găsit? În mod normal, un om ca Franklin poate găsi pe oricine.

— Poate că nu-i atât de bun precum crezi.

— Probabil că e mai bun decât cred.

— Nu orice om poate fi găsit.

— De acord. Dar nu arăți ca și cum ai face parte din acea categorie.

— Am fost în măruntaiele mașinăriei, explică Reacher. Toată viața mea. Apoi mașina a tușit și m-a scuipat. Așa că mi-am zis: în regulă, dacă sunt exclus, atunci exclus să fiu. În toate privințele. Eram puțin furios și probabil că a fost o reacție imatură. Dar m-am obișnuit cu situația.

— Ca într-un joc?

— Ca o dependență, precizează Reacher. Sunt dependent de a fi în afara sistemului.

Tânărul aduse nota de plată. Helen Rodin plăti. Apoi puse casetofonul la loc în servietă și plecă împreună cu Reacher. Merseră spre nord, pe lângă lucrările de construcție de pe First Street. Ea mergea spre biroul ei, iar el se ducea să caute un hotel.

Un bărbat pe nume Grigor Linsky îi urmărea în timp ce mergeau. Stătea aplecat într-o mașină parcată lângă bordură. Știa unde să aștepte. Știa unde lua masa tânăra când avea companie.

Capitolul 4

Reacher se cază la un hotel din centru, numit Metropole Palace, la două străzi spre est de First Street, cam la același nivel cu principalul district comercial. Plăti cu numerar în avans pentru o noapte și folosi numele Jimmy Reese. De multă vreme trecuse prin toate numele de președinți și vicepreședinți ai Americii, așa că acum folosea nume de jucători ai echipei de baseball Yankees, din anii în care echipa nu era înscrisă încă în campionatul profesionist. Jimmy Reese jucase binișor o parte din anul 1930 și destul de prost o parte din 1931. Venise de nicăieri și plecase mai departe, la St. Louis, pentru o parte a anului 1932. După care n-a mai jucat. Murise în California, la 92 de ani. Dar acum se întorsese, într-o cameră single cu baie proprie la Metropole Palace, pentru o singură noapte, urmând să elibereze camera a doua zi înainte de ora 11.

Metropole era un loc trist, șters, pe jumătate gol. Dar cândva fusese grozav. Reacher își putea da seama de asta. Și-i imagina pe negustorii de porumb de acum un veac urcând dealul, dinspre malul râului, și poposind aici peste noapte. Bănuia că pe vremuri holul de la intrare arăta ca un saloon din filmele western, dar acum fusese transformat superficial, cu tente moderniste. Ascensorul

fusese renovat. Camerele aveau carduri de acces în loc de chei. Dar clădirea, din ce-și dădea seama, nu se schimbase prea mult. Camera lui era în mod cert demodată și întunecoasă. Salteaua dădea senzația că făcuse parte din inventarul original.

Se întinse pe pat și-și puse mâinile sub cap. Gândurile îi zburară în trecut, în urmă cu mai bine de 14 ani, la Al-Kuweit. Toate orașele au culori dominante, iar pentru Al-Kuweit era albul. Stuc alb, beton vopsit în alb, marmură albă. Cerul albit de soarele incandescent. Bărbați în veșminte albe. Parcarea folosită de James Barr era albă, ca și blocul de locuințe de vizavi. Din cauza luminii orbitoare, toate cele patru victime aveau ochelari de soare, modelul „Aviator". Toți patru fuseseră loviți de gloanțe în cap, dar nicio pereche de ochelari nu se spărsese. Doar le căzuseră de pe cap. Toate cele patru gloanțe fuseseră recuperate și astfel reușiseră să rezolve cazul. Erau gloanțe de competiție, 168 grain, cu bază tronconică. Nu cu vârf scobit, pentru că erau interzise de convenția de la Geneva. Erau gloanțele folosite de lunetiștii americani, fie din Armată, fie din Corpul de Marină. Dacă Barr ar fi folosit o pușcă de luptă, un pistol automat sau un pistol simplu, Reacher nu ar fi ajuns nicăieri. Pentru că toate armele de foc din teatrul de operațiuni, în afară de puștile cu lunetă, foloseau gloanțe standard NATO, ceea ce ar fi făcut ca năvodul să fie mult prea larg, căci cam tot ce însemna NATO era în Kuweit. Dar întregul scop al lui Barr fusese să-și folosească propria armă, cea a specialistului, măcar o dată, în mod real. Și, pentru că procedase astfel, gloanțele lui de patru dolari și treisprezece cenți l-au dat de gol.

Dar fusese un caz foarte, foarte dificil. Poate că fusese cel mai frumos din cariera lui Reacher. Folosise logica, deducția, documentația, munca de teren, intuiția și, în

ultima instanță, eliminarea. La finalul drumului se afla James Barr, un om care în sfârșit văzuse ceața roz și acum era straniu de liniștit cu captura lui.

A mărturisit.

Mărturisirea a fost voluntară, rapidă și completă. Reacher nici măcar nu l-a atins. Barr a vorbit liber despre experiență. Apoi a pus întrebări despre investigație, ca și cum ar fi fost fascinat de întregul proces. Era clar că nu se așteptase să fie prins. Nici într-un milion de ani. Era simultan îndurerat și cuprins de admirație. Ba chiar la final, când confuzia politică l-a eliberat, a jucat rolul omului cuprins de compasiune. Ca și cum i-ar fi părut rău că strădaniile lui Reacher nu avuseseră niciun rezultat.

Paisprezece ani mai târziu, omul nu a mărturisit.

Mai era o diferență între situația de-acum și cea de altădată. Dar Reacher nu reușea s-o identifice. Ceva ce avea legătură cu cât de cald fusese atunci în Al-Kuweit.

Grigor Linsky îl sună pe Zec de pe mobil. Zecul era omul pentru care lucra. Nu era Zec, pur și simplu. Era Zecul. Era o chestiune de respect. Zecul avea optzeci de ani, dar și acum rupea brațe dacă mirosea o urmă de lipsă de respect. Era ca un taur bătrân. Își păstrase forța și atitudinea. Avea optzeci de ani *tocmai* datorită forței și atitudinii sale. Fără ele, ar fi murit la douăzeci de ani. Sau mai târziu, la treizeci, acela fiind momentul aproximativ când a înnebunit și în sfârșit și-a uitat numele adevărat.

— Avocata s-a întors la birou, spuse Linsky. Reacher a părăsit First Street și a luat-o spre est. Am stat în banca mea și nu l-am mai urmărit. Dar știu că s-a îndepărtat de autogară. Prin urmare, putem să presupunem că rămâne în oraș. Bănuiala mea e că s-a cazat la Metropole Palace. În direcția aia nu e altceva.

Zecul nu comentă în niciun fel.

— Ar trebui să facem ceva? întrebă Linsky.

— Cât timp are de gând să rămână?

— Depinde. E clar că e într-o misiune de milostenie.

Zecul nu spuse nimic.

— Ar trebui să facem ceva? întrebă din nou Linsky.

Urmă o pauză. Se mai auzeau doar zgomotul de fond de pe linia mobilă și respirația unui bătrân.

— Poate c-ar trebui să-i distragem atenția, spuse Zecul. Sau să-l descurajăm. Aud c-a fost soldat. Prin urmare, probabil că va păstra un model de comportament predictibil. Dacă s-a cazat la Metropole, n-o să rămână în cameră peste noapte. Nu acolo. Pentru un soldat, nu e nicio distracție. O să iasă undeva. Probabil singur. Așa că ar putea avea loc un incident. Folosește-ți imaginația. Pune în scenă ceva măreț. Nu folosi oamenii tăi. Și vezi să pară natural.

— Daune?

— Oase rupte, măcar. Poate că se-alege cu o lovitură la cap. Poate că ajunge în comă la spital, în același salon cu camaradul James Barr.

— Și cu avocata cum rămâne?

— Las-o în pace. Deocamdată. Ne-om ocupa mai târziu de problema aia. De va fi nevoie.

Helen Rodin petrecu o oră la birou. Primi trei apeluri telefonice. Primul, de la Franklin, care o anunță că renunță la proiect.

— Îmi pare rău, dar o să pierzi, spuse investigatorul. Iar eu trebuie să am grijă de firma mea. Nu mai pot băga ore nefacturate în povestea asta.

— Nimănui nu-i plac cazurile lipsite de speranță, spuse cu diplomație Helen.

Urma să mai aibă nevoie de el în viitor. N-avea niciun rost să pună presiune pe detectiv.

— Cu atât mai puțin cazurile fără speranță în care lucrezi pro bono, preciză Franklin.

— Dacă fac rost de un buget, revii în echipă?

— Desigur, răspunse Franklin. Nu trebuie decât să mă suni.

Convorbirea se încheie, cu respectarea regulilor de politețe și cu păstrarea relației. Următorul telefon veni peste zece minute. Era de la tatăl ei, care părea foarte preocupat.

— Știi, n-ar fi trebuit să preiei cazul ăsta, îi spuse el.

— Păi nu e ca și cum aș fi avut o grămadă de variante, replică Helen.

— Înfrângerea ar putea fi o victorie, dacă știi ce vreau să spun.

— Dar și o victorie poate fi o victorie.

— Nu, victoria ar însemna o înfrângere. Trebuie să înțelegi asta.

— Ai preluat vreodată un caz cu intenția de a-l pierde? îl întrebă ea.

Tatăl ei nu spuse nimic. Apoi începu să tatoneze.

— Te-a găsit Jack Reacher?

Traducere: *Trebuie să fiu îngrijorat?*

— M-a găsit, răspunse ea, păstrând un ton relaxat.

— A fost interesant?

Adică: *Trebuie să fiu foarte îngrijorat?*

— În mod cert, mi-a spus lucruri care mi-au dat de gândit.

— Și ar trebui să le discutăm?

Adică: *Te rog, spune-mi.*

— Sunt sigură că le vom discuta în curând. La momentul potrivit.

Mai schimbară banalități cam un minut și conveniră să se întâlnească la cină. El încercă din nou: *Te rog, spune-mi.* Ea nu-i spuse. După care încheiară convorbirea. Helen zâmbi. Nu mințise. Nici măcar nu blufase. Dar avea sentimentul că se implicase. Justiția e un joc și, ca orice joc, are și o componentă psihologică.

Al treilea telefon veni de la Rosemary Barr, de la spital.

— James se trezește, spuse ea. A tușit și a expulzat tubul respirator. Își revine din comă.

— Vorbește?

— Doctorii spun că s-ar putea să vorbească mâine.

— Își va aminti ceva?

— Doctorii spun că e posibil.

O oră mai târziu, Reacher plecă de la hotel. Rămase la est de First Street și se îndreptă spre nord, către magazinele pe care le zărise în apropierea tribunalului. Avea nevoie de haine. Ceva cu specific local. Poate nu chiar pantaloni tip salopetă, dar cu siguranță ceva mai generic decât o costumație à la Miami. Pentru că se gândea că următoarea lui destinație ar putea fi Seattle. Pentru cafea. Și nu putea să umble prin Seattle cu o cămașă de un galben-aprins.

Găsi un magazin și-și cumpără o pereche de pantaloni pe care eticheta îi numea „taupe"[1], dar el considera că sunt kaki. Găsi o bluză din flanel aproape de aceeași culoare. Plus chiloți. Și mai investi într-o pereche de ciorapi. Se schimbă în cabina de probă și-și aruncă hainele vechi în coșul de gunoi al magazinului. Patruzeci de dolari pentru ceea ce spera să fie ținuta lui de patru zile.

[1] Gri-maro închis. *(N.t.)*

Cam extravagant, dar merita să cheltuiască 10 dolari pe zi ca să nu fie nevoit să care după el o geantă.

Ieși din magazin și porni spre vest, spre soarele după-amiezii. Bluza era prea groasă pentru temperatura de-afară, dar putea să echilibreze situația dacă-și sufleca mânecile și-și descheia și al doilea nasture. Era în regulă. Și avea să fie foarte potrivită pentru Seattle.

Ajunse în piață și observă că fântâna fusese repornită. Piscina se umplea la loc, foarte încet. Noroiul de pe fund era gros cam de două degete și se mișca în vârtejuri lente. Unii oameni stăteau în apropiere și priveau. Alții se plimbau. Dar nimeni n-o lua pe ruta scurtă pe lângă ofrandele funerare depuse, unde muriseră victimele lui Barr. Poate că nimeni n-o va mai lua pe-acolo vreodată. În schimb, toată lumea ocolea, pe traseul mai lung, pe lângă firma NBC. Instinctiv, din respect sau de teamă — Reacher nu era sigur.

Își croi drum printre flori și se așeză pe zidul jos, cu clipocitul artezienei în spate și cu parcarea în față. Un umăr era încălzit de soare, celălalt era la răcoare, în umbră. Simțea sub tălpi nisipul rămas pe asfalt. Se uită spre stânga, la ușa clădirii în care-și avea sediul Registrul Auto. Se uită la dreapta și văzu mașinile de pe autostrada supraînălțată. Nu erau multe. Traficul era lejer, cu toate că First Street începea să se aglomereze chiar înainte de ora de vârf de după-amiază. Apoi se uită din nou la stânga și o văzu pe Helen Rodin așezându-se lângă el. Abia își mai trăgea sufletul.

— M-am înșelat, spuse ea. Chiar *ești* un om greu de găsit.

— Dar, cu toate astea, ai triumfat, răspunse Reacher.

— Doar pentru că te-am văzut de la fereastră. Am dat fuga imediat jos, sperând să nu pleci cine știe unde. Asta după ce timp de o jumătate de oră am sunat la toate

hotelurile din oraș ca să mi se spună că nu ești trecut nicăieri în registru.

— Hotelurile nu vor avea de suferit din cauza a ceva ce nu știu.

— James Barr se trezește. S-ar putea ca mâine să vorbească.

— Sau s-ar putea să nu.

— Știi ceva despre rănile la cap?

— Numai despre cele pe care le provoc eu.

— Vreau să faci ceva pentru mine.

— Cum ar fi?

— Ai putea să mă ajuți. Cu ceva important.

— Așa crezi?

— Și poți să te ajuți și pe tine.

Reacher nu spuse nimic.

— Vreau să fii analistul meu de probe, zise ea.

— Îl ai pe Franklin pentru asta.

Ea clătină din cap.

— Franklin e prea apropiat de vechii săi amici de la poliție. N-o să fie îndeajuns de critic. N-o să sară la beregata lor.

— Și crezi că eu o să sar? Nu uita că eu vreau ca Barr să se ducă pe copcă.

— Exact. Fix de-aia trebuie s-o faci tu. Tu vrei confirmarea faptului că ei au un caz beton. După care poți să pleci fericit din oraș.

— Și crezi că ți-aș spune dacă aș găsi o fisură?

— Aș citi în ochii tăi. Și mi-aș da seama din ceea ce ai face în continuare. Dacă pleci, e un dosar beton. Dacă rămâi, e slab.

— Franklin te-a lăsat baltă, așa-i?

Ea avu o ezitare, apoi confirmă cu un semn al capului.

— Cazul ăsta e perdant, indiferent de rezultat. Eu mă ocup de el pro bono. Pentru că altfel nimeni nu l-ar accepta. Dar Franklin are o afacere de care trebuie să se ocupe.

— Deci el nu vrea să lucreze gratis, dar eu o să vreau?

— Tu *trebuie* s-o faci. Cred că deja aveai de gând s-o faci. De-aia te-ai dus mai întâi la tatăl meu. E încrezător, desigur. Ai văzut asta. Dar tot vrei să arunci o privire la probe. Ai fost un investigator meticulos. Chiar tu ai spus asta. Ești un perfecționist. Vrei să poți pleca din oraș știind că totul e în regulă, potrivit standardelor tale.

Reacher nu spuse nimic.

— Acum ai ocazia să vezi pe bune cum stau lucrurile, insistă ea. E obligația lor constituțională. Trebuie să ne arate totul. Apărarea are dreptul să analizeze toate dovezile.

Reacher rămase tăcut.

— N-ai încotro, spuse ea. Altfel, nu-ți vor arăta nimic. Nimeni nu împărtășește informații importante cu primul venit.

Să văd pe bune cum stau lucrurile. Să plec din oraș mulțumit. N-am de ales.

— OK, acceptă Reacher.

Ea îi arătă drumul cu degetul.

— Mergi patru cvartale spre vest și unul spre sud. Acolo e departamentul de poliție. Eu mă duc la birou, să-l sun pe Emerson.

— Facem asta chiar acum?

— James Barr se trezește. Trebuie să rezolvăm problema cât mai repede. Cea mai mare parte a zilei de mâine o să încerc să găsesc un psihiatru dispus să lucreze fără bani. Apărarea bazată pe motive medicale rămâne șansa noastră cea mai bună.

*

Reacher merse patru cvartale spre vest și unul spre sud. Traseul indicat îl purtă pe sub autostrada supraînălțată și îl duse într-un final la o intersecție. Departamentul de poliție ocupa un cvartal întreg. Clădirea propriu-zisă ocupa cea mai mare parte a suprafeței, restul fiind alocat unei parcări în formă de L, pentru vehiculele instituției. Erau acolo mașini vopsite în alb și negru, mașini nemarcate, o dubă pentru deplasări la locul crimei și o camionetă SWAT. Clădirea era construită din cărămizi maro glazurate. Avea un acoperiș plat, împânzit de conductele sistemului de încălzire, ventilație și aer condiționat. Toate ferestrele aveau zăbrele. Ici și colo, perimetrul era protejat de sârmă ghimpată.

Intră în clădire, obținu îndrumări și îl găsi pe Emerson așteptându-l așezat la birou. Reacher îl recunoscu din reportajul TV de sâmbătă dimineață. Arăta la fel ca la televizor — palid, tăcut, competent, nici mare, nici mic. În carne și oase, părea un polițist înnăscut. Poate chiar din momentul concepției. Emana profesionalism prin toți porii. Îl avea întipărit în ADN. Purta pantaloni din flanel gri și o cămașă albă cu mâneci scurte. Descheiată la gât. Fără cravată. Pe spătarul scaunului avea o geacă din tweed. Fața și corpul erau un pic diforme, ca și cum fuseseră supuse unor presiuni constante.

— Bun venit în Indiana, zise el.

Reacher nu răspunse.

— Vorbesc serios, continuă Emerson. Fără glumă. Suntem încântați când vechi prieteni ai acuzatului vin aici ca să ne facă munca ferfeniță.

— Sunt aici pentru avocata lui, zise Reacher. Nu ca prieten.

Emerson dădu aprobator din cap.

— O să-ți prezint chiar eu informațiile de bază, îi zise. Apoi o să primești detalii de la criminalist. Poți să vezi absolut orice și să pui absolut orice întrebare dorești.

Reacher zâmbi. La rândul lui fusese un fel de polițist vreme de treisprezece ani lungi, în condiții dificile, și cunoștea limbajul și toate dialectele sale. Știa tonul și-i înțelegea nuanțele. Iar felul în care-i vorbea Emerson îi dădea indicii. Îi spunea că, în ciuda ostilității inițiale, avea în fața lui un om care în secret era bucuros să se întâlnească cu un critic. Pentru că știa cu certitudine că avea un caz solid, imposibil de contracarat.

— L-ai cunoscut pe James Barr destul de bine, nu-i așa? întrebă Emerson.

— Dar tu? contracară Reacher.

Emerson clătină din cap.

— Nu l-am întâlnit niciodată. N-au fost semnale de avertizare.

— Arma pe care a folosit-o era legală?

Emerson încuviință cu o mișcare scurtă din cap.

— A fost înregistrată și nemodificată. Ca toate celelalte arme ale lui.

— Era vânător?

Emerson neagă din nou cu o mișcare a capului.

— Nu era membru NRA[1] și nu făcea parte dintr-un club de tir. N-a fost niciodată văzut ieșind pe dealuri. N-a intrat niciodată în vreun bucluc. Era doar un cetățean retras. Ca și inexistent, la drept vorbind. N-au fost deloc semnale de avertizare, repetă el.

— Ai mai văzut genul ăsta de lucruri până acum?

[1] Acronim pentru *National Rifle Association*, Asociația Americană a Armelor. *(N.t.)*

— De prea multe ori. Dacă includem Districtul Columbia, atunci Indiana e pe locul al 16-lea din 51 în ce privește numărul de omucideri pe cap de locuitor. Mai rău ca la New York, mai rău decât în California. Orașul ăsta nu e cel mai rău din stat, dar nici cel mai bun nu e. Așa că le-am văzut pe toate până acum și uneori sunt semne, alteori nu sunt, dar oricum ar fi, ne cunoastem meseria.

— Am vorbit cu Alex Rodin, spuse Reacher. E impresionat.

— Așa și trebuie. Ne-am descurcat bine. Vechiul tău amic a fost prins la șase ore după prima împușcătură. De la început până la sfârșit, a fost un caz de manual.

— Fără nicio îndoială?

— Hai să-ți zic cum stau lucrurile. Am scris raportul sâmbătă dimineață și de-atunci nu m-am mai gândit prea mult la toată povestea. E un caz încheiat. Printre cele mai clare cazuri pe care le-am încheiat vreodată, și am avut o mulțime.

— Păi atunci mai are vreun rost să trec prin toate detaliile?

— Bineînțeles că are. Am un tehnician criminalist nerăbdător să se dea mare. E un om bun și merită și el momentul lui de glorie.

Emerson îl conduse pe Reacher până la laborator și îl prezentă ca fiind observatorul avocatului, nu drept prietenul lui James Barr. Ceea ce ajută puțin la destinderea atmosferei. Apoi îl lăsă acolo. Criminalistul era un bărbat serios, de 40 de ani, pe care-l chema Bellantonio. Numele era mai exuberant decât cel care-l purta. Era înalt, brunet, slab și gârbovit. Ar fi putut fi antreprenor de pompe funebre. Și bănuia că James Barr avea să pledeze „vinovat". Era evident că nu credea că o să aibă norocul

de a apărea în fața tribunalului. Aranjase lanțul dovezilor într-o succesiune logică, pe niște mese lungi, într-un compartiment încuiat din garajul poliției, astfel încât să poată oferi vizitatorilor reprezentația pe care n-avea să o dea niciodată în fața unui juriu.

Mesele erau tăblii așezate pe capre de lemn, în stil de cantină, și ocupau tot perimetrul compartimentului. Deasupra lor era o linie orizontală de panouri din plută, pe care erau prinse în piuneze sute de foi de hârtie tipărite. Foile erau plastifiate și ofereau informații despre obiectele care se aflau sub ele. Prinsă strâns în pătratul alcătuit de mese se afla duba Dodge Caravan de culoare bej a lui James Barr. Compartimentul era curat și puternic luminat de tuburi fluorescente, iar duba părea imensă și nelalocul ei acolo. Era veche, murdară și mirosea a benzină, a ulei și a cauciuc. Ușa culisantă din spate era deschisă, iar Bellantonio montase un bec care să lumineze covorul.

— Toate arată bine, spuse Reacher.

— Cel mai bun loc al faptei cu care am lucrat vreodată, spuse Bellantonio.

— Prezintă-mi dovezile, atunci.

Bellantonio începu cu conul de semnalizare. Stătea acolo pe un pătrat de hârtie cerată, părând mare, ciudat și nelalocul lui. Reacher văzu pe el praful pentru amprente și citi însemnările de deasupra lui. Barr îl mânuise, asta era sigur. Îl apucase cu mâna dreaptă de partea de sus, unde era mai îngust. De mai multe ori. Erau amprente ale degetelor și ale palmei. Corespondența a fost simplă ca bună ziua. Amprentele coincideau în mai multe puncte decât s-ar fi cerut în orice tribunal.

La fel stăteau lucrurile și cu moneda din parcometru, și cu tubul de cartuș. Bellantonio îi arătă lui Reacher instantaneele tipărite pe o imprimantă laser din filmarea

făcută de camera de supraveghere din garaj, în care se vedea cum duba sosește cu puțin înaintea evenimentului și iese din garaj imediat după. Îi arătă interiorul dubei, fibrele de pe covorașul din mașină recuperate de pe betonul nefinisat, îi arătă firele de păr de câine, fibrele de țesătură denim și firele provenite de la impermeabil. Îi arătă pătratul de covor luat din casa lui Barr, apoi fibrele identice găsite la locul faptei. Îi arătă bocancii de deșert, îi arătă cum crepul era cel mai bun mecanism de transfer posibil. Îi arătă cum fărâmele minuscule găsite la locul faptei se potriveau cu juliturile noi de pe bombeurile bocancilor. Îi arătă praful de ciment cărat până în casa lui Barr și recuperat din garaj, din subsol, din bucătărie, din living și din dormitor. Îi arătă un eșantion comparativ luat din parcare și un buletin de laborator care dovedea că era același praf.

Reacher studie transcrierile apelurilor la 911 și convorbirile dintre mașinile de patrulare. Apoi aruncă o privire la protocolul aplicat la locul faptei. Inspecția inițială făcută de polițiștii în uniformă, examinarea criminalistică făcută de oamenii lui Bellantonio, momentul de inspirație al lui Emerson legat de parcometru. După care citi raportul arestării. Era printat și prins pe panou, alături de celelalte înscrisuri. Tactica echipei SWAT, suspectul adormit, identificarea făcută după permisul de conducere din portofelul scos din buzunarul pantalonilor. Testele efectuate de paramedici. Capturarea câinelui de polițiștii K9. Hainele din șifonier. Ghetele. Armele de la subsol. Citi declarațiile martorilor. Un pușcaș marin de la biroul de recrutare auzise șase împușcături. O companie de telefonie celulară furnizase o înregistrare. Avea atașat un grafic. O pată cenușie de zgomot de fond cu șase vârfuri ascuțite. De la stânga la dreapta erau aranjate într-un

tipar care se potrivea cu ceea ce îi spusese Helen Rodin că auzise. *Unu, doi-trei, pauză, patru-cinci-șase.* Axa verticală a graficului reprezenta volumul sonor. Împușcăturile erau slabe, dar se auzeau clar pe înregistrare. Axa orizontală reprezenta timpul. Șase focuri în mai puțin de patru secunde. Patru secunde care schimbaseră viața unui oraș. Pentru o bucată de timp, cel puțin.

Reacher se uită la pușcă. Era învelită într-o husă de plastic termoformabil. Citi raportul de deasupra ei. O Springfield M1A Super Match, cu magazie cu zece gloanțe, având patru cartușe încă în ea. Avea amprentele lui Barr peste tot. Zgârieturi pe uluc, care se potriveau cu urmele de lac găsite la scena crimei. Glonțul intact recuperat din piscină. Un buletin al laboratorului de balistică, prin care se stabilea legătura dintre glonț și țeava armei. Un alt buletin ce stabilea corelația dintre tubul cartușului și ejector. Lovitura decisivă. Caz închis.

— OK, suficient, spuse Reacher.

— E bine, nu-i așa? întrebă Bellantonio.

— Mai bine nici c-am văzut, răspunse Reacher.

— Mai bine decât o sută de martori.

Reacher zâmbi. Tehnicienilor criminaliști le place să spună vorba asta.

— E ceva de care nu ești mulțumit? întrebă el.

— Îmi convine totul, răspunse Bellantonio.

Reacher își privi reflexia în geamul fumuriu al dubei. Sticla neagră făcea ca noua sa cămașă să pară gri.

— De ce a lăsat conul de semnalizare în urmă? întrebă el. Era foarte simplu să-l fi aruncat în spatele dubei.

Bellantonio nu spuse nimic.

— Și de ce-a plătit parcarea? întrebă Reacher.

— Sunt criminalist, răspunse Bellantonio. Nu-s psiholog.

Apoi Emerson reveni, gata să accepte capitularea lui Reacher. Care se dădu bătut, fără ezitare. Le strânse mâinile și îi felicită pentru cazul bine documentat.

Făcu cale-ntoarsă, un cvartal spre nord și patru spre est, pe sub autostrada supraînălțată, îndreptându-se spre turnul negru din sticlă. Era trecut de cinci după-amiază și soarele îl lumina din spate. Ajunse la piață și observă că arteziana funcționa în continuare și că piscina se mai umpluse preț de vreo două degete. Trecu pe lângă firma NBC și urcă în ascensor. Ann Yanni nu-și făcu apariția. Poate că se pregătea pentru știrile de la ora șase.

O găsi pe Helen Rodin așezată la biroul ei *second-hand*.

— Uită-te în ochii mei, spuse Reacher.

Ea se uită.

— Alege-ți singură clișeul verbal. E un caz beton sau fără fisuri. Ca un *slam dunk* al unui mare baschetbalist.

Helen nu spuse nimic.

— Vezi vreo urmă de îndoială în ochii mei? o întrebă el.

— Nu, răspunse ea. Nu văd.

— Atunci poți să-ncepi să-i suni pe psihiatri. Dacă într-adevăr asta vrei să faci.

— Are dreptul să fie reprezentat, Reacher.

— S-a abătut de la norme.

— Nu putem să-l linșăm pur și simplu.

Reacher ezită. Apoi încuviință cu o mișcare a capului.

— Psihiatrul ar trebui să se gândească la parcometru. Adică cine plătește pentru zece minute, chiar dacă *nu* împușcă oameni? Mi se pare ciudat. O conformare la reguli exagerată. Într-un fel, pune întregul eveniment într-un context de conformare la reguli. Poate că de data asta chiar a fost nebun. Știi, derutat în privința a ceea ce făcea.

Helen Rodin făcu o însemnare în blocnotes.

— O să am grijă să pomenesc acest aspect.
— Vrei să luăm cina împreună?
— Suntem în tabere opuse.
— Am luat prânzul împreună.
— Numai pentru că voiam ceva de la tine.
— Putem să ne purtăm civilizat, totuși.
Ea clătină din cap.
— Iau cina cu tatăl meu.
— Păi și el e în tabăra opusă.
— E tatăl meu.
Reacher nu comentă.
— Polițiștii au fost OK? întrebă ea.
Reacher încuviință.
— Au fost destul de amabili.
— Nu pot fi foarte încântați să te vadă. Nu au înțeles de ce ești aici de fapt.
— N-au de ce să-și facă griji. Au un caz excelent.
— Lucrurile nu se termină până la ultimul fluier al arbitrului.
— Păi fluieră întruna de vineri de la ora cinci. Destul de tare.
— Poate bem ceva după cină, spuse ea. Dacă pot să mă eliberez la timp. E un bar sportiv la șase străzi de-aici, în nord. Luni seara e cam singurul local deschis din oraș. Trec pe-acolo să văd dacă te găsesc. Dar nu promit nimic.
— Nici eu, spuse Reacher. Poate e-o să fiu la spital, ca să-l deconectez pe James Barr de la instalațiile care-l țin în viață.

Coborî cu ascensorul și o găsi pe Rosemary Barr așteptându-l în holul clădirii. Bănuia că tocmai se întorsese de la spital și sunase la biroul avocatei, iar Helen îi spusese că el urma să coboare. Așa că îl așteptase. Pășea

agitată dintr-o parte în alta, făcând ture între ascensoare și ușa de intrare.

— Putem vorbi? întrebă ea.

— Afară, răspunse el.

O conduse pe ușă și traversară piața, mergând spre zidul sudic al piscinei, care se umplea lent. Fântâna susura și clipocea. Se opri unde mai șezuse și înainte, cu ofrandele funerare la picioare. Rosemary Barr se postă în picioare în fața lui, foarte aproape, privindu-l drept în ochi, evitând să se uite în jos la flori, lumânări și fotografii.

— Trebuie să-ți păstrezi mintea deschisă, spuse ea.

— Trebuie? zise el.

— James te-a vrut aici, prin urmare nu poate fi vinovat.

— E cam exagerată deducția.

— Dar e logică.

— Tocmai am văzut dovezile, spuse el. Mai mult decât suficiente pentru oricine.

— N-o să te contrazic în legătură cu ce s-a întâmplat în urmă cu paisprezece ani.

— Nu poți.

— Dar acum e nevinovat.

Reacher nu spuse nimic.

— Înțeleg ce simți, spuse Rosemary. Consideri că te-a dezamăgit.

— Pai asta a făcut.

— Dar dacă n-a făcut-o? Să zicem că ți-a respectat condițiile și toată povestea asta e o greșeală. Cum te-ai simți atunci? Ce ai face pentru el? Dacă ești gata să te ridici împotriva lui, nu crezi că ar trebui să fii la fel de pregătit să îi iei apărarea?

— E prea ipotetic pentru mine.

— Nu e ipotetic. Doar întreb, dacă s-ar dovedi că te-ai înșelat și că nu el a făcut-o, ai sări să-l ajuți cu aceeași energie?

— Dacă se va dovedi că m-am înșelat, n-o să mai aibă nevoie de ajutorul meu.

— Și totuși?

— Da, răspunse Reacher, pentru că era o promisiune ușor de făcut.

— Așadar trebuie să-ți păstrezi mintea deschisă.

— De ce-ai plecat de la el?

Ea avu o ezitare.

— Era supărat tot timpul. Viața lângă el nu era deloc amuzantă.

— De ce era supărat?

— Era supărat pe toate cele.

— Păi atunci poate că tu ar trebui să-ți păstrezi mintea deschisă.

— Puteam să inventez orice alt motiv. Dar n-am făcut-o. Ți-am spus adevărul. Nu vreau să ascund nimic. Vreau să ai încredere în mine. Trebuie să te fac să crezi. Fratele meu e un om nefericit, poate chiar deranjat. Dar nu el a făcut *asta*.

Reacher nu spuse nimic.

— O să-ți păstrezi mintea deschisă? insistă ea.

Reacher nu răspunse. Doar ridică din umeri și plecă.

Nu se duse la spital. Nu-l deconectă pe James Barr de la aparate. În schimb, se duse la barul sportiv, după ce făcu un duș la Metropole Palace. Drumul spre barul sportiv îl purtă iar pe sub autostradă, apoi îl duse într-un fel de periferie. Lucrările de renovare aveau o graniță la sud, după cum constatase deja, iar acum vedea că au o graniță și spre nord. Barul era dincolo de ea. O clădire simplă, pătrată, care, la origini, ar fi putut găzdui orice altă afacere. Poate un magazin de furaje, un showroom de automobile sau poate o sală de biliard. Avea un acoperiș

plat și ferestre umplute cu cărămizi, iar în locurile unde streșinile se blocaseră, făcând să se reverse apa, crescuse mușchiul.

Înăuntru era mai bine, dar comun. Arăta ca orice alt bar sportiv în care intrase. O singură sală înaltă, cu conductele de aer condiționat vopsite în negru și prinse de tavan. Avea trei duzini de ecrane de televizor atârnate de pereți și de tavan. Peste tot vedeai recuzita obișnuită a barurilor sportive. Tricouri semnate și înrămate sub vitrine de sticlă, căști de fotbal american etalate pe rafturi, crose de hochei, mingi de baschet, mingi de baseball, vechi programe din zilele de desfășurare a jocurilor. Întreg personalul care servea la mese era compus din femei, toate îmbrăcate în uniforme de majoretă. Barmanii erau toți bărbați și îmbrăcați în uniforme de arbitru, în dungi.

Televizoarele erau toate reglate pe canalele care transmiteau meciuri de fotbal american. Era inevitabil, se gândi Reacher, într-o seară de luni. Unele dintre ecrane erau televizoare obișnuite, altele erau plasme și în sfârșit erau și câteva proiectoare. Același eveniment afișat de zeci de ori, cu focus și în culori diferite, pe ecrane mai mici, mai mari, mai luminoase sau mai întunecate. Înăuntru era o mulțime de oameni, dar Reacher ocupă o masă singur. Într-un colț, așa cum îi plăcea. O chelneriță suprasolicitată veni în fugă la el și Reacher comandă o bere și un cheeseburger. Nu se uită la meniu. Barurile sportive aveau mereu bere și cheeseburgeri.

Reacher mânca, își bea berea și urmărea meciul. Timpul trecea și localul se umplea, devenind tot mai aglomerat și mai gălăgios, dar nimeni nu veni să se așeze la masa lui. Reacher avea genul ăsta de efect asupra oamenilor. Stătea acolo singur, într-o bulă liniștită, cu un mesaj clar în privire: *Nu vă apropiați.*

Deodată, cineva ignoră mesajul și i se alătură. Parțial era și vina lui. Își mută privirea de la ecran și văzu o fată zăbovind prin apropiere. Ținea în mâini într-un echilibru precar o sticlă de bere și o farfurie plină cu *tacos*. Era o priveliște spectaculoasă. Avea părul roșcat ondulat și o cămașă cadrilată roșie, descheiată la gât și legată în dreptul buricului. Purta niște pantaloni mulați care arătau ca denimul, dar sigur erau din spandex. Formele de clepsidră erau etalate în toată splendoarea lor. Și avea și niște cizme lucioase din piele de șarpe. Deschideai enciclopedia la litera C pentru *Country Girl* și îi găseai imaginea chiar acolo, privindu-te galeș. Nu părea să aibă anii necesari pentru a avea voie să bea bere. Dar era trecută de pubertate. Asta era cât se poate de sigur. Nasturii cămășii rezistau cu greu. Și nu se vedea că ar purta chiloți sub pantalonii din spandex. Reacher se uită la ea o secundă mai mult decât ar fi trebuit, ceea ce fata interpretă drept o invitație.

— Pot să stau la masa ta? întrebă ea apropiindu-se.

— Te rog.

Fata se așeză. Nu vizavi, ci pe scaunul de lângă el.

— Mulțumesc, spuse ea.

Fata bău direct din sticlă și îl privi insistent. Ochi verzi, luminoși, larg deschiși. Stătea pe jumătate întoarsă către el, arcuindu-și șalele. Cămașa era descheiată la trei nasturi. Poate 75D, într-un sutien *push-up*, gândi Reacher. Putea să-i vadă marginea de sus. Dantelă albă.

Ea se aplecă spre el, ca să se facă auzită în gălăgia din jur.

— Îți place? întrebă ea.

— Ce să-mi placă?

— Fotbalul.

— Un pic, spuse el.

— Ai jucat?

Ai jucat, nu *joci*. Îl făcuse să se simtă bătrân.

— Că de solid... ești ditamai omul.

— Am încercat, pentru armată, spuse el. Când eram la West Point.

— Ai prins echipa?

— Doar o dată.

— Te-ai accidentat?

— Am fost prea violent.

Ea schiță un zâmbet, neștiind sigur dacă el glumise.

— Vrei un taco? îl întrebă.

— Tocmai am mâncat.

— Sunt Sandy[1], se prezentă ea.

Așa eram și eu, își spuse el. *Vineri, pe plajă.*

— Cum te cheamă? întrebă ea.

— Jimmy Reese, răspunse el.

Văzu o strălucire de surprindere în ochii ei. Nu-și dădu seama de ce. Poate că avusese un iubit pe care-l chema Jimmy Reese. Sau poate că era un suporter înfocat al echipei de baseball New York Yankees.

— Încântată să te cunosc, Jimmy Reese.

— Aș ijderea, răspunse el și întoarse privirea spre televizor.

— Ești nou-venit în oraș, nu-i așa?

— De obicei.

— Mă întrebam... Dacă nu ești un suporter înfocat, poate ți-ar plăcea să mă duci în altă parte?

— Cum ar fi?

— Să zicem, într-un loc mai liniștit. Poate undeva unde nu-i atâta lume.

El nu spuse nimic.

[1] Joc de cuvinte intraductibil; numele fetei, Sandy, poate fi tradus prin „plin de nisip". *(N.t.)*

— Am mașină, continuă ea.

— Ai vârsta necesară pentru permis?

— Am vârsta necesară pentru a face o mulțime de lucruri. Și mă pricep destul de bine la unele dintre ele.

Reacher nu comentă. Ea își mută scaunul. Îl îndepărtă de masă puțin. Se întoarse spre el și privi în jos.

— Îți plac pantalonii ăștia?

— Cred că-ți vin foarte bine.

— Și mie-mi plac. Singura problemă e că sunt prea strâmți ca să mai port și altceva pe dedesubt.

— Cu toții avem o cruce de purtat.

— Crezi că arată prea multe?

— Sunt opaci. De obicei, pentru mine e suficient.

— Ia imaginează-ți cum ar fi să-i dai jos.

— Nu pot. Mă îndoiesc că i-aș putea îmbrăca.

Ochii verzi se îngustară.

— Nu cumva ești pe invers?

— Dar tu ești prostituată?

— Nici vorbă! Lucrez la magazinul de piese auto.

Apoi făcu o pauză și păru să se gândească mai bine. Să reconsidere situația. Găsi un răspuns mai bun. Și anume să sară de pe scaun, să țipe și să-l plesnească peste față. Țipătul strident și palma zgomotoasă îi făcu pe toți să se întoarcă spre ei.

— Mi-a zis că-s *târfă*! țipă ea. M-a făcut *târfă*, fir-ar să fie!

Hârșâit de scaune pe podea și niște indivizi se ridicară repede în picioare. Indivizi solizi, în blugi și bocanci de lucru și cămăși în carouri. Băieți de la țară. Cinci la număr, toți cam la fel.

Fata zâmbi triumfătoare.

— Ăștia-s frații mei, îl informă ea.

Reacher nu spuse nimic.

— Tocmai m-ai făcut târfă în fața *fraților* mei.

Cinci băieți, toți holbându-se la ei.

— M-a făcut *târfă*, se văită fata.

Regula nr. 1: Ridică-te în picioare și fii gata.

Regula nr. 2: Arată-le cu cine se pun.

Reacher se ridică în picioare, încet și relaxat. Un metru nouăzeci și șase, 113 kilograme, ochi calmi, mâinile ținute lejer pe lângă corp.

— M-a făcut *târfă*, se văită din nou fata.

Regula nr. 3: Identifică-l pe șeful bandei.

Erau cinci inși. Orice grup alcătuit din cinci oameni va avea un lider, doi subordonați entuziaști și doi șovăielnici. Doboară-i pe lider și pe acoliții entuziaști și s-a terminat. Perechea de șovăielnici o rupe la fugă. Nu există confruntări de cinci contra unu. Niciodată situația nu e mai rea decât trei la unu.

Regula nr. 4: Liderul bandei e cel care se mișcă primul.

O matahală de douăzeci și ceva de ani hrănită cu porumb, cu o claie de păr galben și o față roșie și rotundă se mișcă primul. Făcu un pas în față și ceilalți se ordonară în spatele lui într-o formație de tip vârf de săgeată. Reacher făcu și el un pas în față, ca să le iasă în întâmpinare. Dezavantajul mesei din colț e că nu te poți deplasa decât în față.

Dar asta era excelent.

Pentru că, regula nr. 5: Să nu dai niciodată înapoi.

Dar, regula nr. 6: Nu strica mobilierul.

Dacă strici mobilierul dintr-un bar, proprietarul începe să se gândească la polița de asigurare, iar companiile de asigurări au nevoie de rapoarte ale poliției, iar primul instinct al polițistului chemat la locul faptei e să-i arunce pe toți în dubă și să descâlcească ițele mai târziu. Ceea ce în general înseamnă: *Dă vina pe străin.*

—M-a făcut târfă, zise iar fata cu un ton plângăcios. De parcă s-ar fi simțit cu inima frântă. Stătea într-o parte,

uitându-se când la Reacher, când la cei cinci indivizi. Întorcea capul ca un spectator la un meci de tenis.

— Afară, zise matahala.

— Plătește-ți nota mai întâi, spuse Reacher.

— Las' c-o plătesc mai târziu.

— N-o să mai fii în stare.

— Așa gândești?

— Asta-i diferența dintre noi doi.

— Care?

— Eu gândesc.

— Văd că ești tare-n gură, amice.

— Asta-i ultima dintre grijile tale.

— Ai făcut-o târfă pe sor-mea.

— Tu preferi să te culci cu virgine?

— Hai să ieșim, amice, ca să nu te fac terci chiar aici.

Regula nr. 7: Acționează, nu reacționa.

— OK, spuse Reacher. Să mergem afară.

Individul zâmbi.

— După tine, spuse Reacher.

— Stai aici, Sandy, îi zise matahala fetei.

— Nu mă deranjează să văd sânge, răspunse ea.

— Sunt sigur că-ți place la nebunie, spuse Reacher. O săptămână din patru, te face să te simți teribil de ușurată.

— *Afară!* zbieră matahala. *Acum!*

Individul se întoarse și-i îndemnă pe ceilalți către ușă. Formară un șir indian și se strecurară printre mese. Cizmele lor bocăneau pe podeaua de lemn. Fata numită Sandy se ținu în urma formației. Ceilalți clienți se dădură la o parte din calea lor. Reacher puse douăzeci de dolari pe masă și se mai uită o dată la jocul de fotbal. Cineva câștiga, altcineva pierdea.

Merse în urma fetei numite Sandy. În urma pantalonilor albaștri din spandex.

Îl așteptau cu toții pe trotuar, adunați într-un semicerc larg. Lămpi cu lumină galbenă erau montate pe stâlpi: unul la douăzeci de metri spre nord, altul la douăzeci de metri spre sud și încă unul pe trotuarul de vizavi. Lămpile făceau ca fiecare dintre ei să aibă câte trei umbre. Reclamele cu neon de pe zidul exterior al barului umpleau umbrele cu nuanțe de roz și albastru. Strada era pustie. Și liniștită. Nu trecea nicio mașină. Nu se auzea niciun zgomot, în afară de sunetele din interior, estompate de ușă.

Aerul era plăcut. Nici cald, nici frig.

Regula nr. 8: Apreciază și evaluează.

Șeful bandei era rotofei, cu pielea netedă și greoi ca o focă. Probabil că terminase liceul de vreo zece ani. Nasul nespart, pe sprâncene n-avea nicio cicatrice și nicio zgârietură pe nodurile degetelor. Deci nu era boxer. Probabil fost jucător de fotbal american. Așa că se va bate ca un luptător. Avea să încerce să-l trântească la pământ.

Prin urmare, va începe cu o șarjă, cu capul aplecat, încercând un placaj, presupuse Reacher.

Și avu dreptate.

Individul țâșni din blocstarturi și șarjă, cu capul jos. Țintind pieptul lui Reacher. Încercând să-l împingă în spate, ca să-l facă să se împiedice și să cadă. După care ceilalți patru s-ar fi îngrămădit peste el, l-ar fi călcat în picioare și i-ar fi tras la șuturi după pofta inimii.

Greșeală.

Pentru că, regula nr. 9: Nu te repezi la Jack Reacher cu capul înainte.

Mai ales când el se așteaptă să faci asta. E ca și cum te-ai repezi într-un stejar.

Matahala șarjă și Reacher se întoarse ușor într-o parte, își flexă puțin genunchii și, la momentul potrivit,

își împinse toată greutatea în sus, pornind din piciorul din spate, prin umăr și braț, direct în fața individului.

Energia cinetică este un lucru minunat.

Reacher abia dacă se mișcase din loc, dar matahala ricoșă dezordonat în urma reculului, șocat, împleticindu-se în spate pe picioarele țepene, încercând cu disperare să rămână în picioare, descriind cu un picior un semicerc leneș prin aer, apoi cu celălalt. Se opri la nici doi metri depărtare, cu tălpile bine înfipte și picioarele depărtate mult, ca o literă A de tipar, mare și tembelă.

Cu sânge pe față.

Acum avea nasul spart.

Doboară-l pe lider.

Reacher făcu un pas în față și-i trase un șut în boașe, dar cu piciorul stâng. Dacă trăgea cu dreptul, i-ar fi scos pe nas individului fragmente din centura pelviană. *Tu și inima ta mare și generoasă*, îi spusese cândva un instructor militar. Într-o bună zi, o să-ți aducă moartea.

Dar nu astăzi, își zise Reacher. Nu aici. Matahala se prăbuși. Căzu în genunchi, apoi pe burtă.

După care lucrurile deveniră chiar simple.

Următorii doi se apropiară împreună, umăr lângă umăr, iar Reacher îl doborî pe primul cu o lovitură cu capul și pe al doilea cu un cot în maxilar. Amândoi se prăbușiră și rămaseră nemișcați. Ceea ce aduse sfârșitul confruntării, pentru că ultimii doi o rupseră la fugă. Așa fac de fiecare dată ultimii doi. Fata numită Sandy alergă după ei. Nu prea repede. Pantalonii mulați și cizmele cu tocuri înalte o stânjeneau. Dar Reacher o lăsă să plece. Se întoarse și îi mișcă cu piciorul pe cei trei frați doborâți, întorcându-i pe o parte. Le controlă buzunarele de la șold. Le luă portofelele. Se uită la permisele de conducere. Apoi le lăsă să cadă pe caldarâm, se îndreptă și se întoarse

să plece, pentru că auzi o mașină trăgând lângă trotuar, în spatele lui.

Era un taxi. Un taxi din care cobora Helen Rodin.

Ea îi aruncă șoferului o bancnotă și începu să meargă repede, privind drept înainte, evitând deliberat să se uite în stânga sau în dreapta. Reacher era la trei metri de ea, cu trei umbre colorate de neon și trei siluete inerte pe trotuar în spatele lui.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă ea.

— Tu să-mi spui, zise Reacher. Tu locuiești aici. Tu îi cunoști pe nenorociții ăștia.

— Ce vrea să-nsemne asta? Ce naiba s-a întâmplat?

— Să mergem, spuse el.

O luară spre sud, repede, cotiră la stânga spre est, apoi din nou spre sud. Moment în care încetiniră puțin.

— Ai sânge pe cămașă, îl informă Helen Rodin.

— Nu e al meu, precizează Reacher.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Eram în bar și mă uitam la meci. Îmi vedeam de treaba mea. Deodată apare o puștoaică roșcată și minoră care începe să se dea la mine. N-am intrat în jocul ei și tipa a găsit un pretext ca să mă pălmuiască. După care cinci inși au sărit ca arși. Gagica a spus că erau frații ei. Am ieșit din bar ca să rezolvăm problema.

— Cinci insi?

— Doi au dat bir cu fugiții.

— După ce i-ai bătut măr pe primii trei?

— N-am făcut decât să mă apăr. Cu minimum de forță.

— Zici că te-a pălmuit?

— Drept în față.

— Ce i-ai spus?

— Nu contează ce i-am spus. A fost aranjat totul. Așa că vin și te întreb, așa se distrează oamenii pe-aici? Luându-se de străini prin baruri?

— Vreau să beau ceva, spuse Helen Rodin. Venisem să mă întâlnesc cu tine și să bem ceva.

Reacher se opri din mers.

— Atunci să ne întoarcem la bar.

— Nu putem să ne-ntoarcem acolo. Probabil că au sunat la poliție. Ai lăsat trei oameni întinși pe caldarâm.

El se uită în spate, peste umăr.

— Atunci, să încercăm la mine la hotel, spuse. Poate găsim un bar în hol.

Merseră împreună în tăcere, pe străzi întunecoase și liniștite patru cvartale spre sud. Rămaseră la est de piață și trecură de tribunal. Reacher aruncă o privire spre clădire.

— Cum a fost cina? întrebă el.

— Tatăl meu tatona terenul. Crede în continuare că tu ești martorul meu.

— I-ai spus?

— Nu pot să-i spun. Informațiile tale sunt secretizate. Slavă Domnului!

— Așa că l-ai lăsat să fiarbă în suc propriu.

— Nu fierbe. E totalmente încrezător.

— Are toate motivele.

— Deci pleci mâine?

— Nici nu stau pe gânduri. Locul ăsta e ciudat.

— S-a dat la tine o fetișcană, de ce trebuie să fie asta o mare conspirație?

Reacher nu răspunse.

— Nu e ceva așa de ieșit din comun, spuse ea. Păi, nu-i așa? Un bar, tipul nou-venit în oraș e singur, de ce n-ar fi interesată o fată oarecare? Știi, nu ești chiar respingător.

Reacher continuă să meargă.

— Ce i-ai spus fetei de te-a plesnit?

— Nu mă arătam deloc interesat, ea a continuat să se dea la mine și am întrebat-o dacă e târfă. Ceva de genul.

— Târfă? Păi pentru asta ești luat la palme în Indiana. Iar frații ei n-ar fi deloc încântați.

— A fost ceva premeditat, Helen. Hai să fim realiști. E drăguț din partea ta că spui asta, dar nu sunt genul de bărbat după care se dau în vânt femeile. Știu asta, bine? Așa că a fost o manevră aranjată.

— Nicio femeie nu s-a arătat interesată de tine până acum?

— Tipa a zâmbit triumfătoare. Ca și cum găsise un prilej favorabil și mă *livrase*. Reușise să îndeplinească o sarcină.

Helen Rodin nu spuse nimic.

— Iar indivizii ăia nu erau frații ei, continuă Reacher. Toți erau cam de aceeași vârstă și, când le-am controlat permisele de conducere, aveau nume diferite.

— Oh.

— Deci totul a fost pus la cale. Ceea ce e ciudat. Ca să faci așa ceva, sunt doar două motive. Distracția sau banii. Un tip intrat într-un bar o avea la el câțiva dolari, dar asta nu-i suficient pentru un atac de genul ăsta. Așa că au pus la cale tărășenia ca să se distreze. Ceea ce e ciudat. De două ori ciudat, pentru că nu avea sens să mă aleagă pe mine? Trebuie să-și fi dat seama că s-ar putea să ia bătaie.

— Au fost cinci. Cinci inși nu se gândesc niciodată că un singur individ ar putea să le tragă o mamă de bătaie. Mai ales în Indiana.

— Sau poate că eram singurul străin din bar.

Ea se uită în față, în lungul străzii.

— Ești cazat la Metropole Palace?

Reacher confirmă cu o mișcare din cap.

— Eu și nu foarte mulți alți clienți.

— Dar am sunat și mi-au spus că nu ești înregistrat la ei.

— Folosesc nume de împrumut în hoteluri.

— De ce naiba?

— E doar un obicei prost. Cum ți-am și zis. Acum a devenit reflex.

Urcară împreună treptele de la intrare și trecură de ușa grea din alamă. Nu era târziu, dar locul era liniștit. În hol nu era nimeni. Într-o încăpere laterală găsiră barul. Era pustiu, exceptându-l pe barmanul rezemat de casa de marcat.

— Bere, spuse Helen.

— Două, completă Reacher.

Se așezară la o masă de lângă fereastra acoperită de o draperie și tipul le aduse două sticle de bere, două șervețele, două pahare răcite și un bol cu mix de alune. Reacher semnă nota de plată și adăugă numărul camerei sale.

— Deci cine cred cei de la Metropole că ești? îl întrebă Helen Rodin zâmbind.

— Jimmy Reese, răspunse Reacher.

— Cine-i ăsta?

— Ia stai așa, spuse Reacher.

Văzu o străfulgerare de surprindere în ochii ei. Nu-și dădu seama de ce.

Încântată să te cunosc, Jimmy Reese.

— Fata m-a căutat pe mine, personal, spuse el. Nu căuta un străin oarecare. Îl căuta pe Jack Reacher.

— Așa crezi?

Reacher făcu semn că da.

M-a întrebat cum mă cheamă. I-am răspuns că Jimmy Reese. Asta a derutat-o o secundă. A fost surprinsă, fără doar și poate. Ca și cum: *Tu nu ești Jimmy Reese, ești Jack Reacher, cineva tocmai mi-a spus asta.* A ezitat, pe urmă și-a revenit.

— Primele litere sunt aceleași. Jimmy Reese, Jack Reacher. Oamenii fac uneori chestia asta.

— A fost iute, spuse el. Nu era așa de proastă cum părea. Cineva a trimis-o la mine și n-avea de gând să abandoneze misiunea. Jack Reacher trebuia burdușit în seara asta, iar ea avea să se asigure că acest lucru se va întâmpla.

— Deci cine erau indivizii?

— Cine-mi cunoaște numele?

— Cei de la poliție. Tocmai ai fost acolo.

Reacher nu spuse nimic.

— Ce-i? întrebă Helen. Crezi că erau *polițiști*? Ca să-și protejeze cazul?

— Nu sunt aici ca să le atac cazul.

— Dar ei nu știu asta. Ei cred că tocmai de-aia ești aici.

— Cazul lor nu are nevoie să fie protejat. E beton. Și nici nu arătau ca niște polițiști.

— Cine altcineva ar fi interesat?

— Rosemary Barr. Ea e interesată. Îmi știe numele. Și știe de ce sunt aici.

— E ridicol! exclamă Helen.

Reacher nu spuse nimic.

— E ridicol, spuse din nou Helen. Rosemary Barr e o secretară sperioasă de la un birou de avocatură. N-ar încerca în ruptul capului să facă așa ceva. Nici n-ar ști *cum*. Nici într-un milion de ani.

— A fost o tentativă de amator.

— În comparație cu ce? Au fost cinci indivizi. Pentru majoritatea oamenilor, ar fi fost de ajuns.

Reacher nu spuse nimic.

— Rosemary Barr era la spital, continuă Helen. S-a dus acolo după ședința noastră și a rămas acolo în cea mai mare parte a după-amiezii. Și pun pariu că e din nou acolo. Pentru că fratele ei e pe cale să se trezească din comă. Vrea să-i fie alături.

— Iar eu îți garantez că are un telefon mobil.

— Nu ai voie să-ți folosești mobilul în apropierea saloanelor ATI. Poate provoca interferențe.

— Atunci, un telefon cu fise.

— E prea preocupată.

— Să-și salveze fratele.

Helen Rodin nu-i răspunse.

— E clienta ta, spuse Reacher. Ești sigură că ești imparțială?

— N-ai gândirea limpede. James Barr te-a *cerut*. A *vrut* să fii aici. Prin urmare, sora lui te vrea și ea aici. Vrea să rămâi atât cât e nevoie ca să-ți dai seama cum poți fi de folos. Și știe că poți fi de folos, altfel, de ce să fi cerut fratele ei ca tu să fii adus aici?

Reacher nu spuse nimic.

— Împacă-te cu ideea că n-a fost Rosemary Barr, zise Helen. E în interesul ei să te aibă aici viu, sănătos și cu mintea limpede.

Reacher sorbi îndelung din bere. Apoi încuviință din cap.

— În mod evident, am fost urmărit până la bar în seara asta. De aici. Prin urmare, am fost urmărit până aici, după prânz. Dacă Rosemary s-a dus direct la spital în dimineața asta, n-ar fi avut timp să aranjeze povestea.

— Deci ne-am întors la ideea că cineva crede că poți influența cazul. De ce nu polițiștii? Ăștia te urmăresc peste tot. Sunt mulți și toți au stații radio.

— Polițiștii declanșează singuri scandalul. Nu apelează la o fetișcană pentru așa ceva.

— S-ar putea ca și fata să fie polițistă.

Reacher clătină din cap.

— Prea tânără. Prea mult păr și prea puțină minte.

Helen scoase un pix din geantă și scrise ceva pe șervețel. Îl împinse peste masă.

— Numărul meu de mobil, spuse ea. S-ar putea să ai nevoie de el.

— Nu cred că o să mă dea în judecată cineva.

— Nu de asta-mi fac griji. Dar mă tem că s-ar putea să te aresteze. Chiar dacă nu polițiștii au fost cei care au făcut treaba asta, s-ar putea ca oricum să ajungă la bar. Poate că i-a chemat patronul. Sau or fi sunat cei de la spital. Băieții ăia trei au ajuns la spital, în mod cert. Iar fata îți știe acum și numele de împrumut, fără doar și poate. Așa că s-ar putea să dai de bucluc. Dacă se întâmplă asta, ascultă-i când îți citesc drepturile și pe urmă sună-mă.

— O să urmărești ambulanțele? întrebă Reacher zâmbind.

— Căutându-te pe tine.

Reacher luă șervețelul și-l puse în buzunarul de la spate.

— În regulă, spuse el. Mulțumesc.

— Tot mai pleci mâine?

— Poate că da. Sau poate că nu. Poate mai rămân pe-aici ca să mă gândesc de ce-ar folosi cineva violența ca să protejeze un caz care e sută la sută beton.

Grigor Linsky îl sună pe Zec din mașină, de pe telefonul mobil.

— Au dat greș, îl informă el. Îmi pare foarte rău.

Zecul nu spuse nimic, ceea ce era mai rău decât o tiradă.

— N-o să dea de noi prin ei, încercă Linsky să-l liniștească.

— Te asiguri tu de asta?

— Desigur.

Zecul nu spuse nimic.

— Nu s-a-ntâmplat nimic rău, n-avem motive să ne facem griji, spuse Linsky.

— Dacă nu cumva în felul ăsta am reușit să-l provocăm pe soldat, replică Zecul. Atunci, e nasol. Poate chiar foarte nasol. E prietenul lui James Barr, la urma urmelor. Acest fapt va avea implicații.

De data asta, Linsky nu spuse nimic.

— Lasă-l să te mai vadă o singură dată, îl instrui Zecul. Puțină presiune suplimentară ar putea ajuta. Dar, după asta, nu-l mai lăsa să te vadă vreodată.

— Și pe urmă?

— Pe urmă monitorizezi situația, zise Zecul. Ca să te asiguri că nu se transformă din rea în mai rea.

Reacher o conduse pe Helen Rodin la un taxi, apoi urcă în camera lui. Își scoase cămașa și o puse în chiuveta băii, lăsând-o la înmuiat în apă rece. Nu voia să rămână cu pete de sânge pe o cămașă care n-avea decât o zi. Pe una pe care o purta de trei zile, poate. Dar nu pe un articol vestimentar nou-nouț.

Întrebări. O mulțime de întrebări, dar, ca de fiecare dată, cheia consta în găsirea întrebării de bază. Întrebarea fundamentală. De ce-ar folosi cineva violența ca să protejeze un caz care e deja sută la sută beton? Prima întrebare: *Era* cazul deja beton? Recapitulă ziua în gând și-l auzi pe Alex Rodin spunând: *Mai bun de-atât nu se poate. Cel mai clar caz pe care l-am văzut vreodată.* Emerson spusese: *Cel mai clar caz pe care l-am încheiat vreodată.* Bellantonio, cel cu figură de cioclu, spusese: *Cel mai bun loc al faptei în care am lucrat vreodată.* Toți acei oameni aveau în joc propriul lor interes profesional, desigur. Și mândria, și celebritatea. Dar Reacher văzuse cu ochii lui rezultatele muncii lui Bellantonio. Și spusese: *E un caz beton, fără fisuri. Ca un slam dunk al unui mare baschetbalist.*

Așa să fie?

Da, așa era. Era ca Lou Gehrig[1] cu bazele ocupate. Viața nu putea oferi mai mult în materie de certitudine.

Dar nu asta era întrebarea fundamentală.

Își clăti cămașa, o stoarse cât putu de bine și o întinse pe caloriferul din cameră. Dădu caloriferul la maximum și deschise fereastra. De afară nu se auzea niciun zgomot. Nu era ca în New York. Ai fi zis că la nouă seara făcuseră trotuarele sul și închiseseră prăvălia. *Am fost în Indiana, dar era închis.* Se culcă în pat. Se întinse. Cămașa radia o căldură umedă și umplea camera cu miros de bumbac ud.

Care era întrebarea fundamentală?

Înregistrarea de pe caseta lui Helen Rodin conținea întrebarea fundamentală. Vocea lui James Barr, joasă, aspră, frustrată. Cererea lui imperioasă: *Găsește-l pe Jack Reacher pentru mine.*

De ce a spus asta?

Cine era Jack Reacher în ochii lui James Barr?

În mod fundamental?

Asta era întrebarea de bază.

Cel mai bun loc al faptei cu care am lucrat vreodată.

Cel mai clar caz pe care l-am încheiat vreodată.

De ce a plătit parcarea?

O să-ți păstrezi mintea deschisă?

Găsește-l pe Jack Reacher pentru mine.

Jack Reacher rămase cu privirea lipită de tavan. Cinci minute. Zece. Douăzeci. Apoi se întoarse pe o parte și scoase șervețelul din buzunarul pantalonilor. Se întoarse pe cealaltă parte și formă numărul. Helen Rodin răspunse după opt apeluri. Părea somnoroasă. O trezise din somn.

— Reacher la telefon, spuse el.

---

[1] Celebru jucător american de baseball, foarte bun la jocul cu bâta. Faptul că toate bazele erau ocupate de jucători asigura obținerea celui mai bun scor posibil. *(N.t.)*

— Ai intrat în bucluc?

— Nu, dar am câteva întrebări. S-a trezit Barr?

— Nu, dar e pe-aproape. Rosemary s-a dus iar la spital. Mi-a lăsat mesaj.

— Cum era vremea vineri, pe la ora cinci?

— Vremea? Vineri? A fost cam întunecat. Noros.

— E normal să fie așa?

— Nu, nu prea. De obicei e însorit. Asta dacă nu plouă. În perioada asta a anului, de obicei ori e una, ori e alta. Mai probabil, însorit.

— A fost cald sau frig?

— Frig n-a fost. Dar nici *foarte cald*. Cred c-a fost o temperatură confortabilă.

— Cu ce erai îmbrăcată la muncă?

— Ce-i asta, linia fierbinte?

— Răspunde la întrebare.

— La fel ca astăzi. Sacou și pantaloni.

— Fără haină peste?

— Nu era nevoie.

— Ai mașină?

— Mașină? Da, am o mașină. Dar vin cu autobuzul la muncă.

— Mâine ia-ți mașina. Ne întâlnim la opt la tine în birou.

— Care-i treaba?

— Mâine, spuse el. La opt. Acum culcă-te la loc.

Încheie convorbirea. Se dădu jos din pat și-și controlă cămașa. Era caldă și udă. Dar până dimineață avea să se usuce. Spera că nu intrase la apă.

Capitolul 5

Reacher se trezi la șase. Făcu un duș lung și rece, pentru că în cameră era foarte cald. Cămașa se uscase. Era țeapănă ca o scândură, dar își păstrase mărimea. Nu exista room service. Ieși să ia micul dejun. Drumurile erau pline de camioane, care cărau pietriș, agregate și beton, pentru a hrăni apetitul șantierelor. Le evită și merse spre sud, către chei. Depăși granița zonei aflate în renovare. Găsi o cârciumă pentru muncitori, cu un meniu sumar. Bău cafea și mâncă ouă. Stătea așezat la fereastră și privea strada, uitându-se după indivizi care stăteau fără rost pe la intrările în clădiri sau în mașini parcate. Pentru că, dacă fusese urmărit în seara precedentă, era logic să presupună că va fi urmărit din nou. Așa că-și ținu ochii deschiși. Dar nu văzu pe nimeni.

Apoi o luă spre nord, pe First Street. Soarele se ridicase pe cer, în dreapta lui. Folosea vitrinele pe post de oglinzi și urmărea ce se întâmplă în spatele lui. O mulțime de oameni mergeau în aceeași direcție cu el, dar niciunul dintre aceștia nu-l urmărea. Bănuia că urmăritorul, dacă exista, îl aștepta în piață, gata să confirme ceea ce se așteptase să vadă: *Martorul s-a dus la biroul avocatei.*

Arteziana funcționa și acum. Piscina se umpluse aproape pe jumătate. Ofrandele erau tot acolo, frumos

aliniate, cu o zi mai vechi, ceva mai decolorate, ceva mai ofilite. Se gândi că vor rămâne acolo cam o săptămână. Până când va fi avut loc și ultima înmormântare. Apoi vor fi îndepărtate, discret, poate la miezul nopții, iar orașul își va vedea în continuare de viață.

Rămase un moment lângă monolitul care susținea sigla NBC, cu spatele la turn, ca un om care așteaptă să treacă timpul, pentru că a ajuns prea devreme. Lucru adevărat. Era doar opt fără un sfert. Mai erau și alții în aceeași situație. Stăteau prin preajmă, singuri sau în grupuri de câte doi sau trei, fumând câte o țigară, citind știrile dimineții, relaxându-se înainte să intre în tăvălugul zilnic. Reacher se uită mai întâi la cei care-și citeau ziarul singuri. Asta era o acoperire de-a dreptul tradițională pentru operațiunile de urmărire. Deși, în opinia sa, sosise timpul să fie înlocuită cu noua acoperire reprezentată de fumătorul exilat. Indivizii care stăteau în apropierea ușilor și fumau erau noii invizibili. Sau inșii cu telefoane mobile. Puteai să stai acolo cu un Nokia la ureche până te uitau sfinții și nimeni nu ți-ar fi acordat vreo atenție.

În final se fixă pe un tip care fuma și vorbea la un telefon mobil. Era un bărbat scund, cam la șaizeci de ani. Poate mai mult. Un om cu un handicap. În postura lui sesizai o încordare permanentă. Probabil, o rană mai veche la coloană. Sau niște coaste rupte cu ani în urmă, care se vindecaseră prost. Orice ar fi fost, îl făcea să pară stingher în mișcări și veșnic nemulțumit. Nu era genul de om fericit să poarte conversații lungi. Cu toate astea, uite că stătea și vorbea întruna la telefon. Avea părul cărunt și rar, de curând tuns, dar nu foarte elegant. Era îmbrăcat într-un costum la două rânduri, făcut pe comandă la un croitor scump, dar nu în Statele Unite. Costumul era pătrățos și parcă prea greoi pentru vremea

de-afară. Polonez, poate. Sau maghiar. Din Europa de Est, cu siguranță. Era palid la față și avea ochii negri. Care nu se uitară nici măcar o dată în direcția lui Reacher.

Reacher se uită la ceas. Opt fără cinci. Se dădu jos de pe granitul lucios și intră în holul blocului-turn.

Grigor Linsky încetă să se mai prefacă și formă un număr adevărat pe telefon.

— E aici, spuse el. Tocmai a urcat.

— Te-a văzut? întrebă Zecul.

— Da, sunt sigur că m-a văzut.

— Atunci să fie asta ultima dată. De-acum rămâi în umbră.

Reacher o găsi pe Helen Rodin deja așezată la birou. Lăsa impresia că se afla acolo de multă vreme. Era îmbrăcată în același costum negru, dar cămașa era alta. De fapt era o bluză simplă, fără guler, nu strâmtă. Culoarea bluzei, bleu-deschis, se potrivea cu ochii. Avea părul prins la spate, într-o coadă de cal lungă. Biroul era plin cu cărți juridice. Unele cu fața în jos, altele cu fața în sus. Toate erau deschise. Scrisese vreo opt pagini de însemnări, pe un blocnotes cu foi galbene. Referințe, notițe despre cazuri, decizii, precedente.

— James Barr este conștient, spuse ea. Rosemary m-a sunat la cinci dimineața.

— Vorbește?

— Doar cu doctorii. Care nu lasă pe nimeni să se apropie de el, deocamdată. Nici măcar pe Rosemary.

— Și polițiștii?

— Așteaptă. Dar trebuie să intru prima la el. Nu pot să-l las să vorbească cu polițiștii fără reprezentare.

— Ce le spune doctorilor?

— Că nu știe de ce e acolo. Că nu-și amintește nimic despre ziua de vineri. Doctorii spun că e de așteptat. Amnezia

este predictibilă în cazul rănilor la cap și poate să acopere câteva zile înainte de traumă. Uneori, câteva săptămâni.

— În ce situație te afli tu acum?

— Păi am două mari probleme. Mai întâi, s-ar putea să simuleze amnezia. Iar asta e chiar foarte greu de testat. Așa că acum va trebui să găsesc opinia unui specialist și pentru *acest* aspect. Iar dacă nu simulează, ne aflăm într-o zonă cu adevărat gri. Dacă e sănătos mintal acum și a fost sănătos și înainte, dar nu-și amintește o săptămână, cum poate să aibă parte de un proces corect? N-o să poată participa la propria apărare, în condițiile în care n-are nici cea mai vagă idee despre ce vorbește toată lumea. Și statul a fost cel care l-a adus în situația asta. Au permis să fie rănit. Închisoarea e a statului. Nu se poate să facă asta și apoi să meargă mai departe cu procesul.

— Ce-o să creadă tatăl tău?

— O să se lupte cu ghearele și cu dinții. Evident. Niciun procuror nu-și poate permite să recunoască posibilitatea ca amnezia să compromită un proces. Altfel, toată lumea s-ar folosi de asta. Toți ar căuta să fie bătuți măr în timpul detenției sau al procesului. Nimeni n-o să-și mai amintească nimic.

— Trebuie să mai fi existat un caz similar de amnezie.

Helen confirmă cu o mișcare din cap.

— S-a întâmplat.

— Ce spun cărțile alea de drept?

— Chiar acum citeam. După cum vezi. *Dusky versus Statele Unite, Wilson versus Statele Unite.*

— Și?

— Sunt o mulțime de „dacă" și de „dar".

Reacher nu spuse nimic. Helen îl privi în ochi.

— Toată povestea asta scapă de sub control, spuse ea. Acum o să fie un proces despre un proces. E o speță care

s-ar putea să ajungă până la Curtea Supremă. Nu sunt pregătită pentru asta. Și nici nu *vreau* așa ceva. Nu vreau să fiu avocatul care îi scoate basma curată pe infractori în baza unor subterfugii de procedură. Nu asta sunt și nici nu-mi pot permite acum să fiu etichetată astfel.

— Atunci mergi pe recunoașterea vinovăției și fie ce-o fi.

— Când m-ai sunat aseară am crezut că o să vii aici în dimineața asta și-o să-mi spui că-i nevinovat.

— Ai dreptul să vizezi, spuse Reacher.

Ea se uită într-o parte.

— Dar, spuse el.

Ea se uită din nou la el:

— Există un „dar"?

— Din păcate, confirmă Reacher, încuviințând din cap.

— Și în ce constă acest „dar"?

— Nu e chiar atât de vinovat cum credeam că e.

— Cum așa?

— Ia-ți mașina și-am să-ți arăt.

Coborâră cu liftul până la o parcare subterană rezervată chiriașilor clădirii. Erau acolo camioane de emisie NBC, alături de automobile, camionete și SUV-uri de diferite mărci și din diferite generații. Un Mustang decapotabil nou, cu un abțibild cu sigla NBC lipit pe parbriz. Reacher se gândi că îi aparținea probabil lui Ann Yanni. I se potrivea. L-ar fi condus cu capota coborâtă în zilele libere și cu ea ridicată în zilele de lucru, ca să nu-i deranjeze vântul părul. Sau poate că folosea fixativ din belșug.

Mașina lui Helen Rodin era un sedan mic verde-închis, atât de anonim, încât Reacher nu reuși să identifice marca. Poate că era un Saturn. Era nespălată și nici nouă nu era. Era o mașină de proaspăt absolvent de facultate, genul de vehicul pe care cineva îl folosește până primește primul salariu

și poate să-și permită plata ratelor de leasing. Reacher știa totul despre aceste leasinguri. Meciurile de baseball de la TV conțineau o mulțime de reclame. În fiecare pauză și de fiecare dată când un sportiv era chemat de la încălzire.

— Unde mergem? întrebă Helen.

— Spre sud, zise Reacher.

Acesta își trase scaunul înapoi și strivi o mulțime de lucruri aflate în spațiul pentru picioare din spatele lui. Ea avea scaunul adus foarte aproape de volan, cu toate că nu era o femeie scundă. Reacher ajunse într-o poziție în care aproape că se uita la ea din spate.

— Ce știi? întrebă ea.

— Nu e vorba despre ce știu eu, zise el. Ci despre ce știe James Barr.

— Despre ce?

— Despre mine.

Helen ieși din garaj și o luă spre sud, pe o stradă paralelă cu First Street. Era ora opt dimineața și traficul era destul de aglomerat. Mergând în direcție opusă față de aglomerația de după-amiază, bănuia Reacher.

— Și ce știe James Barr despre tine? întrebă ea.

— Ceva ce l-a făcut să mă vrea aici.

— De bună seamă că te urăște.

— Sunt sigur de asta. Dar a vrut totuși ca eu să vin aici.

Ea continuă să conducă spre sud, către râu.

— Nu mă știa dinainte, spuse Reacher. Nu m-a văzut niciodată după. Am avut contact unul cu altul vreme de trei săptămâni, cu peste paisprezece ani în urmă.

— Te știe ca investigator. Cineva care a rezolvat un caz dificil.

— Un caz despre care el credea că nu poate fi rezolvat. A urmărit ancheta pas cu pas. A avut chiar un loc în față. A rămas convins că sunt un investigator genial.

— De-aia te-a vrut aici?

Reacher încuviință din cap.

— Mi-am petrecut noaptea trecută încercând să mă ridic la înălțimea opiniei sale.

Traversară râul pe o pasarelă metalică lungă. Soarele lumina din stânga lor. Cheiul era în dreapta. Apa cenușie și lentă se mișca apatică pe lângă el.

— Acum ia-o spre vest, zise Reacher.

Ea făcu la dreapta și o luă pe un drum districtual cu două benzi. Pe malul râului erau magazine cu momeală de pescuit și prăvălii unde se vindeau fripturi la grătar, bere și gheață zdrobită.

— Dar cazul ăsta era deja rezolvat, spuse ea. Iar el știa asta.

— Cazul ăsta era doar pe jumătate rezolvat. Asta știa el.

— Pe jumătate?

Reacher confirmă cu un gest, deși se afla în spatele ei.

— Cazul ăsta e mai complex decât și-a imaginat Emerson, explică el. Barr voia ca altcineva să înțeleagă asta. Dar primul lui avocat era leneș. Nu foarte interesat. Iată de ce Barr a fost atât de frustrat.

— Ce altceva ar mai fi?

— O să-ți arăt.

— Multe?

— Așa cred.

— Atunci, de ce n-a spus pur și simplu care sunt acele lucruri, oricare ar fi ele?

— Pentru că nu putea. Și pentru că oricum nu l-ar fi crezut nimeni.

— De ce? Ce naiba s-a întâmplat aici?

Drept în față, se vedea o intersecție în formă de trifoi cu patru foi, exact cum sperase Reacher.

— O să-ți arăt, spuse el din nou. Ia-o pe autostradă, spre nord.

Helen ambală puțin mașină la urcare, apoi se integră în trafic. Spre nord, circula un flux de autovehicule diverse. Tiruri, furgonete, camionete, autoturisme. Drumul traversa din nou râul, pe un pod de beton. Cheiul era vizibil spre est, în depărtare. Centrul orașului era înainte, pe dreapta. Autostrada se ridica ușor pe stâlpi. Helen continuă să conducă, cu acoperișurile clădirilor joase de la marginea orașului succedându-se rapid pe stânga și pe dreapta.

— Fii gata s-o iei pe breteaua care trece prin spatele bibliotecii, spuse Reacher.

Urma să fie o ieșire la dreapta. Era anunțată vizibil, cu un indicator. Linia întreruptă care separa banda din dreapta de banda din centru deveni linie continuă. Apoi linia continuă deveni o pană îngustă. Mașinile de dincolo de ea erau obligate să o ia la stânga. Banda de ieșire se curba ușor la dreapta. Rămaseră pe ea. Pana se lăți și se umplu cu linii transversale groase. Drept în față, erau niște butoaie galbene pentru atenuarea impactului. Le depășiră și merseră mai departe pe breteaua care avea să-i ducă în spatele bibliotecii. Reacher se răsuci în scaun și se uită pe geamul din spate al mașinii. Nu era nimeni în urma lor.

— Mergi mai încet, zise el.

La două sute de metri în față, breteaua începea să se curbeze, prin spatele bibliotecii și prin spatele turnului negru din sticlă. Șoseaua era suficient de lată pentru două benzi. Dar raza de curbură era prea mică pentru ca pe cele două benzi paralele să se circule în siguranță la viteză mare. Inginerii de trafic se gândiseră la o soluție mai bună. Ei recomandaseră o traiectorie mai blândă. Marcaseră o singură bandă prin curbă. Era ceva mai lată decât o bandă normală, pentru a le permite șoferilor să redreseze eventualele erori de pilotaj. Începea de pe

marginea stângă și apoi trecea brusc pe marginea dreaptă, tăind astfel apexul curbei la un unghi mai molcom.

— Acum să mergi foarte încet, spuse Reacher.

Mașina încetini. În fața lor, pe stânga, era o porțiune hașurată în formă de semilună. Începând chiar din dreptul lor, pe partea dreaptă, era un triunghi lung și subțire de hașuri albe. Doar linii de vopsea pe asfalt, dar ele îi dirijau pe oameni și-i menținеau în siguranță.

— Oprește mașina, spuse Reacher. Aici, pe dreapta.

— Dar n-am voie să opresc aici, protestă Helen.

— Zici c-ai avut o pană. Trage pe dreapta când îți spun. Chiar aici.

Helen frână brusc și trase de volan, aducând mașina pe zona hașurată din dreapta lor. Vehiculul hurducăi ușor la trecerea peste liniile groase de vopsea, într-un ritm sincopat. Care se rări când Helen încetini mașina.

Mașina se opri.

— Dă înapoi puțin, spuse Reacher.

Ea dădu înapoi, ca pentru o parcare laterală paralelă cu parapetul din beton.

— Acum înaintează un metru.

Ea se conformă.

— În regulă, spuse el.

Reacher coborî geamul lateral. Banda de circulație din stânga lor era curată și netedă, dar porțiunea hașurată pe care opriseră era plină de criblură, gunoaie și pietriș aruncate de-a lungul anilor din vehiculele în trecere. Cutii de bere, sticle și apărători de noroi desprinse, fragmente mici de faruri sparte și așchii de plastic de la ciocnirile care avuseseră loc. Departe, spre stânga, traficul care trecea prin oraș uruia spre nord pe un alt pod. Acolo, fluxul de vehicule era constant. Dar unde se opriseră ei, mai trecu un minut până să apară o altă mașină.

O camionetă trecu prin apropiere și curentul de aer le legănă ușor mașina. După care se lăsă din nou liniștea.

— Nu-i aglomerat aici, constată Reacher.

— Niciodată nu e, zise Helen. Drumul ăsta nu prea duce unde au nevoie oamenii să ajungă. Au fost niște bani aruncați pe fereastră. Dar probabil că mereu trebuie să se construiască ceva.

— Uită-te în jos, spuse Reacher.

Autostrada era înălțată pe piloni înalți. Platforma drumului se afla cam la 12 metri față de nivelul solului. Zidul parapetului avea mai puțin de un metru înălțime. Dincolo de acesta, în față și spre dreapta lor, se afla etajul superior al bibliotecii. Avea o cornișă complexă, sculptată în piatră de calcar, și un acoperiș din ardezie. Părea atât de aproape, încât aveai senzația că-l poți atinge cu mâna.

— Ce e? întrebă Helen.

Reacher arătă cu degetul și apoi se lăsă mult în spate, pentru ca Helen să poată vedea dincolo de el. În dreapta lor, vederea către piață nu era obstrucționată de nimic, oferind o linie de ochire perfectă, de-a lungul porțiunii îngustate dintre capătul piscinei ornamentale și zidul pieței. Ceva mai departe, drept înainte, perfect aliniată cu linia de tragere, era ușa Registrului Auto.

— James Barr a fost lunetist, spuse Reacher. Nici cel mai bun, nici cel mai slab, dar era de-al nostru și s-a antrenat peste cinci ani. Iar antrenamentul ăla are un scop. Îi ia pe cei care nu sunt neapărat deștepți și-i face să *pară* deștepți, impregnându-le un soi de vigilență tactică elementară. Până când devine instinctivă.

— Nu înțeleg.

— Ăsta e locul din care ar fi tras un lunetist antrenat. De aici, de pe autostradă. Pentru că de aici își vede țintele pășind direct spre el, în linie dreaptă. În șir indian, prin

spațiul îngustat. Își fixează arma cu un punct de ochire unic și nu mai trebuie s-o miște deloc. Țintele lui vin una după alta, direct în bătaia puștii. Când tragi din lateral, e mult mai greu. Țintele trec prin fața ta de la dreapta la stânga, relativ repede, și trebuie să compensezi mișcarea țintelor, adică să miști pușca după fiecare glonț tras.

— Dar el n-a tras de aici.

— Asta vreau și eu să spun. Așa ar fi trebuit, dar n-a făcut-o.

— Deci?

— Avea o dubiță. Ar fi trebuit s-o parcheze chiar în locul în care suntem noi acum. Exact în punctul ăsta. Trebuia să se urce pe bancheta din spate și să deschidă ușa culisantă. Ar fi trebuit să tragă din interiorul dubei, Helen. Avea geamurile fumurii. Cei din puținele mașini care ar fi trecut pe lângă el n-ar fi observat nimic. Trebuia să tragă cele șase gloanțe, luând ținta mult mai ușor, iar cele șase tuburi de cartuș ar fi fost aruncate în interiorul dubei, după care n-avea decât să închidă ușa, să se așeze din nou la volan și să plece. Poziția de tragere ar fi fost mult mai bună și n-ar mai fi lăsat nimic în urmă. Nicio probă fizică, pentru că n-ar fi atins nimic din jur, singura urmă ar fi fost cea a cauciucurilor pe asfalt.

— E mai departe. Distanța de tragere e mai mare.

— Cam 70 de metri. Barr trăgea cu precizie la o distanță de cinci ori mai mare. Ca orice lunetist militar. Cu o armă M1A Super Match, 70 de metri înseamnă punct ochit, punct lovit.

— Cineva i-ar fi văzut plăcuțele de înmatriculare. Întotdeauna e *ceva* trafic. După aceea, și-ar fi amintit că l-au văzut acolo.

— Plăcuțele lui erau acoperite de noroi. Intenționat, probabil. Ar fi putut să fugă fără probleme. În cinci

minute putea să fie la opt kilometri distanță. Mult mai bine decât să se târască prin trafic pe străzile din oraș.

Helen Rodin nu spuse nimic.

— Și se aștepta să fie soare, spuse Reacher. Tu mi-ai zis că așa e de obicei. La cinci după-amiaza, soarele ar fi fost la vest, în spatele lui. Ar fi tras din direcția soarelui. Orice lunetist preferă poziția asta.

— Uneori plouă.

— Și asta ar fi fost în regulă. I-ar fi curățat urmele de pneuri de pe mizeria asta adunată aici. Oricum ar fi fost, el trebuia să se afle aici, în duba lui. Toate motivele din lume ne spun că aici era locul ideal, în mașină.

— Dar n-a fost.

— Evident.

— De ce?

— Hai să ne întoarcem la tine la birou. Pentru că acolo trebuie să fii. Ai mult de muncă la viitoarele strategii.

Helen Rodin stătea la biroul ei. Reacher se duse la fereastră și se uită spre piață. Îl căuta pe individul cu handicap, în costum pătrățos. Nu-l văzu.

— Despre ce strategii vorbim? întrebă Helen. Barr și-a ales locul din care să tragă, atâta tot, și n-a fost o alegere grozavă, din câte-mi spui tu și din ce spune nu știu ce teorie militară de acum 14 ani, pe care probabil că el a uitat-o în clipa în care a părăsit serviciul militar.

— Așa ceva nu se uită.

— Nu sunt convinsă.

— De-aia a plecat de la întrevederea cu Chapman. Nici Chapman n-avea să fie convins. De-aia m-a cerut pe mine.

— Și tu *ești* convins?

— Văd o situație în care un lunetist antrenat a trecut cu vederea o poziție excelentă în favoarea uneia mult mai proaste.

— În Al-Kuweit a folosit tot o parcare etajată. Chiar tu ai spus asta.

— Pentru că aia chiar *era* o poziție bună. Era aliniată direct cu ușa blocului de locuințe. Cei patru indivizi mergeau drept spre el. Au căzut ca niște piese de domino.

— Între timp au trecut paisprezece ani. Nu mai e la fel de bun ca altădată. Asta-i tot.

— Așa ceva nu se uită, repetă Reacher.

— În fine, cum îl face asta mai puțin vinovat?

— Pentru că, dacă o persoană alege un *B* groaznic în locul unui *A* excelent, trebuie să existe un motiv. Iar motivele au implicații.

— Care i-a fost motivul?

— Trebuia să fie unul întemeiat, nu? Pentru că s-a blocat singur în interiorul unei clădiri, la nivelul străzii, într-o zonă aglomerată, într-un loc din care se trage mult mai greu și a cărui natură l-a făcut cea mai bună scenă a crimei pe care a văzut-o vreodată un polițist cu douăzeci de ani vechime, ca Emerson.

— Bine, spune-mi de ce a procedat el astfel.

— Pentru că a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să lase în urmă toate probele posibile.

Helen se uită lung la el.

— Asta-i o nebunie.

— A fost un loc al crimei nemaipomenit. Toți au fost atât de încântați de cât de ofertant era acel loc, încât nu s-au gândit nicio clipă la faptul că era *prea* ofertant. Și eu la fel. A fost ca un ABC al locului crimei, Helen. Bellantonio trebuie să se fi simțit ca în prima zi de facultate, cu toate probele astea într-un singur loc. Era prea bun ca să fie adevărat, prin urmare, *n-a fost* adevărat. Totul a fost aiurea. De ce trebuia să poarte un impermeabil? Era cald, nu ploua, el se deplasa cu mașina și n-a stat nicio clipă afară.

L-a purtat ca să se poată desprinde niște fibre unice din el la frecarea de stâlp. De ce a purtat pantofii ăia stupizi? Te uiți la niște pantofi ca ăia și știi că o să adune toate gunoaiele din jur. De ce a tras din întuneric? Pentru ca oamenii să vadă focul de la gura țevii și să-i localizeze poziția, astfel încât, după aceea, poliția să se ducă acolo și să găsească toate celelalte indicii. De ce și-a zgâriat pușca de zid? Vorbim de o armă care costă 2 500 de dolari. De ce n-a luat cu el conul de semnalizare? Ar fi fost mai simplu să-l arunce în spatele dubei decât să-l lase acolo.

— E o nebunie, spuse Helen.

— Două argumente decisive, spuse Reacher. De ce a plătit parcarea? Asta m-a deranjat de la început. Adică cine *face* așa ceva? Dar uite că el a făcut-o. Și tocmai ca să poată lăsa un mic indiciu suplimentar. Niciun alt motiv nu are logică. A vrut să lase în parcometru o monedă cu amprentele lui pe ea. Ca să pună o fundă frumoasă la tot pachetul. Ca să facă legătura cu tubul de cartuș, pe care probabil că l-a lăsat acolo tot intenționat.

— A căzut într-un șanț.

— Putea să-l scoată de-acolo. Conform raportului lui Bellantonio, erau o mulțime de sârme pe-acolo. I-ar fi luat o secundă și jumătate.

Helen Rodin spuse, după o scurtă ezitare:

— Care-i al doilea argument?

— Asta-i simplu, după ce începi să privești situația prin capătul corect al telescopului. El voia să se uite la piscină dinspre sud, nu dinspre vest. A fost un detaliu esențial. Voia să se uite pe lungimea piscinei, nu pe lățimea ei.

— De ce?

— Pentru că, de fapt, el n-a ratat acel foc, Helen. A tras în piscină intenționat. A vrut să pună un glonț în apă, de-a lungul axei lungi, de la un unghi mic, exact ca

într-un bazin de balistică, ca să poată fi găsit mai târziu, nedeteriorat. Ca să se facă legătura între țeava puștii lui și crimă. Din lateral, n-ar fi fost bine pentru el. Glonțul n-ar fi avut un parcurs prin apă suficient de lung. Ar fi lovit zidul piscinei. S-ar fi deformat.

— Dar de ce naiba să fi făcut el toate astea?

Reacher nu răspunse.

— Din remușcare? Pentru ce-a făcut acum 14 ani? Ca să poată fi găsit și pedepsit?

Reacher clătină din cap.

— Ar fi mărturisit de îndată ce l-au fi găsit. O persoană cuprinsă de remușcări ar fi *vrut* să mărturisească.

— Atunci, de ce-a făcut toate astea?

— Pentru că a fost constrâns, Helen. Simplu ca bună ziua.

Ea se uită lung la el.

— Cineva l-a obligat s-o facă, spuse Reacher. A fost obligat să o facă și obligat să-și asume vina. I s-a spus ca după aceea să se ducă acasă și să aștepte să fie arestat. De-aia a luat somniferul. Probabil că ar fi înnebunit dacă ar fi stat treaz, așteptând să cadă securea.

Helen Rodin nu spuse nimic.

— A fost constrâns, spuse Reacher. Trebuie să crezi asta. E singura explicație logică. N-a fost un dement singuratic. De-aia a și spus: *Au arestat pe cine nu trebuie*. Era un mesaj. Spera ca, până la urmă, cineva să se prindă. A vrut să spună că ar trebui să-l caute pe celălalt. Pe cel care l-a determinat s-o facă. Cel despre care el crede că poartă o responsabilitate mai mare.

Helen Rodin nu spuse nimic.

— Maestrul păpușar, spuse Reacher.

Reacher verifică din nou piața, de la geam. Piscina ornamentală se umpluse cam două treimi. Fântâna arunca

apa cu voioșie. Soarele apusese. Nu se vedea nimeni care să zăbovească fără rost prin piață.

Helen Rodin se ridică de pe scaun și rămase acolo, în spatele biroului.

— Ar trebui să țopăi de bucurie, spuse ea.

— Totuși, a ucis cinci oameni.

— Dar dacă constrângerea a fost reală, o să-l ajute.

Reacher nu spuse nimic.

— Ce crezi c-a fost la mijloc? O reacție la o provocare? Căuta senzații tari?

— Se poate, zise Reacher. Dar mă cam îndoiesc. La prima vedere, James Barr e cu douăzeci de ani prea bătrân pentru a reacționa la asemenea provocări. Puștii se dau în vânt după chestii de-astea. Și oricum ar fi făcut-o de pe autostradă. Ar fi vrut să supraviețuiască pentru a repeta isprava.

— Atunci, ce-a fost?

— Ceva cu totul diferit. Ceva real.

— Ar trebui să mergem cu chestia asta la Emerson?

— Nu, spuse Reacher.

— Eu cred c-ar trebui.

— Sunt motive să nu ne ducem.

— Și anume?

— Mai întâi, Emerson a avut parte de cel mai clar caz pe care l-a văzut vreodată. N-o să se apuce acum să-și caute singur nod în papură. Niciun polițist n-ar face asta.

— Atunci ce-ar trebui să facem?

— Să ne punem trei întrebări de bază, spuse Reacher. Cum ar fi cine, cum și de ce. A fost o tranzacție. Trebuie să aflăm cine are de câștigat. Pentru că James Barr în mod sigur n-are.

— Acest „cine" a fost cel care i-a trimis aseară pe indivizii ăia după tine. Pentru că i-a plăcut felul cum a decurs tranzacția și nu voia ca cineva nou apărut în peisaj să tulbure apele.

— Corect, spuse Reacher.

— Așadar ar trebui să caut această persoană.

— S-ar putea să nu vrei să faci asta.

— De ce?

— Pentru că astfel ai putea să-ți omori clientul, zise Reacher.

— E în spital, păzit zi și noapte.

— Clientul tău nu e James Barr. E Rosemary Barr. Trebuie să te gândești la ce fel de amenințare putea să-l determine pe James Barr să facă ce-a făcut. În cel mai bun caz, îl aștepta închisoarea pe viață, fără șansa unei eliberări condiționate. În cel mai rău, prins în curele de o brancardă, în așteptarea seringii cu doza letală. A știut asta dinainte. Sigur a știut. Atunci, de ce a acceptat? De ce să intre în povestea asta? Trebuie să fi fost o amenințare al dracului de eficientă, Helen. Și care e singurul lucru pe care Barr îl are de pierdut? N-are soție, n-are copii, n-are familie. În afară de o soră.

Helen Rodin nu spuse nimic.

— I s-a spus să-și țină gura, până la capăt. Evident. De-aia m-a cerut pe mine. A fost ca un fel de comunicare codificată. Pentru că păpușa nu poate vorbi despre maestrul păpușar, nu acum, nici altădată, pentru că amenințarea rămâne în picioare. Cred că târgul a fost viața lui pentru viața surorii sale. Ceea ce-ți creează o mare problemă. Dacă maestrul păpușar vede că-ți bagi nasul, o să creadă că păpușa a vorbit. De-aia nu te poți duce la Emerson.

— Dar păpușa n-a vorbit. Tu ți-ai dat seama de toate astea.

— Am putea da un anunț la ziar. Crezi că l-ar crede cineva?

— Atunci, ce-ar trebui să fac acum?

— Nimic, spuse Reacher. Nu poți să faci nimic. Deoarece cu cât încerci mai mult să-l ajuți pe James Barr, cu atât cresc șansele să provoci moartea lui Rosemary Barr.

Se lăsă o tăcere îndelungată.

— Putem s-o protejăm? întrebă ea.

— Nu, spuse Reacher. Nu putem. Suntem doar noi doi. Am avea nevoie de minimum patru oameni și de o casă conspirativă. Ar costa o grămadă de bani.

Helen Rodin ieși din spatele biroului. Îl ocoli, veni lângă el și se uită pe fereastră. Își puse palmele pe pervaz, ușor, ca un pianist pe claviatură. Apoi se întoarse și se rezemă de geam. Mirosea frumos. Un parfum curat, care aducea puțin cu săpunul.

— Tu ai putea să-l cauți, zise ea.

— Aș putea? întrebă el, pe un ton neutru.

Ea încuviință din cap.

— A comis o greșeală. Ți-a dat un motiv care nu e legat de James Barr. Nu direct. I-a trimis pe băieții ăia după tine. Prin urmare, ai un interes legitim să-l găsești pe cel care i-a tocmit. Un interes independent. Ai putea să pornești în urmărirea lui, iar el nu ar conchide neapărat că James Barr a vorbit.

— Nu sunt aici ca să ajut apărarea.

— Atunci, consideră că ajuți acuzarea. Dacă doi oameni au fost implicați, atunci doi oameni merită să fie pedepsiți. De ce să-l lași pe fraier să încaseze papara singur?

Reacher nu răspunse.

— Sau, până la urmă, consideră că mă ajuți pe mine, spuse Helen.

Grigor Linsky formă numărul pe telefonul mobil.

— S-au întors la ea în birou, zise el. Îi văd pe amândoi la fereastră.

Capitolul 6

Reacher luă liftul până la ultimul etaj al turnului negru din sticlă și găsi o scară de serviciu care ducea spre acoperiș. Ieși, printr-o trapă metalică triunghiulară, lângă rezervorul de apă și mecanismul de acționare a ascensorului. Acoperișul era acoperit cu carton gudronat și pietriș. Turnul avea 15 etaje, adică nu era foarte înalt dacă îl comparai cu clădiri similare din alte orașe. Dar părea să fie cel mai înalt punct din Indiana. La sud, Reacher putea să vadă râul. Spre sud și spre vest se vedea locul în care se separa autostrada supraînălțată. Se duse spre colțul nord-vestic și vântul îl biciui și îi lipi cămașa de corp și pantalonii de picioare. Exact sub el, breteaua autostrăzii se curba prin spatele bibliotecii și a turnului și se îndepărta spre est. Dincolo de ea, în depărtare, breteaua îndreptată spre nord își continua parcursul drept și se întâlnea în ceață cu o intersecție în formă de trifoi, cam la trei kilometri depărtare. Dinspre acea intersecție venea spre el un drum lung și drept. Reacher își fixă în minte poziția șoselei respective, pentru că acela era drumul care-l interesa.

Coborî în hol și ieși din clădire. La nivelul străzii, aerul era cald, fără pic de vânt. O luă spre nord, apoi spre

vest, adică ocoli barul sportiv la distanță de un cvartal. Drumul care-l interesa ocolea fațada de sud a barului, într-un unghi îngust. Era drept și lat. Patru benzi. În partea dinspre centrul orașului se găsea un șir de clădiri dărăpănate. Un magazin de arme, cu plasă solidă la geamuri. O frizerie cu un afiș pe care scria: *Orice stil, 7 dolari*. Un motel pentru șoferii autovehiculelor aflate în trecere, situat pe un teren care, pe vremuri, trebuie să fi fost la marginea orașului. Urma o străduță transversală pustie, dincolo de care loturile de teren deveneau mai mari, iar clădirile, mai noi. O nouă zonă comercială. Fără spații deja închiriate, fără clădiri care să fie dărâmate. Terenul, cândva virgin, era acum asfaltat.

Continuă să meargă și, după un kilometru și jumătate, trecu pe lângă un fast-food de tip *drive-through*. Apoi, un magazin de anvelope. *Patru anvelope radiale noi — 99 dolari!* O franciză de lubrifianți și o reprezentanță pentru mașini de mic litraj din Coreea de Sud. *Cea mai bună garanție din America!* Bănuia că e aproape de locul căutat.

Dar tu ești o târfă?

Nici vorbă! Lucrez la magazinul de piese auto.

Nu *un magazin* de piese auto, ci *magazinul* de piese auto. Poate singurul sau, în orice caz, principalul. Cel mai mare. Care, în orice oraș, e situat pe aceeași stradă cu magazinele de anvelope, reprezentanțele auto și magazinele de lubrifianți. Care, în orice oraș, e întotdeauna pe o stradă nouă și lată, aproape de intersecția în formă de trifoi care conectează orașul cu autostrada. Toate orașele sunt diferite, dar, în același timp, asemănătoare.

În următoarele zece minute, trecu pe lângă o parcare cu circa o mie de camionete *pickup*, aliniate într-o reprezentanță Ford, cu roțile din față ridicate pe rampe. În spatele lor trona o uriașă gorilă gonflabilă, legată de sol

cu cabluri de ancorare. Pe cabluri erau atașate stegulețe și beteală. Dincolo de mașinile noi, erau cele folosite, aflate acum, bănuia Reacher, în căutare de noi proprietari. Dincolo de mașinile uzate, era un drum de acces pentru mașinile de pompieri.

Apoi venea magazinul de piese auto.

Era o afacere care funcționa în regim de franciză, într-o clădire lungă și joasă, ordonată și curată. Parcarea fusese asfaltată de curând, iar pe geamuri erau lipite mesaje promoționale. Filtre de ulei ieftine, antigel ieftin, plăcuțe de frână de calitate garantată, baterii de camion cu amperaj mare. Parcarea era ocupată cam pe sfert. Automobile Honda cu țevi de eșapament late, becuri albastre la faruri și pneuri subțiri pe jante cromate. Camionete second-hand cu suspensiile rupte. Sedanuri obosite după mai bine de trei sute de mii de kilometri parcurși. În ultimele locuri de parcare erau două mașini singuratice. Reacher se gândi că aparțineau angajaților. Nu aveau dreptul să le parcheze chiar în fața magazinului, dar voiau să-și poată supraveghea vehiculele personale. Una era un Chevy cu patru cilindri, iar cealaltă era un mic SUV Toyota. Chevroletul avea pe apărătorile de noroi ale roților siluetele cromate ale unor femei întinse languros, făcându-l pe Reacher să tragă concluzia că Toyota era mașina roșcatei.

Intră în magazin. Aerul condiționat era setat pe o temperatură foarte joasă și mirosea înțepător a substanțe chimice. Erau cam cinci-șase clienți care căscau ochii prin magazin. În partea din față, erau rafturi pline cu obiecte din sticlă și crom. Accesorii de înfrumusețare a mașinii, bănuia Reacher. În spate, alte rafturi, pline cu lucruri în cutii din carton roșu. Discuri de ambreiaj, plăcuțe de frână, furtunuri de radiator, chestii de genul, probabil.

Piese de schimb. Nu schimbase niciodată vreo piesă la o mașină. În armată, erau alții care făceau asta pentru el și, de când părăsise armata, nu avusese mașină personală.

Între marfa atrăgătoare și chestiile plicticoase era un fel de țarc de serviciu alcătuit din patru tejghele aranjate în formă de dreptunghi, dotate cu case de marcat, computere și manuale groase tipărite pe hârtie. În spatele unuia dintre computere era un tânăr înalt, cam la douăzeci și ceva de ani. Reacher nu îl mai văzuse până atunci. Nu făcea parte dintre cei cinci de la barul sportiv. Doar un tip oarecare. Părea a fi șeful pe-acolo. Purta o salopetă roșie. O uniformă, bănuia Reacher, parțial practică și parțial sugerând genul de echipament pe care l-ar purta un mecanic auto la cursele Indy 500. Ca un simbol. Ca o promisiune făcută clientului că va primi ajutor rapid în tot felul de probleme legate de automobile. Reacher bănuia că tipul era doar manager, nu proprietarul francizei. Mai ales în condițiile în care venea la serviciu cu un Chevy cu patru cilindri. Numele lui era brodat pe piept, în partea stângă. *Gary*. De aproape, părea posomorât și de prea puțin folos.

— Aș dori să vorbesc cu Sandy, îi spuse Reacher. Roșcata.

— E în spate în momentul ăsta, răspunse tipul numit Gary.

— Merg eu acolo sau o chemi tu aici?

— Despre ce e vorba?

— Ceva personal.

— E aici ca să muncească.

— E o problemă juridică.

— Tu nu ești polițist.

— Lucrez pentru un avocat.

— Trebuie să văd un act de identitate.

— Nu, Gary, nu trebuie. Tu trebuie să o aduci pe Sandy.

— Nu pot. Duc lipsă de oameni azi.

— Ai putea s-o suni. Sau să-i dai un mesaj pe pager.

Managerul rămase nemișcat. Nu făcu nimic. Reacher ridică din umeri și ocoli țarcul de tejghele, după care se îndreptă spre o ușă pe care scria: *Intrarea interzisă*. Bănuia că ar putea fi un birou sau o sală de mese. Nu o magazie de mărfuri. Într-un loc ca ăsta, marfa era descărcată direct pe rafturi. Nu exista inventar ascuns. Reacher știa cum funcționează comerțul modern. Citea ziarele pe care oamenii le lăsau în urmă în autobuze sau pe banchetele din cârciumi.

Era o încăpere mică, de aproximativ trei pe trei metri, dominată de un birou mare din pal melaminat, plin de amprente uleioase. Sandy ședea la birou, îmbrăcată într-o salopetă roșie. A ei arăta mult mai bine decât a lui Gary. Era strânsă în talie cu o centură. Fermoarul era desfăcut cam vreo 20 de centimetri. Numele ei era brodat pe partea stângă a pieptului, fiind etalat mult mai vizibil decât numele lui Gary. Reacher se gândi că, dacă ar fi fost proprietarul francizei, ar fi pus-o pe Sandy să lucreze în față, cu clienții, și pe Gary în biroul din spate, fără doar și poate.

— Ne-ntâlnim din nou, spuse el.

Sandy se mulțumi să ridice privirea. Lucra cu niște facturi. Avea un teanc în stânga și un teanc în dreapta. Una dintre facturi era în mâna ei, încremenită în aer în drumul de la un teanc la celălalt. Părea mai mărunțică decât și-o amintea Reacher, mai liniștită, mai puțin energică, mai posomorâtă. Dezumflată.

— Trebuie să vorbim, spuse Reacher. Nu-i așa?

— Îmi pare foarte rău pentru cele întâmplate, spuse ea.

— Nu-ți cere scuze. Nu m-am simțit ofensat. Vreau doar să știu cum au mers lucrurile.

— Nu știu.

— Ba știi, Sandy. Ai fost acolo

Fata nu spuse nimic. Lăsă factura pe teancul din dreapta și o alinie cu degetele.

— Cine-a pus asta la cale? întrebă Reacher.

— Nu știu.

— Trebuie să știi cine ți-a *spus* despre asta.

— Jeb, răspunse ea.

— Jeb?

— Jeb Oliver. Lucrează aici. Mai ieșim în oraș câteodată.

— E aici acum?

— Nu, n-a venit azi.

Reacher încuviință din cap. Gary spusese: *Duc lipsă de oameni azi.*

— L-ai mai văzut astă-noapte? După aia?

— Nu, am rupt-o la fugă.

— Unde stă?

— Nu știu. Cu maică-sa, undeva. Nu-l cunosc chiar așa de bine.

— Ce ți-a spus?

— Că aș putea să-l ajut la o treabă pe care o avea de făcut.

— Ți s-a părut ceva amuzant?

— În orașul ăsta, orice pare amuzant luni seara. Și dacă te uiți la o scândură cum se-ndoaie, ți se pare amuzant.

— Câți bani ți-a dat?

Sandy nu-i răspunse.

— Nimeni nu face o chestie ca asta gratis, zise Reacher.

— O sută de dolari, spuse ea.

— Și ceilalți patru cât au primit?

— Tot atât.

— Cine erau?

— Amicii lui.

— Cine a venit cu planul? Cu ideea cu frații?

— A fost ideea lui Jeb. Tu trebuia să începi să mă pipăi. Doar că n-ai făcut-o.

— Ai improvizat foarte bine.

Ea zâmbi ușor, ca și cum fusese un mic succes neprevăzut într-o viață deloc generoasă în succese.

— Cum ați știut unde să mă găsiți? întrebă Reacher.

— Ne plimbam cu camioneta lui Jeb. Când încolo, când încoace. Eram cumva în așteptare. Pe urmă a primit vorbă pe mobil.

— Cine l-a sunat?

— Nu știu.

— Amicii lui ar ști?

— Nu cred. Lui Jeb îi place să știe chestii pe care nu le mai știe nimeni.

— Vrei să-mi împrumuți mașina ta?

— Mașina mea?

— Trebuie să-l găsesc pe Jeb.

— Nu știu unde locuiește.

— Partea asta poți s-o lași în seama mea. Dar am nevoie de mașină.

— Nu știu ce să zic.

— Am vârsta necesară pentru condus, spuse Reacher. Am vârsta necesară pentru a face o mulțime de lucruri. Și mă pricep destul de bine la unele dintre ele.

Fata surâse din nou, pentru că Reacher îi folosise replica din seara precedentă. Se uită într-o parte, apoi se uită din nou la el, sfioasă, dar curioasă.

— Am fost bună de ceva? întrebă ea. Știi, astă-noapte, cu rolul pe care l-am jucat.

— Ai fost grozavă, spuse el. Eram eu preocupat, că altfel aș fi renunțat la fotbal cât ai clipi.

— Pentru cât timp ai nevoie de mașina mea?

— Cât de mare e orașul ăsta?

— Nu cine știe ce.

— Atunci pentru puțin timp.

— E serioasă treaba?

— Ai primit o sută de dolari. La fel și ceilalți patru tipi. Asta înseamnă cinci sutare dintr-un foc. Eu bănuiesc că Jeb a păstrat alte cinci sutare pentru el. Deci cineva a plătit o mie de dolari ca să mă bage în spital. Ceea ce înseamnă că e o treabă relativ serioasă. Pentru mine, cel puțin.

— Acum îmi doresc să nu mă fi băgat.

— Las' c-a ieșit bine.

— O să am necazuri?

— Poate, spuse Reacher. Dar poate că n-o să ai. Am putea negocia. Tu îmi împrumuți mașina, eu uit tot ce e legat de tine.

— Promiți?

— Până la urmă, n-am pățit nimic, așa că totul e în regulă.

Fata se aplecă și-și luă geanta de pe podea. Căută prin ea și scoase un set de chei.

— E o Toyota, spuse ea.

— Știu. La capătul rândului, lângă Chevroletul lui Gary.

— Cum ți-ai dat seama?

— Intuiția.

Luă cheile, închise ușa biroului și se întoarse spre tejghele. Gary se ocupa de un client care voia să cumpere ceva neidentificabil. Reacher se așeză la rând, după acesta. Ajunse la casă după vreo două minute.

— Am nevoie de adresa lui Jeb Oliver, spuse el.

— De ce? întrebă Gary.

— O problemă juridică.

— Vreau să văd o legitimație, ceva.

— În magazinul tău s-a pus la cale o conspirație criminală. Dac-aș fi în locul tău, aș vrea să știu cât mai puțin despre asta.

— Vreau să văd ceva.

— Ce zici de interiorul unei ambulanțe? Ăsta-i următorul lucru pe care-o să-l vezi, Gary, dacă nu-mi dai adresa lui Jeb Oliver.

Individul avu o scurtă ezitare. Se uită dincolo de umărul lui Reacher, la rândul care se forma în spatele lui. Luă decizia de a nu începe o confruntare pe care știa că n-o poate câștiga, cu atâția martori potențiali. Deschise un sertar, scoase un dosar și copie o adresă pe un bilețel rupt dintr-un blocnotes ce purta sigla unui producător de filtre de ulei.

— La nord de-aici, îi explică el. Cam opt kilometri.

— Multumesc, zise Reacher și luă bilețelul.

Toyota roșcatei porni de la prima cheie. Reacher lăsă motorul să meargă la ralanti, apoi trase scaunul în spate și reglă oglinda. Își prinse centura și puse bilețelul pe tabloul de bord. Așa nu vedea vitezometrul, dar nu era foarte interesat de informațiile pe care i le putea oferi acel cadran. Singurul lucru care-l interesa era câtă benzină avea în rezervor și, potrivit indicatorului, avea suficientă ca să parcurgă cei opt kilometri la dus și încă opt la întors.

Adresa lui Jeb Oliver era compusă doar dintr-un număr de casă pe o rută rurală. Mai ușor de găsit decât o arteră cu un nume, cum ar fi Elm Street sau Maple Avenue. Din experiența lui Reacher, unele orașe aveau mai multe drumuri cu denumiri de arbori decât arbori.

Ieși din parcare și o luă spre nord, către intersecția în formă de trifoi care făcea legătura cu autostrada. Se vedea obișnuita pădure de indicatoare rutiere. Zări numărul arterei pe care îl căuta. Urma să fie o curbă dublă la 90 de grade, întâi la dreapta și apoi la stânga. Est, apoi nord. Micul SUV își vedea liniștit de drum. Era cam înalt

pentru lățimea sa, ceea ce-l făcea ușor instabil la curbe. Dar nu se răsturnă. Avea un motor mic, care lucra din greu. Interiorul mirosea a parfum.

Primul tronson al curbei duble, cel care mergea de la vest la est, făcea parte dintr-un fel de șosea districtuală principală. Dar, după curba spre nord, asfaltul se îngusta și acostamentele deveneau tot mai denivelate. La stânga și la dreapta se desfășurau lucrări agricole. O cultură agricolă de iarnă era plantată în cercuri gigantice. Aspersoarele se roteau lent. Colțurile în care jeturile de apă nu ajungeau erau necultivate și pietroase. Cercurile înscrise în pătrate aduceau o eficiență de sub 80% a suprafeței cultivate, dar Reacher se gândi că putea fi un compromis eficient în locurile în care exista teren din belșug, dar utilajele pentru irigații erau pe sponci.

Mai merse cale de șase kilometri prin câmp și trecu pe lângă câteva alei la capătul cărora erau instalate cutii poștale. Pe cutii erau inscripționate cu vopsea niște numere, iar aleile duceau, la vest și la est, către căsuțe rurale dărăpănate, cam la două sute de metri de drum. Urmări numerele și încetini înainte să ajungă la adresa lui Oliver. Aceasta avea o cutie poștală la fel ca celelalte, pe un postament compus din două blocuri din beton în formă de opt, suprapuse. Numărul era mâzgălit cu alb pe un dreptunghi de placaj prins cu sârmă de postament. Cărarea era îngustă, cu două făgașe noroioase care flancau o cocoașă centrală plină de buruieni. În noroi rămăseseră imprimate urme clare de pneuri. Noi, late, agresive, de la o camionetă mare. Nu din categoria celor pe care se potriveau anvelopele disponibile în magazine la prețul de 99 de dolari setul de patru.

Reacher coti spre casa lui Oliver și mașina se hurducă pe drumul accidentat. La capătul aleii, se vedea

o casă rustică din șindrilă, cu un șopron în spate și o camionetă roșie și curată lângă el. Camioneta era parcată cu botul spre stradă, fiind vizibilă masca masivă și cromată a radiatorului. Reacher o identifică drept un Dodge Ram. Parcă în fața vehiculului și coborî. Casa și șopronul aveau o vechime de circa o sută de ani, iar camioneta, de sub o lună. Era echipată cu un motor Hemi de cilindru mare, o cabină dublă, tracțiune pe patru roți și pneuri imense. Probabil că valora mai mult decât casa, care era prost întreținută și la cel mult o iarnă distanță de a ajunge într-un stadiu deplorabil. Nici șopronul nu arăta mai bine. Dar avea niște găici metalice noi prinse de uși și un lanț de siguranță pentru biciclete trecut prin ele.

Nu se auzea niciun sunet, cu excepția fâșâitului îndepărtat al aspersoarelor care se roteau lent pe câmp. Nicio activitate pe nicăieri. Pe șosea nu trecea nicio mașină. Nu lătra niciun câine. Aerul era nemișcat și încărcat cu un miros înțepător de îngrășăminte și pământ. Reacher se duse la ușa din față și bătu de două ori cu palma. Niciun răspuns. Încercă din nou. Tot fără efect. Se duse în spatele casei, unde găsi o femeie șezând pe un balansoar, pe verandă. Era uscățivă, îmbrăcată într-o rochie cu imprimeuri șterse și ținea în mână o sticlă cu un lichid auriu. Probabil că avea în jur de cincizeci de ani, dar puteai să-i dai ușor șaptezeci sau patruzeci, după o baie și o noapte de somn odihnitor. Avea un picior strâns sub ea, iar pe celălalt îl folosea ca să împingă încet balansoarul înainte și înapoi. Nu avea pantofi în picioare.

— Ce vrei? întrebă ea.

— Pe Jeb, răspunse Reacher.

— Nu-i aici.

— Nici la muncă nu-i.

— Știu asta.

— Atunci unde e?

— De unde să știu eu?

— Ești mama lui?

— Da, sunt. Crezi că-l ascund aici? N-ai decât să verifici.

Reacher nu spuse nimic. Femeia se uita lung la el și se legăna cu balansoarul, înainte și înapoi, înainte și înapoi. Sticla se odihnea în poala ei.

— Chiar insist, spuse ea. Vorbesc serios. Caută-l în mizeria asta de casă.

— Te cred pe cuvânt.

— Păi de ce să mă crezi?

— Pentru că dacă mă inviți să caut prin casă înseamnă că nu e înăuntru.

— Cum am zis, Jeb nu-i aici.

— Dar în șopron?*

— E încuiat pe dinafară. Există o singură cheie, pe care o păstrează el.

Reacher nu comentă.

— A plecat, spuse femeia. A dispărut.

— A dispărut?

— Doar temporar, sper.

— Aia e mașina lui?

Femeia confirmă cu o mișcare a capului, apoi sorbi delicat din sticlă.

— Deci a plecat? spuse Reacher.

— A venit cineva să-l ia. Un prieten.

— Când?

— Aseară, târziu.

— Ca să se ducă unde?

— Habar n-am.

— Încearcă să ghicești.

Femeia ridică din umeri, se legănă, sorbi.

— Departe, probabil, spuse ea. Are prieteni peste tot. Poate în California. Sau, cine știe, în Texas sau în Arizona. Sau poate chiar în Mexic.

— Călătoria asta a fost plănuită? întrebă Reacher.

Femeia șterse gâtul sticlei de poalele rochiei și i-o întinse lui Reacher. El făcu un gest de refuz. Se așeză pe o treaptă a verandei. Casa bătrânească scârțâi sub greutatea lui. Balansoarul continua să se legene, înainte și înapoi. Era aproape tăcut. Aproape, dar nu întru totul. Un sunet slab de la mecanismul balansoarului se auzea la finalul fiecărei legănări și un mic scârțâit de la podeaua verandei când începea mișcarea de revenire. Reacher simțea mirosul de mucegai de la perne și de bourbon dinspre sticlă.

— Nu știu cine naiba ești, dar uite, dau cărțile pe față, spuse femeia. Aseară, Jeb s-a întors acasă șchiopătând. Avea nasul spart. Și bănuiesc că tu ești cel care i l-a spart.

— De ce?

— Păi cine altcineva să-l caute? Presupun c-a început ceva și n-a putut să ducă la bun sfârșit.

Reacher nu spuse nimic.

— Așa că a fugit, spuse femeia. Ca un laș.

— A sunat pe cineva aseară? Sau l-a sunat cineva?

— De unde să știu? Dă și primește o mie de telefoane pe zi. Mobilul e cel mai important lucru din viața lui. Alături de mașină.

— Ai văzut cine a venit să-l ia?

— Un tip cu o mașină. A așteptat la șosea. N-a venit pe alee. N-am văzut prea multe. Era întuneric. Lumini albe în față, lumini roșii în spate, dar așa sunt toate mașinile.

Reacher încuviință din cap. Văzuse un singur set de urme de pneuri în noroi, de la camioneta mare. Mașina care așteptase pe șosea fusese probabil un sedan, prea joasă ca să poată intra pe aleea ce ducea la fermă.

— A spus cât o să fie plecat?

Femeia clătină din cap.

— Era speriat de ceva?

— Era cam abătut. Dezumflat.

Dezumflat. La fel ca roșcata de la magazinul de piese auto.

— În regulă, spuse Reacher. Mulțumesc.

— Pleci?

— Da, spuse Reacher.

Făcu cale întoarsă, ascultând mișcarea balansoarului, fâșâitul apei de irigații. Conduse Toyota cu spatele până la șosea și apoi trase de volan și o luă spre sud.

Parcă Toyota lângă Chevy și intră în magazin. Gary era tot în spatele casei de marcat. Reacher îl ignoră și se duse direct spre ușa cu *Accesul interzis*. Roșcata tot la birou era așezată. Aproape că terminase cu facturile. Teancul din dreapta ei era înalt, iar în stânga mai era doar o foaie de hârtie. Cu care fata nu făcea nimic. Stătea rezemată de spătar, nedorind să termine, nedorind să se întoarcă la lucrul cu clienții. Sau la Gary.

Reacher puse cheile mașinii pe birou, spunând:

— Mulțumesc pentru împrumut.

— L-ai găsit? îl întrebă ea.

— A plecat.

Ea nu spuse nimic.

— Arăți obosită, constată Reacher.

Fata rămase în continuare tăcută.

— Ca și cum n-ai avea pic de energie. Niciun zvâc. Nici urmă de entuziasm.

— Și?

— Păi aseară erai plină de viață.

— Acum sunt la muncă.

— Și aseară erai la muncă. Primeai niște bani pentru ceea ce făceai.

— Ai spus c-o să uiți toată povestea.

— Tocmai am uitat. Să ai o viață frumoasă, Sandy.

Ea îl privi un moment și spuse:

— Și tu, Jimmy Reese.

Reacher se întoarse și închise din nou ușa biroului, apoi ieși la lumina soarelui. O luă spre sud, îndreptându-se spre oraș.

Când Reacher ajunse în biroul lui Helen Rodin, mai erau patru persoane acolo: Helen și trei străini. Unul dintre ei era un tip într-un costum scump. Stătea pe scaunul lui Helen, la biroul ei. Ea stătea în picioare lângă el, cu capul plecat, discutând. Un fel de conferință de urgență. Ceilalți doi străini stăteau în picioare lângă fereastră, de parcă așteptau să le vină rândul. Un bărbat și o femeie. Femeia avea părul lung și negru și purta ochelari. Bărbatul nu avea nici păr, nici ochelari. Ambii erau îmbrăcați în haine comode, de stradă. Amândoi purtau la rever ecusoane cu numele lor tipărite cu litere mari. Pe ecusonul femeii scria *Mary Mason*, urmat de mai multe litere care erau probabil titluri medicale. Pe cel al bărbatului scria *Warren Niebuhr*, cu aceleași litere însoțitoare. Doctori, se gândi Reacher, probabil psihiatri. Judecând după ecusoanele pe care le purtau, erau aduși direct de la o convenție de specialitate. Dar nu părea să-i deranjeze asta.

Helen ridică privirea și spuse:

— Oameni buni, el este Jack Reacher. Investigatorul meu m-a lăsat baltă și domnul Reacher a acceptat să-i preia rolul.

Uite-așa aflu și eu lucruri noi, se gândi Reacher. Dar nu spuse nimic. Apoi Helen arătă spre tipul de pe scaun, cu mândrie:

— Dânsul este Alan Danuta. E avocat specializat în problemele veteranilor. Din D.C. Cel mai bun din branșă, probabil.

— Ai ajuns repede, îi spuse Reacher bărbatului.

— N-am avut încotro, răspunse tipul. Astăzi este ziua critică pentru domnul Barr.

— Mergem cu toții la spital, spuse Helen. Doctorii ne-au spus că poate să ne primească. Eu trăgeam nădejde ca Alan să ne acorde măcar o consultație prin telefon sau e-mail, dar uite că a venit personal.

— E mai simplu pentru mine așa, spuse Danuta.

— Nu, am avut eu noroc, insistă Helen. Și apoi am fost și mai norocoasă, pentru că exact săptămâna asta are loc o conferință de psihiatrie în Bloomington. Doctor Mason și doctor Niebuhr au venit cu mașina de acolo.

— Sunt specializată în amnezie, spuse doctor Mason.

— Iar eu, în coerciție, se prezentă și doctor Niebuhr. Aspecte ale dependenței în mintea criminalului și așa mai departe.

— Deci asta e echipa, spuse Helen.

— Și sora lui? întrebă Reacher.

— E deja la spital, cu el.

— Trebuie să vorbim.

— Între patru ochi?

Doar un moment.

Helen se scuză pe muteşte în fața celorlalți și îl conduse pe Reacher în anticameră.

— Ai ajuns undeva? îl întrebă ea.

— Puștoaica și ceilalți patru inși au fost recrutați de un prieten comun lor pe care-l cheamă Jeb Oliver. Ăla le-a dat câte-o sută de dolari de căciulă. Mă gândesc că și-a păstrat pentru el cinci sutare, pentru deranj. M-am dus la el acasă, dar e plecat.

— Unde?

— Nimeni nu știe. A fost luat de un tip cu o mașină.

— Cine e acest Jeb?

— Coleg de serviciu la magazin cu fetișcana. Și mărunt traficant de droguri în timpul liber.

— Serios?

Reacher confirmă cu un gest scurt al capului.

— În spatele casei sale e un șopron dotat cu o încuietoare complicată. O fi un laborator de metamfetamină sau un depozit. Vorbește mult la telefon. Are o camionetă care trebuie să coste cam de două ori cât câștigă un vânzător într-un an. Și locuiește cu maică-sa.

— Ce dovedește asta?

— Există o probabilitate mai mare ca traficanții de droguri să locuiască cu mamele lor decât în cazul altor oameni. Am citit asta într-un ziar.

— De ce?

— Pentru că, de regulă, au antecedente penale minore și nu pot trece cu bine de verificările de rutină pe care le fac proprietarii de locuințe când vor să închirieze cuiva.

Helen nu spuse nimic.

— Aseară erau toți sub efectul drogurilor, spuse Reacher. Toți șase. Probabil că luaseră *speed*, judecând după cum arăta fetișcana astăzi. Era diferită. Abătută serios, ca în cazul unei mahmureli provocate de amfetamină.

— Zici că erau drogați? Atunci ai avut noroc.

Reacher clătină din cap.

— Dacă vrei să te bați cu mine, cea mai bună variantă pe care o ai e aspirina.

— Și unde ne duce asta?

— Privește lucrurile din perspectiva lui Jeb Oliver. Făcea ceva pentru cineva. Parțial muncă, parțial favoare. Ceva care să merite o mie de dolari. Un superior ierarhic într-unul dintre numeroasele lanțuri trofice din care face

parte. Și probabil că nu e vorba despre managerul magazinului de piese auto.

— Deci tu crezi că James Barr a avut de-a face cu un traficant de droguri?

— Nu neapărat că a avut de-a face. Dar poate că a fost constrâns de un asemenea personaj dintr-un motiv necunoscut.

— Asta ridică miza, spuse Helen.

— Puțin, zise Reacher.

— Ce-ar trebui să facem?

— Să mergem la spital. Să-l lăsăm pe doctor Mason să afle dacă Barr mimează treaba cu amnezia. Dacă da, atunci cea mai rapidă cale să depășim această fază este să-l batem până ne spune adevărul.

— Și dacă nu mimează?

— Atunci există și alte metode.

— Cum ar fi?

— Mai târziu, spuse Reacher. Hai să auzim mai întâi ce au de spus psihiatrii.

Helen Rodin merse la spital cu Saturnul ei, avându-i pe avocatul Alan Danuta pe scaunul de lângă ea și pe Reacher tolănit în spate. Mason și Niebuhr îi urmau în Fordul Taurus pe care îl închiriaseră în dimineața aceea din Bloomington. Parcară în locuri alăturate în parcarea generoasă pentru vizitatori și toți cinci coborâră și se îndreptară spre intrarea principală a spitalului.

Grigor Linsky îi urmărea în timp ce mergeau. Se afla la cincisprezece metri depărtare, în parcare, în Cadillacul pe care mama lui Jeb Oliver îl văzuse în întuneric în seara precedentă. Cu motorul la ralanti, formă un număr pe telefonul mobil. Zecul îi răspunse la primul apel.

— Da? spuse el.

— Soldatul e foarte bun, zise Linsky. A fost deja acasă la băiat.

— Și?

— Nimic. Băiatul nu mai e acolo.

— Unde-i băiatul?

— Distribuit.

— Adică?

— Capul și mâinile sunt în râu. Restul e sub un strat de șapte metri de piatră spartă în noul terasament al First Street.

— Ce se întâmplă acum?

— Soldatul și avocata sunt la spital. Cu alți trei inși. Un alt avocat și doi doctori, cred. Îmi imaginez că e vorba despre un avocat specializat și doi experți.

— Suntem relaxați?

— Așa ar trebui. Ei trebuie să încerce. Așa e sistemul, după cum știi. Dar n-o să reușească.

— Asigură-te că nu vor reuși, spuse Zecul.

Spitalul era situat la marginea orașului și, din acest motiv, era relativ spațios. Cu siguranță că nu fuseseră niciun fel de constrângeri imobiliare. Doar restricții impuse de bugetul districtului, se gândea Reacher, care limitaseră construcția la șase niveluri și exterioare din beton simplu. Betonul fusese vopsit cu alb și la exterior, și în interior, iar etajele nu erau foarte înalte. Dar, în afara acestor detalii, arăta ca orice alt spital. Și mirosea ca orice alt spital. Descompunere, dezinfectant, boli. Reacher nu se dădea în vânt după spitale. Îi urmă pe ceilalți patru de-a lungul unui coridor lung și luminos care ducea la un ascensor. Cei doi psihiatri conduceau formația. Păreau să se simtă în elementul lor. Helen Rodin și Alan Danuta îi

urmau îndeaproape. Mergeau unul lângă celălalt și vorbeau. Psihiatrii ajunseră la șirul de ascensoare și Niebuhr apăsă butonul. Ceilalți din grup se strânseră în spatele lui. Apoi Helen Rodin se întoarse și-l opri pe Reacher, înainte să-i prindă din urmă pe ceilalți. Se apropie de el și-i vorbi cu glas scăzut.

— Îți spune ceva numele Eileen Hutton?

— De ce?

— Tatăl meu mi-a trimis prin fax o nouă listă de martori, pe care a adăugat numele ăsta.

Reacher nu spuse nimic.

— Pare a fi din armată, zise Helen. O cunoști?

— Ar trebui?

Helen se dădu și mai aproape și, cu spatele la ceilalți, spuse aproape în șoaptă.

— Trebuie să știu ce știe femeia asta.

Asta ar putea complica lucrurile, se gândi Reacher.

— Ea a fost procurorul, spuse el.

— Când? Acum paisprezece ani?

— Da.

— Și cât de multe știe?

— Cred că acum lucrează la Pentagon.

— Cât de multe știe, Reacher?

El se uită în altă parte și zise:

— Știe totul.

— Cum așa? N-ati ajuns la proces.

— Chiar și așa.

— Cum?

— Pentru că mă culcam cu ea.

Helen se uită lung la el:

— Spune-mi că glumești.

— Nu glumesc.

— I-ai spus *totul*?

— Eram într-o relație. Bineînțeles că i-am spus totul. Doar eram în aceeași tabără.

— Doi oameni singuri, în deșert.

— Am avut o relație frumoasă. Trei luni grozave. Era o persoană drăguță. Și probabil că și acum e la fel. Eram apropiați.

— Deja îmi dai mai multe informații decât am nevoie, Reacher.

El nu spuse nimic.

— Chestia asta scapă de sub control, spuse Helen.

— Nu poate să folosească ceea ce știe. E mai limitată în mișcări chiar și decât mine. Informațiile sunt în continuare secretizate, iar ea e încă în armată.

Helen Rodin nu comentă.

— Crede-mă, spuse Reacher.

— Atunci de ce apare pe lista aia nenorocită?

— Din vina mea, spuse Reacher. Am pomenit de Pentagon când am vorbit cu tatăl tău. Când nu înțelegeam de unde a apărut numele meu. Probabil că a scormonit pe-acolo. M-am gândit eu c-o s-o facă.

— Dacă tipa vorbește, se termină totul înainte de a începe.

— N-are voie.

— Și dacă are? Și poate c-o s-o și facă. Cine știe ce naiba face armata?

Clinchetul ascensorului îi făcu pe toți să se apropie de uși.

— Trebuie să vorbești cu ea, spuse Helen. O să vină aici pentru o depoziție. Află ce are de gând să spună.

— Probabil că în momentul ăsta tipa e general de brigadă. N-am cum s-o determin să-mi spună ceva.

— Găsești tu o modalitate, spuse Helen. Folosește-te de vechea relație.

— Poate că nu vreau. Nu uita că și eu, și ea suntem de aceeași parte a baricadei, în ceea ce-l privește pe specialistul E-4 James Barr.

Helen Rodin se întoarse și păși în cușca ascensorului.

Ascensorul se opri într-un hol de la etajul al cincilea, în care se vedeau doar pereții din beton vopsit, exceptând o ușă din sticlă armată care ducea într-un sas de siguranță. Dincolo de acesta, Reacher văzu indicatoare către secția de terapie intensivă, două saloane de izolare, unul pentru bărbați, altul pentru femei, și două saloane generale, precum și o secție de neonatologie. Reacher bănuia că tot etajul al cincilea fusese finanțat din fonduri ale statului. Nu era un loc plăcut. Era combinația perfectă între închisoare și spital, și niciunul dintre elemente nu era plăcut.

Un tip în uniforma Departamentului de Corecție îi întâmpină la un birou de recepție. Toată lumea a fost percheziționată și toți au semnat un formular de exonerare de răspundere. Apoi a venit un doctor, care i-a condus într-o mică sală de așteptare. Doctorul era un bărbat obosit, de circa 30 de ani, iar sala de așteptare era mobilată cu scaune din oțel tubular și vinilin verde. Arătau ca și cum ar fi fost smulse din automobile Chevrolet din anii 1950.

— Barr este treaz și rezonabil de lucid, spuse doctorul. Starea lui e considerată stabilă, ceea ce nu înseamnă că este bine. Așa că astăzi îi restricționăm vizitatorii la maximum doi simultan și vrem să menținem vizitele cât mai scurte posibil.

Reacher o văzu pe Helen zâmbind și-și dădu seama de ce. Polițiștii vor dori să intre câte doi și, prin urmare, prezența lui Helen ca avocat al apărării va face ca în salon

să fie trei oameni simultan. Ceea ce însemna că restricțiile impuse de medici ofereau o zi favorabilă apărării.

— În acest moment, cu el este sora lui, spuse doctorul. Ar prefera ca dumneavoastră să așteptați să se termine mai întâi vizita ei înainte să intrați.

Doctorul îi lăsă acolo și Helen spuse:

— Intru eu prima, singură. Trebuie să mă prezint și să-i obțin consimțământul pentru reprezentare. Apoi cred că ar fi bine să-l vadă doctor Mason. După care vom decide ce vom face în continuare pe baza concluziilor dumneaei.

Vorbea repede. Reacher își dădu seama că era puțin agitată. Încordată. Toți erau așa, în afară de el. Niciunul dintre ei, în afară de el, nu-l mai întâlnise pe James Barr. Toți patru ajungeau, pe drumuri diferite, spre o destinație comună și misterioasă — James Barr. Era clientul lui Helen, chiar dacă nu era unul pe care ea să și-l fi dorit cu adevărat. Era un obiect de studiu pentru Mason și Niebuhr. Poate subiectul unor viitoare articole științifice, chiar generator de faimă și reputație. Poate că era o boală care aștepta să fie numită. *Sindromul Barr.* La fel și pentru Alan Danuta. Poate că pentru el toată povestea era un precedent pentru Curtea Supremă, care aștepta să fie argumentat. Un capitol de manual. Un curs la facultatea de drept. *Indiana versus Barr. Barr versus Statele Unite.* Cu toții investeau într-un om pe care nu-l cunoșteau.

Se așezară cât mai comod pe câte un scaun din vinilin verde. Micul hol mirosea a dezinfectant cu clor și era liniștit. Nu se auzea niciun zgomot, în afară de susurul ușor al apei prin conducte și un puls electronic îndepărtat de la o instalație aflată într-o altă cameră. Nimeni nu spuse nimic, dar toți păreau să știe că îi aștepta un proces lung și solicitant. N-avea niciun rost să-și piardă de pe acum răbdarea. Reacher se așezase vizavi de Mary Mason

și o urmărea. Era relativ tânără pentru un expert. Părea o femeie caldă și deschisă. Alesese ochelari de vedere cu rame largi, ca ochii ei să poată fi văzuți clar. Avea ochi blânzi și binevoitori, cu un efect liniștitor. Reacher nu știa cât din acest efect se datora lucrului cu pacienții și cât era pur și simplu natural.

— Cum faci asta? o întrebă el.

— Ce, evaluarea? Încep prin a presupune că e mai probabil să fie real decât fals. O rană la creier suficient de gravă pentru o comă de două zile produce aproape întotdeauna amnezie. Datele au fost stabilite cu mult timp în urmă. După care nu fac decât să-l urmăresc pe pacient. Adevărații amnezici sunt foarte îngrijorați de starea lor. Sunt dezorientați și înspăimântați. Poți să-i vezi cum se străduiesc să-și amintească. Chiar vor să-și amintească. Cei care se prefac se manifestă altfel. Se observă cum evită zilele despre care sunt chestionați. În plan mental, întorc pur și simplu privirea de la subiectul pe care vor să-l ascundă. Uneori, chiar și în plan fizic. Adesea se poate observa un limbaj distinctiv al corpului.

— Cam subiectiv, remarcă Reacher.

Mason încuviință din cap.

— În esență, e subiectiv. E foarte greu să dovedești un negativ. Poți să folosești scanări cerebrale care arată o activitate diferită a creierului, dar *ce anume* înseamnă aceste scanări este încă subiectiv. Uneori este utilă hipnoza, dar tribunalele sunt speriate de așa ceva. Așa că da, activez într-un domeniu al opiniilor, nimic mai mult.

— Acuzarea pe cine angajează?

— Pe cineva asemănător mie. Am lucrat în ambele tabere.

— Deci e un fel de cuvântul tău contra cuvântului oponentului?

Mason încuviințează din nou cu o mișcare a capului.

— De obicei contează cel mai mult care dintre noi are numele însoțit de mai multe litere. Așa reacționează juriile din sala de judecată.

— Tu ai o mulțime de litere.

— Mai multe decât majoritatea oamenilor, spuse Mason.

— Cât de mult se poate să fi uitat?

— Câteva zile, minimum. Dacă trauma a avut loc sâmbătă, aș fi foarte surprinsă dacă își mai amintește ceva ce s-a petrecut după ziua de miercuri. Înainte de asta, ar fi o perioadă începătoșată, cam tot atât de lungă, din care își amintește unele lucruri, iar altele, nu. Dar ăsta-i minimum. Am văzut cazuri în care dispar din memorie câteva luni, uneori după simple comoții, fără să se fi ajuns la comă.

— Dar o să-și mai amintească ceva?

— Din perioada inițială începătoșată, posibil. S-ar putea să fie capabil să pornească de la ultimul lucru pe care și-l amintește și să reconstituie câteva zile din cele care au precedat trauma. S-ar putea să fie în stare să rememoreze câteva din întâmplările anterioare. Dar în ceea ce privește mersul înainte în timp, va fi mult mai limitat. Dacă-și amintește ultimul prânz, s-ar putea ca în cele din urmă să ajungă până la cină. Dacă-și amintește că a fost la un film în oraș, poate-și amintește cum s-a întors cu mașina acasă. Dar la un moment dat o să se lovească de o graniță dură. De regulă, e vorba despre momentul în care s-a dus la culcare în ultima zi pe care și-o amintește.

— Își va aminti lucruri de-acum paisprezece ani?

Mason încuviințează cu o mișcare din cap.

— Memoria de lungă durată ar trebui să rămână neafectată. Pe de altă parte, ce înseamnă „de lungă durată" poate să difere de la un pacient la altul, pentru că pare

să aibă loc realmente o migrație chimică dintr-o parte a creierului în cealaltă, și nu există două creiere identice. Biologia fizică este bine înțeleasă. Astăzi, sunt la modă metaforele legate de computere, dar e greșit. Aici nu vorbim despre hard discuri și despre memorie cu accesare aleatorie. Creierul este întru totul organic. E ca și cum ai arunca o sacoșă de mere pe scări. Unele mere se lovesc, altele, nu. Dar aș spune că puțini sunt cei care n-ar considera paisprezece ani ca fiind o perioadă lungă.

În sala de așteptare se lăsă liniștea. Reacher ascultă pulsul electronic din depărtare. Era un ritm sinusoidal, bănuia el, de la o instalație care fie monitoriza un puls cardiac, fie cauza unul. Funcționa cam la 70 de bătăi pe minut. Era un sunet odihnitor. Îi plăcea. Deodată, o ușă se deschise pe la jumătatea coridorului și Rosemary Barr ieși dintr-o încăpere. Făcuse duș și avea părul pieptănat, dar părea slăbită, epuizată, nedormită și cu zece ani mai bătrână decât în ziua precedentă. Rămase nemișcată o clipă, apoi se uită în stânga, se uită în dreapta și porni încet către sala de așteptare. Helen Rodin se ridică și-i ieși în întâmpinare. Se opriră amândouă și începură să șușotească. Reacher nu auzea ce-și spuneau. Probabil că se informau reciproc despre starea lucrurilor, în plan medical și juridic. Apoi Helen Rodin o luă pe Rosemary de braț și o conduse către grup. Rosemary se uită la cei doi psihiatri, la Alan Danuta și la Reacher. Nu spuse nimic. După care porni singură către biroul de securitate, fără să se uite înapoi.

— Evitare, spuse Niebuhr. Noi am venit aici ca să-l cercetăm și să-l analizăm pe fratele ei, în plan fizic, mental, juridic și metaforic. Acest lucru e invaziv și respingător. Iar să ne accepte pe noi ar însemna să accepte pericolul în care se află fratele ei.

— Poate că-i doar obosită, zise Reacher.

— Mă duc să-l văd acum, spuse Helen.

Merse pe coridor și intră în salonul din care ieșise Rosemary. Reacher o urmări până când auzi ușa închizându-se. Apoi se întoarse din nou către Niebuhr.

— Ai mai văzut genul ăsta de lucruri până acum? îl întrebă el.

— Coerciție? Dar *tu* ai mai văzut?

Reacher zâmbi. Toți psihiatrii pe care-i întâlnise până atunci răspundeau la întrebări prin întrebări. Poate că așa erau învățați să facă, încă din prima zi de facultate.

— Am văzut o mulțime, spuse el.

— Dar?

— De regulă există mai multe dovezi privind o amenințare groaznică, iminentă.

— O amenințare la adresa surorii lui nu e una groaznică? Chiar dumneata ai venit cu ipoteza asta, din câte-am auzit.

— Sora lui n-a fost răpită. Nu e luată ostatic. Ar fi putut să-i asigure protecția. Sau să-i spună să plece din oraș.

— Întocmai, spuse Niebuhr. Nu putem conchide decât că i s-a ordonat să nu facă așa ceva. În mod evident, i s-a spus să o lase liberă, ignorantă și vulnerabilă. Asta ne demonstrează cât de puternică trebuie să fi fost coerciția. Și i-a demonstrat și lui cât de puternică a fost. În fiecare zi. De bună seamă că a trăit sub povara unei frici profunde, a neajutorării și a vinovăției pentru obedienta sa.

— Ai văzut vreodată un om rațional îndeajuns de înspăimântat ca să facă ceea ce a făcut el?

— Da, spuse Niebuhr.

— Și eu, zise Reacher. O dată sau de două ori.

— Cel care l-a amenințat trebuie să fie un adevărat monstru. Deși m-aș aștepta să găsesc și alți factori, ca întăritori

sau multiplicatori. Foarte probabil o relație recentă, un fel de dependență, o pasiune, o dorință de a fi pe placul cuiva, de a impresiona, de a fi prețuit, de a fi iubit.

— O femeie?

— Nu, nu ucizi oameni ca să impresionezi o femeie. De obicei, asta are efectul opus. Trebuie să fie vorba despre un bărbat. Seducător, dar nu sexual. Cumva, constrângător.

— Un mascul alfa și un mascul beta.

— Întocmai, spuse din nou Niebuhr. Orice împotrivire finală este rezolvată de amenințarea la adresa surorii. E posibil ca domnul Barr să nu fi fost niciodată cu totul sigur dacă amenințarea era doar o glumă sau era reală. Dar a ales să nu o pună la îndoială. Motivația umană este foarte complexă. Majoritatea oamenilor nu știu cu adevărat de ce fac anumite lucruri.

— Asta-i sigur.

— Dumneata știi de ce faci ceea ce faci?

— Uneori, spuse Reacher. Alteori, n-am nici cea mai mică idee. Poate ai putea să-mi spui chiar dumneata.

— De regulă, sunt foarte scump. De-aia îmi pot permite să fac gratuit lucruri ca acesta.

— Poate c-aș putea să-ți plătesc cinci dolari pe săptămână, ca un fel de chirie.

Nieburh surâse nesigur.

— Ăă, nu, spuse el. Nu cred.

Apoi liniștea se lăsă din nou peste sala de așteptare și, timp de zece minute lungi, nimic nu se schimbă. Danuta își întinse picioarele și lucra la niște hârtii aflate în interiorul servietei diplomat deschise, pe care o ținea în echilibru pe genunchi. Mason închisese ochii și se poate să fi adormit. Niebuhr se uita în gol. Cei trei erau în mod clar obișnuiți să aștepte. Ca și Reacher. Fusese polițist militar timp de treisprezece ani și adevăratul

motto al poliției militare era: *Grăbește-te și așteaptă*. Nu oficialul *Ajută, protejează și apără*. Se concentră pe pulsul cardiac electronic care se auzea în depărtare și lăsă timpul să treacă.

Grigor Linsky întoarse mașina și se uită la ușile spitalului în oglinda retrovizoare. Făcu un pariu cu sine însuși că nimic nu se va întâmpla timp de cel puțin șaizeci de minute. Cel puțin șaizeci, dar nu mai mult de nouăzeci. Apoi recapitulă o ordine a priorităților, în cazul în care nu ieșeau toți deodată din clădire. Pe cine-ar trebui să ignore și pe cine ar fi bine să urmărească? În final, hotărî să stea pe urmele celui care va acționa singur. Se gândi că cel mai probabil urma să fie soldatul. Bănuia că avocații și doctorii urmau să se întoarcă la birou. Ei erau previzibili. Soldatul, nu.

Helen Rodin ieși din salonul lui James Barr la 15 minute după ce intrase. Veni direct în sala de așteptare. Toată lumea se uita la ea. Helen se uită la Mason și spuse:

— E rândul dumitale.

Mason se ridică și plecă spre camera lui James Barr. Nu luă nimic cu ea. Nici servieta, nici hârtie, nici pix. Reacher o urmări până când ușa salonului se închise în urma ei. Apoi se rezemă de spătarul scaunului, în tăcere.

— Mi-a plăcut de el, spuse Helen, fără să se adreseze cuiva anume.

— Cum e? întrebă Niebuhr.

— Slăbit, spuse Helen. Țăndări. De parcă l-ar fi lovit un camion.

— Are vreo logică ce spune?

— E coerent. Dar nu-și amintește nimic. Și nu cred că simulează.

— Până când a uitat totul?

— N-am putut să-mi dau seama. Își amintește că asculta un joc de baseball la radio. Se poate să fi fost săptămâna sau luna trecută.

— Sau anul trecut, zise Reacher.

— A acceptat să-l reprezinți? întrebă Danuta.

— Verbal, spuse Helen. Nu poate să semneze nimic. E legat cu cătușe de pat.

— I-ai prezentat acuzațiile și dovezile?

— A trebuit, spuse Helen. A vrut să știe de ce cred eu că are nevoie de un avocat.

— Și?

— Presupune că e vinovat.

O clipă se lăsă tăcerea. Apoi Alan Danuta închise servieta, o luă de pe genunchi și o puse pe podea. Se ridică rapid, într-o singură mișcare fluidă.

— Bun venit în zonele gri, spuse el. De aici provin legile bune pentru jurisprudență.

— Nu-i nimic bun în asta, spuse Helen. Până acum, cel puțin.

— Este clar că n-avem voie să-l lăsăm să ajungă la proces. Neglijența guvernanților l-a adus în starea asta, iar acum guvernul vrea să-l judece și să-i ia viața? Nu sunt de acord. Cu atât mai mult cu cât nu-și amintește nimic din ziua cu pricina. Cum va putea să se apere?

— Tatăl meu o să se înfurie foarte tare.

— Cred și eu! Va trebui să-l scoatem din joc. Va trebui să ajungem direct la un tribunal federal. Oricum, e o problemă ce ține de Declarația Drepturilor. Mai întâi un tribunal federal, apoi Curtea de Apel și Curtea Supremă. Ăsta-i procesul.

— Va fi un proces *lung*.

Danuta încuviință din cap.

— Trei ani, spuse. Dacă avem noroc. Cel mai aplicabil precedent este *Wilson*, iar cazul ăla a durat trei și jumătate. Aproape patru.

— Și nu avem nicio garanție de câștig. S-ar putea să pierdem.

— Caz în care vom merge pe calea procesului și vom face tot ce ne va sta în puteri.

— Nu sunt calificată pentru asta, spuse Helen.

— Intelectual? Eu nu așa am auzit.

— Tactic și strategic. Și financiar.

— Există asociații ale veteranilor care te pot ajuta cu bani. La urma urmelor, domnul Barr și-a slujit țara. Cu onoare.

Helen nu-i răspunse. Se mulțumi să privească în direcția lui Reacher, care nu spuse nimic, dar se întoarse într-o parte și rămase cu privirea spre perete. Se gândea: *Adică individul ăsta scapă iar nepedepsit pentru omucidere? De două ori?*

Alan Danuta se foi în scaun și zise:

— Există o alternativă. Nu foarte entuziasmantă din punct de vedere juridic, dar e ceva.

— Care anume? întrebă Helen.

— Să i-l dai tatălui tău pe maestrul păpușar. În asemenea circumstanțe, o jumătate de pâine e mai bine decât nicio feliuță. Iar maestrul păpușar e oricum jumătatea mai bună.

— Ar accepta oare schimbul?

— E de presupus că îl cunoști mai bine decât mine. Dar ar fi un fraier dacă n-ar accepta. Îl așteaptă o perioadă de minimum trei ani, cu apeluri peste apeluri, înainte ca măcar să-l aducă pe domnul Barr în fața unui tribunal. Și orice procuror care se respectă vrea să prindă peștele mai mare.

Helen se uită din nou la Reacher.

— Maestrul păpușar e doar o teorie, spuse ea. Nu avem nimic care să semene măcar a dovadă.

— Alegerea îți aparține, spuse Danuta. Dar, orice-ai face, nu poți să-l lași pe Barr să ajungă la proces.

— S-o luăm pas cu pas, spuse Helen. Să vedem ce părere are doctor Mason.

Doctor Mason ieși din salon după douăzeci de minute. Reacher îi studie mersul. Lungimea pasului, privirea și felul cum își ținea maxilarul îi spuneau că ajunsese la o concluzie fermă. Nu se vedea nici pic de incertitudine. Niciun fel de rezervă, nicio îndoială. Absolut nimic. Femeia se așeză și-și întinse fusta peste genunchi.

— Amnezie retrogradă permanentă, spuse ea. Absolut veritabilă. Printre cele mai clare cazuri pe care le-am văzut vreodată.

— Durata? întrebă Niebuhr.

— Liga Majoră de Baseball ne va oferi răspunsul, spuse ea. Ultimul lucru pe care și-l amintește este un anumit joc al echipei Cardinals. Dar aș paria pe o săptămână în urmă sau mai mult, socotind de astăzi.

— Ceea ce include ziua de vineri, spuse Helen.

— Mă tem că da.

— OK, spuse Danuta. Asta e.

— Minunat, spuse Helen.

Se ridică în picioare, gest pe care-l făcură și ceilalți, și cu toții se îndreptară spre ieșire, fie conștient, fie inconștient. Reacher nu era sigur. Dar era clar că Barr era în urma lor, și la propriu, și la figurat. Se transformase din om în specimen medical și argument juridic.

— Voi luați-o înainte, spuse el.

— Rămâi aici? întrebă Helen.

Reacher încuviință din cap.

— Vreau să mă văd cu vechiul meu camarad, spuse el.

— De ce?

— Nu ne-am mai văzut de paisprezece ani.

Helen se îndepărtă de ceilalți și se apropie de Reacher.

— Nu, zi-mi de ce, insistă ea cu glas scăzut.

— Nu-ți face griji, spuse el. N-am să-i opresc instalațiile de suport vital.

— Sper că nu.

— Nu pot. N-am niciun alibi, nu-i așa?

Ea rămase un moment nemișcată. Nu spuse nimic. Apoi se întoarse și li se alătură celorlalți. Plecară cu toții împreună. Reacher îi urmări cu privirea trecând pe la biroul de securitate și, de îndată ce trecură de ușa de oțel și ajunseră în holul cu ascensoare, el se întoarse și merse pe coridor până la ușa lui James Barr. Nu bătu la ușă. Doar se opri o clipă, apăsă clanța și intră.

Capitolul 7

Camera era supraîncălzită. Puteai să frigi un pui acolo. Avea o fereastră largă cu jaluzele venețiene albe care, închise fiind, nu lăsau să intre razele soarelui. În schimb, luceau și umpleau încăperea cu o lumină albă plăcută. Peste tot erau stivuite echipamente medicale. Un aparat de ventilație tăcut, deconectat de la rețea. Suporturi pentru perfuzii și monitoare cardiace. Tuburi, pungi cu perfuzii și cabluri.

Barr stătea întins pe spate într-un pat, în centrul camerei. Fără pernă. Avea capul prins într-o clamă. Fusese ras în cap și avea bandaje peste găurile pe care i le făcuseră în craniu. Umărul stâng era înfășurat în bandaje care ajungeau până la cot. Umărul drept era gol și fără urme de răni. Pielea era palidă, subțire și marmorată. Pieptul și părțile laterale ale corpului erau bandajate. Cearșaful era împăturit la talie. Brațele erau întinse pe lângă corp și încheieturile prinse cu cătușe de ramele patului. Avea branule pentru perfuzii prinse cu leucoplast de podul palmei stângi. Pe degetul mijlociu al mâinii drepte era un fel de știft conectat la o cutie, printr-un cablu de culoare gri. Niște fire roșii ieșeau de sub bandajele de pe piept. Acestea duceau la o instalație cu ecran. Ecranul prezenta

un model repetitiv care-i amintea lui Reacher de înregistrarea împușcăturilor realizată de compania de telefonie mobilă. Vârfuri ascuțite și văi lungi. Aparatul scotea un bip estompat de fiecare dată când pe ecran apărea un vârf al curbei.

— Cine-i acolo? întrebă Barr.

Vocea lui era slabă, ursuză și domoală. Și speriată.

— Cine-i acolo? întrebă el din nou.

Felul în care îi era prins capul îi limita câmpul vizual. Ochii lui se mișcau la stânga și la dreapta, în sus și-n jos.

Reacher se dădu mai aproape. Se aplecă deasupra patului. Nu spuse nimic.

— Tu, zise Barr.

— Eu, răspunse Reacher.

— De ce?

— Știi de ce.

Mâna dreaptă a lui Barr începu să tremure. Mișcarea transmise o vibrație în cablul conectat la știftul din deget. Cătușa se mișcă și lovi rama patului, scoțând un sunet metalic.

— Cred că te-am dezamăgit, spuse el.

— Și eu cred la fel.

Reacher îi urmărea ochii lui Barr, pentru că erau singura parte din el care se putea mișca. Era incapabil de orice urmă de limbaj nonverbal. Avea capul imobil și cea mai mare parte a corpului înfășurată în bandaje, asemenea unei mumii.

— Nu-mi amintesc nimic, spuse Barr.

— Ești sigur?

— S-a șters totul.

— Ți-e clar ce-am să-ți fac dacă mă păcălești?

— Pot să ghicesc.

— Înmulțește cu trei, zise Reacher.

— Nu te păcălesc, spuse Barr. Dar pur și simplu nu-mi mai amintesc nimic.

Avea o voce liniștită, neajutorată, confuză. Nu încerca să se apere, nici să se plângă. Nici să-și găsească scuze. Doar o expunere de fapte, ca o lamentație, sau o rugăminte, sau un plânset.

— Zi-mi de jocul de baseball, spuse Reacher.

— Se transmitea la radio.

— Nu la TV?

— Prefer radioul, spuse Barr. De dragul vremurilor de-altădată. Îmi amintește de copilărie. *Prin radio, tocmai din St. Louis.* Toată distanța aia. În serile de vară, pe căldură, sunetul transmisiunilor de baseball la radio.

Barr tăcu.

— Ești bine? întrebă Reacher.

— Mă doare capul rău. Cred că m-au operat.

Reacher nu spuse nimic.

— Nu-mi place să mă uit la baseball la televizor, spuse Barr.

— N-am venit aici ca să discutăm despre preferințele tale în materie de mass-media.

— Tu urmărești meciurile la televizor?

— N-am televizor, spuse Reacher.

— Serios? Ar trebui să-ți iei unul. Poți să-ți cumperi cu o sută de dolari. Poate și mai puțin, dacă-ți iei unul mai mic. Caută în Pagini Aurii.

— N-am telefon. Și nici casă.

— De ce? Nu mai ești în armată.

— De unde știi?

— Nimeni nu mai e în armată. Dintre cei de-atunci.

— Unii mai sunt, spuse Reacher, gândindu-se la Eileen Hutton.

— Ofițeri, spuse Barr. Nimeni altcineva.

— Și eu *eram* ofițer, spuse Reacher. Ar trebui să-ți poți aminti un lucru ca ăsta.

— Dar tu nu erai ca ceilalți. Asta am vrut să spun.

— Păi în ce sens eram diferit?

— Tu munceai ca să-ți câștigi existența.

— Zi-mi de jocul de baseball.

— Dar de ce n-ai o casă? Te descurci bine?

— Acum te îngrijorează situația mea?

— Nu-mi place când văd că oamenii nu se descurcă.

— Mă descurc de minune, spuse Reacher. Crede-mă. Tu ești cel care are probleme.

— Ești polițist acum? Aici? Nu te-am văzut niciodată pe-aici.

Reacher clătină din cap.

— Sunt un simplu cetățean.

— De unde?

— De nicăieri. Din lumea largă.

— De ce-ai venit aici?

Reacher nu răspunse.

— Aha, spuse Barr. Ca să mă-nfunzi.

— Zi-mi despre meci.

— Cubs la Cardinals acasă, spuse Barr. Un joc strâns. Au câștigat Cardinalii. În a doua jumătate a reprizei a noua, echipa gazdă a preluat conducerea și jocul s-a terminat.

— Cu o lovitură decisivă?

— Nu, cu o eroare. Jucătorul la bătaie a înaintat până la prima bază, o bază furată, apoi o minge rostogolită prinsă de fundaș la a doua bază l-a pus pe alergător la a treia, o minge în afară. O minge ricoșată din teren pe linia scurtă, pasă la alergător, aruncă la prima, dar mingea a ieșit în aut și alergarea a fost socotită greșeală. Alergarea învingătoare, fără nicio lovitură în timpul reprizei.

— Văd că-ți amintești foarte bine.

— Îi urmăresc pe Cardinals. Întotdeauna am fost suporterul lor.

— Și când a fost asta?

— Nu știu nici măcar ce zi e azi.

Reacher nu spuse nimic.

— Nu-mi vine să cred că am făcut ce-au spus ei, zise Barr. Pur și simplu, nu pot să cred.

— O mulțime de dovezi, zise Reacher.

— Pe bune?

— Fără doar și poate.

Barr închise ochii.

— Câți oameni? întrebă el.

— Cinci.

Pieptul lui Barr începu să se miște. Lacrimile șiroiau din ochii închiși. Gura i se deschise într-un oval strâmb. Plângea, cu capul prins într-un clește.

— De ce-am făcut asta? întrebă el.

— De ce-ai făcut-o prima dată?

— Atunci eram nebun.

Reacher nu spuse nimic.

— N-am nicio scuză, spuse Barr. Eram un om diferit pe-atunci. Am crezut că m-am schimbat. Eram sigur că mă schimbasem. După aceea am fost un om bun. M-am străduit din răsputeri. Paisprezece ani, reabilitat.

Reacher rămase tăcut.

— Am vrut să-mi iau zilele, spuse Barr. Știi, atunci. După aia. N-a lipsit mult, de vreo două ori. Atât mi-era de rușine. Doar că s-a dovedit că cei patru indivizi din Al-Kuweit erau niște ticăloși. Aia a fost singura mea consolare. M-am agățat de ea, ca de o izbăvire.

— De ce ții toate armele alea?

— N-am putut să renunț la ele. Un fel de memento. Și m-au ținut pe calea cea dreaptă. Fără ele mi-ar fi fost mult prea greu să n-o iau razna.

— Le folosești vreodată?

— Ocazional. Nu prea des. Când și când.

— Cum?

— La un poligon.

— Unde? Că polițiștii au verificat.

— Nu aici. Trec granița în Kentucky. E acolo un poligon ieftin.

— Cunoști piața din centru?

— Sigur. Doar locuiesc aici.

— Spune-mi cum ai făcut-o.

— Nu-mi amintesc să fi făcut ceva.

— Atunci, spune-mi cum *ai fi făcut-o*. Teoretic. Ca la un instructaj de recunoaștere.

— Care ar fi țintele?

— Trecători. Ieșind din clădirea Registrului Auto.

Barr închise din nou ochii.

— Pe ăștia i-am împușcat?

— Pe cinci dintre ei.

Barr începu din nou să plângă. Reacher se duse lângă perete și-și luă de-acolo un scaun. Îl întoarse invers și se așeză pe el, cu fața spre spătar.

— Când? întrebă Barr.

— Vineri după-masă.

Barr rămase tăcut multă vreme.

— Cum m-au prins?

— Tu să-mi povestești.

— La un semafor?

— De ce-ar fi fost așa?

— Aș fi așteptat până mai târziu. Poate puțin după cinci. O mulțime de oameni atunci. M-aș fi oprit pe autostradă, în spatele bibliotecii. Unde strada e înălțată pe piloni. Soarele la vest, în spatele meu, nicio reflexie pe lunetă. Aș fi deschis geamul lateral din dreapta, aș fi

aliniat toate elementele și aș fi golit încărcătorul, după care aș fi șters-o de-acolo. Singurul mod în care puteam să fiu prins era dacă un polițist m-ar fi tras pe dreapta pentru depășirea vitezei legale și ar fi văzut pușca. Dar cred că aș fi fost conștient de asta. Nu-i așa? Cred că aș fi ascuns pușca și aș fi condus încet. Nu repede. De ce să risc să ies în evidență?

Reacher nu spuse nimic.

— Ce e? spuse Barr. Poate că un polițist s-a oprit chiar acolo ca să mă ajute. Asta a fost? În timp ce eram parcat? O fi crezut că am pană. Sau că mi s-a terminat benzina.

— Deții un con de semnalizare? întrebă Reacher.

— Un ce?

— Un con de semnalizare.

Barr dădu să spună nu, dar deodată se opri.

— Cred că *am* unul, spuse el. Nu sunt sigur că dețin unul. Mi-au asfaltat aleea de acces de acasă. Au lăsat un con pe trotuar, ca să nu mai treacă mașinile pe-acolo. A trebuit să-l las în drum trei zile. Nu s-au mai întors să-l ia.

— Și ce-ai făcut cu el?

— L-am pus în garaj.

— E tot acolo?

— Cred că da. Sunt destul de sigur.

— Când s-a făcut lucrarea asta la alee?

— La începutul primăverii. Acum câteva luni.

— Ai chitanțe?

Barr încercă să nege dând din cap. Se strâmbă când simți presiunea cleștelui.

— Era o echipă de țigani, explică el. Cred că au furat asfaltul de la primărie. Probabil de pe șantierul de pe First Street. Am plătit cu bani gheață, rapid și fără acte.

— Tu ai prieteni?

— Am câțiva.

— Cine sunt?
— Niște oameni oarecare. Unul sau doi.
— Vreun prieten mai nou?
— Nu cred.
— Femei?
— Nu mă plac.
— Vorbește-mi despre jocul de baseball.
— Păi tocmai ți-am vorbit.
— Unde erai? În mașină? Acasă?
— Acasă, spuse Barr. Mâncam.
— Îți amintești asta?
Barr clipi.
— Doamna psihiatru mi-a spus că ar trebui să încerc să-mi amintesc circumstanțele. S-ar putea ca asta să-mi readucă în memorie și alte lucruri. Eram în bucătărie, mâncam niște friptură de pui, rece. Și cartofi prăjiți. Asta-mi amintesc. Dar mai multe, nu.
— Ai băut ceva? Bere, suc, cafea?
— Nu-mi amintesc. Țin minte doar că ascultam jocul. Am un radio Bose. E în bucătărie. Am acolo și un televizor, dar întotdeauna ascult jocurile la radio, nu mă uit la meciuri. Cum făceam când eram copil.
— Cum te simțeai?
— Cum mă simțeam?
— Fericit? Trist? Normal?
Barr tăcu iar, câteva momente.
— Și doamna psihiatru mi-a pus aceeași întrebare, spuse el. I-am spus că normal, dar de fapt cred că mă simțeam fericit. Ca și cum vedeam ceva bun la orizont.
Reacher nu spuse nimic.
— Chiar am făcut-o de oaie, așa-i?
— Povestește-mi despre sora ta.
— A fost adineauri aici. Înainte să intre avocata.

— Ce simți în privința ei?

— E tot ce am.

— Până unde-ai merge ca s-o protejezi?

— Aș face orice, spuse Barr.

— Ce înțelegi prin orice?

— Aș pleda vinovat, dacă m-ar lăsa. Tot va trebui să plece, poate să-și schimbe numele. Dar o scutesc și eu cât pot. Ea mi-a dat radioul. Pentru baseball. Cadou de ziua mea.

Reacher nu comentă.

— De ce ești aici? îl întrebă Barr.

— Ca să te îngrop.

— O merit.

— Nu ai tras de pe autostradă. Ai fost în noua parcare etajată.

— De pe First Street?

— Capătul dinspre nord.

— Asta-i o nebunie! De ce să fi tras de-acolo?

— I-ai cerut primului tău avocat să mă găsească. Sâmbătă.

— De ce-aș fi făcut asta? Ești ultima persoană pe care-aș fi vrut să o văd. Știi povestea din Al-Kuweit. De ce-aș fi vrut s-o readuc la lumină?

— Care-a fost următorul joc al echipei Cardinals?

— Nu știu.

— Încearcă să-ți amintești. Am nevoie să înțeleg circumstanțele.

— Nu pot să-mi amintesc, zise Barr. Nu-mi vine nimic în minte. Îmi amintesc acea alergare câștigătoare și atât. Crainicii au luat-o razna. Știi cum sunt. Nu prea le venea să creadă. Adică ce mod stupid de a pierde un joc. Dar vorbim despre Cubs, da? Spuneau crainicii că ăia găsesc mereu o modalitate de a pierde.

— Dar înainte de joc? Mai devreme, în acea zi?
— Nu-mi amintesc.
— În mod normal ce-ai fi făcut?
— Nu cine știe ce. Nu fac prea multe lucruri.
— Ce s-a întâmplat în jocul precedent al celor de la Cardinals?
— Nu-mi amintesc.
— Care e penultimul lucru de care-ți amintești?
— Nu sunt sigur. Aleea?
— Asta a fost cu luni în urmă.
— Îmi amintesc că am plecat undeva, spuse Barr.
— Când?
— Nu sunt sigur. De curând.
— Singur?
— Poate cu niște oameni. Nu sunt sigur. Nici unde-am fost nu sunt sigur.

Reacher nu spuse nimic. Stătea pe scaun și asculta bipul liniștit al aparatului de monitorizare a inimii. Bipurile se succedau destul de repede. Ambele căluțe clănțăneau.

— Ce e în perfuziile alea? întrebă Barr.

Reacher mijì ochii în lumina zilei și citi ce scria pe pungi.

— Antibiotice, zise el.
— Fără analgezice?
— Fără.
— S-or fi gândit că nu merit așa ceva.

Reacher nu comentă.

— Ne știm de ceva vreme, așa-i? zise Barr. Tu și cu mine?
— Nu chiar.
— Nu e ca și cum am fi fost prieteni.
— Asta ai sesizat-o bine.
— Dar între noi a fost o legătură.

Reacher nu spuse nimic.

— N-a fost? întrebă Barr.

— Într-un fel.

— Deci vrei să faci ceva pentru mine? întrebă Barr. Ca un favor?

— Ce anume?

— Trage branulele alea din mâna mea.

— De ce?

— Ca să mă infectez și să mor.

— Nu.

— De ce?

— Nu e încă momentul.

Se ridică, puse scaunul la loc lângă perete și ieși din salon. Trecu pe la biroul de securitate, apoi prin sasul de acces și coborî cu liftul până în stradă. Mașina lui Helen Rodin nu era în parcare. Plecase deja. Nu-l mai așteptase. Așa că porni pe jos, tocmai de la marginea orașului.

Străbătu cele zece intersecții cât țineau lucrările de construcții și se duse mai întâi la bibliotecă. Se făcuse târziu, dar biblioteca era încă deschisă. Femeia tristă de la recepție îi spuse unde se găseau ziarele vechi. Începu cu edițiile din săptămâna precedentă ale aceluiași ziar din Indianapolis pe care-l citise în autobuz. Ignoră zilele de duminică, sâmbătă și vineri. Începu cu edițiile de joi, miercuri și marți și găsi ce căuta la al doilea ziar pe care-l cercetă. Chicago Cubs jucaseră o serie de trei meciuri în St. Louis începând de marți. Primul joc din serie se terminase așa cum povestise Barr. Joc egal în prima jumătate a reprizei a noua, jucătorul la bătaie ajuns la prima bază, o bază furată, o minge trimisă afară, o eroare. Detaliile erau chiar acolo, în ziarul din dimineața zilei de miercuri. O alergare ce părea învingătoare, dar fără o lovitură în timpul reprizei. Cam pe la zece seara, marți. Barr auzise

țipetele frenetice ale crainicilor cu doar 67 de ore înainte de a deschide focul.

Apoi Reacher se duse pe jos până la secția de poliție. Patru cvartale spre vest, unul spre sud. Nu-și făcea griji cu privire la programul de lucru. Impresia lui era că acolo se lucra la foc continuu. Se duse direct la recepție și invocă dreptul avocatului apărării de a mai cerceta o dată dovezile. Tipul de la birou îl sună pe Emerson, apoi îl îndrumă pe Reacher spre spațiul amenajat de Bellantonio în garaj.

Bellantonio îl întâmpină acolo și descuie ușa. Nu se schimbaseră prea multe, dar Reacher observă două adaosuri. Foi de hârtie noi, laminate, prinse deasupra și dedesubtul paginilor inițiale de pe panourile din plută, ca niște note de subsol sau anexe.

— Actualizări? întrebă el.

— Întotdeauna, spuse Bellantonio. Nu dormim niciodată.

— Și ce-a apărut nou?

— ADN de animal, spuse Bellantonio. Potrivire exactă a firelor de la locul faptei cu părul câinelui lui Barr.

— Unde e câinele acum?

— A fost eutanasiat.

— Asta a fost o cruzime.

— *Asta* ți se pare o cruzime?

— Amărâtul ăla de câine n-a greșit cu nimic.

Bellantonio nu comentă.

— Altceva? întrebă Reacher.

— Alte teste pe fibre și alte examinări balistice. Avem mai multe decât ne trebuie. Muniția Lake City e relativ rară și avem confirmarea că Barr a cumpărat așa ceva cu mai puțin de un an în urmă. Din Kentucky.

— A fost la un poligon de-acolo.

— Am aflat și asta, spuse Bellantonio.

— Mai e ceva?

— Cam asta ar fi tot.

— Ce poți să-mi spui negativ?

— Negativ?

— Îmi dai numai veștile bune. Cum rămâne cu întrebările rămase fără răspuns?

— Nu cred că au fost astfel de întrebări.

— Ești sigur?

— Sunt sigur.

Reacher mai cercetă o dată cu privirea pătratul de panouri de plută, cu atenție.

— Joci poker? întrebă el.

— Nu.

— O decizie bună. Nu te pricepi deloc să minți.

Bellantonio nu spuse nimic.

— Ar trebui să-ncepi să-ți faci griji, spuse Reacher. Dacă scapă, o să te dea în judecată pentru câine.

— N-o să scape, zise Bellantonio.

— Nu, confirmă Reacher. Nu cred c-o să scape.

Emerson îl aștepta dincolo de ușa garajului. În sacou, fără cravată. Frustrarea i se citea în ochi, așa cum se întâmplă cu polițiștii când sunt angrenați în chichițe avocățești.

— L-ai văzut? întrebă el. La spital?

— Are memoria ștearsă începând cu seara de marți, îl informă Reacher. Ai de purtat o bătălie serioasă.

— Grozav.

— N-ar strica să vă întăriți securitatea în pușcării.

— Rodin va aduce experți.

— Fiica lui i-a adus deja.

— Există precedente juridice.

— Aparent, bune pentru ambele părți.
— Tu îți dorești să vezi gunoiul ăla liber pe străzi?
— Voi ați feștelit-o, zise Reacher. Nu eu.
— Dacă asta te face fericit.
— Nimeni nu-i fericit, replică Reacher. Nu încă.

Plecă de la secția de poliție și se întoarse la turnul negru din sticlă. Helen era la biroul ei, studiind o foaie de hârtie. Danuta, Mason și Niebuhr plecaseră. Era singură.

— Rosemary l-a întrebat pe fratele ei despre cele întâmplate în Al-Kuweit, spuse ea. Mi-a spus asta când a ieșit din salonul lui.

— Și?

— I-a spus că totul era adevărat.

— Probabil că n-a fost tocmai o conversație plăcută.

Helen Rodin clătină din cap.

— Rosemary e distrusă de-a binelea. Zice că și James e la fel. Nu-i vine să creadă că a făcut-o din nou. Nu poate să creadă că a aruncat pe fereastră paisprezece ani.

Reacher nu spuse nimic. Liniște în birou. Apoi Helen îi arătă lui Reacher hârtia pe care o citea.

— Eileen Hutton e general de brigadă, spuse ea.

— Înseamnă că s-a descurcat bine. Când am cunoscut-o eu, era maior.

— Și tu ce grad aveai?

— Căpitan.

— Nu era ilegal?

— Tehnic vorbind. Pentru ea.

— Făcea parte din Corpul JAG[1].

— Și avocații pot încălca legea, ca tot omul.

— Și acum face parte tot din Corpul JAG.

[1] Inițialele de la *Judge Advocate General*, ramură a armatei care se ocupă de justiția militară. *(N.t.)*

— Evident. Nu se apucă nimeni să-i respecializeze.

— Lucrează la Pentagon.

— Acolo îi țin pe oamenii deștepți.

— O să fie mâine aici.

Reacher nu comentă.

— Pentru depoziție, zise Helen.

Reacher rămase în continuare tăcut.

— E programată la patru după-amiază. Probabil că va sosi cu avionul dimineața și se va caza undeva. Pentru că va trebui să rămână în oraș peste noapte. Prea târziu ca să mai prindă un zbor la întoarcere.

— O să-mi ceri s-o invit la cină?

— Nu, răspunse Helen. O să-ți cer să o inviți la prânz. Înainte să se întâlnească cu tatăl meu. Trebuie să știu dinainte pentru ce a venit aici.

— Au eutanasiat câinele lui Barr, spuse Reacher.

— Era bătrân.

— Nu te deranjează asta?

— Ar trebui?

— Câinele ăla n-a făcut niciun rău.

Helen nu spuse nimic.

— La ce hotel se va caza Hutton? întrebă Reacher.

— Habar n-am. Va trebui să o prinzi de la aeroport.

— Cu ce cursă vine?

— Nici asta nu știu. Dar nu e niciuna directă de la Washington D.C. Așa că mă aștept să schimbe avionul în Indianapolis. N-o să ajungă aici înainte de unsprezece dimineața.

Reacher nu spuse nimic.

— Îmi cer scuze, zise Helen. Pentru că i-am spus lui Danuta că nu avem nicio dovadă cu privire la maestrul păpușar. N-am vrut să sune a desconsiderare.

— Aveai dreptate. N-aveam nicio dovadă. La acel moment.

Ea se uită la el și întrebă mirată:

— Dar?

— Acum avem.

— Ce?

— Ăștia de la secția de poliție au făcut tot ce-au putut să înfrumusețeze situația. Au obținut analize de fibre textile, examen balistic, ADN-ul câinelui, o chitanță pentru muniție de la un magazin tocmai din Kentucky. Conul de semnalizare au stabilit că e de la lucrările de construcție ale primăriei. Au tot felul de chestii.

— Dar? repetă Helen.

— Dar nu au înregistrarea momentului în care James Barr a venit cu mașina ca să așeze conul în garaj, în prealabil.

— Ești sigur?

Reacher încuviință din cap.

— Cred că s-au uitat la înregistrările alea de cel puțin zece ori până acum. Dacă ar fi găsit ce căutau, ar fi printat instantanee și le-ar fi etalat ca să le vadă toată lumea. Dar nu sunt acolo, ceea ce înseamnă că nu le-au găsit. Iar asta înseamnă că James Barr nu a venit cu mașina în prealabil să așeze conul acolo.

— De unde reiese că altcineva a făcut asta.

— Maestrul păpușar, spuse Reacher. Sau altă marionetă de-ale lui. Cândva după noaptea zilei de marți. Barr crede că acel con era tot în garajul lui marți.

Helen se uită din nou la el.

— Oricine a fost, trebuie să apară pe înregistrări.

— Corect, confirmă Reacher.

— Dar trebuie să fie sute de mașini.

— Poți să reduci puțin eșantionul. Te uiți după un sedan. O mașină cu garda prea joasă ca să se poată deplasa pe un drum de țară.

— Maestrul păpușar chiar există, nu-i așa?

— Nu există nicio altă explicație pentru felul în care s-au desfășurat lucrurile.

— Știi, probabil că Alan Danuta a avut dreptate, spuse Helen. Tatăl meu îl va da la schimb pe Barr contra maestrului păpușar. Ar fi un prost să n-o facă.

Reacher nu spuse nimic.

— Ceea ce înseamnă că Barr o să scape, zise Helen. Înțelegi asta, da? Nu există alternativă. Problemele juridice ale acuzării sunt copleșitoare.

Reacher continuă să tacă.

— Nici pe mine nu mă mulțumește asta, zise Helen. Dar pentru mine e doar o problemă de relații publice. Găsesc eu o cale de ieșire. Cel puțin așa sper. Pot să dau vina pe felul cum a fost administrată pușcăria. Pot să susțin că *eu* l-am scăpat.

— Dar? zise Reacher.

— Tu ce-o să faci? Ai venit aici să-l îngropi și, când colo, te trezești că scapă.

— Nu știu ce-am să fac, răspunse Reacher. Ce variante aș avea?

— Doar două, care mă cam sperie. Unu, poți să renunți la a mă ajuta să-l găsesc pe individul care trage sforile. Nu pot s-o fac singură și Emerson n-o să fie dispus nici măcar să încerce.

— Și doi?

— Ai putea să aranjezi singur lucrurile cu Barr.

— Asta în mod sigur.

— Dar nu poți să faci asta. Ai primi închisoare pe viață, dacă ai avea noroc.

— Dacă sunt prins.

— Vei fi prins. Pentru că eu aș ști cine-a făcut-o.

Reacher zâmbi.

— Și m-ai da în gât?

— N-aș avea încotro.

— Dacă ai fi avocatul meu, n-ai mai putea să spui un cuvânt.

— Nu sunt avocatul tău.

— Aș putea să te angajez.

— Rosemary Barr ar ști și ea și te-ar pârî cât ai zice pește. Și Franklin. Și el te-a auzit relatând povestea.

Reacher încuviință din cap.

— Nu știu ce-am să fac, spuse el din nou.

— Cum îl găsim pe omul ăsta?

— Cum ziceai, de ce-aș vrea eu să-l găsim?

— Pentru că nu cred că ești genul de om care se mulțumește cu o jumătate de pâine.

Reacher nu spuse nimic.

— Eu cred că vrei să iasă la iveală adevărul, continuă Helen. Nu cred că-ți place când cineva vrea să-ți tragă un văl peste ochi. Nu-ți place să fii luat de fraier.

Reacher nu avu nimic de comentat.

— În plus, toată situația asta pute, zise Helen. Au fost șase victime aici. Cei cinci care au murit și Barr.

— Asta extinde cam mult definiția termenului de *victimă*, din punctul meu de vedere.

— Doctor Niebuhr se așteaptă să găsim o relație preexistentă. Probabil recentă. Vreun prieten nou. Am putea să mergem pe calea asta.

— Barr mi-a spus că nu are niciun prieten nou, spuse Reacher. Are doar unu sau doi prieteni vechi.

— Ți-a spus adevărul?

— Cred că da.

— Deci Niebuhr se înșală?

— Niebuhr face presupuneri. E psihiatru. Ei asta fac, presupuneri.

— Aș putea s-o întreb pe Rosemary.

— Păi i-ar ști ea prietenii?

— Probabil. Sunt destul de apropiați.

— Atunci, fă o listă, spuse Reacher.

— Și doctor Mason face presupuneri?

— Fără doar și poate. Dar în cazul ei, presupunerea pe care o face e corectă.

— Dacă Niebuhr se înșală în privința prietenului, ce facem?

— Devenim proactivi.

— Cum?

— Aseară trebuie să fi fost un ins care mă urmărea și știu sigur că azi-dimineață m-a urmărit unul. L-am văzut acolo, în piață. Așa că data viitoare când îl mai văd o să am o vorbă cu el. O să-mi spună pentru cine lucrează.

— Așa, pur și simplu?

— De obicei, oamenii îmi spun ce vreau să aflu.

— De ce?

— Pentru că îi rog frumos.

— Nu uita s-o rogi frumos și pe Eileen Hutton.

— Ne vedem, spuse Reacher.

O luă spre sud, trecu de hotelul lui și găsi un local ieftin unde să ia cina. Apoi porni spre nord, încet, prin piață, pe lângă turnul negru din sticlă, pe sub autostradă, tocmai până la barul sportiv. Niciun bărbat cu handicap îmbrăcat în costum ciudat. Absolut nimeni.

Barul sportiv era pe jumătate gol și pe toate ecranele se transmitea baseball. Găsi o masă într-un colț și-i urmări pe Cardinals care jucau cu Astros, în Houston. Un joc apatic, de final de sezon, între două echipe fără șanse serioase de succes. În timpul pauzelor publicitare, se uită la ușă. Nu văzu pe nimeni. Acolo, în inima țării, marțea era o zi chiar mai liniștită decât luna.

*

Grigor Linsky își sună șeful de pe mobil.

— S-a întors la barul sportiv, îl informă el.

— Te-a văzut? întrebă Zecul.

— Nu.

— De ce s-a dus iar acolo?

— Fără motiv. Avea nevoie de o destinație, atât. S-a plimbat timp de aproape o oră, încercând să mă facă să ies la vedere.

O clipă de tăcere.

— Lasă-l acolo, zise Zecul. Vino aici să vorbim.

Alex Rodin îl sună pe Emerson acasă. Polițistul lua o cină târzie cu soția si cu cele două fiice ale sale, astfel că nu era deloc încântat să răspundă la telefon. Dar răspunse. Ieși în hol și se așeză pe penultima treaptă, aplecat în față, cu coatele pe genunchi și telefonul prins între umăr și ureche.

— Trebuie să facem ceva în privința acestui individ, Jack Reacher, îi spuse Rodin.

— Nu văd de ce ar fi o mare problemă. Poate c-ar vrea, dar nu poate să facă să dispară faptele. Avem mai multe decât e nevoie ca să-l înfundăm pe Barr.

— Aici nu e vorba despre fapte, spuse Rodin. E vorba despre amnezie. Și despre cât de tare va apăsa apărarea pe pedala asta.

— Asta depinde de fiica dumitale.

— Are o influență negativă asupra ei. Am citit jurisprudența legată de caz. E o zonă cenușie. Testul nu e dacă Barr își amintește de ziua în cauză. E dacă înțelege procesul, în acest moment, astăzi, și dacă avem suficiente alte dovezi în privința lui ca să-l condamnăm și fără mărturia lui directă.

— Eu aș spune că avem.

— Și eu. Dar Helen trebuie să înghită gălușca asta. Trebuie să fie de acord. Numai că-l are mereu pe individul ăla în preajmă, care-i sucește capul. O cunosc. N-o să accepte situația până nu dispare individul din peisaj.

— Nu văd ce-aș putea să fac.

— Vreau să-l aduci la secție.

— Nu pot, zise Emerson. Fără nicio reclamație.

Rodin rămase tăcut.

— Păi, stai cu ochii pe el, spuse Rodin. Dacă scuipă pe trotuar, vreau să-l aduci la secție și să faci ceva cu el.

— Aici nu suntem în Vestul Sălbatic, replică Emerson. Nu pot să-l gonesc din oraș.

— O arestare ar putea fi de ajuns. Avem nevoie de ceva care să rupă vraja. O împinge pe Helen într-o direcție în care ea nu-și dorește să meargă. O cunosc. Dacă ar fi singură, l-ar lăsa din brațe pe Barr imediat, fără doar și poate.

Linsky avea dureri în timp ce mergea spre mașină. O oră de stat în picioare era maximum ce putea suporta. Cu mult timp în urmă, oasele din coloana lui vertebrală fuseseră zdrobite metodic cu un ciocan cu cap rotund, unul după altul, începând cu coccisul și mergând în sus, prin toate vertebrele inferioare, și nu într-o succesiune rapidă. În general, un os era lăsat să se vindece înainte ca următorul să-i fie zdrobit. Când ultimul os s-a vindecat, au luat-o iar de la capăt. Cântau la xilofon, așa ziceau. Game muzicale. În cele din urmă, a pierdut socoteala gamelor pe care le cântaseră pe coloana lui.

Dar nu vorbise niciodată despre asta. Ce i se întâmplase Zecului fusese și mai rău.

Cadillacul avea scaune moi și a fost o mare ușurare când s-a urcat în mașină. Avea un motor silențios,

suspensii confortabile și un radio drăguț. Automobilele Cadillac erau genul de lucruri care făceau din America un loc minunat, alături de populația încrezătoare și de departamentele de poliție neajutorate. Linsky trăise în mai multe țări și în mintea lui nu avea nicio ezitare să decidă care era cea mai ofertantă dintre ele. În alte țări, mersese pe jos, alergase, se târâse prin noroi sau împinsese cărucioare și sănii. Acum, conducea un Cadillac.

Ajunse la locuința Zecului, aflată la 13 kilometri nord-vest de oraș, aproape de uzina sa de concasat piatră. Uzina era un obiectiv industrial vechi de 40 de ani, construit pe un filon de calcar bogat, care fusese descoperit sub terenul agricol. Casa era un palat mare și elegant, construit în urmă cu o sută de ani, când peisajul era încă nemodificat, pentru un negustor bogat de mărfuri. Era burgheză și stilată, dar era o locuință confortabilă în același mod în care Cadillacul era o mașină confortabilă. Și cea mai importantă calitate a ei era că trona singura în mijlocul mai multor hectare de pământ întins ca-n palmă. Cândva, acolo fuseseră niște grădini frumoase, dar Zecul răsese toți copacii și toți arbuștii, pentru a crea o priveliște complet plată și deschisă de jur-împrejur. Nu exista niciun gard, Zecul n-ar fi suportat să mai trăiască nici măcar o zi în spatele unor gratii. Din același motiv, nu existau nici încuietori suplimentare, nici zăvoare și nici bare de metal la uși. Deschiderea totală era darul pe care Zec și-l făcuse lui însuși. Dar, în același timp, era și o măsură de securitate originală. Existau camere de supraveghere. Nimeni nu se putea apropia de casă nedetectat. Ziua, vizitatorii erau clar vizibili de la cel puțin două sute de metri distanță, iar după căderea întunericului, accesoriile pentru vederea de noapte îi detectau pe vizitatori de la o depărtare doar cu puțin mai mică.

Linsky parcă și ieși din mașină. Noaptea era liniștită. Uzina de concasat piatra se închidea în fiecare seară la șapte și stătea mohorâtă și tăcută până în zori. Linsky aruncă o privire în direcția ei în timp ce se apropia de casă. Ușa din față se deschise înainte de a se apropia de ea. O lumină caldă se răspândi în afară și văzu că însuși Vladimir coborâse să-l întâmpine, ceea ce însemna că și Chenko era acolo, la etaj, semn că Zecul își convocase toți oamenii din vârful ierarhiei. Așadar Zecul era îngrijorat.

Linsky trase aer în piept, dar intră în casă fără nicio ezitare. În definitiv, nimeni nu putea să-l rănească mai rău decât fusese deja rănit. Pentru Vladimir și Chenko lucrurile stăteau altfel, dar pentru cei cu vârsta și experiența lui Linksy, nimic nu mai era de neimaginat.

Vladimir nu spuse nimic. Doar închise ușa în urma lui și îl urmă pe Linsky la etaj. Casa avea trei niveluri. Parterul era folosit doar pentru activitățile de supraveghere. Toate încăperile erau complet goale, exceptând cea în care se aflau patru monitoare pe o masă lungă, pe care se vedeau imagini cuprinzătoare dinspre nord, est, sud și vest. Sokolov trebuia să fie acolo, să le urmărească. Sau Raskin. Cei doi lucrau alternativ, în schimburi de câte 12 ore. La primul etaj al clădirii erau o bucătărie, o sală de mese, un living și un birou. La al doilea, numai dormitoare și băi. Toate activitățile importante aveau loc la primul etaj.

Linsky auzi vocea Zecului chemându-l din living. Intră fără să mai bată la ușă. Zecul ședea într-un fotoliu și ținea între palme un pahar cu ceai. Chenko era tolănit pe o canapea. Vladimir intră în urma lui Linsky și se așeză lângă Chenko. Linsky rămase nemișcat, în așteptare.

— Șezi, Grigor, spuse Zec. Nimeni nu e supărat pe tine. A fost greșeala tânărului.

Linsky încuviință din cap și se așeză într-un fotoliu, ceva mai aproape de Zec decât Chenko. Așezarea oamenilor în încăpere era conformă cu ierarhia organizației. Zecul avea optzeci de ani, iar Linsky trecuse de șaizeci. Chenko și Vladimir aveau amândoi peste patruzeci de ani, erau oameni importanți, desigur, dar, comparativ cu ceilalți doi, erau doar niște tinerei. Nu aveau în spate istoria pe care Zec și Linsky o împărtășeau. Nici pe departe.

— Ceai? întrebă Zec în rusă.

— Te rog, acceptă Linsky invitația.

— Chenko, spuse Zecul. Adu-i lui Grigor un pahar cu ceai.

Linsky zâmbi în sinea lui. Faptul că-l pusese pe Chenko să-i aducă ceai era o declarație de maximă importanță. Și observă că Chenko se execută fără împotrivire. Pur și simplu se ridică de pe canapea, se duse în bucătărie și se întoarse cu un pahar de ceai pe o tăviță argintată. Chenko era un tip scund, vânos, musculos fără a fi corpolent. Avea părul negru și aspru, care se ițea în toate direcțiile, cu toate că îl purta tuns scurt. Vladimir era diferit — foarte înalt, masiv și blond. Incredibil de puternic. Era întru totul posibil ca Vladimir să aibă ceva gene germane. Probabil că bunica lui le preluase mai demult, în 1941, ca pe niște microbi.

— Am discutat, spuse Zecul.

— Și? întrebă Linsky.

— Trebuie să acceptăm faptul că am comis o greșeală. Doar una, dar ar putea fi supărătoare.

— Conul, zise Linsky.

— În mod evident, Barr nu apare pe înregistrare când îl așază, spuse Zecul.

— Evident.

— Dar va fi asta o problemă?

— Care e părerea ta? întrebă politicos Linsky.

— Importanța e în ochii celui care privește, spuse Zecul. Detectivului Emerson și procurorului Rodin n-o să le pese. E un detaliu minor, unul pe care nu se vor simți înclinați să-l cerceteze. De ce-ar face-o? Doar nu caută să-și bage singuri bețe-n roate. Și niciun caz nu este vreodată sută la sută perfect. Ei știu asta. Așa încât îl vor expedia ca pe un mic amănunt inexplicabil. S-ar putea chiar să se convingă singuri că Barr a folosit un vehicul diferit.

— Dar?

— Dar rămâne un fir nerezolvat. Dacă soldatul trage de el, s-ar putea să iasă ceva la iveală.

— Dovezile împotriva lui Barr sunt indiscutabile.

Zecul încuviință din cap.

— Asta-i adevărat.

— Și atunci, asta nu le va fi suficient?

— În mod normal, da. Dar este posibil ca Barr să nu mai existe. Nu în sensul unei entități juridice accesibile jurisprudenței lor. Are amnezie retrogradă permanentă. Este posibil ca Rodin să nu reușească să-l aducă la tribunal. Dacă așa va fi, Rodin va fi foarte frustrat. E de așteptat să caute un premiu de consolare. Iar dacă acel premiu de consolare va fi în cele din urmă mai important decât Barr, cum ar putea Rodin să refuze o astfel de ofertă?

Linsky sorbi din ceai. Era fierbinte și dulce.

— Toate astea de la o înregistrare video? întrebă el.

— Totul depinde de soldat, răspunse Zecul. Depinde de tenacitatea și de imaginația lui.

— A fost polițist militar, zise Chenko în engleză. Știați asta?

Linsky aruncă o privire spre Chenko. Se întâmpla rar ca acesta să vorbească în engleză în casă. Avea un accent

american perfect, iar uneori Linsky credea că îi era rușine de el.

— Asta nu mă impresionează neapărat, răspunse Linsky în rusă.

— Nici pe mine, zise și Zecul. Dar e un factor pe care trebuie să-l includem în balanță.

— Să-l reducem acum la tăcere ar atrage atenția, spuse Linsky. Nu-i așa?

— Depinde de modul în care am face-o.

— Câte modalități există?

— Am putea să ne folosim din nou de roșcată, sugeră Zecul.

— Nu ne-ar fi de niciun folos împotriva soldatului. E un gigant și aproape sigur a făcut cursuri de autoapărare.

— Dar are deja un istoric cu ea. Mai mulți oameni știu că fata a încercat să-l atragă într-o capcană, din care să iasă bătut măr. Poate că ar putea fi găsită undeva, cu răni grave. Dacă așa s-ar întâmpla, soldatul ar fi în mod evident primul suspect. N-avem decât să-i lăsăm pe polițiști să-l reducă la tăcere după aia.

— Fata ar ști cine-a atacat-o, spuse Vladimir. Ar ști că n-a fost soldatul.

Zecul mișcă din cap apreciativ. Linsky îl urmărea. Era obișnuit cu metodele Zecului, căruia îi plăcea să extragă soluțiile de la cei care-l ascultau, asemenea lui Socrate în vechime.

— Atunci, poate c-ar fi bine să nu mai poată spune nimic, zise Zecul.

— Moartă?

— Mereu am constatat că asta e calea cea mai sigură, nu-i așa?

— Dar e posibil să aibă mulți dușmani, interveni Vladimir. Nu doar pe el. Poate că distracția ei preferată e să-i atâțe pe bărbați.

— Atunci, trebuie să întărim legătura. Să fie găsită într-un loc sugestiv. Poate că a invitat-o undeva, să se cunoască mai bine

— La el la hotel?

— Cred că ar fi mai bine undeva pe lângă hotel. Dar aproape. Într-un loc unde să poată fi descoperită de altcineva, nu de soldat. De cineva care să sune la poliție cât timp soldatul încă doarme. În felul ăsta, va fi o țintă sigură.

— De ce s-ar afla cadavrul ei lângă hotel?

— Evident, a lovit-o și ea a plecat împleticindu-se și n-a reușit să ajungă prea departe, căci s-a prăbușit.

— La Metropole Palace, spuse Linsky. Acolo e cazat.

— Când? întrebă Chenko.

— Când vreți voi, răspunse Zecul.

Astros i-au învins pe Cardinals cu 10–7, după ce ambele echipe s-au comportat lamentabil în defensivă. Multe lovituri slabe, multe erori. Un mod neplăcut de a învinge, dar și mai neplăcut de a pierde. Reacher încetase să mai fie atent pe la jumătatea partidei. Începuse să se gândească la Eileen Hutton. Făcea parte din mozaicul lui. O văzuse o dată în State, înaintea Războiului din Golf, pentru scurt timp, într-o sală de tribunal plină de lume, suficient ca să sesizeze că nu puteai să nu întorci capul după ea când o vedeai, și presupusese că n-o s-o mai vadă niciodată, un gând pe care îl trecu la categoria „regrete". Dar apoi își făcuse apariția în Arabia Saudită, ca parte a activităților îndelungate și greoaie de pregătire a operațiunii Scutul Deșertului. Reacher se aflase acolo cam de la început, în calitate de militar degradat de curând la rangul de căpitan. Prima etapă a unei desfășurări de forțe pe un teritoriu străin semăna întotdeauna cu un război

de gherilă între polițiștii militari și soldații alături de care erau trimiși, dar, de obicei, situația se mai domolea după circa șase săptămâni, iar Scutul Deșertului n-a fost diferit în această privință. După șase săptămâni era instalată o structură și, din perspectiva aplicării legislației militare, o structură impunea prezența unui personal adus din țară pe toată scara ierarhică, de la gardieni la judecători, iar Hutton se prezentase ca unul dintre procurorii trimiși pe teren. Reacher presupusese că se oferise voluntar pentru această misiune, detaliu care-l făcea fericit, căci exista astfel probabilitatea ca ea să fie nemăritată.

Și era nemăritată. Prima dată când li s-au intersectat drumurile, el s-a uitat la mâna ei stângă și n-a văzut niciun inel. Apoi s-a uitat la guler și a văzut o frunză de stejar tipică gradului de maior. S-a gândit că asta ar reprezenta o provocare pentru un căpitan. Apoi s-a uitat în ochii ei și a văzut că merita să accepte provocarea. Ochii ei erau albaștri și plini de inteligență și zburdălnicie. Și de promisiuni. Și de aventură. Tocmai împlinise 31 de ani și era pregătit pentru orice.

Căldura din deșert ajutase. În cea mai mare parte a timpului, temperatura era de peste 49 de grade și, în afară de exercițiile regulate care simulau atacuri cu gaze, echipamentul standard pentru militarii aflați la post se redusese la pantaloni scurți și maiouri. Și, din experiența lui Reacher, proximitatea dintre bărbați și femei încinse și aproape dezbrăcate ducea întotdeauna la ceva bun. Mai bine decât să-ți faci serviciul militar în noiembrie în Minnesota, asta era cât se poate de sigur.

Dată fiind disparitatea dintre gradele militare, abordarea inițială se anunța dificilă. Iar când a sosit momentul s-o pună în aplicare, Reacher s-a cam fâstâcit, fiind salvat doar de faptul că și ea era la fel de disponibilă și

nu se sfia s-o arate. După asta, totul mersese șnur, timp de trei luni lungi. Ce vremuri bune! Apoi au venit ordine noi, așa cum se întâmpla mereu în cele din urmă. Nici măcar nu-și luase rămas-bun de la ea. Nu avusese ocazia. Nici n-o mai văzuse vreodată de atunci.

Am s-o văd din nou mâine, își zise el.

Rămase în bar până când ESPN începu să recicleze fazele importante pe care le arătase deja. Apoi plăti nota și ieși pe trotuar, în lumina galbenă puternică a străzii. Decise să nu se întoarcă la Metropole Palace. Era timpul pentru o schimbare, hotărî el. Fără vreun motiv real. Doar impulsionat de instinctul său aflat mereu în alertă. *Mișcă-te mereu. Nu sta niciodată prea mult într-un loc.* Iar Metropole era o cocioabă veche și sumbră. Neplăcută, chiar și după standardele sale nepretențioase. Decise să încerce motelul. Cel pe care-l văzuse în drum spre magazinul de piese auto. Lângă frizerie. *Orice stil, 7 dolari.* Poate că reușea să se și tundă înainte ca Hutton să ajungă în oraș.

Chenko plecă de la locuința Zecului la miezul nopții. Îl luă pe Vladimir cu el. Dacă roșcata trebuia omorâtă în bătaie, atunci Vladimir era omul potrivit. Trebuia să arate convingător, la expertiza criminalistică. Chenko era prea mic de statură ca să cauzeze genul de vătămări pe care un fost soldat de un 1,96 m și 113 kilograme, pe deasupra turbat de furie, ar fi putut să le provoace. Dar Vladimir era din alt film. El putea foarte ușor să îndeplinească misiunea cu o singură lovitură, care ar fi fost convingătoare la autopsie. Un refuz, o obiecție, o provocare sexuală, și un bărbat solid putea să aibă o răbufnire violentă, puțin mai dură decât ar fi intenționat.

Amândoi o știau pe fată. O cunoscuseră prin Jeb Oliver. Chiar lucraseră împreună cândva. Știau unde locuiește, și anume într-un apartament închiriat situat într-o casă cuibărită pe un petic viran de teren, în umbra autostrăzii statale, în locul unde aceasta se înalță pe primii piloni, la sud și la vest de centrul orașului. Și știau și că locuia acolo singură.

Reacher merse fără țintă, dând ocol unui cartier de vreo trei cvartale, apoi se îndreptă spre motel. Încerca să calce cât mai ușor, ca să poată auzi scrâșnetul pașilor unei umbre din spatele lui. Nu auzi nimic. Nu văzu nimic. Era singur.

Motelul era practic o antichitate. Sigur avusese și vremuri mai bune, când era popular și oferea servicii de calitate superioară. Dar, de atunci, marșul nemilos al timpului și al modei îl lăsase în urmă. Era bine întreținut, dar nu adus la zi. Exact genul de loc care îi plăcea.

Îl trezi pe tipul de la recepție și plăti cu bani gheață pentru o singură noapte. Folosi numele Don Heffner, care jucase la baza a doua și obținuse un scor de .261 în sezonul 1934, un an neproductiv pentru Yankees. Recepționerul îi dădu o cheie mare din alamă și-i arătă cu degetul camera numărul opt. Camera era comună și un pic cam umedă. Cuvertura de pe pat și draperiile păreau a fi cele originale. La fel și baia. Dar totul funcționa și ușa se încuia bine.

Făcu un duș scurt, împături cu mare atenție pantalonii și cămașa și le puse sub saltea. Cam la asta se reducea călcatul rufelor, în concepția lui. Aveau să arate acceptabil dimineață. Se va bărbieri și va face un duș meticulos și, după micul dejun, se va duce la frizerie. Nu voia să devalorizeze amintirile pe care spera că le păstrase Hutton despre el. Dacă păstrase vreuna.

*

Chenko parcă la est de autostradă. Ținându-se aproape de zid, el și Vladimir se apropiară nevăzuți de ușa din spate a casei roșcatei. Chenko îi spuse lui Vladimir să nu stea la vedere. Apoi bătu ușor. Nu se auzi niciun răspuns, lucru care nu era chiar o surpriză. Era târziu și fata era deja în pat, probabil. Așa că Chenko bătu din nou, ceva mai tare. Și încă o dată, cât de tare îndrăzni. Văzu o lumină aprinzându-se la o fereastră. Auzi târșâitul estompat al picioarelor în interior. Apoi îi auzi vocea prin crăpătura dintre ușă și toc.

— Cine-i acolo? întrebă ea.

— Eu sunt, spuse el.

— Ce vrei?

— Trebuie să vorbim.

— Mă culcasem.

— Scuze.

— E foarte târziu.

— Știu, spuse Chenko. Dar e ceva foarte urgent.

Urmă o pauză.

— Stai o clipă, spuse ea.

Chenko o auzi cum se duce înapoi în dormitor. Apoi tăcere. După care fata se întoarse. Ușa se deschise. Stătea în prag, strângând un halat albastru în jurul ei.

— Ce e? întrebă ea.

— Trebuie să vii cu noi, spuse Chenko.

Vladimir ieși din umbră.

— El ce caută aici? întrebă Sandy.

— Mă ajută în seara asta, explică Chenko.

— Ce vrei?

— Trebuie să iesi din casă.

— Așa? Nu pot.

— De acord. Trebuie să te îmbraci. Ca pentru o întâlnire.
— O întâlnire?
— Trebuie să arăți bine de tot.
— Dar trebuie să fac un duș. Să-mi aranjez părul.
— Avem timp.
— O întâlnire cu cine?
— Trebuie doar să fii văzută. Ca și cum ai fi pregătită pentru o întâlnire.
— La ora asta din noapte? Tot orașul doarme.
— Nu chiar tot orașul. De exemplu, noi suntem treji.
— Mie ce-mi iese la afacerea asta?
— Două sutare, zise Chenko. Pentru că e atât de târziu.
— Cât o să dureze?
— Doar un minut. Trebuie doar să fii văzută mergând undeva.
— Nu știu ce să zic.
— Două sutare pentru o treabă de-un minut nu-i rău deloc.
— Nu e o treabă de-un minut. O să-mi ia o oră să mă pregătesc.
— Bine, atunci, două sute cincizeci, licită Chenko.
— OK, fu de acord Sandy.

Chenko și Vladimir așteptară în living, ascultând prin pereții subțiri, auzind zgomotul dușului, apoi al uscătorului de păr, respirația ținută în timp ce se machia, plesnetul făcut de elasticul chiloților, șoapta materialului textil pe piele. Chenko observă că Vladimir era agitat și transpira. Nu din cauza a ceea ce urma să facă. Ci pentru că o femeie se dezbrăca într-o încăpere alăturată. În anumite situații, nu te puteai baza pe Vladimir. Chenko era bucuros că se afla acolo ca să supravegheze lucrurile. În lipsa lui, planul s-ar fi dus de râpă.

Sandy intră în living după o oră, arătând, cum ar spune americanii, de un milion de dolari. Purta o bluză neagră

subțirică, aproape transparentă. Dedesubt, un sutien negru care îi modela sânii în două movile gemene de o rotunjime neverosimilă. Își trăsese și niște pantaloni strâmți negri, care se terminau imediat sub genunchi. Pescărești? Pantaloni Capri? Chenko nu era sigur care e denumirea modelului. În picioare, pantofi negri, cu toc înalt. Cu tenul ei palid, părul roșu și ochii verzi, arăta ca din reviste.

Păcat, se gândi Chenko.

— Banii mei? întrebă Sandy.

— După, spuse Chenko. Când te aducem înapoi.

— Vreau să-i văd.

— Sunt în mașină.

— Atunci, să mergem să-i văd, spuse Sandy.

Merseră în șir indian. Chenko în față, urmat de Sandy. Vladimir încheia coloana. Trecură pe sub autostradă. Mașina era în fața lor. Rece și acoperită de o peliculă de apă, de la ceață. Nu erau bani în ea. Deloc. Chenko știa asta. Așa că se opri la nici doi metri de vehicul și se întoarse. Îi făcu semn cu capul lui Vladimir.

— Acum, spuse el.

Vladimir întinse mâna dreaptă și o puse pe umărul drept al lui Sandy. Îi întoarse corpul într-o parte și o lovi cu pumnul stâng în tâmpla dreaptă. O lovitură colosală. Explozivă. Capul fetei se roti violent și zvâcni într-o parte. Picioarele îi cedară și Sandy se prăbuși la pământ ca o rochie care alunecă de pe un umeraș.

Chenko se lăsă pe vine lângă ea. Așteptă un moment, până când corpul nu mai mișca deloc, apoi îi pipăi gâtul, căutându-i pulsul. Absent cu desăvârșire.

— I-ai rupt gâtul, constată el.

Vladimir încuviință din cap.

— Contează plasamentul loviturii, explică el. Vectorul principal este, în mod evident, unul lateral, dar

trebuie să imprimi și o mică rotație. Așa că nu e chiar o ruptură. E mai mult o acțiune de răsucire. Ca un lat de spânzurătoare.

— Mâna ta e OK?

— O să mă doară puțin mâine.

— Bine lucrat.

— Fac și eu ce pot.

Descuiară mașina și, după ce ridicară cotiera centrală, întinseră corpul pe banchetă. Încăpea la fix. Fata era mică de statură. Apoi se urcară pe scaunele din față și plecară. Ocoliră mult spre est și ajunseră la Metropole Palace, prin spatele clădirii. Evitară locul unde erau strânse tomberoanele și găsiră o alee laterală. Se opriră lângă o ușă de incendiu. Vladimir coborî și deschise portiera din spate. Apucând corpul de umeri, îl trase afară și-l lăsă jos, lângă mașină. Apoi se urcă din nou. Chenko porni mașina și se opri din nou după cinci metri. Se întoarse în scaun. Cadavrul stătea îngrămădit lângă zidul îndepărtat al aleii. Chiar în fața ușii de incendiu. Părea un scenariu plauzibil. Fata fugise din camera soldatului, cuprinsă de panică și rușinată, preferase să nu aștepte liftul și coborâse în fugă pe scara de incendiu și ieșise din clădire. Poate că se împiedicase și se lovise de zid, iar șocul îi dislocase o vertebră care fusese deja răsucită de lovitura de pumn.

Chenko se întoarse la loc și își continuă drumul, nici prea repede, nici prea încet, fără să atragă atenția, fără să iasă în evidență, 13 kilometri spre nord și apoi spre vest, până la casa Zecului.

Capitolul 8

A doua zi dimineață, Reacher se trezi la șapte și ieși afară, ca să vadă dacă nu-l urmărește cineva și să caute o drogherie. Merse în zigzag vreo opt sute de metri și nu văzu pe nimeni în urma lui. Găsi magazinul căutat la două străzi spre est de motel și cumpără cafea neagră într-un pahar de carton, o pungă cu aparate de ras de unică folosință, un flacon cu spumă de ras și un tub nou de pastă de dinți. Se întoarse cu cumpărăturile la motel pe o rută ocolitoare, își puse din nou hainele sub saltea și-și bău cafeaua așezat pe pat. Apoi făcu duș și se bărbieri, aplicând rutina completă de 22 de minute. Se spălă pe cap aplicând șamponul de două ori. Apoi se îmbrăcă din nou și ieși să ia micul dejun în singurul loc pe care-l putuse găsi, și anume fast-foodul pe care îl văzuse în ziua precedentă. Reacher își mai luă o cafea și o brioșă englezească umplută cu o felie rotundă de șuncă și ceva care se prea poate să fi fost cândva un ou, mai întâi uscat și prefăcut în praf, apoi reconstituit. Pretențiile lui culinare erau cât se poate de reduse, dar, în acel moment, simțea că s-ar putea să fi ajuns la limita de jos.

După brioșă, luă o felie de plăcintă cu lămâie, pentru a-și satisface nevoia de glucide. Era mai bună decât

brioșa, așa că mai luă o porție, cu încă o cafea. Apoi plecă spre sud, către frizerie. La opt și jumătate fix, deschise ușa și se așeză pe scaun.

Moment în care ancheta crimei de lângă Metropole Palace se desfășura deja de trei ore. Cadavrul de pe alee fusese descoperit la cinci și jumătate de un om de serviciu care venea la muncă. Era un bărbat de vârstă mijlocie din Honduras. Omul nu a atins cadavrul. N-a verificat dacă mai existau semne vitale. Felul în care zăcea corpul fetei îi spusese tot ce avea nevoie să știe. Goliciunea flască a morții poate fi recunoscută pretutindeni. Așa că omul dăduse buzna în hotel și-l anunțase pe portarul de noapte. Acesta sunase la poliție de la telefonul de pe birou, apoi ieșise pe ușa de incendiu ca să arunce o privire. Se întorsese după treizeci de secunde, pentru că nu-i plăcuse deloc ce văzuse.

Două mașini de patrulare și o ambulanță au sosit la fața locului în mai puțin de opt minute. Paramedicii au confirmat decesul și ambulanța a plecat. După ce au blocat aleea și ieșirea de incendiu, polițiștii i-au luat o declarație portarului. Ca să nu-i facă necazuri imigrantului ilegal din Honduras, portarul a declarat că ieșise să ia aer și așa a descoperit cadavrul. Nici nu se depărtase prea mult de adevăr. Cu siguranță că polițiștii nu aveau niciun motiv să-i pună la îndoială cuvântul. Au rămas pe loc și au așteptat sosirea lui Emerson.

Emerson ajunse acolo pe la 6:25. Îi aduse cu el pe adjunctul său, Donna Bianca, pe medicul legist al orașului și pe Bellantonio în persoană, ca să efectueze cercetările la locul crimei. Activitatea criminaliștilor dură treizeci de minute. Măsurători, fotografii, colectarea probelor. Apoi Emerson primi undă verde și se apropie de cadavru, dând astfel peste prima problemă importantă. Fata nu avea

nici poșetă, nici vreun act de identitate. Nimeni n-avea nici cea mai mică idee cine putea fi.

Ann Yanni se prezentă în spatele hotelului Metropole la 7:15. Adusese cu ea o echipă de la NBC, constând dintr-un cameraman și un sunetist cu un microfon montat pe un suport lung. Microfonul era protejat cu o husă antivânt cenușie, iar suportul avea trei metri lungime. Tipul își lipi șoldul de banda galbenă întinsă de poliție și întinse brațele cât putu de mult, și auzi în căști vocea lui Emerson, care vorbea cu Bianca despre prostituție.

Medicul legist îi verificase brațele, coapsele și locurile dintre degetele de la picioare și nu găsise nicio urmă de înțepătură. Prin urmare, nu venise după droguri. Poate că venise să se prostitueze. Ce alt motiv ai avea ca să ieși pe ușa lăturalnică a unui hotel din centru, la miezul nopții, îmbrăcată așa? Fata era tânără și arăta bine. Prin urmare, nu era ieftină. Așa că ar fi trebuit să aibă o geantă mare, plină cu bancnote de douăzeci de dolari, de curând scoase de la bancomat de vreun om de afaceri. Și dăduse peste cineva care fie o aștepta pe ea anume, fie stătea pur și simplu la pândă, sperând să apară cineva ca ea. Oricine-ar fi fost, îi furase geanta și o lovise în cap, puțin mai tare decât ar fi trebuit.

Era foarte posibil ca o tânără de 19 sau 20 de ani, care nu era dependentă de droguri, să nu aibă amprentele în baza de date a poliției, dacă nu avea nici antecedente de prostituție. Emerson nu era dispus să parieze pe ipoteza cu prostituția, așa că nu se aștepta să-i descopere identitatea în bazele de date guvernamentale. Se aștepta s-o descopere în interiorul hotelului, fie de la portarul de noapte care îi înlesnise intrarea și ieșirea, fie de la nenișorul care o chemase acolo.

— Nu pleacă nimeni, îi spuse el lui Donna Bianca. Vom sta de vorbă cu toți cei cazați aici și cu tot personalul, rând pe rând. Așa că găsește o cameră unde să ținem interogatoriile. Și comunică tuturor unităților să caute un individ care are la el mai multe bancnote de douăzeci de dolari decât ar avea în mod normal.

— Un individ solid.

Emerson confirmă cu un gest.

— Un individ foarte solid. Pumnul ăla a fost zdravăn de tot.

Medicul legist luă cadavrul ca să-l ducă la morgă, iar Donna Bianca rechiziționă barul hotelului pentru interogatorii. Pe la opt și jumătate, două treimi din acestea erau deja finalizate.

Frizerul era un bătrân priceput, care probabil că tundea în același stil de aproape cincizeci de ani. În limbajul militarilor, tunsoarea respectivă se numea „perete alb". Lăsă circa patru centimetri de la creștet în jos și se folosi de mașina de tuns ca să tundă la piele partea de jos și părțile laterale, de jos în sus. Apoi întoarse mașina de tuns și îndreptă perciunii și elimină puful de pe ceafă. Era un stil cu care Reacher era familiarizat. Așa se tunsese în cea mai mare parte a vieții, exceptând perioadele în care îi fusese prea lene ca să-i pese și vreo două intervale de câte șase luni în care preferase o tunsoare generală numărul unu.

Frizerul luă oglinda de mână ca să-i arate lui Reacher ceafa.

— Mulțumit? întrebă el.

Reacher făcu semn că da. Arăta bine, dacă nu țineai cont de faptul că de jur-împrejur rămăsese o bordură în care pielea era albă ca varul. În Miami avusese părul

mai lung și bronzul nu pătrunsese prin păr. Frizerul îi scutură resturile de păr de pe guler și îi desfăcu prosopul. Reacher îi dădu cei șapte dolari plus un dolar bacșiș. Apoi se întoarse la motel pe ocolite. Nu părea să-l fi urmărit nimeni. Descuie camera, se spălă pe față și-și rase din nou perciunii. Părul rămăsese puțin cam mare în zona respectivă, preț de un centimetru. Dinții mașinii de tuns erau cam tociți.

Pe la 9:20 se încheiară interogatoriile, din care Emerson nu extrăsese nicio informație utilă. Portarul se jurase solemn că nu știa nimic despre fată. Niciunul dintre cei unsprezece oaspeți ai hotelului nu prezenta interes din punctul de vedere al anchetei. Emerson era un detectiv cu experiență și talentat și știa că uneori oamenii mai spuneau și adevărul. Mai știa și că acceptarea adevărului era o parte a arsenalului profesional al detectivului, la fel de importantă ca respingerea minciunilor. Așa că se sfătui cu Donna Bianca și ajunseră împreună la concluzia că tocmai irosiseră aproape trei ore pe o intuiție deficitară.

Moment în care sună un tip numit Gary, de la magazinul de piese auto.

Gary ajunsese la lucru la opt și se pomenise că ducea o lipsă *totală* de personal. Încă nu primise niciun semn de la Jeb Oliver și uite că nici Sandy nu venise la serviciu. La început, fusese iritat. O sunase acasă și nu primise niciun răspuns. *E pe drum*, presupusese el. *Cam târziu*. Numai că n-a apărut deloc. După aceea, a sunat la fiecare treizeci de minute. Pe la 9:30, iritarea a făcut loc îngrijorării și a început să se gândească la vreun accident de mașină. A sunat la poliție pentru informații. Ofițerul de serviciu i-a răspuns că în dimineața aceea nu avusese loc

niciun accident rutier. Apoi a urmat o pauză apăsătoare și ofițerul de serviciu a părut să ia în calcul o altă posibilitate, așa că i-a cerut un nume și o descriere. Gary i-a răspuns că era vorba despre Alexandra Dupree, cunoscută ca Sandy, 19 ani, albă, minionă, ochi verzi și păr roșu. La zece secunde după aceea, Gary vorbea la telefonul mobil cu un detectiv pe nume Emerson.

Gary acceptă să închidă magazinul pentru restul zilei și Emerson trimise o mașină de patrulare să-l aducă. Prima oprire, la morgă. Gary a identificat cadavrul și, când a ajuns în biroul lui Emerson, era alb la față și serios zdruncinat. Donna Bianca l-a liniștit, în timp ce Emerson îl urmărea cu atenție. Statisticile arată că femeile sunt ucise de soți, iubiți, frați, angajatori și colegi de serviciu — în ordinea descrescătoare a probabilității —, așa că trebuie ținut cont de aceștia înainte de a te gândi la un agresor necunoscut. Iar uneori iubitul și colegul de serviciu pot fi aceeași persoană. Dar Emerson și-a dat seama că Gary era nevinovat. Era prea zdruncinat. Era exclus ca o persoană să simuleze genul ăla de șoc și surprindere provocate de ceva ce știa deja de opt sau zece ore.

Așa că Emerson începu blând, cu toate întrebările obișnuite pe care le pune un polițist. Când ai văzut-o ultima oară? Știi ceva despre viața ei privată? Rude? Iubiți? Foști iubiți? Telefoane ciudate? Avea vreun dușman? Probleme? Necazuri cu banii?

Și apoi, inevitabil: Ceva neobișnuit în ultimele două zile?

Așa se face că la zece și un sfert Emerson știa totul despre străinul care venise la magazin în ziua precedentă. Foarte înalt, constituție masivă, bronzat, agresiv, poruncitor, îmbrăcat în pantaloni kaki și o bluză de flanel de

aceeași culoare. Petrecuse două ședințe misterioase cu Sandy în biroul din spate, împrumutase mașina fetei și ceruse amenințător adresa lui Jeb Oliver, care și el lipsea.

Emerson îl lăsă pe Gary cu Donna Bianca și ieși pe coridor, de unde îl sună pe Alex Rodin, aflat la birou.

— E ziua ta norocoasă, spuse el. Avem o femeie de 19 ani, victimă a unei omucideri. Cineva i-a rupt gâtul.

— Și unde e norocul în asta?

— Ultimul ei contact a avut loc ieri, la locul ei de muncă, cu un individ care, după descriere, seamănă mult cu amicul nostru Jack Reacher.

— Serios?

— Avem o descriere destul de bună de la șeful ei. În plus, cineva i-a rupt gâtul cu un singur pumn aplicat din lateral, ceea ce nu-i ușor dacă nu ești clădit ca Reacher

— Cine era fata?

— O roșcată de la magazinul de piese auto dinspre autostradă. Tot de-acolo lipsește și un băiat.

— Unde s-a întâmplat chestia asta?

— Lângă hotelul Metropole Palace.

— Acolo e cazat Jack Reacher?

— Nu, potrivit registrului.

— Păi atunci e sau nu e suspect?

— În clipa asta, pare foarte potrivit pentru rol.

— Și când îl aduci la secție?

— De îndată ce-l găsesc.

— O sun pe Helen, zise Rodin. Ea trebuie să știe pe unde e.

Rodin o minți pe fiica lui. Îi spuse că Bellantonio trebuie să se întâlnească cu Reacher pentru a corecta o posibilă greșeală de interpretare a probelor acuzării.

— Despre ce e vorba, mai exact? întrebă Helen.

— Ei, o chestie pe care au discutat-o ei doi. Probabil că nu-i nimic important, dar vreau să fiu foarte precaut în povestea asta. Nu vreau să-ți ofer motive pentru un apel.

Conul de semnalizare, se gândi Helen.

— E în drum spre aeroport, spuse ea.

— De ce?

— Ca s-o salute pe Eileen Hutton.

— Ăștia doi se cunosc?

— Așa se pare.

— Nu este etic.

— Ce? Să se cunoască unul pe celălalt?

— Să-i influențeze mărturia.

— Sunt sigur că n-o să facă asta.

— Când se-ntoarce?

— După prânz, cred.

— În regulă, spuse Rodin. O lăsăm pe mai târziu.

Dar bineînțeles că nu o lăsă pe mai târziu. Emerson plecă imediat spre aeroport. Se întâlnise față în față cu Reacher de două ori și putea să-l identifice în aglomerație. Donna Bianca merse cu el. Trecură împreună printr-o zonă restricționată și găsiră un birou de securitate din care se vedea toată sala de sosiri printr-un geam unidirecțional. Studiară cu atenție fețele celor care așteptau. Nici urmă de Reacher. Încă nu ajunsese. Așa că se puseră pe așteptat.

Capitolul 9

Reacher nu se duse la aeroport. Știa prea bine cum stă treaba. Ofițerii militari superiori zboară mult cu avioane de mici dimensiuni, cu motor cu elice, sau cu elicoptere, și nu le place. Cu excepția luptelor propriu-zise, în accidente aviatice mor mai mulți militari decât în orice alte împrejurări. Prin urmare, când are de ales, un general de brigadă inteligent, ca Eileen Hutton, nu se îmbarcă la bordul unei curse locale din Indianapolis. N-ar fi avut o problemă să zboare de pe Washington National cu o cursă de linie directă, dar, pentru ultima porțiune a călătoriei, nu s-ar fi urcat într-un avion propulsat cu elice. În niciun caz. Ar fi închiriat o mașină.

Așa că Reacher se duse până la bibliotecă. O întrebă pe femeia abătută de la recepție unde găsește Pagini Aurii. Se duse la locul indicat și scoase pe masă un exemplar. Îl deschise la litera H, de la hoteluri. Începu să caute. Aproape sigur un soldat de la birourile Corpului JAG făcuse același lucru cu o zi înainte, dar de la distanță, probabil online. Hutton îi ceruse să-i rezerve o cameră la hotel. Soldatul, dornic să-i facă pe plac, ar fi consultat mai întâi o hartă a orașului și ar fi găsit tribunalul și drumul dinspre nord

care ducea spre el. Apoi ar fi ales un loc decent, în apropierea drumului respectiv. Un hotel care să aibă parcare proprie, pentru mașina închiriată. Probabil dintr-un lanț hotelier, cu prețuri reduse pentru angajații guvernamentali, accesibile prin intermediul unui cod numeric.

Marriott Suites, se gândi Reacher. Într-acolo se îndreaptă. Ieșirea de pe autostradă, drumul sudic spre oraș, nelipsita curbă la stânga, spre est, și iată hotelul, cu mic dejun inclus, situat la trei străzi de tribunal — o distanță ușor de străbătut pe jos. Soldatul de la birou probabil că printase indicațiile de orientare și le prinsese cu capse de itinerar. Dornic să-și mulțumească șefa. Hutton avea un astfel de efect asupra oamenilor.

Memoră numărul de telefon de la Marriott și puse la locul lui volumul din Pagini Aurii. Apoi ieși în hol și formă numărul de la un telefon public.

— Aș dori să confirm o rezervare, spuse el.

— Pe ce nume?

— Hutton.

— Da, avem. Un apartament, doar pentru noaptea asta.

Ar fi ales un zbor care pleca devreme din Washington D.C. După două decenii în uniformă, s-ar fi trezit la cinci, la șase s-ar fi urcat în taxi și la șapte, la bordul avionului. Ar fi ajuns în Indianapolis la nouă, cel târziu. La nouă și jumătate ar fi ieșit din parcarea firmei de închirieri Hertz. Drumul cu mașina ar fi durat două ore și jumătate. Avea să sosească la prânz. Cam într-o oră.

Reacher ieși din holul bibliotecii, ocoli prin piață și se îndreptă spre nord, apoi spre est, printr-o mulțime rarefiată de oameni, trecu de latura îndepărtată a biroului de recrutare și merse prin spatele tribunalului. Găsi hotelul Marriott foarte ușor, ocupă o masă într-un colț al cafenelei și se puse pe așteptat.

Helen Rodin o sună pe Rosemary Barr la serviciu. Nu era acolo. Secretara păru un pic jenată în privința asta. Așa că Helen încercă numărul de acasă al lui Rosemary, care-i răspunse la al doilea semnal.

— Te-au pus pe liber? întrebă ea.

— Concediu fără plată, zise Rosemary. Eu m-am oferit. Toți se purtau stingher în jurul meu.

— Groaznic.

— E natura umană. Trebuie să-mi fac un plan. S-ar putea să fiu nevoită să mă mut.

— Am nevoie de o listă cu prietenii fratelui tău, spuse Helen.

— Nu are prieteni. Se spune că adevăratul test al prieteniei sunt împrejurările potrivnice. Și uite că nimeni nu l-a vizitat. Nici măcar n-a încercat. Nimeni nu m-a sunat să mă întrebe cum se simte.

— Vreau să spun înainte de incident, spuse Helen. Trebuie să știu cu cine se vedea, cu cine-și petrecea timpul, cine îl cunoștea bine. Mai ales dacă a apărut cineva nou în peisaj.

— N-a apărut nimeni nou. Cel puțin nu cineva de care să știu eu.

— Ești sigură?

— Foarte sigură.

— Și dintre cei vechi?

— Ai o foaie mare de hârtie?

— Păi am un top întreg.

— Ei bine, n-o să ai nevoie de așa ceva. O cutie de chibrituri ar fi de ajuns. James e un om care n-are nevoie de nimeni.

— Trebuie să fi avut niște amici.

— Cred că vreo doi. E un tip, Mike, din cartier. Discută despre gazon și despre baseball, știi, chestii de bărbați.

Mike, notă Helen. *Chestii de bărbați.*

— Altcineva?

Urmă o pauză lungă.

— Cineva numit Charlie, spuse Rosemary.

— Vorbește-mi despre Charlie.

— Nu știu prea multe despre el. Nu l-am întâlnit niciodată.

— De cât timp îl cunoaște James?

— De câțiva ani.

— Erau prieteni și când locuiați în aceeași casă?

— Cât am stat la James, Charlie n-a venit niciodată în vizită. O singură dată l-am văzut. Când veneam eu, el tocmai pleca. Am întrebat: *Cine era omul ăla?* James mi-a răspuns doar: *Charlie.* Ca și cum era vorba despre un amic vechi.

— Cum arăta?

— Mic de statură. Un păr ciudat. Ca o perie de toaletă neagră.

— E localnic?

— Cred că da.

— Care era punctul lor comun?

Altă pauză lungă.

— Arme, spuse Rosemary. Asta era interesul lor comun.

Charlie, scrise Helen. *Arme.*

Donna Bianca petrecu ceva timp pe telefonul mobil pentru a extrage orarul zborurilor dintre Washington D.C. și Indianapolis. Știa că zborurile de legătură pentru destinația finală plecau în fiecare oră și durau 35 de minute. Își făcu socoteala că o persoană care trebuie să ajungă la tribunal la ora patru și-ar propune să nu sosească mai târziu de 14:35 în oraș. Deci ar pleca din Indianapolis la două fix, ceea ce înseamnă că ar fi ajuns

acolo cel târziu la unu și jumătate, ca să aibă timp să parcurgă pe jos distanța dintre porți. Pentru a se încadra în timp, ar fi trebuit să decoleze de pe Washington National cel târziu la 11:30 sau 12. Doar că nu se întâmplase așa. Ultimul zbor direct de pe National spre Indianapolis era la 9:30. Cursele erau grupate dimineața și după-amiaza.

— O să ajungă aici la 12:35, spuse ea.

Emerson se uită la ceas. *Douăsprezece fără un sfert.*

— Înseamnă că Reacher o să ajungă și el curând, concluse polițistul.

La douăsprezece fără zece minute, în clădirea unde-și avea biroul Helen Rodin sosi un curier cu șase cutii de carton mari, conținând copii după dovezile acuzării, destinate apărării, conform regulilor de desfășurare a procesului. Potrivit Declarației Drepturilor și normelor de aplicare a acesteia. Curierul sună din holul clădirii, iar Helen îi spuse să urce. Tânărul fu nevoit să facă două curse cu căruciorul pliabil. Stivui cutiile în secretariatul nemobilat. După ce Helen îi semnă documentele de livrare, plecă. Apoi, Helen deschise cutiile. O mulțime de documente și zeci de fotografii. Și unsprezece casete VHS noi. Erau numerotate meticulos și corespundeau cu o listă autentificată la notariat, care le descria cât mai fidel cu putință. Mai erau copii complete ale înregistrărilor de la camerele de supraveghere ale parcării etajate, făcute de un contractor independent. Helen le luă pe toate acasă și se uită la ele la videocasetofonul personal. La birou nu avea un astfel de aparat, nici televizor.

În cafeneaua de la Marriott era un televizor. Era montat sus, într-un colț, pe un braț articulat negru prins în șuruburi de perete. Sunetul era oprit. Reacher urmărea o

reclamă în care o tânără îmbrăcată într-o rochiță de vară transparentă se zbenguia pe un câmp plin de flori. Nu era sigur la ce produs se făcea reclamă. Poate la rochie, la machiaj, la un șampon sau la un medicament antialergic. Apoi apăru un banner de știri. Știrile de prânz. Reacher se uită la ceas. Douăsprezece fix. Privi către recepție. Nici urmă de Hutton. Nu încă. Așa că întoarse privirea spre televizor. Pe ecran apăruse Ann Yanni. Părea să transmită live de la fața locului, de pe o stradă din centru. În fața hotelului Metropole Palace. Vorbea cu glas scăzut, dar cu convingere. Imaginea se schimbă și apăru o înregistrare din zorii zilei. O alee. Bariere ale poliției. O formă nedefinită sub un cearșaf alb. Imaginea se schimbă din nou. Fotografia unui permis de conducere. Ten palid. Ochi verzi. Păr roșu. Sub fotografie se vedea un nume: *Alexandra Dupree.*

Alexandra. Sandy.

Acum au mers prea departe, gândi Reacher.

Se cutremură.

Mult prea departe.

Se uită îndelung la ecran. Chipul lui Sandy era încă acolo. Apoi, imaginea se schimbă din nou, la înregistrarea de la primele ore ale zilei, cu un prim-plan al lui Emerson. Un interviu înregistrat. Yanni îi ținea microfonul sub nas. Emerson a zis ceva. Yanni a tras microfonul înapoi, pentru a-i pune o întrebare. Emerson a mai spus ceva. Ochii lui erau placizi, goi și obosiți, ascunși de lumina puternică a camerei de luat vederi. Chiar și fără sunet, Reacher știa ce spune. Promitea că se va face o anchetă completă. *O să-l prindem pe criminal,* spunea el.

— Te-am văzut de la recepție, spuse o voce.

După care adăugă:

— Și mi-am zis: *Oare-l cunosc pe omul ăsta?*

Reacher își mută privirea de la televizor.

Eileen Hutton stătea chiar în fața lui.

Avea părul mai scurt. Nu era bronzată. În jurul ochilor, se vedeau riduri fine. Dar altfel, arăta exact la fel ca în urmă cu 14 ani. Și la fel de bine. Înălțime medie, suplă, echilibrată. Bine îngrijită. Frumos mirositoare. Feminitate cât cuprinde. Nu pusese pe ea nici măcar un kilogram. Era îmbrăcată în haine civile. Pantaloni *chino* kaki, tricou alb, peste care pusese o cămașă albastră, descheiată la nasturi. Pantofi fără șireturi, nu avea șosete în picioare, nemachiată și fără bijuterii.

Și fără verighetă.

— Îți mai amintești de mine? îl întrebă.

Reacher încuviință.

— Salut, Hutton! Sigur că-mi amintesc de tine. Și mă bucur să te revăd.

Ea avea o poșetă și o cheie de mașină în mână. Un troler cu mâner lung la picioare.

— Și eu mă bucur să te revăd, spuse ea. Dar, te rog, spune-mi că e o coincidență că ești aici. Te rog să-mi spui asta.

Feminitate cât cuprinde, atât doar că era în continuare o femeie într-o lume a bărbaților și, dacă știai unde să te uiți, încă puteai să vezi oțelul. Adică în ochii ei. Aceștia lucrau ca un afișaj de la bursă, cald, cald, bun venit, bun venit, cu un flash periodic: *Poartă-te urât cu mine și-am să-ți smulg plămânii din piept.*

— Stai jos, spuse Reacher. Să luăm prânzul.

— Prânzul?

— E ceea ce fac oamenii la amiază.

— Deci te așteptai să mă vezi. Mă așteptai.

Reacher confirmă cu un gest al capului. Se uită din nou la televizor. Imaginea cu permisul de conducere al lui Sandy apăruse iar pe ecran. Hutton îi urmări privirea.

— Aia e fata moartă? întrebă ea. Am auzit la radio, pe drum. Se vede treaba că persoana care are curajul să vină aici ar trebui să primească soldă de război.

— Ce-au zis la radio? Că televizorul ăsta n-are sunet.

— Crimă. Noaptea târziu. O localnică s-a ales cu gâtul rupt. O singură lovitură în tâmpla dreaptă. Pe o alee din preajma unui hotel. Nu ăsta, sper.

— Nu, spuse Reacher. Nu s-a-ntâmplat aici.

— Brutală chestie.

— Așa mi se pare și mie.

Eileen Hutton se așeză la masă. Nu vizavi de el, ci pe scaunul de lângă el. La fel ca Sandy, la barul sportiv.

— Arăți grozav, spuse el. Pe bune.

Ea nu spuse nimic.

— Mă bucur să te văd, spuse Reacher din nou.

— Așijderea.

— Nu, chiar vorbesc serios.

— Și eu. Crede-mă, dacă ne-am fi aflat la o petrecere de la marginea Washingtonului, aș fi devenit sentimentală și nostalgică, ca oricine altcineva. Și nu e exclus să se întâmple totuși asta, cu condiția să te afli aici din alt motiv decât cel pe care îl bănuiesc.

— Și care ar fi acel motiv?

— Ca să-ți respecți promisiunea.

— Îți amintești de chestia aia?

— Bineînțeles. Mi-ai vorbit despre ea o noapte întreagă.

— Iar tu ești aici pentru că ai primit o citație.

Hutton încuviință din cap și spuse:

— De la un idiot de procuror.

— Rodin, spuse Reacher.

— Exact, el e.

— Greșeala mea, spuse Reacher.

— Dumnezeule! exclamă Hutton. Ce le-ai spus?

— Nimic, zise Reacher. Nu le-am spus nimic. Dar el mi-a spus ceva. Mi-a spus că numele meu apărea pe lista martorilor apărării.

— Lista *apărării*?

Reacher încuviință.

— Asta m-a surprins, evident. Așa că eram confuz. L-am întrebat dacă a găsit numele meu în vreun dosar mai vechi de la Pentagon.

— Nicio șansă, spuse Hutton.

— Mda, am aflat asta, dar mai târziu. Apucasem să pronunț cuvintele magice. Pomenisem de Pentagon. Pentru că procurorul e așa cum e, am știut c-o să plece la pescuit. E foarte nesigur pe el. Îi place să aibă dosarele blindate. Îmi pare rău că te-am implicat.

— Așa și trebuie. O să pierd două zile din viață la dracu'-n praznic și mai trebuie să și jur strâmb la greu.

— Nu trebuie să faci asta. Poți să invoci siguranța națională.

Hutton clătină din cap.

— Am discutat despre asta, îndelung și intens. Am decis să ne ținem departe de orice ar atrage atenția. Chestia aia din război a fost foarte delicată. Dacă se află fie și un singur amănunt din ce s-a întâmplat acum paisprezece ani, e o chestiune de timp până când iese totul la iveală. Așa că sunt aici să jur solemn că James Barr a fost un simplu infanterist.

— Și nu ai o problemă cu asta?

— Știi cum e armata. Niciunul dintre noi nu mai e virgin. Aici e vorba despre misiune, iar misiunea este să țin sub obroc ce s-a-ntâmplat în Al-Kuweit.

— De ce te-au delegat pe tine?

— Doi iepuri dintr-un foc. Nu i-ar fi avantajat să trimită pe altcineva și eu să fiu în continuare acolo, știind

adevărul. În felul ăsta, n-o să mai pot vorbi despre asta niciodată, nicăieri, fără să mărturisesc că am comis sperjur cândva, în Indiana. Nu sunt proști deloc.

— Sunt surprins că încă le mai pasă. Practic, e istorie antică.

— De cât timp ai plecat?

— De șapte ani.

— Și e clar că nu ai abonament la *Army Times*.

— Ce?

— Sau poate că n-ai știut niciodată.

— Ce să știu?

— Până unde-a ajuns povestea atunci, pe scara ierarhică.

— Am presupus că până la nivel de divizie. Dar poate că nu chiar până la vârf.

— S-a oprit pe biroul unui anumit colonel. El a fost cel care a îngropat-o.

— Și?

— Numele lui era Petersen.

— Și?

— Colonelul Petersen e acum general-locotenent Petersen. Trei stele. Om de legătură cu Congresul. Pe cale să primească a patra stea. Și pe cale să fie numit adjunct al șefului de stat major al armatei.

Asta ar putea să complice lucrurile, se gândi Reacher.

— Jenant, spuse el.

— Pe bune că-i jenant. Așa că, te rog să mă crezi, obrocul ăsta va rămâne pe loc. Trebuie să ții minte asta. Orice ai de gând să faci în legătură cu promisiunea ta, nu poți pomeni nimic despre ce s-a întâmplat atunci. Ceea ce e valabil și pentru mine. Căci vor găsi o cale să ajungă la tine.

— Niciunul dintre noi nu trebuie să vorbească despre asta. Semnat și parafat.

— Sunt foarte bucuroasă să aud asta.

— Cred.
— Crezi?
— Întreabă-mă cum mi-au aflat de fapt numele.
— Cum ți-au aflat de fapt numele?
— De la James Barr.
— Nu pot să cred.
— Nici eu n-am crezut. Dar acum cred.
— De ce?
— Ar fi bine să luăm prânzul. Chiar trebuie să vorbim. Pentru că eu cred că mai există cineva care știe.

Emerson și Bianca renunțară să mai aștepte la 12:50. Reacher nu-și făcuse apariția. Zborul de la Indianapolis sosise la timp. Nimeni care să fi adus cu o doamnă general de brigadă de la Pentagon nu coborâse din avion. Cei doi polițiști au așteptat până când sala de sosire s-a golit și s-a cufundat în liniște. Apoi s-au suit în mașină și au revenit în oraș.

Reacher și Hutton luară prânzul. O chelneriță veni la ei, fericită că în sfârșit primea o comandă de la masa din colț. Meniul era tipic pentru o cafenea. Reacher comandă un sendviș cu brânză la grătar și cafea. Hutton alese o salată Cezar cu pui și ceai. Cei doi au mâncat și au vorbit. Reacher a expus detaliile cazului. Apoi, și-a prezentat teoria. Alegerea perversă a locației, presupusa coerciție. I-a spus lui Hutton despre teoria lui Niebuhr privind existența unui prieten nou și persuasiv. I-a pus că Barr a susținut că nu are niciun prieten nou, doar foarte puțini prieteni vechi.

— În orice caz, nu poate fi un prieten nou, spuse Hutton. Pentru că este un aranjament cu straturi multiple. Există dovezile contemporane, dar și paralelele

istorice. A doua poveste a unei parcări din Al-Kuweit, petrecută acum paisprezece ani, și o a doua poveste cu o altă parcare etajată, petrecută acum și aici. Practic, aceeași pușcă. Muniție de lunetist. Și bocancii de deșert. Nu i-am văzut înainte de Scutul Deșertului. Sunt sugestivi. Cine a pus la cale povestea cunoștea toate amănuntele din trecutul lui Barr. Ceea ce înseamnă că nu-i un prieten nou. Nu poate fi. Ar dura ani și ani până când Barr ar simți că poate să împărtășească lucruri legate de Al-Kuweit.

Reacher încuviință.

— Dar e evident că a făcut-o, în cele din urmă. Ăsta-i motivul pentru care am spus că mai există cineva care știe.

— Trebuie să găsim această persoană, spuse Hutton. Misiunea e să păstrăm această chestie sub obroc.

— Nu e misiunea mea. Nu-mi pasă dacă Petersen ăsta își primește a patra stea.

— Dar îți dorești ca un sfert de milion de veterani să nu-și vadă reputația pătată. Scandalul i-ar afecta pe toți. Și au fost oameni buni.

Reacher nu spuse nimic.

— E destul de simplu, continuă Hutton. Dacă James Barr nu are mulți prieteni, nu ai de căutat acul în carul cu fân. Unul dintre puținii tovarăși trebuie să fie cel pe care îl cauți.

Reacher tăcu în continuare.

— Doi iepuri dintr-un foc, spuse Hutton. Tu îl prinzi pe maestrul păpușar, iar armata se poate relaxa.

— Atunci, de ce nu face armata asta pentru mine?

— Nu ne putem permite să atragem atenția.

— Am probleme operaționale, zise Reacher.

— Nu ai jurisdicție?

— Mai rău. Sunt pe punctul de a fi arestat.

— Pentru ce?

— Pentru uciderea fetei aleia, în spatele hotelului.

— Poftim?

— Maestrului păpușar nu-i place că eu mă aflu aici. A încercat deja ceva luni seara, cu aceeași fată ca momeală. Așa că m-am dus s-o văd ieri, de două ori. Iar acum au omorât-o și presupun că sunt ultimul care a întâlnit-o și nu există o explicație pentru asta.

— Ai un alibi?

— Depinde de succesiunea exactă a evenimentelor, dar probabil că nu. Sunt sigur că polițiștii mă caută deja.

— Problemă, spuse Hutton.

— Doar temporar. Știința e de partea mea. Dacă gâtul i-a fost rupt de o singură lovitură în tâmpla dreaptă, atunci capul ei s-a rotit puțin, în sensul invers rotației acelor de ceasornic, ceea ce înseamnă că cel care a lovit-o a fost stângaci. Iar eu sunt dreptaci. Dacă aș fi lovit-o în tâmpla dreaptă, aș fi lăsat-o lată, desigur, dar nu i-aș fi rupt gâtul. Ar fi trebuit să fac asta după lovitură.

— Ești sigur?

Reacher încuviință din cap.

— Nu uita că mi-am câștigat o vreme existența din asta.

— Dar o să te creadă? Sau vor socoti că ești destul de solid ca să fi făcut asta cu mâna mai puțin puternică?

— N-am de gând să risc să aflu asta.

— Plănuiești să fugi?

— Nu, rămân. Dar va trebui să mă feresc din calea lor. Ceea ce mă va încetini puțin. De fapt, mult. De-aia am spus că am probleme operaționale.

— Pot să te ajut?

Reacher zâmbi.

— Mă bucur că te văd, Hutton, spuse el. Chiar mă bucur.

— Cum pot să te ajut?

— Bănuiesc că, după ce-o să termini cu depoziția, o să te aștepte un polițist pe nume Emerson. O să te întrebe de mine. Nu trebuie decât să faci pe proasta. Spui că nu am apărut, că nu m-ai văzut, că nu știi unde sunt, chestii de genul ăsta.

Ea rămase tăcută o vreme.

— Ești supărat, spuse ea. Îmi dau seama.

El încuviință. Își frecă fața, ca și cum s-ar fi spălat fără apă.

— Nu-mi pasă așa de mult de James Barr, spuse el. Dacă cineva a vrut să-i înscenieze ceva, astfel încât să-și primească pedeapsa pe care ar fi trebuit s-o încaseze cu 14 ani în urmă, n-am nicio problemă cu asta. Dar chestia asta cu fata e altceva. A întrecut orice măsură. Era doar o fetișcană simpatică și prostuță. Nu avea intenții rele.

Hutton rămase tăcută un lung moment.

— Ești sigur de chestia cu amenințarea la adresa surorii lui Barr? întrebă ea.

— Nu văd cum altfel l-ar fi putut strânge cu ușa.

— Dar nu există niciun semn de amenințare. Ca procuror, nu văd cum ar putea fi acceptată o asemenea ipoteză la tribunal.

— Ce alt motiv ar fi avut Barr să facă ceea ce a făcut?

Hutton nu răspunse.

— Ne vedem mai târziu? întrebă ea.

— Am o cameră nu departe de-aici, spuse el. O să fiu prin preajmă.

— În regulă.

— Asta dacă nu-s deja la pușcărie.

Chelnerița reveni și cei doi comandară desert. Reacher ceru mai multă cafea, iar Hutton comandă încă

un ceai. Continuară să vorbească. Subiecte aleatorii, întrebări aleatorii. Aveau de recuperat 14 ani.

Helen Rodin scotoci prin cele șase cutii cu dovezi și descoperi o fotocopie clară a unei foi de hârtie care fusese găsită lângă telefonul lui James Barr. Era versiunea lui originală de agendă telefonică. Conținea trei numere, scrise de mână ordonat și îngrijit. Două erau ale surorii sale — unul de acasă, celălalt de la serviciu. Al treilea număr era al lui Mike. Vecinul. Nimic despre cineva pe nume Charlie.

Helen formă numărul lui Mike. Sună de șase ori și intră mesageria vocală. Lăsă numărul ei de la birou și rugă să fie sunată înapoi pentru o problemă foarte importantă.

Emerson petrecu o oră cu un grafician și obținu un portret destul de asemănător cu figura lui Jack Reacher. Desenul a fost apoi scanat, introdus în computer și colorat. Păr blond-cenușiu, ochi albaștri glaciali, bronz mediu spre întunecat. Emerson îi tastă apoi numele, estimă înălțimea la 1,96 metri, greutatea la 113 kilograme, vârsta între 35 și 45 de ani. În josul paginii trecu numărul de telefon al departamentului de poliție. Apoi trimise imaginea la cât mai multe adrese de e-mail și tipări 200 de copii color ale portretului. Dădu câte un teanc tuturor șoferilor mașinilor de patrulare și le ceru să dea câte o foaie tuturor recepționerilor de hotel și barmanilor din oraș. Apoi adăugă: toate restaurantele, cârciumile, autoservirile și prăvăliile de sendvișuri.

Mike, prietenul lui James Barr, o sună pe Helen Rodin la trei după-amiaza. Ea îi ceru adresa și îl convinse să accepte o discuție față în față. Mike îi spuse că era acasă

pentru tot restul zilei. Așa că Helen chemă un taxi și plecă. Mike locuia pe aceeași stradă cu James Barr, la 20 de minute de centru. Casa lui Barr era vizibilă din curtea din față a lui Mike. Cele două locuințe erau asemănătoare. De fapt, toate casele de pe acea stradă erau asemănătoare. Erau locuințe de tip *ranch* construite în anii 1950, lungi și joase. Helen bănuia că la început toate fuseseră identice. Dar o jumătate de secol de adăugiri, înlocuiri de acoperișuri și de pereți laterali, precum și modificările aduse peisajului le făcuseră să difere ca aspect. Unele erau renovate, altele rămăseseră la aspectul de bază. Casa lui Barr era părăginită. Cea a lui Mike era bine îngrijită.

Cât despre Mike, el era un bărbat obosit, la cincizeci și ceva de ani, care lucra în tura de dimineață la un angrosist de vopsele. Soția lui sosi acasă când Helen încă nu apucase să se prezinte. Și ea era o femeie obosită de cincizeci și ceva de ani. O chema Tammy, nume care nu i se potrivea. Lucra part-time, două dimineți pe săptămână, ca asistentă a unui dentist din centru. Îi conduse pe Helen și pe Mike în living și se duse să pună de cafea. Helen și Mike se așezară și începură cu o tăcere inițială stingheritoare, care dură câteva minute.

— Deci ce pot să vă spun? întrebă Mike în cele din urmă.

— Ați fost prietenul domnului Barr, spuse Helen.

Mike privi spre ușă. Era deschisă.

— Doar un vecin.

— Sora lui v-a numit prieten.

— Ne aveam ca vecinii. Unii ar spune că asta înseamnă prietenie.

— Petreceați timp împreună?

— Mai schimbam o vorbă când ieșea cu câinele la plimbare.

— Despre ce vorbeați?

— Despre curțile noastre. Dacă își decora casa, mă întreba despre vopsea. L-am întrebat cine i-a reparat aleea. Chestii din astea.

— Baseball?

— Da, vorbeam și despre așa ceva, spuse Mike, încuviințând din cap.

Tammy veni cu trei cești de cafea pe o tavă. Alături pusese frișcă, zahăr, o farfurioară cu fursecuri și trei șervețele de hârtie. Puse tava pe o măsuță joasă și se așeză lângă soțul ei.

— Vă rog! o invită ea pe Helen.

— Mulțumesc, răspunse avocata. Mulțumesc foarte mult.

Se serviră cu toții și tăcerea se lăsă iar în cameră.

— Ați fost vreodată în casa domnului Barr? întrebă Helen.

Mike aruncă o privire la soția lui.

— O dată sau de două ori, spuse el.

— Nu erau prieteni, interveni Tammy.

— A fost o surpriză? întrebă Helen. Că a făcut ceea ce a făcut?

— Da, spuse Tammy. A fost

— Atunci nu trebuie să vă simțiți prost că ați avut de-a face cu el în trecut. N-a fost un lucru pe care să-l fi putut prezice cineva. Chestiile astea sunt întotdeauna surprinzătoare. Vecinii nu știu niciodată la ce să se aștepte.

— Încerci să-l scoți basma curată.

— La drept vorbind, nu încerc, spuse Helen. Dar a apărut o teorie nouă, care spune că n-a acționat singur. Încerc doar să mă asigur că și celălalt individ va fi pedepsit.

— N-a fost Mike, spuse Tammy.

— Nici eu nu cred c-a fost. Serios. Nicio clipă n-am crezut. Mai ales acum, după ce l-am cunoscut. Dar, oricine

ar fi acel om, s-ar putea ca dumneavoastră sau Mike să-l cunoașteți sau să fi auzit vorbindu-se despre el sau chiar să-l fi văzut venind și plecând.

— Barr nu prea avea prieteni, spuse Mike.

— Pe nimeni?

— Nu unii despre care să vorbească cu mine. A locuit cu sora lui până când aceasta s-a mutat. Cred că asta îi era de ajuns.

— Numele Charlie vă spune ceva?

Mike clătină din cap.

— Ce făcea domnul Barr când avea o slujbă?

— Nu știu, spuse Mike. N-a mai lucrat de ani buni.

— Eu am văzut un bărbat acolo, zise Tammy.

— Când?

— Când și când. Ocazional. Venea și pleca. Nu conta ce oră din zi sau din noapte era. Cum ar face un prieten.

— De cât timp?

— Cam de când ne-am mutat aici. Eu stau mai mult pe-acasă decât Mike. De-aia observ mai multe.

— Când l-ați văzut ultima oară pe omul ăsta?

— Săptămâna trecută, cred. De vreo două ori.

— Vineri?

— Nu, mai devreme. Cred că marți și miercuri.

— Cum arată?

— Mic de statură. Are un păr ciudat. Negru și țepos.

Charlie, își zise Helen.

Eileen Hutton parcurse în grabă drumul de la hotel la tribunal și ajunse acolo la patru fără un minut. Secretara lui Alex Rodin coborî să o întâmpine și să o conducă la etajul al treilea. Depozițiile erau luate într-o sală de ședință mare, deoarece majoritatea martorilor veneau însoțiți de avocații și de stenografii proprii. Dar Hutton

era singură. Se așeză pe latura lungă a unei mese mari și zâmbi când i se așeză în față un microfon și o cameră video se focaliză pe chipul ei.

Apoi Rodin intră și se prezentă. Adusese cu el o mică echipă. Un asistent, secretara personală și un stenograf cu mașinăria lui.

— Vreți să ne spuneți numele complet și titlul, pentru a fi consemnate? întrebă el.

Hutton se uită la cameră.

— Eileen Ann Hutton. General de brigadă, Corpul JAG, Armata Statelor Unite ale Americii.

— Sper că nu va dura mult, spuse Rodin.

— Nu va dura, răspunse Hutton.

Și nu dură, într-adevăr. Rodin pescuia în ape necunoscute. Era ca un om într-o cameră întunecată. Tot ce putea să facă era să se repeadă la întâmplare și să spere că se va ciocni de ceva. După șase întrebări, își dădu seama că nu se va ciocni de nimic.

— Cum ați caracteriza serviciul militar al lui James Barr? întrebă el.

— Exemplar, fără a fi excepțional Hutton.

— A intrat vreodată în vreun bucluc?

— Din câte știu eu, nu.

— A încălcat vreodată legea?

— Din câte știu eu, nu.

— Sunteți la curent cu evenimentele recente din acest oraș?

— Da, sunt.

— Există ceva în trecutul lui James Barr care ar putea arunca o lumină asupra probabilității ca el să fi fost implicat în aceste evenimente?

— Din câte știu eu, nu.

În sfârșit, Rodin întrebă:

— Există vreun motiv pentru care Pentagonul ar putea fi mai atent față de James Barr decât față de orice alt veteran?

— Din câte știu eu, nu.

În acel moment, Rodin se dădu bătut.

— În regulă, spuse el. Vă mulțumesc, doamnă general Hutton.

Helen Rodin merse treizeci de metri și se opri un moment pe stradă, în fața casei lui James Barr. Calea de acces era barată de o bandă a poliției și peste ușa spartă de la intrare fusese bătută în cuie o foaie de placaj. Arăta părăsită și pustie. Nu era nimic de văzut. Așa că își comandă un taxi și îi ceru șoferului să o ducă la spitalul districtual. Trecuse de patru după-amiază când ajunse acolo și soarele era la vest, luminând clădirea din beton alb cu tonuri palide de oranj și roz.

Urcă la etajul al cincilea și semnă în registrul Departamentului de Corecție, apoi îl găsi pe doctorul de treizeci de ani obosit și îi ceru informații despre starea lui James Barr. Doctorul nu-i dădu un răspuns clar. Nu era prea interesat de starea lui James Barr. Asta era limpede. Așa că Helen trecu de el și deschise ușa rezervei fostului soldat.

Barr era treaz. Avea în continuare mâinile legate de pat cu cătușe și capul prins în clamă. Avea ochii deschiși și privea fix în tavan. Respirația era slabă și rară, iar monitorul cardiac scotea câte un bip la intervale mai mari de o secundă. Brațele îi tremurau ușor și cătușele zăngăneau la contactul cu cadrul metalic al patului. Sunete joase, estompate, metalice.

— Cine-i acolo? întrebă el.

Helen se dădu mai aproape și se aplecă în câmpul lui vizual.

— Au grijă de tine? îl întrebă ea.

— N-am de ce să mă plâng.

— Vorbește-mi despre prietenul tău Charlie.

— E aici?

— Nu, nu-i aici.

— Mike a venit?

— Nu cred că au voie să vină vizitatori. Doar avocați și rude.

Barr nu spuse nimic.

— Ăștia doi sunt singurii tăi prieteni? întrebă Helen. Mike și Charlie?

— Cred că da, răspunse Barr. Iar Mike e mai degrabă un vecin.

— Dar Jeb Oliver?

— Cine?

— Lucrează la magazinul de piese auto.

— Nu-l cunosc.

— Ești sigur?

Barr își mișcă ochii și-și țuguie buzele, ca un om care caută ceva în memorie, încercând să fie util, disperat să obțină aprobare.

— Îmi pare rău. N-am auzit niciodată de el.

— Iei droguri?

— Nu. Niciodată. N-aș face așa ceva.

Rămase tăcut o secundă.

— Ca să fiu sincer, nu tac prea multe. Pur și simplu trăiesc. De-aia toată chestia n-are nicio noimă pentru mine. M-am ținut departe de probleme timp de paisprezece ani. De ce-aș arunca totul pe fereastră acum?

— Vorbește-mi despre Charlie, spuse Helen.

— Petrecem timpul împreună. Facem chestii.

— Cu armele?

— Puțin.

— Unde locuiește Charlie?
— Nu știu.
— De cât timp sunteți prieteni?
— De cinci ani. Poate șase.
— Și nu știi unde locuiește?
— Nu mi-a spus niciodată.
— Dar a fost la tine acasă.
— Și?
— Tu n-ai fost niciodată la el?
— A venit el la mine.
— Ai numărul lui de telefon?
— Pur și simplu apare, ici și colo, când și când.
— Sunteți apropiați?
— Destul de apropiați.
— Cât de apropiați, mai exact?
— Ne înțelegem bine.
— Suficient de bine ca să-i spui ce s-a întâmplat acum 14 ani?

Barr nu răspunse. Doar închise ochii.

— I-ai spus?

Barr nu spuse nimic.

— Eu cred că i-ai spus, zise Helen.

Barr nici nu confirmă, nici nu negă.

— Sunt surprinsă că un om nu știe unde locuiește prietenul lui. Mai ales un prieten atât de apropiat cum cred că este Charlie.

— N-am vrut să forțez lucrurile, spuse Barr. Mă simțeam norocos că am și eu un prieten. N-am vrut să stric totul punând întrebări.

Eileen Hutton se ridică de la masa pentru depoziții a lui Alex Rodin și le strânse mâinile tuturor celor prezenți. Apoi ieși în coridor și se trezi față în față cu un tip despre

care bănuia că era Emerson, polițistul. Cel în legătură cu care o avertizase Reacher. Acesta îi confirmă bănuiala dându-i cartea de vizită.

— Putem vorbi puțin? întrebă el.

— Despre ce? întrebă Eileen la rândul ei.

— Despre Jack Reacher.

— Ce-i cu el?

— Îl cunoașteți, am dreptate?

— L-am cunoscut în urmă cu 14 ani.

— Când l-ați văzut ultima oară?

— Acum 14 ani, răspunse ea. Am fost amândoi în Kuweit. Apoi el a plecat undeva. Sau eu am plecat. Nu-mi mai amintesc.

— Și astăzi nu l-ați văzut?

— E în Indiana?

— E în oraș. Chiar aici, chiar în acest moment.

— Ce mică-i lumea!

— Cum ați ajuns aici?

— Cu avionul până la Indianapolis și apoi cu o mașină închiriată.

— Rămâneți peste noapte?

— Am de ales?

— Unde?

— La Marriott.

— Noaptea trecută, Reacher a ucis o fată.

— Sunteți sigur?

— Este singurul nostru suspect.

— E improbabil să fie el.

— Sunați-mă dacă-l vedeți. Aveți numărul de telefon al secției pe cartea mea de vizită. Și interiorul meu direct. Și telefonul meu mobil.

— De ce l-aș vedea?

— Cum ați spus, lumea e mică.

*

O mașină de poliție mergea încet spre nord prin traficul tot mai dens. Pe lângă magazinul de arme. Pe lângă frizerie. *Orice stil, 7 dolari*. Apoi coti la dreapta și intră în curtea motelului. Polițistul din dreapta șoferului coborî și se duse la recepție. Îi dădu recepționerului un fluturaș. Îl puse pe tejghea, îl răsuci cu 180 de grade și îl împinse către acesta.

— Să ne suni dacă apare individul ăsta, bine? spuse polițistul.

— E cazat aici, răspunse recepționerul. Dar îl cheamă Heffner, nu Reacher. L-am cazat la camera opt, aseară.

Polițistul rămase nemișcat.

— E în cameră acum?

— Nu știu. A venit și a plecat de câteva ori.

— Pentru cât timp a rezervat camera?

— A plătit pentru o noapte. Dar încă nu mi-a înapoiat cheia.

— Deci plănuiește să revină diseară.

— Bănuiesc.

— Dacă nu cumva e deja aici.

— Dacă nu cumva.

Polițistul se întoarse spre ușă și-i făcu un semn partenerului său. Acesta opri motorul, încuie mașina și se apropie.

— Camera opt, nume fals, spuse primul polițist.

— E acolo acum? îl întrebă partenerul.

— Nu știm.

— Păi hai să aflăm.

Îl luară și pe recepționer cu ei. Îi spuseră să stea mai în spate. Scoaseră pistoalele și bătură la ușa camerei opt.

Niciun răspuns.

Bătură din nou.

Niciun răspuns.

— Ai o cheie universală? întrebă primul polițist.

Recepționerul le dădu o cheie. Polițistul o vârî în broască delicat, cu o singură mână. O răsuci încet. Deschise ușa cam un centimetru, se opri puțin și apoi o dădu brusc de perete și păși înăuntru. Partenerul său intră imediat după el. Îndreptară pistoalele la stânga, la dreapta, în sus și în jos, cu mișcări rapide și încordate.

Camera era goală.

Nu era nimic acolo, în afară de articole de baie stinghere, aliniate pe polița de deasupra chiuvetei. Un pachet nou de aparate de ras de unică folosință, cu un aparat folosit. Un flacon nou de spumă de ras, cu bule uscate în jurul duzei. Un tub nou de pastă de dinți, strâns în două locuri.

— Nenișorul ăsta nu prea are bagaje, spuse primul polițist.

— Dar n-a predat cheia, constată partenerul său. Asta-i sigur. Înseamnă că se întoarce.

Capitolul 10

Reacher era pe cale să adoarmă pe patul din camera 310 de la Marriott Suites. Stătea întins pe spate, ca un mort. El și Hutton stătuseră atât de mult în cafenea, încât ea era cât pe ce să întârzie la întâlnire. Se uitase la ceas la patru fără cinci, îi întinsese cardul de acces și-l rugase să-i lase geanta în cameră. Apoi ieșise direct în stradă. El bănuia că ideea era să-i lase cardul la recepție imediat după ce a dus geanta în cameră. Dar n-a făcut-o. Nu trebuia să ajungă nicăieri. Nu imediat. Așa că a lăsat geanta și a rămas în cameră.

Nu se-nnebunea după camera 310, dacă ținea cont de toate aspectele ei. Era la etajul al treilea, ceea ce însemna că fereastra nu oferea o cale ușoară de scăpare. Camera opt de la motel era mai bună. Mult mai bună. Aflată la nivelul solului, într-un cartier vechi cu străduțe întortocheate, oferea mai multe șanse de scăpare unui om căutat de poliție. Deschizi fereastra, ieși afară, cauți o alee, o ușă sau o altă fereastră. Acolo era bine. Aici e rău. Se afla cu trei niveluri deasupra solului. Mult de urcat, mult de coborât. Și nici nu era sigur că ferestrele de la Marriott se deschideau. Poate că nu se deschideau. Poate că avocații de la birourile centrale își făcuseră griji

din cauza posibilelor pericole. Poate că prevăzuseră un aflux constant de copilași prăbușiți pe asfaltul negru din parcare. Sau poate că era o problemă economică. Poate costul balamalelor și al mânerelor îl depășea pe cel al facturii de aer condiționat. Oricum ar fi fost, nu era o cameră în care să te simți bine. După niciun criteriu. Și mai ales pe o durată mai lungă.

Dar pentru o ședere scurtă, era bine. Așa că închise ochii și ațipi. *Dormi când poți, pentru că nu știi niciodată când o să apuci să dormi din nou.* Așa suna o veche regulă din armată.

Planul lui Emerson era cât se poate de simplu. O puse pe Donna Bianca în camera șapte. Le spuse celor doi polițiști în uniformă să-și parcheze mașina la trei străzi distanță, să se întoarcă pe jos și să aștepte în camera nr. 9. Mai puse o mașină la două străzi în spatele motelului și alta la patru cvartale spre nord, unde se aflau reprezentanțele auto, și încă una la două cvartale spre sud. Îi spuse recepționerului să stea treaz, să stea cu ochii pe geam și să o sune pe Bianca la camera șapte de îndată ce-l vedea pe tipul pe care-l știa drept Heffner.

Eileen Hutton reveni la Marriott la patru și jumătate. Nu găsi cardul de acces la recepție. Nici vreun mesaj. Așa că se urcă în ascensor și urmă săgețile care arătau drumul spre camera 310, unde bătu la ușă. După o pauză scurtă, ușa se deschise și Reacher o lăsă să intre.

— Cum e camera mea? îl întrebă ea.

— Patul e confortabil.

— Ar trebui să-l sun pe Emerson dacă te văd, spuse Hutton.

— Și o să-l suni?

— Nu.

— Sperjur și adăpostirea unui fugar, zise el. Toate într-o singură zi.

Ea căută în poșetă și scoase cartea de vizită a lui Emerson.

— Ești singurul lor suspect. Mi-a dat trei numere de telefon diferite. Părea să vorbească serios.

El luă cartea de vizită. O puse în buzunarul de la spate, lângă șervețelul de cocktail pe care scrisese numărul de mobil al lui Helen Rodin. Se transforma într-o carte de telefoane ambulantă.

— Cum a fost întâlnirea cu Rodin? întrebă el.

— Simplă.

El nu spuse nimic. Hutton verifica apartamentul. Baia, dormitorul, livingul, chicineta. Își luă geanta și o rezemă frumos de perete.

— Vrei să rămâi? întrebă ea.

El clătină din cap.

— Nu pot.

— Bine.

— Dar pot să mă întorc mai târziu, dacă vrei.

Ea avu o ezitare, apoi zise:

— În regulă. Revino mai târziu.

Alex Rodin se întoarse în biroul său, închise ușa și-l sună pe Emerson.

— L-ai prins? întrebă procurorul.

— E doar o chestiune de timp, răspunse Emerson. Îl căutăm peste tot. Și îi supraveghem camera. S-a cazat la vechiul motel. Sub un nume fals.

— Interesant, spuse Rodin. Înseamnă că e posibil să fi folosit un nume fals și la Metropole.

— O să verific. O să-i arăt poza recepționerului.

— S-ar putea chiar să-l prindem, zise Rodin.

Încheie convorbirea, cu gândul la două noi titluri de ziar înrămate pe peretele biroului. Mai întâi Barr, apoi Reacher.

Reacher ieși din camera de hotel a lui Hutton și coborî pe scări, nu cu ascensorul. La parter, evită holul și găsi un coridor care ducea în spate, cu o ieșire de incendiu la capăt. Împinse ușa de incendiu și o ținu întredeschisă cu piciorul. Scoase din buzunar cartea de vizită a lui Emerson, o rupse pe lungime și împături în patru jumătatea cu numele. Cu degetul mare ținu apăsată limba de la încuietoare ușii și o înțepeni cu bucățica de carton împăturit. Închise ușa ușor și o lipi de ramă cu palma. Apoi plecă, trecu pe lângă un tomberon mare de gunoi, traversă parcarea pentru angajați, ieși în stradă și porni spre nord. Trotuarele erau aglomerate și străzile erau congestionate din cauza traficului. Mergea în ritm normal și se folosea de propria înălțime ca să observe din timp eventualele mașini de poliție și polițiștii postați la colț de stradă. Încă era cald afară, dar în aer se simțea iminența unui fenomen atmosferic. Presiunea aerului era ridicată și acționa ca un capac, nelăsând să se împrăștie mirosul de sol umed și de îngrășământ cu azot.

Ajunse la autostrada suprainălțată și coti spre vest la umbra ei. Platforma drumului era sprijinită pe piloni și se afla la doisprezece metri deasupra solului. Sub ea erau loturi de teren în neorânduială, unele vacante și pline de gunoaie, altele ocupate de clădiri vechi din cărămidă cu luminatoare fumurii în acoperișuri sau de șoproane metalice noi ce adăposteau tinichigerii și vopsitorii auto. Trecu prin spatele turnului negru din sticlă și, rămânând la umbra autostrăzii, coti spre sud, gata să treacă prin

spatele bibliotecii. Se opri brusc, se aplecă și-și făcu de lucru cu pantoful. Ca și cum îi intrase o piatră. Se uită înapoi pe sub braț și nu văzu pe nimeni în spate. Nu-l fila nimeni.

Porni din nou. După bibliotecă, rămase expus cale de vreo 40 de metri. Piața era la est de el. Se opri pentru moment într-un loc pe care îl aprecie ca fiind direct sub locul unde Helen Rodin parcase în ziua precedentă și unde James Barr ar fi trebuit să parcheze vineri. De la doisprezece metri mai jos, imaginea era diferită, dar geometria era aceeași. Putea să vadă în depărtare, ca niște mici pete șterse de culoare, ofrandele ofilite rezemate de zidul sudic al piscinei. Dincolo de ele, ușa Registrului Auto, prin care ieșeau oameni, singuri sau câte doi. Se uită la ceas. Se făcuse cinci fără zece.

Merse mai departe, în câmp deschis, și ajunse la capătul nordic al First Street. Merse spre sud cale de trei străzi, apoi o luă spre est până la prima intersecție și ajunse la intrarea dinspre vest a parcării etajate. Urcă pe rampă și găsi obiectivul camerei de supraveghere. Era un cerc mic de sticlă murdară montat pe o cutie neagră simplă, prinsă în dibluri la înălțime, în unghiul format de două grinzi de beton. Făcu un gest cu mâna către ea. Era instalată prea sus. Poziția ideală ar fi fost mai jos, la nivelul plăcuțelor de înmatriculare. Dar toți stâlpii sub nivelul șoldului erau zgâriați și loviți. Un adevărat curcubeu de vopseluri. Șoferii sunt neatenți. Montată mai jos, camera ar fi rezistat o zi și jumătate. Poate mai puțin.

Urcă pe rampă și ajunse la primul nivel, unde se îndreptă spre colțul cel mai îndepărtat. Garajul era inert și tăcut, dar plin cu mașini. Spațiul pe care-l folosise James Barr era ocupat. Nu exista loc pentru sentimente în goana după locuri de parcare din centru. Sau pentru respect.

Granița dintre clădirea veche a parcării și construcția nouă era marcată de o barieră triplă de bandă întinsă între stâlpi. Era banda standard a constructorilor, pe care scria cu negru pe fond galben *Atenție! Intrarea interzisă*, iar deasupra și dedesubtul ei erau benzi alb-albastre pe care scria *Poliția — Accesul interzis*. Ridică toate cele trei benzi cu brațul și se strecură pe dedesubt. Fără a fi nevoie să se sprijine pe un genunchi. Fără a fi nevoie să-și strice o pereche de blugi. Fără a fi nevoie să lase în urmă o mulțime de fibre textile. Chiar dacă era cu 15 cm mai înalt decât Barr și, în plus, se adăugase și o nouă bandă de protecție, cu 15 cm mai jos decât cea pe sub care se presupune că s-ar fi strecurat fostul lunetist. *A făcut tot ce i-a stat în puteri ca să lase în urmă toate probele posibile.*

Reacher înaintă în semiîntuneric. Noua construcție avea o formă dreptunghiulară. Cam 40 de metri de la sud la nord și circa 200 de la est la vest. Ceea ce însemna că Reacher ajunsese la colțul de nord-est după 50 de pași. Rămase la mai puțin de doi metri de zidul de perimetru și se uită în dreapta-jos. Avea o priveliște perfectă. Fără a fi nevoie să se lipească de un stâlp. Fără a fi nevoie să se frece de stâlp ca un cal tolănit pe spate vara, pe pajiște.

Rămase pe loc și urmări ce se întâmplă. Oamenii ieșeau în număr tot mai mare din clădirea guvernamentală. Se forma adevărat șuvoi uman. Unii se opreau și-și aprindeau o țigară imediat ce ieșeau în aer liber. Alții se deplasau direct spre vest, unii mai repede, alții mai încet. Toți ocoleau pe după capătul nordic al piscinei. Niciunul nu trecea pe unde trecuseră victimele lui Barr. Ofrandele funerare erau intimidante. Un memento. De aceea era greu de apreciat cum arătase scena vineri. Greu, dar nu imposibil. Reacher se uită la trecători și, în mintea lui, îi făcu să renunțe la ocolul plin de respect și să-și continue

mișcarea drept înainte. La intrarea în spațiul strâmt ar fi încetinit. Dar nu prea mult. Și ar fi fost aproape unii de alții. Combinația dintre viteza moderată și proximitate ar fi exagerat unghiurile de deviere. Ar fi sporit dificultatea tragerii. Era un principiu de bază al utilizării armelor lungi. O pasăre care străbate cerul la o sută de metri distanță e o țintă ușoară. Aceeași pasăre care zboară cu aceeași viteză la doi metri în fața ta e o țintă imposibilă.

Și-i imagină pe oamenii care treceau de la dreapta la stânga. Închise un ochi și întinse brațul și degetul arătător. *Clic, clic-clic, clic-clic-clic.* Șase focuri țintite. Patru secunde. Repede. Geometrie dificilă. Tensiune, expunere, vulnerabilitate.

Sase lovituri, incluzând și ratarea deliberată.

Un rezultat excepțional.

Așa ceva nu se uită.

Lăsă brațul jos. Era rece în parcare, la umbră. Se înfioră. Aerul era lipicios, umed și încărcat de miros de calcar. În Al-Kuweit fusese foarte cald. Aerul licărea din pricina temperaturii și mirosea a praf răscopt și a nisip deșertic. Reacher transpirase în parcarea de acolo. Strada de sub el era orbitoare. Criminală. Ca un furnal.

În Al-Kuweit fusese foarte cald.

Patru focuri acolo.

Șase focuri aici.

Stătea și-i privea pe oamenii care ieșeau pe ușa Registrului Auto. Erau o mulțime. Zece, doisprezece, cincisprezece, douăzeci. Se întorceau, ocoleau pe la nord și apoi se întorceau din nou și mergeau spre vest, între piscină și păunul NBC. Își făceau loc unul altuia. Dar, dacă ar fi trecut prin spațiul strâmt, s-ar fi îngrămădit.

O mulțime de oameni.

Șase focuri în patru secunde.

Căută cu privirea pe cineva care să stea nemișcat. Nu văzu pe nimeni. Nici polițiști, nici bărbați vârstnici în costume pătrățoase. Făcu stânga-împrejur și se întoarse. Ridică din nou banda și se aplecă pe sub ea, apoi coborî pe rampe. Ieși în stradă și coti spre vest, îndreptându-se spre umbrele de sub autostradă. Spre bibliotecă.

Străbătu cei patruzeci de metri de teren deschis și, mergând foarte aproape de zidul lateral al bibliotecii, intră pe ușa rezervată persoanelor cu handicap. Era nevoit să treacă prin apropierea recepției, dar nu-și făcea griji pentru asta. Dacă Emerson începuse să distribuie anunțurile prin care el era „Căutat de poliție", s-ar fi dus mai întâi la oficiile poștale, la baruri și la hoteluri. Avea să treacă ceva timp până când să-i alerteze pe bibliotecari.

Ajunse cu bine în hol și se duse la telefoanele cu fise. Scoase din buzunar șervețelul de cocktail și formă numărul de mobil al lui Helen Rodin. Ea îi răspunse la al cincilea apel. Și-o imagină cum scotocește în poșetă, chiorându-se la ecran, încurcându-se în butoane.

— Ești singură? întrebă el.

— Reacher?

— Da. Ești singură?

— Da. Dar tu ai dat de belea.

— Cine te-a sunat?

— Taică-miu.

— Îl crezi?

— Nu.

— Vin să te văd.

— E un polițist în hol.

— M-am gândit eu. O să intru prin garaj.

Puse receptorul în furcă și trecu pe lângă birou, ieșind pe ușa laterală. Din nou pe sub autostradă. Rămase la adăpostul ei până ajunse în spatele blocului negru din

sticlă, vizavi de rampa pentru vehicule. Se uită la stânga, se uită la dreapta și merse direct în jos. Trecu de camionetele NBC, pe lângă Mustangul pe care i-l atribuise în gând lui Ann Yanni și ajunse la ascensor. Apăsă butonul și așteptă. Se uită la ceas. Cinci și treizeci și cinci de minute. Majoritatea oamenilor vor fi părăsit clădirea. Un ascensor care cobora ar fi oprit sigur la nivelul holului de la intrare. Unul care urca, poate că nu. Așa spera.

Ascensorul sosi în garaj și din el ieșiră trei oameni. Aceștia plecară și Reacher păși în cușcă. Apăsă pe *4*. Se dădu un pas în spate. Liftul urcă un nivel și se opri. Ușile glisară ca o cortină de teatru. Polițistul era chiar acolo, la niciun metru și jumătate de ascensor, privind în altă parte. Stătea cu picioarele depărtate și cu mâinile proptite în șolduri. Aproape că-l putea atinge cu mâna. Un bărbat păși în cușca ascensorului. Nu spuse nimic. Doar salută imperceptibil din cap, cum se salută doi tipi în ascensor. Reacher îi răspunse în același fel. Tipul apăsă butonul *7*. Ușile rămaseră deschise. Polițistul era atent la stradă. Tipul nou-venit apăsă din nou pe buton. Polițistul se mișcă. Își ridică chipiul și-și trecu degetele prin păr. Ușile se închiseră. Ascensorul începu să urce.

Reacher coborî la patru și trecu printr-un mic grup de oameni care plecau acasă. Helen Rodin avea ușa deschisă și îl aștepta. Reacher intră în cameră, iar ea închise imediat ușa după el. Purta o fustă neagră scurtă și o bluză albă. Arăta tânără. Ca o școlăriță. Și părea îngrijorată. Ca o persoană răvășită de un conflict interior.

— Ar trebui să te raportez, spuse ea.

— Dar n-o vei face.

— Nu. Ar trebui, dar n-am s-o fac.

— Adevărul e că-mi plăcea de fata aia, spuse Reacher. Era o puștoaică simpatică.

— Te-a atras într-o capcană.

— Nu m-am simțit ofensat.

— Cuiva nu i-a plăcut de ea.

— Nu știm asta. Afecțiunea nu-și are locul în ecuație. Era, pur și simplu, dispensabilă. Un mijloc folosit pentru atingerea unui scop.

— Se vede treaba că maestrul păpușar nu te vrea prin preajmă.

Reacher încuviință din cap.

— Cu siguranță. Dar are un ghinion teribil, pentru că eu nu plec acum. Tocmai s-a asigurat de asta.

— Cât de sigur e să rămâi?

— Destul de sigur. Dar chestia asta cu fata o să mă încetinească. Așa că va trebui să faci singură cea mai mare parte din treabă.

Helen îl conduse la birou. Se așeză la masa de scris. El se ținu departe de fereastră. Se așeză pe podea și-și propti spatele de perete.

— Am început deja, spuse Helen. Am vorbit cu Rosemary și cu vecinii lui Barr. Apoi m-am dus din nou la spital. Cred că trebuie să-l căutăm pe un tip numit Charlie. Mic de statură, păr negru și țepos. Interesat de arme. Am impresia că e un tip cam ascuns. Cred că va fi greu de găsit.

— De cât timp e în peisaj?

— De cinci-șase ani, după toate aparențele. E singurul prieten mai vechi pe care l-a putut numi cineva. Și mai e și singurul pe care Barr și l-a asumat.

Reacher încuviință din nou cu o mișcare a capului.

— Pentru mine e suficient.

— Barr nu-l cunoaște pe Jeb Oliver și nici nu se droghează.

— Îl crezi?

— Da, îl cred, spuse Helen. Serios. În momentul ăsta cred orice spune. E ca și cum s-ar fi străduit timp de 14 ani să-și transforme viața, iar acum nu-i vine să creadă că s-a întors de unde-a plecat. Cred că e la fel de dezamăgit ca toți ceilalți de cele întâmplate.

— Cu excepția victimelor.

— Fii și tu îngăduitor cu el, Reacher. Ceva straniu s-a întâmplat.

— Charlie ăsta știe despre Al-Kuweit?

— Barr nu vrea să spună. Dar eu cred că știe.

— Unde locuiește?

— Barr nu știe.

— *Nu* știe?

— Îl vede prin preajmă. Apare când și când. Cum am spus, cred c-o să fie greu de găsit.

Reacher nu spuse nimic.

— Ai vorbit cu Eileen Hutton? îl întrebă Helen.

— Nu e un pericol. Armata vrea să țină lucrurile sub control.

— L-ai găsit pe tipul care te urmărea?

— Nu. Nu l-am mai văzut. Probabil că l-au retras din schemă.

— Deci batem pasul pe loc.

— Suntem ceva mai aproape. Putem începe să deslușim o formă. Putem vedea patru inși, cel puțin. Unu, bătrânul în costum. Doi, tipul numit Charlie. Trei, cineva foarte corpolent și foarte puternic, stângaci.

— De ce?

— El a omorât-o pe fată astă-noapte. Tipul în costum e prea bătrân, iar Charlie se pare că e prea scund. Iar dovezile indică faptul că a fost o lovitură aplicată cu pumnul stâng.

— Iar numărul patru e maestrul păpușar.

Reacher încuviință din nou.

— În umbră, undeva, făcând planuri, trăgând sfori. Putem presupune că nu aleargă de colo-colo făcând chiar el genul ăsta de lucruri.

— Dar cum putem ajunge la el? Dacă l-a retras pe omul ăla de pe urmele tale, poate că l-a retras și pe Charlie. Stau ascunși.

— Mai e o cale. De fapt, o ditamai autostrada.

— Care?

— Ne-a scăpat ceva cât se poate de evident, spuse Reacher. Am petrecut tot acest timp concentrați asupra capătului greșit al puștii. N-am făcut decât să ne uităm la cel care a tras.

— Și ce-ar fi trebuit să facem?

— Ar fi trebuit să ne gândim mai intens.

— La ce?

— James Barr a tras de patru ori în Al-Kuweit. Și de șase ori aici.

— Bun, spuse Helen. A tras cu două gloanțe în plus. Și?

— Dar n-a fost așa. Nu întru totul. Mai ales dacă aplici un raționament mai puțin conformist. Adevărul este că aici a tras cu patru gloanțe *mai puțin*.

— E ridicol. Șase înseamnă cu doi mai mult decât patru. Nu cu patru *mai puțin*.

— În Al-Kuweit era foarte cald. Insuportabil la miezul zilei. Trebuia să fii nebun să te plimbi brambura prin oraș. Străzile erau pustii cea mai mare parte a timpului.

— Și?

— Și în Al-Kuweit James Barr a ucis toți oamenii pe care i-a văzut. Unu, doi, trei, patru, sfârșit de joc. Strada era pustie, cu excepția celor patru victime. Ăia au fost singurii îndeajuns de tâmpiți să iasă afară, în arșiță. Iar Barr i-a lichidat pe toți. A înscris maximum de puncte. La

acel moment, mi s-a părut logic. Voia să vadă ceața roz. Mi-a trecut prin cap că poate c-ar fi fost satisfăcut să o vadă o singură dată, dar se pare că n-a fost. Așa că a avut sens ca, dacă nu s-a oprit la primul, să continue până i s-au terminat țintele. Și asta a și făcut. În Al-Kuweit i s-au terminat țintele.

Helen Rodin nu spuse nimic.

— Dar aici n-a rămas fără ținte, continuă Reacher. În spațiul ăla strâmt trebuie să fi fost o duzină de oameni. Poate cincisprezece. În orice caz, mai mult de zece. Iar el avea un încărcător cu zece cartușe. Însă a încetat să mai tragă după șase. Pur și simplu s-a oprit. A lăsat patru cartușe în armă. Sunt listate chiar acolo în măreața prezentare a lui Bellantonio. Asta voiam să spun. În Al-Kuweit a împușcat tot ce s-a putut, pe câtă vreme aici a tras cu patru gloanțe *mai puțin* decât ar fi putut. Ceea ce schimbă profilul psihologic al trăgătorului de aici. A ales ca aici să nu înscrie maximum de puncte. De ce?

— Pentru că se grăbea?

— Avea încărcare automată. Înregistrările din mesageria vocală ne arată că s-au tras șase focuri în patru secunde. Ceea ce înseamnă că ar fi putut să tragă zece în mai puțin de șapte secunde. Trei secunde în plus n-ar fi însemnat mare lucru pentru el.

Helen nu spuse nimic.

— L-am întrebat, spuse Reacher. Când l-am văzut la spital. L-am întrebat cum ar fi făcut-o, la modul teoretic. Ca la un instructaj de recunoaștere. Cunoaște zona. Mi-a spus că ar fi parcat pe autostradă. În spatele bibliotecii. A spus că ar fi coborât geamul lateral și ar fi *golit încărcătorul*.

Helen nu spuse nimic.

— Numai că n-a golit încărcătorul, continuă Reacher. S-a oprit după șase focuri. Pur și simplu s-a oprit. Deliberat

și calm. Ceea ce schimbă cu totul dinamica. Aici n-a fost vorba despre un nebun pornit să terorizeze orașul pentru că așa i s-a pus pata. N-a fost împins în povestea asta doar de dragul carnagiului. N-a fost ceva aleatoriu, Helen. N-a fost o manifestare psihotică. A existat un scop specific, limitat și coerent în spatele ei. Ceea ce inversează situația. Ar fi trebuit să vedem asta. Ar fi trebuit să vedem că victimele sunt în centrul poveștii, nu pușcașul. N-au fost doar niște oameni care au avut ghinionul să se afle în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

— Au fost ținte? întrebă Helen.

— Atent alese, răspunse Reacher. Și, de îndată ce au fost doborâte, Barr și-a strâns jucăriile și-a plecat. Cu patru gloanțe rămase. Un episod psihotic aleatoriu nu s-ar fi desfășurat așa. Ar fi continuat să apese pe trăgaci până la golirea încărcătorului. Așa că aici n-a fost o pornire criminală. A fost un asasinat.

În birou se lăsă liniștea.

— Trebuie să vedem cine au fost victimele, spuse Reacher. Și mai trebuie să vedem cine le voia moartea. Asta o să ne conducă la destinație.

Helen Rodin nu făcu niciun gest.

— Și trebuie și să ne mișcăm foarte repede, zise Reacher. Pentru că n-am prea mult timp la dispoziție și deja am pierdut aproape trei zile privind totul din perspectiva greșită.

Doctorul de treizeci de ani obosit de la etajul al șaselea al spitalului districtual își termina vizitele de după-amiază. Îl lăsase pe James Barr la final. Pe de-o parte, pentru că nu se aștepta la vreo schimbare semnificativă a stării de sănătate a pacientului, iar pe de alta, pentru că oricum nu-i păsa. Și-așa era rău că trebuia să aibă grijă de

șase hoți și escroci, să-și mai bată capul și cu un criminal în masă era absurd. De două ori absurd, pentru că imediat ce Barr ar fi fost pe picioare, ar fi fost pus la loc pe o brancardă și un alt doctor ar fi fost însărcinat să-i ia viața.

Dar obligațiile etice sunt greu de ignorat. Ca și obișnuința. Ca și datoria, rutina și structura. Așa că doctorul intră în camera lui Barr și-i luă fișa medicală. Scoase pixul. Se uită la aparate. Se uită la pacient. Era treaz. Ochii i se mișcau.

Alert, scrise doctorul.

— Mulțumit? întrebă el.

— Nu tocmai, răspunse Barr.

Sensibil, scrise doctorul.

— Păcat, spuse el și puse pixul deoparte.

Cătușa de pe mâna dreapta a lui Barr zăngănea ușor la contactul cu rama patului. Mâna dreaptă îi tremura și era ușor făcută căuș, iar degetul mare și arătătorul erau într-o mișcare permanentă, ca și cum ar fi încercat să ruleze o bilă imaginară de ceară într-o sferă perfectă.

— Încetează, spuse doctorul.

— Ce să-ncetez?

— Ce faci cu mâna.

— Nu pot.

— Asta-i ceva nou?

— De un an sau doi.

— Nu de când te-ai trezit din comă?

— Nu.

Doctorul se uită în fișă. *Vârsta: 41 de ani.*

— Bei? întrebă el.

— Nu prea, răspunse Barr. Un păhărel, câteodată, ca să pot dormi.

Din reflex, doctorul nu-l crezu și dădu paginile fișei până ajunse la examenul toxicologic și testul funcției

hepatice. Dar rezultatele toxicologice erau curate, iar funcția hepatică era sănătoasă. *Nu e băutor. Nu e alcoolic. Nici pe departe.*

— Ai fost la medicul tău personal de curând?

— N-am asigurare.

— Simți o rigiditate în brațe și în picioare?

— Puțin.

— Mâna cealaltă, face și ea la fel?

— Uneori.

Doctorul scoase din nou pixul și scrise în partea de jos a fișei: *Observat tremor la mâna dreaptă, nu este posttraumatic, diagnostic inițial alcoolism — improbabil, rigiditate în membre prezentă, posibil PA instalat timpuriu?*

— Doctore, e ceva în neregulă cu mine? întrebă Barr.

— Gura! spuse doctorul.

Apoi, cu sentimentul datoriei împlinite, prinse din nou fișa la marginea patului și ieși din salon.

Helen Rodin scotoci prin cutiile cu probe și găsi documentele oficiale cu acuzațiile aduse lui James Barr. Printre multe alte încălcări ale legii, statul Indiana a înșirat cinci capete de acuzare de crimă cu premeditare cu circumstanțe agravante și, conform procedurii, *înșira în continuare* cele cinci presupuse victime cu nume, sex, vârstă, adresă și ocupație. Helen studie pagina și își plimbă degetele pe coloanele cu adresele și ocupațiile.

— Nu văd nicio legătură evidentă, zise ea.

— N-am spus că toți erau ținte, spuse Reacher. Probabil că doar unul dintre ei era. Cel mult, doi. Ceilalți erau de decor. Un asasinat deghizat în izbucnire criminală. Asta-i bănuiala mea.

— Mă apuc de treabă, spuse Helen.

— Ne vedem mâine.

*

Reacher evită ascensorul și coborî pe scara de incendiu, ca să ajungă nevăzut înapoi în garaj. Urcă repede rampa, traversă strada și se află din nou sub autostradă. *Omul invizibil. Viața în umbră.* Zâmbi. Se opri.

Decise să caute un telefon public.

Găsi unul pe zidul lateral al unei mici băcănii numite La Marta, la două cvartale spre nord de magazinul de îmbrăcăminte ieftină din care-și cumpărase hainele. Cabina era cu fața la o alee largă, folosită ca lot de parcare. Avea șase locuri orientate oblic, toate ocupate. Dincolo de ele, un zid din cărămidă înalt, pe culmea căruia era presărată sticlă zdrobită. Aleea cotea la 90 de grade în spatele băcăniei. Bănuia că la un moment dat cotea din nou și ieșea în cvartalul învecinat dinspre sud.

Destul de sigur, se gândi el.

Scoase din buzunar cartea de vizită ruptă a lui Emerson. Alese numărul de mobil, pe care îl formă. Se rezemă cu umărul de perete și privi ambele capete ale aleii deodată, în timp ce asculta pârâitul tonului de apel în ureche.

— Da? spuse Emerson.

— Ghici cine-i? zise Reacher.

— Reacher?

— Ai ghicit melodia din prima.

— Unde ești?

— Sunt încă în oraș.

— Unde?

— Nu departe.

— Știi că te căutăm, da?

— Am auzit.

— Prin urmare, trebuie să te predai.

— Nu cred.

— Atunci, o să te găsim, zise Emerson.

— Așa crezi?

— O să fie ușor.

— Îl știi pe un tip numit Franklin?

— Desigur.

— Întreabă-l cât de ușor o să fie.

— Aia a fost altceva. Puteai să fii oriunde.

— Ți-ai pus oamenii să supravegheze motelul?

Urmă o pauză. Emerson nu spuse nimic.

— Ține-i acolo, zise Reacher. Poate o să mă întorc. Pe de altă parte, poate că n-o să mă întorc.

— O să te găsim.

— Nicio șansă. Nu sunteți suficient de buni.

— Poate că urmărim convorbirea asta.

— Te scutesc eu de o bătaie de cap. Sunt lângă o băcănie numită La Marta.

— Ar trebui să renunți la jocul ăsta.

— O să negociez, spuse Reacher. Găsește cine a pus conul în locul de parcare și pe urmă o să mă gândesc să ies din joc.

— Barr a pus conul.

— Știi bine că nu el l-a pus. Duba lui nu e pe înregistrări.

— Înseamnă că a folosit un alt vehicul.

— Nu are un alt vehicul.

— A împrumutat unul.

— De la un prieten? spuse Reacher. Poate. Sau poate că un prieten a pus conul acolo. Oricum ar fi, găsește-l pe prietenul ăla și-o să mă gândesc dacă vin să stau de vorbă cu tine.

— Sunt sute de mașini pe înregistrările alea.

— Ai resurse din plin.

— Nu negociez.

— Eu cred că-l cheamă Charlie, zise Reacher. Un tip mic de statură, cu părul negru și sârmos.

— Nu negociez, repetă Emerson.

— Nu eu am ucis-o pe fată, spuse Reacher.

— Asta spui tu.

— Îmi plăcea de ea.

— Îmi frângi inima.

— Și știi că n-am dormit la Metropole astă-noapte.

— De-aia ai și aruncat-o acolo.

— Și nu sunt stângaci.

— Nu înțeleg.

— Spune-i lui Bellantonio să vorbească cu medicul legist.

— O să te găsim, zise iar Emerson.

— Nici vorbă, replică Reacher. N-a reușit nimeni până acum.

Apoi puse receptorul în furcă și se întoarse în stradă. Traversă drumul și merse o jumătate de cvartal spre nord și se ascunse în spatele unor separatoare de beton nefolosite dintr-un lot părăsit. Așteptă. După șase minute, două mașini ale poliției opriră în fața băcăniei. Cu girofaruri aprinse, dar fără sirene. Patru polițiști coborâră din mașini. Doi intrară în magazin și doi se duseră să caute telefonul. Reacher îi văzu regrupându-se pe trotuar. Îi văzu căutând pe alee și după colț. Apoi îi văzu întorcându-se. Îi văzu recunoscându-se învinși. Îl zări pe unul dintre cei patru începând o conversație prin stația radio și observă că folosea un limbaj nonverbal defensiv. Palmele ridicate, umeri trași înapoi. Apoi conversația se termină și Reacher se îndepărtă spre est, înapoi către Marriott.

Zeculuì îi rămăsese la fiecare mână doar câte un deget mare și un alt deget. La mâna dreaptă avea un ciot de arătător, înnegrit și curbat de ger. Cândva, petrecuse o

săptămână afară pe timp de iarnă, îmbrăcat cu o tunică veche a Armatei Roșii, și ca urmare a felului în care fostul proprietar își purtase gamela de apă la centură, uzase materialul buzunarului drept mai mult decât pe cel stâng. De astfel de diferențe banale depindea supraviețuirea. În consecință, mâna stângă scăpase nevătămată, iar dreapta o pierduse. Simțise cum degetele îi mor de la degetul mic spre interior. Își scosese mâna din buzunar și o lăsase să înghețe suficient ca să amorțească în totalitate. După care își mușcase degetele moarte, ca să nu lase cangrena să se răspândească. Își amintea cum le scuipase jos, unul câte unul, ca pe niște mici cioturi maronii de lemn.

Din mâna stângă îi rămăsese degetul mic. Cele trei degete dintre police și degetul mic lipseau. Două i le amputase un sadic cu o foarfecă de grădină. Zecul și-l retezase pe cel de-al treilea singur, cu o lingură ascuțită, ca să nu mai poată fi pus la muncă în vreun atelier mecanic sau altul. Nu mai știa detaliile, își amintea doar de un zvon care reușise să-l convingă că era mai bine să mai piardă un deget decât să lucreze în atelierul cu pricina. Era ceva legat de maistrul supraveghetor.

Mâini distruse. Doar două dintre multele suveniruri din alte vremuri și din alte locuri. Nu mai era atât de conștient de ele, dar îi îngreunau viața. Telefoanele mobile deveniseră al naibii de *mici*. Numărul lui Linsky era compus din zece cifre și era tare dificil de format. Zecul nu păstrase niciodată un telefon suficient de mult ca să merite să stocheze un număr în memoria aparatului. Ar fi fost o nebunie.

În cele din urmă, reuși să introducă numărul, se concentră intens și apăsă butonul de apel cu degetul mic de la mâna stângă. Apoi trecu telefonul în cealaltă palmă și-l ținu aproape de ureche. Nu era nevoie să-l

ținã lipit. Încă avea auzul excelent, ceea ce era un miracol în sine.

— Da? zise Linsky.

— Nu reușesc să-l găsească, spuse Zecul. Nu trebuia să-ți zic să întrerupi. Greșeala mea.

— Unde l-au căutat?

— În diverse locuri. Noaptea trecută s-a cazat la motel. Au instalat acolo dispozitivul de filaj, dar sunt sigur că n-o să se întoarcă. Au un om la biroul avocatei. În afară de asta, orbecăie.

— Ce vrei să fac eu?

— Vreau să-l găsești. Folosește-i pe Chenko și pe Vladimir. Și-o să ți-l trimit și pe Raskin. Lucrați împreună. Găsiți-l în noaptea asta și apoi sunați-mă.

Reacher se opri la două cvartale de Marriott. Știa ce avea să facă Emerson. *Fusese* ca Emerson timp de 13 ani. Emerson avea să deruleze în minte o listă. Posibile locuri frecventate, oameni pe care îi cunoștea. La momentul respectiv, era probabil ca Reacher să vrea să mănânce de prânz. Așa că Emerson va trimite mașini la cârciumi, restaurante și alte localuri, inclusiv la cel unde se serveau salate, care îi plăcea lui Helen Rodin, și la barul sportiv. Apoi va trece la persoanele care aveau o legătură cu Reacher, dar asta era o listă extrem de scurtă. Mai întâi îl va trimite pe polițistul din hol să urce la etajul al patrulea și să bată la ușa biroului lui Helen Rodin. Apoi își va încerca norocul cu Eileen Hutton.

Așa că Reacher se opri la două cvartale de Marriott și căută în jur un loc în care să aștepte. Găsi unul în spatele unui magazin de încălțăminte. Era un țarc cu trei laturi constituite din ziduri din cărămidă înalte cât un stat de om, care ascundea de ochii trecătorilor un tomberon de

gunoi din plastic, înalt până la umăr. Reacher intră în țarc și constată că, dacă-și rezema umărul de tomberon, putea să vadă o porțiune cam de un metru din ușa principală a hotelului Marriott. Nu se simțea incomodat. Și era cel mai frumos mirositor tomberon de gunoi din câte întâlnise. Mirosea a carton proaspăt fabricat și a pantofi noi. Mai bine decât genul de mirosuri pe care le întâlneai din spatele unei pescării.

Se gandi că, dacă Emerson era eficient, va trebui să aștepte mai puțin de treizeci de minute. *Foarte* eficient, mai puțin de douăzeci. Mediu, undeva în jur de o oră. Se rezemă de tomberon și așteptă să treacă timpul. Nu era târziu, dar străzile erau deja liniștite. Erau puțini oameni rămași pe-afară. Se uita și aștepta. Apoi, mirosul de piele nouă din cutiile de pantofi aruncate îi distrase atenția. Îl făcu să se gândească la încălțăminte. Poate c-ar trebui să treacă pe la magazin la un moment dat și să-și cumpere o pereche de pantofi noi. Întinse piciorul și se uită în jos. Pantofii de navigație pe care-i avea în picioare erau ușori și aveau tălpi subțiri. Pentru Miami, fuseseră excelenți. Dar nu la fel de potriviți pentru situația curentă. Prevedea că va urma o perioadă în care va aprecia niște încălțări mai solide.

Apoi se uită din nou în jos. Se lăsă în spate, alinie tălpile picioarelor una lângă alta, apoi mai făcu un pas. Și se opri. Încercă din nou cu celălalt picior și se opri din nou, ca un stop-cadru al unui om care merge. Se uită lung în jos, frământat de un gând care nu-i dădea pace. Ceva legat de probele lui Bellantonio. Ceva între toate acele sute de pagini printate.

Apoi ridică din nou privirea, pentru că sesizase cu coada ochiului o mișcare la ușa hotelului, la două cvartale distanță. Văzu cum o mașină de poliție oprește în

fața hotelului. Din ea coborâră doi polițiști în uniformă. Reacher se uită la ceas. Douăzeci și trei de minute. Zâmbi. Emerson era bun, dar nu extraordinar. Polițiștii intrară pe ușa hotelului. Urmau să petreacă cinci minute la recepție. Recepționerul le va dezvălui fără împotrivire numărul camerei la care era cazată Hutton. În general, recepționerii din orașele mici nu erau activiști ai Uniunii Americane pentru Libertăți Civile. În plus, clienții plecau a doua zi, dar polițiștii din oraș erau mereu acolo.

Prin urmare, polițiștii vor urca la camera lui Hutton. Vor bate la ușă. Hutton îi va lăsa să intre. Nu avea nimic de ascuns. După ce se vor fi uitat prin apartament, polițiștii vor pleca. Maximum zece minute, cu totul.

Reacher se uită din nou la ceas și așteptă.

Polițiștii ieșiră din hotel după opt minute. Se opriră lângă uși, siluete mititele în depărtare. Unul dintre ei își înclină capul către guler și-și folosi stația radio, raportând eșecul căutării și ascultând indicațiile pentru următoarea destinație. Următorul loc în care s-ar fi putut găsi Reacher. Următoarea persoană pe care o cunoștea. Rutină pură. *Să aveți o seară distractivă, băieți,* le ură Reacher în gând. *Pentru mine așa o să fie. Mai mult ca sigur.* Îi urmări cum plecară și mai așteptă două minute, pentru eventualitatea când ar fi trecut cu mașina prin preajma lui. Apoi ieși din țarcul din cărămidă și se îndreptă spre Eileen Hutton.

Grigor Linsky aștepta în mașina parcată pe banda pentru pompieri, în dreptul unei ferestre peste care fusese lipită o reclamă uriașă la carne tocată, la un preț foarte mic. *Veche și stricată,* își zise Linsky. *Sau plină de* Listeria. *Genul de lucruri pentru care eu și Zecul am fi ucis.* Și *ucis* era exact ce voia să spună. Linsky nu-și făcea nicio iluzie. Absolut niciuna. El și Zecul erau oameni

răi, pe care experiența îi făcuse și mai răi. Suferința lor comună nu le conferea nici gentilețe, nici nobilitate. Ba din contra. Cei aflați în situația lor care înclinaseră spre gentilețe și nobilitate muriseră în câteva ore. Dar el și Zecul supraviețuiseră, ca niște șobolani din canalizare, renunțând la inhibiții, luptându-se și agățându-se cu ghearele, trădându-i pe cei mai puternici decât ei, dominându-i pe cei mai slabi.

Și învățaseră. Ce-a mers o dată, merge mereu.

Linsky se uită în oglindă și văzu mașina lui Raskin apropiindu-se. Vehiculul era un Lincoln Town Car, vechiul stil pătrățos, negru și prăfuit, înclinat într-o parte ca o navă de război ciuruită de obuze. Mașina opri cu botul aproape lipit de spatele mașinii lui Linsky și Raskin coborî. Arăta exact a ceea ce era, adică un mardeiaș de mâna a doua de pe străzile Moscovei. Clădit ca un dulap, fața plată, geacă de piele ieftină, ochi lipsiți de strălucire. Patruzeci și ceva de ani. Un prost, după părerea lui Linsky, dar supraviețuise ultimei zvâcniri a Armatei Roșii în Afganistan, ceea ce trebuia să însemne ceva. O mulțime de oameni mai deștepți decât Raskin nu se întorseseră întregi sau nu se întorseseră deloc. Iar asta făcea din Raskin un supraviețuitor, o calitate pe care Zecul o aprecia mai mult decât pe oricare alta.

Raskin deschise portiera și se urcă pe banchetă, în spatele lui Linsky. Nu zise nimic. Doar îi întinse acestuia patru copii din posterul încropit de Emerson ca parte a acțiunii de prindere a lui Reacher. Zecul i le trimisese. Cum reușise el să facă rost de postere, Linsky nu era sigur. Dar putea să bănuiască. În sine, posterele erau destul de reușite. Semănau binișor cu personajul. Aveau să servească scopului.

— Mulțumesc, spuse politicos Linsky.

Raskin nu-i răspunse.

Chenko și Vladimir apărură după două minute, cu Cadillacul lui Chenko. La volan era Chenko, care conducea mereu. Parcă în spatele Lincolnului lui Raskin. Trei mașini mari și negre, aliniate. Procesiunea funerară a lui Jack Reacher. Linsky zâmbi în sinea lui. Chenko și Vladimir coborâră din mașină și merseră în față, unul — mic și brunet, celălalt — mare și blond. Se urcară în Cadillacul lui Linsky, Chenko în față, Vladimir în spate, lângă Raskin, așa că erau așezați astfel: Linsky, la volan, apoi Chenko, Vladimir și, în sfârșit, Raskin. În ordine ierarhică, respectată instinctiv. Linsky zâmbi din nou și le întinse trei copii ale posterului. Ținu una pentru el, deși n-avea nevoie. Îl văzuse deja pe Jack Reacher de mai multe ori.

— O s-o luăm de la capăt, spuse el. Chiar de la început. Putem presupune că polițiștilor le-a scăpat ceva.

Reacher deschise ușa de la ieșirea de incendiu și extrase dopul de carton din încuietoare și îl puse în buzunar. Intră și lăsă ușa să se încuie în urma lui. Merse pe coridor până la lift și urcă la etajul trei. Bătu la ușa lui Hutton. Avea în minte o replică dintr-un film în care Jack Nicholson juca un colonel de infanterie marină dur: *Nimic nu e mai grozav decât o femeie pe care trebuie s-o saluți dimineața.*

Hutton nu se grăbi să deschidă ușa. Reacher bănuia că se cuibărise undeva după ce se descotorosise de polițiști. Nu se așteptase să fie deranjată din nou atât de curând. Dar în cele din urmă ușa se deschise și Eileen apăru în prag. Era îmbrăcată într-un halat, fiindcă tocmai ieșise de sub duș. Lumina din spate îi forma un halo în jurul capului. Coridorul era întunecat și camera părea caldă și îmbietoare.

— Te-ai întors, spuse ea.

— Ai crezut că nu mă voi întoarce?

Reacher intră în apartament și ea închise ușa în urma lui.

— Tocmai au trecut pe-aici polițiștii.

— Știu. I-am urmărit și la venire, și la plecare.

— Unde ai fost?

— Într-un țarc pentru gunoi, la două cvartale de-aici.

— Vrei să te speli?

— Era foarte curat acolo. În spatele unui magazin de încălțăminte.

— Vrei să ieșim să luăm cina?

— Aș prefera room-service. Nu vreau să umblu prin oraș mai mult decât e necesar.

— Bine, spuse ea. E logic ce spui. Room-service să fie.

— Dar nu încă.

— Să mă îmbrac?

— Nu încă.

Ea avu o ezitare.

— De ce nu?

— Treburi neterminate, zise el.

Ea nu spuse nimic.

— Mă bucur să te văd din nou, zise Reacher.

— Nici n-au trecut trei ore, replică Hutton.

— Mă refeream la ziua de azi, explică el. În întregul ei. După atâția ani.

Apoi se apropie și-i prinse fața în palme. Își împinse vârfurile degetelor în părul ei, așa cum făcea pe vremuri, și-i urmări contururile pomeților cu degetele mari.

— E bine să facem asta? întrebă ea.

— Tu nu vrei?

— Au trecut paisprezece ani.

— E ca mersul pe bicicletă.

— Crezi c-o să fie la fel?

— O să fie mai bine.

— Cât de bine?

— Întotdeauna am fost buni, spuse el. Nu-i așa? Cât de bine poate fi?

Ea rămase nemișcată o vreme. Apoi îi prinse ceafa în palme și îl trase spre ea, iar el se aplecă și cei doi se sărutară. Apoi din nou, mai intens. Și iar, mai îndelung. Paisprezece ani se topiră într-o clipă. Același gust, aceleași senzații. Aceeași stare de excitare. Ea îi scoase cămașa din pantaloni și îi descheie nasturii de jos în sus, cu gesturi febrile. După ce descheie ultimul nasture, își plimbă palmele întinse peste pieptul, peste umerii, peste spatele lui în jos, până la mijloc, apoi în față. Reacher se descălță cu ușurință de pantofi. Și de ciorapi. Își aruncă pantalonii cât colo și îi desfăcu cordonul. Halatul cu care era îmbrăcată se deschise și îi căzu de pe umeri.

— La naiba, Hutton, spuse el. Nu te-ai schimbat deloc.

— Nici tu, spuse ea.

Apoi se îndreptară spre pat, împleticindu-se, cu mișcări grăbite, încleștați, arătând ca un animal stângaci, cu patru picioare.

Grigor Linsky alese partea sudică a orașului. Verifică localul cu salate și apoi merse până la docuri. Întoarse mașina și o luă pe străduțele înguste, acoperind trei laturi ale fiecărui cvartal, oprindu-se la curbe ca să verifice trotuarele celei de-a patra laturi. Cadillacul își vedea liniștit de drum. Servodirecția șuiera la fiecare colț. Era o activitate lentă, care necesita răbdare. Dar orașul nu era mare. Nu era aglomerație. Nu erau mulți oameni pe străzi. Și nimeni nu se putea ascunde la nesfârșit. Așa-i spunea experiența lui Grigor Linsky.

*

Hutton rămase în brațele lui Reacher și-și folosi vârfurile degetelor ca să facă un îndelung și lent inventar al trupului pe care-l cunoștea atât de bine. Se schimbase în paisprezece ani. El îi spusese *Nu te-ai schimbat niciun pic*, iar ea îi răspunsese *Nici tu*, dar știa că amândoi fuseseră generoși. Nimeni nu rămâne la fel. Acel Reacher pe care-l cunoscuse în deșert era mai tânăr și mai suplu, cu pielea arsă de arșiță, fluid și grațios ca un ogar. Acum era mai masiv, cu mușchii duri ca mahonul învechit. Cicatricele pe care și le amintea se neteziseră și se decoloraseră, fiind înlocuite de semne mai noi. Pe frunte îi apăruseră riduri. Și în jurul ochilor. Dar nasul îi rămăsese drept și intact. Dinții din față erau tot acolo, ca niște trofee. Coborî mâna spre talie și îi pipăi nodurile degetelor. Erau mari și dure, ca niște coji de nucă acoperite cu țesut cicatrizat. *A rămas un luptător*, își zise ea. *La fel de dispus să-și sacrifice mâinile ca să-și salveze nasul și dinții*. Mută palmele spre piept. Avea o gaură acolo, în partea stângă. Ruptură de mușchi, un crater mare cât să-i încapă vârful degetului. O rană de glonț. Veche, dar nouă pentru ea. Probabil un .38.

— New York, spuse Reacher. Cu ani în urmă. Toată lumea întreabă.

— Toată lumea?

— Care îl vede.

Hutton se cuibări mai aproape de el.

— Câți oameni l-au văzut?

— Știi, spuse el zâmbind, pe plajă, chestii de-astea.

— Și în pat?

— La vestiare.

— Și în pat? repetă ea întrebarea.

— Nu m-am călugărit, zise el.

— Te-a durut?

— Nu mai țin minte. Am fost inconștient trei săptămâni.

— E chiar deasupra inimii.

— A fost un revolver mic. Probabil cu o încărcătură slabă. Trebuia să încerce să tragă în cap. Ar fi fost mai bine.

— Pentru el, nu pentru tine.

— Sunt un om norocos. Întotdeauna am fost, întotdeauna voi fi.

— Se poate. Dar ar trebui să ai mai multă grijă de tine.

— Fac și eu ce pot.

Chenko și Vladimir rămaseră împreună și începură să cerceteze partea de nord a orașului. Se ținură departe de motel. Era de presupus că polițiștii organizaseră bine treaba acolo. Așa că se opriră mai întâi la barul sportiv. Intrară și se plimbară prin local. Înăuntru era întuneric și nu prea aglomerat. Cam treizeci de inși. Niciunul dintre ei nu se potrivea cu portretul-robot. Niciunul nu era Reacher. Vladimir rămase lângă ușă și Chenko verifică toaleta pentru bărbați. O cabină avea ușa închisă. Chenko așteptă până ocupantul trase apa și ieși. Nu era Reacher. Doar un tip oarecare. Așa că Chenko și Vladimir se întoarseră la mașină. Începură să cerceteze străzile, încet, cu răbdare, acoperind trei laturi ale fiecărui cvartal, oprindu-se la curbe ca să verifice trotuarele celei de-a patra laturi.

Hutton se ridică într-un cot și studie fața lui Reacher. Ochii erau neschimbați. Poate un pic mai înfundați în orbite și ceva mai umbriți de pleoape. Dar scânteiau cu aceleași reflexii albastre ca niște cioburi de gheață sub soarele arctic. Ca o hartă colorată a două lacuri gemene

formate din topirea zăpezii într-un decor montan. Dar expresia lor se schimbase. Cu paisprezece ani în urmă, erau înroșiți de la furtunile de nisip și înnegurați de un fel de cinism amar. Erau ochi de militar. Ochi de polițist. Își amintea cum se lăsau în jos și trimiteau săgeți în cealaltă parte a camerei, ca niște trasoare mortale trimise la întâlnirea cu ținta. Acum erau mai limpezi. Mai tineri. Mai inocenți. Era cu paisprezece ani mai vârstnic, dar privirea lui era din nou ca a unui copil.

— Tocmai te-ai tuns, remarcă ea.

— În dimineața asta, admise el. Pentru tine.

— Pentru mine?

— Ieri arătam ca un sălbatic. Mi-au spus că vii. N-am vrut să crezi că aș fi un fel de vagabond.

— Și nu ești?

— Cred că sunt, de un anumit tip.

— Ce tip?

— Tipul voluntar.

— Ar trebui să mâncăm ceva, zise ea.

— Sună ca un plan.

— Ce vrei?

— Ce vrei și tu. Împărțim. Comandă porții mari.

— Poți să alegi ce-ți place, dacă vrei.

Reacher clătină din cap.

— Peste o lună, un contopist de la Departamentul Apărării o să-ți verifice decontul. E mai bine pentru tine dacă vede câte o singură porție și nu două.

— Îți faci griji pentru reputația mea?

— Îmi fac griji pentru viitoarea ta avansare.

— N-o să mai am parte de vreuna. General de brigadă e punctul terminus pentru mine.

— Nu acum, când Petersen ăsta îți e dator.

— Nu pot să neg că două stele n-ar fi grozav.

— Și pentru mine, spuse Reacher. O mulțime de generali cu două stele mi-au tras-o. M-ar distra teribil gândul că i-am tras-o și eu unuia.

Ea făcu o grimasă.

— Mâncare, zise Reacher.

— Îmi plac salatele, spuse ea.

— Cred că trebuie să existe și oameni cărora să le placă.

— Ție nu?

— Ia o salată Cezar cu pui pentru început și o friptură după aia. Tu mănânci mâncarea pentru iepuri, eu mănânc friptura. După aia ia un desert mare. Și o carafă mare de cafea.

— Îmi place ceaiul.

— Eu nu-l suport, spuse Reacher. Sunt unele compromisuri pe care pur și simplu nu pot să le fac. Nici măcar pentru Departamentul Apărării.

— Dar mi-e sete.

— O să-ți trimită apă rece. Întotdeauna o fac.

— Sunt mai mare în grad decât tine.

— Întotdeauna ai fost. M-ai văzut vreodată bând ceai din cauza asta?

Ea clătină din cap și se dădu jos din pat. Se duse dezbrăcată la birou. Se uită la meniu și formă numărul de telefon de la room-service. Comandă o salată Cezar cu pui, o friptură de vită de cinci sute de grame și o plăcintă mare cu înghețată. Și o carafă mare de cafea. Reacher îi zâmbi.

— Douăzeci de minute, spuse ea. Hai să facem un duș.

Lui Raskin îi revenise centrul orașului. Mergea pe jos cu schița în mână și o listă în cap: restaurante, baruri, cârciumi, prăvălii cu sendvișuri, băcănii, hoteluri. Începu de la Metropole Palace. Holul, barul. Nimic. Se mută la un restaurant chinezesc situat la două cvartale distanță.

Intră și ieși, rapid și discret. Se gândi că era destul de bun pentru genul ăsta de muncă. Nu era un tip remarcabil. Nici memorabil. Înălțime medie, greutate medie, față banală. Doar o umbră nedefinită, ceea ce în unele situații îi provoca frustrare, dar în altele era un avantaj important. Oamenii se uitau la el, dar nu-l *vedeau* cu adevărat. Privirea lor trecea mai departe.

Reacher nu se afla în localul chinezesc. Și nici în magazinul de sendvișuri sau în barul irlandez. Așa că Raskin se opri pe trotuar și decise să o ia spre nord. Unde putea să verifice biroul avocatei și apoi să se ducă spre Marriott. Pentru că, potrivit lui Linsky, în locurile alea erau femei. Și, din experiența lui Raskin, indivizii care nu erau doar niște umbre nedefinite aveau o probabilitate peste medie de a-și petrece timpul cu femeile.

Reacher ieși de sub duș și împrumută periuța și pasta de dinți ale lui Hutton, precum și pieptenul. Apoi se șterse cu prosopul și își adună hainele împrăștiate prin cameră. Se îmbrăcă și-și vârî cămașa în pantaloni. Era îmbrăcat și ședea pe pat când auzi bătaia în ușă.

— Room-service, strigă o voce străină.

Hutton scoase capul pe ușa băii. Era îmbrăcată, dar nu apucase să-și usuce părul.

— Du-te tu, spuse Reacher.

— Eu?

— Trebuie să semnezi de primire.

— Dar poți să-mi scrii și tu numele.

— Peste două ore, după ce nu mă vor fi găsit pe nicăieri, polițiștii vor veni din nou aici. E mai bine să nu avem jos un ins care să știe că nu ești singură.

— Nu te relaxezi niciodată, așa-i?

— Cu cât mă relaxez mai puțin, cu atât mai norocos sunt.

Hutton își aranjă părul cât de cât și se duse la ușă. Reacher auzi zăngănitul unui cărucior, clinchetul de farfurii și scârțâitul unui pix pe hârtie. Apoi auzi ușa închizându-se și ieși în living, unde găsi o masă cu rotile așezată în mijlocul încăperii. Chelnerul pusese și un scaun lângă ea.

— Un cuțit, spuse Hutton. O furculiță. O lingură. La asta nu ne-am gândit.

— Mâncăm pe rând, zise Reacher. Are o tentă romantică.

— O să-ți tai carnea bucățele și le apuci cu degetele.

— Ai putea să mă hrănești tu. Trebuia să comandăm și struguri.

Ea zâmbi.

— Îl mai ții minte pe James Barr? întrebă el.

— A curs multă apă pe gârlă, spuse ea. Dar i-am recitit ieri dosarul.

— Cât de bun trăgător era?

— Nici cel mai bun pe care l-am avut, dar nici cel mai slab.

— Așa-mi amintesc și eu. Tocmai am fost în parcarea din care s-a tras, să arunc o privire. A fost o serie impresionantă de împușcături. Foarte impresionantă. Nu-mi amintesc să fi fost *atât* de bun.

— Sunt multe dovezi acolo.

El încuviință cu o mișcare a capului, fără să spună nimic.

— Poate că s-a antrenat intens, zise ea. A fost în armată șase ani, dar de când a plecat au trecut de trei ori mai mulți. Poate că a avut o evoluție întârziată.

— Poate.

Ea se uită la el și spuse:

— Nu rămâi peste noapte, așa-i? Ai de gând să pleci imediat după cină. Din cauza chestiei cu polițiștii. Crezi c-or să se-ntoarcă aici.

— Se vor întoarce, spuse Reacher. Poți să contezi pe asta.

— Nu-i obligatoriu să-i las să intre.

— Într-un loc ca ăsta, polițiștii vor face cam tot ce vor. Și dacă mă găsesc aici, ai dat de dracu'.

— Nu și dacă ești nevinovat.

— N-ai nicio calitate legitimă de a spune cum sunt.

— Eu sunt avocatul aici, zise Hutton.

— Iar eu am fost polițist, replică Reacher. Știu cum sunt. Îi urăsc pe fugari. Fugarii îi scot din minți. Te vor aresta odată cu mine și vor lămuri situația după o lună. Timp în care a doua ta stea se va duce pe apa Sâmbetei.

— Și unde te duci?

— Habar n-am. Dar mă gândesc eu la ceva.

Noaptea, ușa de la intrarea în turnul negru din sticlă era încuiată. Raskin bătu în ea, de două ori. Paznicul de la biroul din hol ridică privirea. Raskin flutură spre el foaia cu portretul-robot.

— Livrare, articulă el.

Paznicul se ridică, veni spre ușă și folosi una din cheile prinse de un inel ca să o descuie. Raskin păși înăuntru.

— Rodin, spuse el. Etajul patru.

Gardianul încuviință cu o mișcare a capului. Biroul avocatei Helen Rodin primise o mulțime de livrări în ziua aceea. Cutii mari de carton, oameni cu lize pentru cărat mărfuri. Era de așteptat să mai fie unul. Nu era o mare surpriză. Se întoarse la birou fără să comenteze, iar Raskin se duse la lift. Se urcă și apăsă butonul *4*.

Primul lucru pe care-l văzu la nivelul al patrulea fu un polițist local stând lângă ușa biroului avocatei. Raskin își dădu seama imediat ce însemna asta. Și anume că biroul avocatei rămăsese pe lista cu locuri care trebuiau

supravegheate. Iar asta însemna că Reacher nu era acolo în acel moment și nici nu încercase să intre în birou de curând. Așa că Raskin făcu stânga-împrejur, ca și cum ar fi fost derutat de structura coridorului, și dispăru după colț. Așteptă un moment, apoi se întoarse la ascensor. Împături foaia de hârtie și o puse în buzunar. În holul clădirii îi făcu paznicului un semn cum că-și îndeplinise sarcina și ieși din nou în noapte. Întoarse la stânga și se îndreptă spre nord-est, către Marriott Suites.

Carafa mare de șase cești se dovedi prea mult chiar și pentru Reacher, care se opri după a cincea. Lui Hutton nu părea să-i pese. După cum bănuia Reacher, ea se gândea că cinci din șase căni justificau insistența lui.

— Să vii să mă vezi în Washington, spuse ea.

— Am să vin. Cu siguranță. Data viitoare când ajung acolo.

— Să nu te lași prins.

— Nu mă las. Nu de indivizii ăștia.

Apoi se uită pur și simplu la ea vreme de un minut. Voia să și-o întipărească în minte. Adăuga încă un fragment la mozaicul său. O sărută o dată pe buze și se duse la ușă. Ieși pe coridor și se îndreptă spre scară. La parter, se îndepărtă de hol și folosi din nou ieșirea de incendiu. Aceasta se închise și se încuie automat în urma lui, iar el trase aer în piept și ieși din umbră, îndreptându-se spre trotuar.

Raskin îl văzu imediat. Era la treizeci de metri distanță, mergând repede, apropiindu-se de Marriott din spate. Zări o reflexie de sticlă în lumina dinspre stradă. O ușă care se deschidea. Văzu un bărbat înalt ieșind. Stând nemișcat. Apoi mecanismul hidraulic închise ușa,

iar bărbatul înalt se întoarse s-o vadă cum se încuie în spatele lui. O rază de lumină rătăcită se reflectă de sticla în mișcare și trecu scurt peste fața lui. Doar pentru o fracțiune de secundă, ca o lanternă ce descrie rapid un arc de cerc. Ca un blitz fotografic. Nu mult. Dar suficient ca Raskin să fie sigur. Bărbatul care ieșise pe ușa de incendiu era cel din portretul-robot. Jack Reacher, fără doar și poate. Înălțimea corectă, greutatea corectă, trăsăturile corecte. Raskin studiase detaliile îndelung și cu mare atenție.

Așa că se opri brusc și păși înapoi în întuneric. Privea și aștepta. Îl văzu pe Reacher uitându-se în dreapta, uitându-se în stânga, pornind apoi la drum drept înainte, spre vest, repede și relaxat. Raskin rămase pe loc și numără în gând *unu, doi, trei*. Apoi ieși din umbră și traversă parcarea, după care se opri din nou și privi pe după colț, spre vest. Reacher era la douăzeci de metri în față. Continua să meargă, la fel de relaxat. Încă neatent. Pe mijlocul trotuarului, cu pași lungi, legănând brațele pe lângă corp. Era un tip masiv. Asta era sigur. La fel de mare ca Vladimir, fără dubii.

Raskin numără din nou până la trei și-l lăsă pe Reacher să ajungă la patruzeci de metri în față. Apoi porni în urmărire. Cu ochii fixați pe țintă, își scoase mobilul din buzunar. Formă numărul lui Grigor Linsky. Reacher mergea mai departe, la patruzeci de metri depărtare. Raskin puse telefonul la ureche.

— Da? spuse Linsky.

— L-am găsit, șopti Raskin.

— Unde?

— E în mișcare. Spre vest, de la Marriott. Acum e cam în dreptul tribunalului, la două cvartale spre nord.

— Unde se duce?

— Stai, șopti Raskin. Nu închide.

Reacher se opri la un colț de stradă. Se uită în stânga și coti la dreapta, spre zona umbrită de sub autostrada supraînălțată. În continuare relaxat. Raskin îl vedea peste gunoiul înalt până la șold de pe un teren viran.

— A luat-o spre nord, șopti el.

— Unde se duce?

— Nu știu. La barul sportiv, poate.

— În regulă, zise Linsky. Venim spre nord. Așteptăm pe stradă, la cincizeci de metri de barul sportiv. Sună-mă din nou peste exact trei minute. Până atunci, ai grijă să nu-l pierzi din ochi.

— Am înțeles.

Încheie convorbirea, dar continuă să țină telefonul la ureche și o luă pe scurtătură, prin terenul viran. Se opri lângă un zid de cărămidă gol și se uită pe după colț. Reacher era tot la patruzeci de metri în față, tot pe mijlocul trotuarului, legănându-și brațele și mergând repede. Un om sigur pe el, se gândi Raskin. Poate prea sigur.

După ce încheie convorbirea cu Raskin, Linsky îi sună imediat pe Chenko și Vladimir. Le dădu întâlnire la cincizeci de metri nord de barul sportiv, cât mai repede posibil. Apoi îl sună pe Zec.

— L-am găsit, îl informă Linsky pe șef.

— Unde?

— Undeva în nord.

— Cine e pe urmele lui?

— Raskin. Merg amândoi pe stradă.

Zecul rămase tăcut un moment.

— Așteptați până se oprește undeva, spuse el. Pe urmă, pune-l pe Chenko să sune la poliție. Are accentul potrivit. Poate să spună că e barman, recepționer sau ce-o fi.

*

Raskin rămase la patruzeci de pași în urmă. Îl sună din nou pe Linsky și păstră conexiunea deschisă. Reacher continuă să meargă, în același ritm, la fel de rapid. Hainele lui erau închise la culoare și greu de deslușit în întuneric. Gâtul și mâinile erau bronzate, dar ceva mai vizibile. Și avea o dungă îngustă de piele palidă în jurul tunsorii proaspete, ce se vedea fantomatic în întuneric. Raskin își fixă ochii pe acea dungă. Era ca o dâră luminoasă în formă de U, la un metru și optzeci de centimetri de sol, care se ridica și cobora alternativ cu câte două degete la fiecare pas pe care-l făcea Reacher. *Ce idiot!* își zise Raskin. *Trebuia să folosească cremă de ghete. Noi așa am fi făcut în Afganistan.* Pe urmă se gândi: *Nu că am fi avut vreodată cremă de ghete. Sau tunsori.*

Deodată încremeni, pentru că Reacher se oprise la patruzeci de metri în față. Raskin se ascunse în umbră și Reacher se uită la dreapta și coti la stânga, pe o stradă transversală, dispărând din vedere în spatele unei clădiri.

— A luat-o din nou spre vest, șopti Raskin în teleton.

— Tot spre barul sportiv? întrebă Linsky.

— Sau spre motel.

— Și într-un caz, și-n celălalt, e bine pentru noi. Mișcă-te puțin. Să nu-l pierzi tocmai acum.

Raskin sprintă zece pași și încetini la curbă. Se lipi de colțul clădirii și privi în lungul străzii. Se uită lung. *Problemă.* Nu cu câmpul vizual. Strada era lungă, lată și dreaptă și luminată la capătul îndepărtat de luminile strălucitoare de pe șoseaua cu patru benzi care mergea spre nord, către autostradă. Așa că avea un câmp vizual excelent. Problema era că Reacher nu mai făcea parte din el. Dispăruse. Complet.

Capitolul 11

Reacher citise cândva că pantofii de navigație fuseseră inventați de un iahtman care voia o mai bună aderență la punțile alunecoase. Tipul luase un pantof sport normal, cu talpa netedă, și tăiase cu lama în cauciuc fâșii înguste. După câteva încercări, ajunsese la varianta cu tăieturi laterale, sinusoidale și apropiate. Semănau cumva cu rizurile de pe anvelopele de automobile și se dovediseră foarte eficiente. De acolo, înflorise o întreagă industrie. Stilul migrase prin asociere de la iahturi la pontoane, debarcadere, promenade și în sfârșit la trotuare pe timp de vară. Acum pantofii de navigație erau pretutindeni. Lui Reacher nu-i plăceau cine știe ce. Erau subțiri, ușori, lipsiți de substanță.

Dar erau silențioși.

Îl văzuse pe tipul în haină de piele de îndată ce ieșise pe ușa de incendiu de la Marriott. Ar fi fost și greu să nu-l vadă. La distanță de treizeci de metri, unghi îngust, luminat decent de lămpile cu vapori de pe stâlpii răspândiți peste tot. Privirea lui se mișcase spre stânga și îl văzuse destul de clar. Îl văzu reacționând. Oprindu-se. Prin urmare, identificându-se drept adversar. Reacher începu să meargă drept înainte și să analizeze imaginea reziduală

reținută de vederea lui nocturnă. Ce fel de adversar era acest individ? Reacher închise ochii și se concentră, preț de doi-trei pași.

Rasă albă, înălțime medie, greutate medie, fața roșie și părul blond, cu nuanțe de oranj și galben în lumina de pe stradă.

Polițist sau nu?

Nu. Din cauza gecii. Era un articol vestimentar pătrățos, cu umeri lați, croită în stilul numit „la două rânduri" și făcută din piele de culoare castanie. Ziua ar fi fost categoric o nuanță de brun-roșcat. Și avea o patină lucioasă, fără doar și poate. Nu era de proveniență americană. Nu găseai așa ceva nici la magazinele cu reduceri, care vindeau articole din piele cu 49 de dolari bucata. Stilul era străin. Est-european, asemenea costumului pe care bătrânul acela îl purtase în piață. Nu ieftin. Doar diferit. Rusesc, bulgăresc, estonian, din zona aia.

Deci nu era polițist.

Reacher continuă să meargă. Păși cât mai silențios posibil și se concentra pe sunetele din spate, de la patruzeci de metri distanță. Pași mai scurți, tălpi mai groase, plesnetul de piele, scrâșnitul slab al pietrișului fin, duduitul tocurilor din cauciuc, de doi centimetri. Ăsta nu era Charlie. Era imposibil să spui că acest om era mic de statură. Nu era nici un uriaș, dar nici mărunt nu era. Și nu avea păr negru. În plus, nu era tipul care-o omorâse pe fată. Nu era suficient de mare. Așadar încă unul pe listă. Nu erau patru. Erau cinci. Cel puțin. Poate chiar mai mulți.

Un plan?

Era individul ăsta înarmat? Posibil, dar numai cu un pistol. Nu purta la el ceva cu țeavă mai lungă. Iar Reacher era optimist în privința șanselor pe care le avea ca țintă

mobilă la patruzeci de metri în fața unui ins înarmat cu un pistol. Pistoalele erau bune pentru spații închise, nu să tragi cu ele de-a lungul străzii. Distanța medie pentru o tragere reușită cu pistolul era cam de patru metri. El se afla la o distanță de zece ori mai mare. Și ar fi auzit sunetele metalice ale armei în liniștea din jur. Ar fi avut timp să reacționeze.

Așadar care era planul? Era tentant să se gândească la o schimbare bruscă de direcție, urmată de doborârea individului. Pentru represalii. Lui Reacher îi plăceau represaliile. *Fii tu primul care trece la represalii* era crezul lui. *Arată-le cu cine au de-a face.*

Poate.

Sau poate că nu. Sau poate mai târziu.

Coti la întâmplare și continuă să meargă. Își păstră pașii silențioși. Își păstră un ritm constant. Îl lăsă pe cel din spatele lui să intre în același ritm. Ca o hipnoză. Stâng, drept, stâng, drept. Se forță să alunge totul din minte, cu excepția pașilor îndepărtați din spatele lui. Se concentră asupra lor. Erau acolo, slabi, dar perceptibili. *Hârș, hârș, hârș, hârș.* Stâng, drept, stâng, drept. Ca o hipnoză. Auzi sunetul formării unui număr pe telefonul mobil. Doar zece chițăituri electronice, aproape imperceptibile, pe care vântul slab le aducea spre el într-o mică succesiune aleatorie.

Continuă să meargă. Stâng, drept, stâng, drept. Străzile erau părăsite. După terminarea orelor de program, centrul era mort. Orașul încă mai avea drum de parcurs până se transforma într-o comunitate urbană vibrantă. Asta era sigur. Continuă să meargă. Auzea niște șoapte slabe, la patruzeci de metri în spate. Telefonul mobil. *Cu cine vorbești, amice?* Continuă să meargă. Apoi se opri la următorul colț. Privi în dreapta și o luă la stânga, pe o

stradă transversală lată și dreaptă, adăpostit de o clădire cu patru niveluri.

Apoi o luă la fugă. Cinci pași, zece, cincisprezece, douăzeci, repede și silențios, traversând strada spre trotuarul de pe partea dreaptă, trecând de prima alee pe care o văzu și intrând pe a doua. Se ascunse într-o zonă întunecoasă, într-o intrare dublă, cenușie. O ieșire de incendiu, aparținând, probabil, unui teatru sau unui cinematograf. Se întinse jos, pe burtă. Urmăritorul lui fusese obișnuit cu o țintă verticală. Instinctiv, se va uita la un metru și optzeci de centimetri de la sol. O formă întinsă pe jos va avea pentru el o semnificație redusă.

Reacher așteptă. Auzi pași pe trotuarul de vizavi. Individul își văzuse prada cotind de pe trotuarul stâng al unei străzi pe trotuarul stâng al străzii următoare. Prin urmare, fără să conștientizeze, avea să se concentreze pe partea stângă, nu pe dreapta. Primul lui gând va fi să caute siluete verticale nemișcate pe aleile și intrândurile de pe partea stângă.

Reacher așteptă. Pașii continuau să se apropie. Acum erau aproape. Apoi Reacher îl văzu pe tip. Era pe trotuarul din stânga. Se mișca încet. Se uita indecis. Privea înainte, apoi la stânga, din nou înainte. Avea telefonul mobil lipit de ureche. Se opri. Rămase nemișcat. Se uită în spate peste umărul drept, la intrândurile și aleile de pe cealaltă parte a străzii.

Merita să verifice? Da.

Tipul se mișcă în spate ca un crab, în diagonală, cu fața la strada dinaintea lui și cercetând în același timp trotuarul de pe partea dreaptă. Ieși din câmpul vizual al lui Reacher ca un film derulat în sens invers. Reacher se ridică în picioare fără zgomot și se duse mai spre fundul aleii, în întunericul total de la capătul îndepărtat

al acesteia. Găsi o conductă groasă de ventilație de la o bucătărie și se strecură în spatele ei. Se lăsă pe vine și aștepta.

Așteptarea dură mult. Apoi pașii se auziră din nou. Pe trotuar. Pe alee. Începeți, delicați, grijulii. Tipul umbla pe vârfuri. Nu se auzea zgomot de tocuri. Doar hârșâitul tălpilor de piele pe pietriș. Foșnetul lor blând reverbera ca ecouri de nivel scăzut de pereții aleii. Tipul veni mai aproape. Și mai aproape.

Acum era suficient de aproape ca să-i simtă mirosul.

Colonie, transpirație, piele. Se opri la mai puțin de un metru și jumătate de locul în care era ascuns Reacher și privi fără speranță în beznă. Reacher se gândea: *Încă un pas, amice, și ești istorie. Un singur pas și pentru tine jocul s-a terminat.*

Tipul făcu stânga-împrejur și se întoarse în stradă.

Reacher se ridică și porni pe urmele lui, cu mișcări iuți și tăcute. *Rolurile s-au schimbat. Acum* eu *sunt în spatele* tău. *E timpul să-i vânăm pe vânători.*

Reacher era mai mare decât majoritatea ființelor umane și, în unele privințe, destul de stângaci, dar la nevoie putea să aibă pasul ușor și întotdeauna fusese bun la urmăriri. Era o deprindere formată prin practică îndelungată, care utiliza în principal prudența și anticiparea. Trebuia să știi când persoana urmărită urma să încetinească, să se oprească, să se întoarcă, să verifice. Și, dacă nu știai, trebuia să alegi prudența. Era mai bine să te ascunzi și să rămâi cu zece pași mai în urmă, decât să te dai în vileag.

Tipul cu haină de piele cercetă fiecare alee și fiecare intrând de pe ambele laturi ale străzii. Nu bine, dar acceptabil. Căuta și înainta, căzând pradă greșelii pe care

toți oamenii acceptabili o fac: *Deocamdată, n-am feștelit-o. E undeva în față.* Vorbi de două ori la telefonul mobil. Pe un ton scăzut, dar cu o agitație evidentă în tonul ridicat al șoaptei sale. Reacher ieși din umbră ca să-l urmeze, ținându-se la o distanță apreciabilă, pentru că se apropiau luminile de la capătul străzii. Căutările tipului deveneau mai rapide și mai superficiale. Transmitea, simultan, panică și deznădejde. Ajunse până la cinci-șase metri de următoarea cotitură, unde se opri brusc și rămase nemișcat.

Și renunță. Pur și simplu se dădu bătut. Stătea în mijlocul trotuarului, ascultând ce i se spunea la telefon, după care răspunse și-și lăsă brațele pe lângă corp și toată rigiditatea ascunsă îi părăsi corpul. Ușor gârbovit, merse drept înainte, cu pași mari și repezi, gălăgios și fără să se ascundă, ca un ins care n-are alt scop pe lume decât să ajungă direct de la *A* la *B*. Reacher așteptă până se convinse că nu era un șiretlic. Apoi porni în urma lui, mișcându-se fără zgomot de la o umbră la alta.

Raskin trecu de ușa barului sportiv fără să se oprească. Vedea în depărtare mașina lui Linsky. Și pe cea a lui Chenko. Cele două Cadillacuri parcate unul după altul lângă trotuar, în așteptarea lui. În așteptarea eșecului. În așteptarea umbrei. *Ei bine, iată-mă*, se gândi el.

Dar Linsky reacționă civilizat. În principal pentru că a-l critica pe unul dintre cei desemnați de Zec însemna să-l critici pe Zec însuși și nimeni n-ar fi îndrăznit așa ceva.

— Probabil c-o fi luat-o pe o stradă greșită, spuse Linsky. Poate că nici nu intenționase să ajungă pe strada aia. Și apoi a făcut cale întoarsă pe alei. Sau poate că a luat-o pe una din aleile alea ca să se ușureze. A stat cât a stat și pe urmă a ieșit în urma ta.

— Te-ai uitat în spate? întrebă Vladimir.

— Bineînțeles că m-am uitat, minți Raskin.

— Și acum ce facem? întrebă Chenko.

— Îl sun pe Zec, spuse Linsky.

— O să fie foc de supărare, spuse Vladimir. A fost cât pe ce să punem gheara pe el.

Linsky formă numărul și transmise vestea proastă, apoi ascultă răspunsul. Raskin îi urmărea mimica. Dar chipul lui Linsky era mereu de necitit. O deprindere formată prin practică îndelungată și o necesitate vitală. Convorbirea nu dură mult. Primi un răspuns scurt. Indescifrabil. Doar niște sunete slabe în casca aparatului.

Linsky încheie convorbirea.

— Continuăm să-l căutăm, spuse el. Pe o rază de opt sute de metri de la locul în care Raskin l-a văzut ultima oară. Zecul îl trimite și pe Sokolov. Spune că suntem siguri de succes dacă vom fi cinci.

— Nu suntem siguri de nimic, spuse Chenko. Decât de o mare durere în cur și de o noapte nedormită.

Linsky îi întinse telefonul.

— Atunci, sună-l pe Zec și spune-i asta.

Chenko nu zise nimic.

— Tu iei nordul, Chenko, îi spuse Linsky. Vladimir, sudul. Raskin, o iei înapoi spre est. Eu iau vestul. Când o să ajungă aici, Sokolov poate să intervină acolo unde-avem nevoie de el.

Raskin o luă înapoi spre est, de unde venise, cât putu de repede. Vedea logica din planul Zecului. Ultima oară îl văzuse pe Reacher cu un sfert de oră în urmă, iar un om care se ascunde și se mișcă precaut nu poate parcurge mai mult de opt sute de metri în cincisprezece minute. Așa că logica elementară dicta locul în care trebuia să fie

Reacher. Era undeva în interiorul unui cerc cu diametrul de o mie șase sute de metri. Îl găsiseră o dată. Puteau deci să-l găsească iar.

Ajunse până la strada transversală lată și dreaptă și o luă spre sud, spre autostrada supraînălțată. Mergea pe urmele propriilor pași. Trecu prin umbrele de sub autostradă și se îndreptă spre terenul viran de la colțul de stradă următor. Se ținu aproape de zid. Dădu colțul.

Deodată zidul se prăbuși peste el.

Cel puțin asta a fost senzația. Trăsnit din spate de o lovitură năucitoare, căzu în genunchi și privirea i se întunecă. Apoi primi o nouă lovitură și lumina i se stinse și căzu înainte, cu fața la pământ. Ultimul lucru pe care-l simți înainte de a-și pierde cunoștința a fost o mână în buzunar, care-i fura telefonul mobil.

Reacher se întoarse sub autostradă cu telefonul mobil cald în mână. Se rezemă cu umărul de un stâlp de beton lat cât o cameră de motel și se mișcă în jurul lui până când umbra îi adăposti corpul, iar mâinile erau luminate de o lampă montată pe un stâlp situat mult deasupra lui. Scoase cartea de vizită ruptă cu numărul lui Emerson pe ea și îl sună pe polițist.

— Da? spuse Emerson.

— Ghici cine-i?

— Ăsta nu-i un joc, Reacher.

— Doar pentru că pierzi.

Emerson nu spuse nimic.

— Cât de ușor sunt de găsit? întrebă Reacher.

Fără răspuns.

— Ai un pix și-o foaie de hârtie?

— Bineînțeles că am.

— Atunci, ascultă, spuse Reacher. Și ia-ți notițe.

Îi citi numerele de înmatriculare ale celor două Cadillacuri.

— Eu bănuiesc că una dintre aceste mașini s-a aflat în parcare înainte de ziua de vineri, ca să lase conul. Ar trebui să urmărești plăcile de înmatriculare, să verifici înregistrările și să pui niște întrebări. Vei găsi un fel de organizație cu cel puțin șase membri. Am auzit niște nume. Raskin și Sokolov, care par să fie din eșalonul inferior. Apoi Chenko și Vladimir. Vladimir se potrivește profilului celui care a ucis-o pe fată. E mare cât casa. Apoi mai e un fel de locotenent al cărui nume nu l-am prins. Are cam șaizeci de ani și un bețeșug vechi la coloană. A vorbit cu șeful lui și s-a referit la el ca fiind Zecul.

— Astea-s nume rusești.

— Crezi?

— În afară de Zec. Ce fel de nume e Zec?

— Nu e Zec. E *Zecul*. E un cuvânt. Un cuvânt folosit drept nume.

— Și ce înseamnă?

— Caută-l în dicționare. Citește niște cărți de istorie.

Urmă o pauză. Sunet de pix pe hârtie.

— Ar trebui să vii aici, spuse Emerson. Să vorbim față în față.

— Încă nu. Fă-ți treaba și-o să mă mai gândesc la asta.

— Eu îmi fac treaba. Vânez un fugar. Tu ai omorât-o pe fata aia. Nu cine știe ce ins mare cât casa, al cărui nume sustii că l-ai auzit.

— Încă ceva, zise Reacher. Cred că tipul numit Chenko mai e cunoscut și sub numele de Charlie și e prietenul lui James Barr.

— De ce?

— Descrierea. Mic de statură, brunet, cu păr negru care stă țepos ca o perie.

— James Barr a avut un prieten rus? Cercetările noastre nu confirmă acest lucru.

— Cum am spus, fă-ți treaba.

— Lasă că ne-o facem. Nimeni n-a pomenit de un prieten rus.

— Pare a fi american. Cred că a avut un amestec în ceea ce s-a întâmplat vineri, ceea ce înseamnă că toată această echipă a fost implicată.

— Implicată cum?

— Nu știu. Dar am de gând să aflu. Te sun mâine.

— Mâine o să fii în pușcărie.

— La fel cum sunt și acum în pușcărie? N-ai decât să visezi, Emerson.

— Unde ești?

— Prin apropiere, spuse Reacher. Somn ușor, domnule detectiv.

Încheie convorbirea, puse numărul lui Emerson la loc în buzunar și-l scoase pe-al lui Helen Rodin. Îl formă și se mișcă în jurul stâlpului de beton, cât mai la întuneric.

— Da? spuse Helen Rodin.

— Reacher la telefon.

— Ești bine? Am un polițist chiar la ușa biroului acum.

— Îmi convine, spuse Reacher. Și mă aștept să-i convină și lui. Probabil că primește 40 de dolari pentru fiecare oră suplimentară.

— Ți-au dat portretul la știrile de la ora șase. E mare vâlvă.

— Nu-ți face griji pentru mine.

— Unde ești?

— Liber și sănătos. Fac progrese. L-am văzut pe Charlie. I-am dat lui Emerson numărul de înmatriculare de la mașina lui. Tu faci progrese?

— Nu prea. N-am decât cinci nume aleatorii. Nu văd niciun motiv pentru care cineva i-ar fi spus lui James Barr să-l împuște pe vreunul dintre ei.

— Ai nevoie de Franklin. Ai nevoie de muncă de cercetare.

— Nu mi-l pot permite pe Franklin.

— Vreau să găsești adresa aia din Kentucky pentru mine.

— Kentucky?

— Unde se ducea James Barr să tragă cu arma.

Reacher o auzi cum jonglează cu telefonul și caută printre hârtii. Apoi reveni și-i citi o adresă. Care nu-i spunea nimic lui Reacher. O stradă, un oraș, un stat, un cod poștal.

— Ce legătură are Kentucky? întrebă Helen.

Reacher auzi o mașină pe stradă. În apropiere, în stânga lui, cauciucuri late rulând lent. Se furișă pe lângă stâlp și se uită. O mașină de patrulare a poliției, deplasându-se lent, cu luminile stinse. Doi polițiști în față, întinzându-și gâturile, uitându-se în stânga, uitându-se în dreapta.

— Nu mai pot să stau, spuse el.

Încheie apelul și puse telefonul pe pământ, la baza stâlpului. Identificatorul de apelant al lui Emerson prinsese de bună seamă numărul și poziția fizică a oricărui telefon celular putea fi urmărită prin intermediul pulsului de recunoaștere pe care îl trimite către rețea o dată la fiecare cincisprezece secunde, cu regularitate de ceasornic. Așa că Reacher lăsă telefonul în țărână și porni spre vest, mergând la doisprezece metri sub platforma supraînălțată a șoselei.

După zece minute se afla în spatele turnului negru de sticlă, ascuns în umbra proiectată de autostrada suspendată pe trotuarul de vizavi, privind spre rampa pentru

vehicule. Văzu o mașină de poliție goală, parcată pe bordură. Părea inertă și rece. Încremenită. Ca și cum s-ar fi aflat acolo de ceva vreme. *Tipul de la ușa lui Helen*, se gândi Reacher. Traversă strada și coborî pe rampă. În parcarea subterană. Betonul era vopsit tot cu un alb-murdar și tuburi fluorescente orbitoare erau instalate la fiecare patru metri și jumătate. Zonele luminate alternau cu cele întunecate. Reacher avea senzația că venea din culise și traversa o succesiune de scene intens luminate. Tavanul era jos. Piloni groși de formă pătrată susțineau clădirea. În centru se afla sectorul de servicii. Întregul spațiu era rece și tăcut, cam de patruzeci de metri lungime și cu o lățime de circa trei ori mai mare.

Patruzeci de metri lungime.

La fel ca noua prelungire a parcării de pe First Street. Reacher se apropie de zidul din față și-și lipi spatele de acesta. Măsură distanța până la zidul din spate. *Patruzeci de pași.* Se răsuci ca un înotător la capătul bazinului și merse înapoi. *Patruzeci de pași.* Traversă în diagonală spre colțul opus. Acolo garajul era întunecat. Se strecură printre două dube ale NBC și găsi Ford Mustangul albastru care, bănuia el, îi aparținea lui Ann Yanni. Era curat și lucios. De curând dat cu ceară. Avea geamuri mici, din cauza acoperișului retractabil. Un parbriz puternic înclinat. Sticlă fumurie.

Încercă portiera din dreapta. Încuiată. Ocoli capota și încercă portiera șoferului. Mânerul se mișcă. Descuiată. Se uită în jur și deschise portiera.

Mașina nu avea alarmă.

Întinse mâna în interior și atinse butonul de descuiere. Se auzi un clănțănit triplu când ambele încuietori de uși și încuietoarea portbagajului se descuiară. Închise portiera șoferului și se duse la portbagaj. Roata de rezervă

era sub podeaua acestuia. În interiorul roții erau cricul și o bucată de țeavă metalică ce avea rol dublu: să acționeze cricul și să deșurubeze prezoanele de prindere a roții. Scoase țeava și închise portbagajul. Ocoli mașina până la portiera din dreapta, o deschise și se urcă în mașină.

Interiorul mirosea a parfum și a cafea. Deschise torpedoul și găsi un teanc de hărți rutiere și o mică mapă din piele de mărimea unui jurnal de poșetă. În mapă erau o chitanță de asigurare și talonul de înmatriculare, ambele emise pe numele *dnei Janine Lorna Ann Yanni* domiciliată în Indiana. Puse mapa la loc și închise torpedoul. Găsi pârghiile potrivite și-și coborî scaunul cât de mult posibil. Spătarul nu se lăsă înclinat în spate prea mult. Apoi împinse întregul scaun în spate, ca să câștige cât mai mult spațiu pentru picioare. Își scoase cămașa din pantaloni și, după ce așeză țeava în poală, se întinse în scaun. Avea de așteptat cam trei ore. Încercă să doarmă. *Dormi când poți*, spunea o veche regulă din armată.

Primul lucru pe care-l făcu Emerson fu să sune la compania telefonică. Obținu confirmarea că numărul pe care-l reținuse identificatorul lui de apelant era al unui telefon mobil. Contractul de servicii era pe numele unei firme care funcționa sub numele de *Servicii specializate pentru Indiana*. Emerson însărcină un detectiv stagiar să dea de urma firmei, iar celor de la compania telefonică, să urmărească telefonul. La început, progresul a fost amestecat. Pista numită Servicii specializate pentru Indiana s-a dovedit a fi o fundătură, pentru că proprietarul era un trust offshore din Bermude și nu avea adresă locală. Dar compania telefonică a raportat că telefonul mobil era staționar și apărea simultan pe trei celule, ceea ce

însemna că trebuia să fie în zona centrală și va fi ușor de găsit prin triangulație.

La etajul al șaselea al spitalului, Rosemary Barr îl vrăji cu vorbe dulci pe funcționarul de la Departamentul de Corecție, care-i permise să-l viziteze pe fratele ei în afara orelor de vizită. Dar când ajunse în camera lui, îl găsi dormind profund. Vorbele ei mieroase fuseseră irosite. Așteptă treizeci de minute, dar James nu se trezi. Se uită la monitoare. Pulsul era puternic și regulat. Respirația era bună. Era încă încătușat și avea capul prins în continuare în clema metalică, dar corpul lui stătea perfect nemișcat. Îi verifică fișa medicală, ca să se asigure că era bine îngrijit. Văzu nota scrisă de doctor: *posibil PA instalat timpuriu?* Habar n-avea ce însemna asta și la ora aceea târzie nu reuși să găsească pe nimeni dispus să o lămurească.

Operatorul de telefonie mobilă marcă poziția telefonului pe o hartă a orașului mărită și i-o trimise prin fax lui Emerson. Acesta o extrase din aparat și petrecu cinci minute încercând să o deslușească. Se aștepta să găsească trei săgeți întâlnindu-se la un hotel, un bar sau un restaurant. În loc de asta, se întâlneau pe un teren viran de sub autostrada supraînălțată. În minte îi apăru o imagine fugară cu Reacher dormind într-o cutie de carton. Apoi concluse că telefonul fusese abandonat, lucru confirmat zece minute mai târziu de polițiștii trimiși să verifice.

Și apoi, doar pentru a respecta formalitățile, porni computerul și introduse numerele de înmatriculare pe care i le dăduse Reacher. Acestea aparțineau unor Cadillacuri DeVille model recent, ambele negre, ambele înregistrate pe numele firmei Servicii Specializate pentru

Indiana. Scrise *fundătură* pe foaia de hârtie și o puse într-un dosar.

Reacher se trezea de fiecare dată când auzea pornind motorul ascensorului. Sunetul se propaga în josul puțului prin intermediul cablurilor și cuștile în mișcare huruiau. Se trezi de trei ori ca urmare a unor alarme false. Erau doar diverși oameni care mergeau acasă după o zi lungă la birou. La fiecare patruzeci de minute, coborau singuri, se târau osteniți la mașinile lor și plecau. De trei ori mirosul distinctiv al vaporilor reci de eșapament se împrăștie în aer, de trei ori se lăsă liniștea în garaj și de trei ori Reacher ațipi la loc.

A patra oară însă, rămase treaz. Auzi ascensorul pornind și se uită la ceas. Era 11:45. Începe spectacolul. Așteptă și auzi cum se deschid ușile ascensorului. De data asta, nu mai era vorba despre un singur om îmbrăcat în costum, ci despre un grup mai numeros. Opt până la zece inși. Gălăgioși. Era întreaga echipă de filmare de la știrile transmise la ora 11 de filiala locală a NBC.

Reacher se lăsă cât mai mult în scaunul din dreapta al Mustangului și ascunse țeava sub poalele cămășii. O simți rece pe pielea abdomenului. Se uită în sus la materialul textil de pe tavanul mașinii și așteptă.

Un tip greoi, îmbrăcat în niște blugi largi, trecu prin întuneric la un metru și jumătate de bara din față a Mustangului. Avea o barbă căruntă dezordonată și purta un tricou cu Grateful Dead sub un cardigan din bumbac rupt. Nu era unul din talentele care apăreau pe ecran. Poate un cameraman. Se duse la o camionetă argintie și se urcă în cabină. Apoi veni un bărbat în costum dintr-un material numit „piele de rechin", machiat cu fond de ten oranj. Avea păr bogat și dinți albi. Categoric un talent

al ecranului, poate de la meteo, poate de la sport. Trecu pe lângă cealaltă parte a Mustangului și se urcă într-un Ford Taurus alb. Apoi veni un grup de trei femei tinere, în ținută lejeră, poate regizoarea de studio, directoarea de platou și editoarea de imagine. Se înghesuiră să treacă printre portbagajul Mustangului și o dubă echipată pentru transmisiuni live. Mașina se legănă de trei ori când cele trei femei o atinseră. Apoi se despărțiră și fiecare se duse la mașina ei.

Apoi veniră alți trei oameni.

În fine, apăru și Ann Yanni.

Reacher nu o remarcă decât când își puse mâna pe mânerul portierei. Se opri ca să strige ceva unuia dintre cei trei. Obținu un răspuns, mai spuse ceva și deschise ușa. Se așeză cu fundul înainte și se roti, aplecându-și capul. Era îmbrăcată în blugi vechi și o bluză nouă de mătase. Părea scumpă. Reacher presupuse că apăruse pe ecran, dar la masa prezentatorilor, vizibilă doar de la mijloc în sus. Avea părul țeapăn de la fixativ. Se lăsă greu în scaun și închise portiera. Apoi privi spre dreapta.

— Fii foarte liniștită, îi spuse Reacher. Altfel, te împușc.

Împinse țeava metalică spre ea, pe sub cămașă. Groasă de un centimetru și un sfert, lungă și dreaptă, era credibilă. Ea se uită șocată la țeavă. Față în față, de la o jumătate de metru distanță, părea mai slăbuță și mai bătrână decât pe micul ecran. Avea riduri fine în jurul ochilor, umplute cu fond de ten. Dar era foarte frumoasă. Avea trăsături inadmisibil de perfecte, îndrăznețe, vii și flamboiante, ca majoritatea oamenilor de televiziune. Bluza ei avea un guler formal, dar era descheiată la trei nasturi. Afectată și sexy în același timp.

— Mâinile la vedere, spuse Reacher. În poală.

Nu voia ca ea să apese claxonul.

— Cheile pe consolă.

Nu voia ca ea să acționeze butonul de panică. Noile Forduri pe care le șofase aveau un mic buton roșu pe telecomandă. Presupunea că era pentru declanșarea alarmei.

— Șezi blând, spuse el. Cuminte și liniștită. O să fie bine.

Reacher apăsă butonul de pe partea sa și încuie mașina din interior.

— Știu cine ești, spuse ea.

— Și eu, replică Reacher.

Ținu țeava pe loc și așteptă. Yanni ședea nemișcată, cu mâinile în poală, respirând agitată, părând din ce în ce mai speriată pe măsură ce în jurul lor mașinile colegilor părăseau garajul. Ceața albăstruie se împrăștie. Oamenii plecau acasă, unul câte unul. Nu se uitau înapoi. Sfârșitul unei zile lungi.

— Fii foarte liniștită, spuse din nou Reacher, ca un memento. Si-o să fie bine.

Yanni privi în stânga, privi în dreapta. Era tensionată.

— Nu face asta, spuse Reacher. Nu face nimic. Altfel apăs pe trăgaci. Te împușc în măruntaie. Sau în coapsă. O să dureze douăzeci de minute până ți se scurge tot sângele. Și va fi foarte dureros.

— Ce vrei? întrebă Yanni.

— Vreau să nu faci gălăgie și să nu te miști. Doar câteva minute.

Ea își încleștă dinții si rămase tăcută și nemișcată. Ultima mașină plecă. Taurusul alb. Tipul cu păr bogat. Cel care prezintă rubrica meteo sau pe cea sportivă. Scrâșnet de roți când mașina coti și zgomot de motor când acceleră pe rampă. După care sunetele acelea se estompară și garajul rămase tăcut cu desăvârșire.

— Ce vrei? întrebă din nou Yanni.

Vocea îi șovăia. Avea ochii măriți. Tremura. Se gândea la viol, crimă, tortură, dezmembrare.

Reacher aprinse plafoniera.

— Vreau să câștigi premiul Pulitzer, răspunse el.

— Ce?

— Sau Emmy sau cum i-o zice la premiul pe care-l primiți voi.

— Ce?

— Vreau să asculți o poveste.

— Ce poveste?

— Uite.

Reacher își ridică poalele cămășii. Îi arătă teava lipită de stomac. Ea se holbă la teavă. Sau la cicatricea rănii de șrapnel. Sau la ambele. Reacher nu era sigur. Ținu teava în palmă. O ridică la lumină.

— E din portbagajul tău. Nu-i un pistol.

Apăsă butonul de pe portieră și descuie mașina.

— Ești liberă să pleci. Oricând vrei.

Ea puse mâna pe clanță.

— Dar, dacă pleci, n-o să mă mai vezi niciodată. O să ratezi povestea. Altcineva o s-o primească.

— Ți-am difuzat poza toată seara. Și polițiștii au distribuit afișe cu *Căutat* în tot orașul. Ai ucis-o pe Alexandra Dupree.

Reacher clătină din cap.

— De fapt, n-am ucis-o și asta e o parte a poveștii.

— Ce poveste? întrebă ea din nou.

— Vinerea trecută, spuse Reacher, n-a fost ceea ce a părut a fi.

— Am să cobor din mașină acum, spuse Yanni.

— Nu, spuse Reacher. Cobor eu. Îmi cer scuze dacă te-am supărat. Dar am nevoie de ajutorul tău și tu ai nevoie de-al meu. Așa c-o să cobor. Tu încui ușile, pornești mașina, ții

piciorul pe frână și deschizi geamul două degete. Vom vorbi prin geam. Poți să pleci cu mașina în orice moment.

Ea nu spuse nimic. Privea drept în față, de parcă ar fi putut să-l facă să dispară dacă nu se uita la el. Reacher deschise ușa. Coborî, se întoarse și lăsă țeava ușor pe scaun. Apoi închise portiera și rămase acolo. Își băgă cămașa în pantaloni. Auzi zgomotul de blocare al portierelor. Yanni porni motorul. Luminile de frână luminară puternic. O văzu cum ridică mâna și stinge plafoniera. Chipul ei dispăru în umbră. Auzi transmisia ieșind din poziția „Parcare". Becurile de marșarier luminară scurt când schimbătorul trecu prin „Marșarier" către „Condus". Apoi luminile de frână se stinseră, motorul se ambală și Yanni conduse mașina cu viteză într-un cerc larg prin garajul pustiu. Pneurile scrâșniră: cauciuc aderent pe betonul neted. În spațiul gol se auziră ecourile scrâșnetelor. Yanni se alinie cu rampa de ieșire și acceleră violent.

Deodată, frână brusc.

Mustangul se opri cu roțile din față la baza rampei. Reacher se îndreptă spre mașină, aplecându-se puțin, ca să vadă prin luneta de mici dimensiuni. Niciun telefon mobil. Stătea pur și simplu acolo, privind drept în față, cu mâinile pe volan. Lumina roșie a stopurilor de frână era atât de intensă, încât devenise dureroasă. Țevile de eșapament bolboroseau, trimițând vălătuci albi de fum în spate. Picături de apă se prelingeau și formau două băltoace mici pe podea.

Reacher se duse spre geamul din partea șoferului și rămase la un metru distanță. Yanni coborî geamul cam patru centimetri. Reacher se lăsă pe vine ca să-i vadă fața.

— De ce zici că am nevoie de ajutorul tău? îl întrebă ea.

— Pentru că ziua de vineri s-a terminat prea repede pentru tine, răspunse el. Dar poți să recuperezi. Mai e

un nivel. E o poveste complexă. Vei câștiga premii. Vei obține un post mai bun. CNN va bate potecă la ușa ta.

— Crezi că sunt atât de ambițioasă?

— Cred că ești jurnalistă.

— Asta ce vrea să-nsemne?

— Că, în final, jurnaliștilor le plac poveștile. Le place adevărul.

Ea nu zise nimic timp de aproape un minut. Privea drept în față. Mașina ticăia și clicăia pe măsură ce se încălzea. Reacher aproape că simțea ralantiul ținut în chingi de frâne. Apoi o văzu privind în jos și mișcându-și brațul pentru a trece schimbătorul în poziția „Parcare". Mustangul rulă în spate cincisprezece centimetri și se opri. Reacher se mișcă lateral, ca să rămână în dreptul geamului. Yanni întoarse capul și se uită direct la el.

— Spune-mi povestea, zise ea. Spune-mi adevărul.

Reacher îi spuse povestea, îi spuse adevărul. Ședea cu picioarele încrucișate pe podeaua de beton, ca să pară nemișcat și neamenințător. Nu omise nimic. Trecu prin toate evenimentele, toate deducțiile, toate teoriile, toate supozițiile. La final, se opri pur și simplu din vorbit și îi așteptă reacția.

— Unde erai când Sandy a fost ucisă? întrebă ea.

— Dormeam la motel.

— Singur?

— Toată noaptea. Camera opt. Am dormit foarte bine.

— Deci n-ai alibi.

— Niciodată n-ai alibi când ai nevoie. Asta e o lege universală a naturii.

Ea se uită la el un moment lung.

— Și ce vrei să fac eu? spuse ea.

— Vreau să faci cercetări în privința victimelor.

Ea avu o ezitare și spuse:

— Am putea face asta. Avem personal pentru astfel de treburi.

— Nu sunt destul de pricepuți, zise Reacher. Vreau să-l angajezi pe un tip numit Franklin. Helen Rodin îți poate vorbi despre el. O găsești în clădirea asta, la două etaje deasupra sediului NBC.

— De ce nu l-a angajat chiar ea pe Franklin?

— Pentru că nu și-l poate permite. Tu poți. Presupun că ai un buget. O săptămână din timpul lui Franklin costă probabil mai puțin decât una dintre tunsorile omului vostru de la meteo.

— Și pe urmă?

— Pe urmă le punem pe toate cap la cap.

— Cât de importantă e chestia asta?

— Din categoria Pulitzer. Sau Emmy. Sau un job nou.

— De unde știi? Doar nu lucrezi în branșă.

— Am lucrat în armată. Aș zice că povestea asta e de nivelul unei Stele de Bronz. Probabil că e un echivalent aproximativ. În orice caz, e mai bine decât nimic.

— Nu știu ce să zic, ezită ea. Ar trebui să te dau pe mâna poliției.

— Nu poți. Dacă pui mâna pe telefon, am luat-o pe rampă în sus. Nu mă vor găsi. Au încercat toată ziua.

— Nu prea mă interesează premiile, zise ea.

— Atunci, fă-o de amorul artei, spuse el. Pentru satisfacție profesională.

Se lăsă într-o parte și scoase din buzunar șervețelul cu numărul de telefon al lui Helen Rodin. Îl ținu cu marginea lângă spațiul dintre geam și ramă. Yanni îl luă cu delicatețe, încercând să evite atingerea degetelor.

— Sun-o pe Helen. Chiar acum. O să garanteze pentru mine.

Yanni scoase un mobil din geantă și îl porni. Se uită la ecran până când aparatul fu gata, apoi formă numărul. Îi înapoie șervețelul. Duse telefonul la ureche.

— Helen Rodin? spuse ea. Apoi ridică geamul la loc și Reacher nu auzi nimic din conversație. Miza pe faptul că Yanni vorbea chiar cu Helen. Era posibil ca ea să se fi uitat la șervețel și să fi format un cu totul alt număr. Nu 911, pentru că formase 10 cifre. Dar era posibil să fi sunat la biroul principal al poliției. Un reporter putea să știe pe dinafară acel număr.

Dar Helen era persoana cu care vorbea. Yanni coborî din nou geamul și-i dădu telefonul prin deschizătură.

— E adevărat ce spune? îl întrebă Helen.

— Nu cred că s-a hotărât încă, zise Reacher. Dar s-ar putea să meargă.

— E o idee bună?

— Are resurse. Și s-ar putea să ne fie de folos faptul că mass-media ne păzește spatele.

— Dă-mi-o la telefon.

Reacher trecu telefonul prin geam. De data asta, Yanni lăsă geamul coborât, astfel că Reacher auzi restul conversației. Inițial, se arătă sceptică, apoi neutră și în final într-o câtva convinsă. Aranjă o întrevedere la etajul al patrulea pentru a doua zi la prima oră. Apoi închise telefonul.

— Vezi că e un polițist la ușa ei, spuse Reacher.

— Mi-a spus. Dar pe tine te caută, nu pe mine.

— Ce ai de gând să faci?

— Încă nu m-am decis.

Reacher nu spuse nimic.

— Cred că mai întâi trebuie să înțeleg de unde vii tu, spuse Yanni. Evident că nu-ți pasă de soarta lui James Barr. Deci toate astea sunt pentru sora lui? Rosemary?

Reacher se uita la ea cum îl studiază. O femeie, o jurnalistă.

— Parțial pentru Rosemary.

— Dar?

— În principal, pentru maestrul păpușar. El stă undeva acolo și crede că-i deștept nevoie mare. Nu-mi place asta. Niciodată nu mi-a plăcut. Mă face să-mi doresc să-i arăt ce înseamnă de fapt să fii deștept.

— Ca o provocare?

— A ordonat uciderea unei fete, Yanni. Era doar o puștoaică simpatică și prostuță, care căuta puțină distracție. Iar el a împins lucrurile prea departe. Așa că merită să primească o lecție. Asta-i provocarea.

— Abia dacă ai cunoscut-o.

— Asta n-o face mai puțin inocentă.

— În regulă.

— În regulă, ce?

— NBC îl va plăti pe Franklin. Pe urmă, vom vedea unde ne duce asta.

— Mulțumesc. Apreciez.

— Ar trebui.

— Încă o dată, îmi cer scuze. Pentru că te-am speriat.

— Era să mor de frică.

— Îmi pare foarte rău.

— Altceva?

— Da, spuse Reacher. Am nevoie să-mi împrumuți mașina.

— *Mașina?*

— Da, mașina.

— Pentru ce?

— Ca să dorm în ea și apoi să mă duc până în Kentucky.

— Ce e în Kentucky?

— O parte din puzzle.

Yanni clătină din cap.

— Asta-i o nebunie.

— Sunt un șofer prudent.

— Ar însemna să ajut și să fiu complicele unui criminal fugar.

— Nu sunt un criminal. Un criminal este cineva care a fost condamnat pentru comiterea unei crime, în urma unui proces. Prin urmare, nici fugar nu sunt. Nu am fost arestat și nici pus sub acuzare. Sunt doar un suspect.

— Nu pot să-ți împrumut mașina după ce toată seara ți-am dat poza la televizor.

— Poți să spui că nu m-ai recunoscut. E un desen, nu o fotografie. Poate că nu-i întru totul exactă.

— Ai părul altfel.

— Ai văzut? M-am tuns azi-dimineață.

— Dar ți-aș recunoaște numele. N-aș împrumuta mașina unui străin fără să-i știu măcar numele, nu?

— Poate că ți-am dat un nume fals. Te-ai întâlnit cu un tip cu un nume diferit, care nu semăna prea mult cu desenul, atâta tot.

— Ce nume?

— Joe Gordon.

— Cine e ăsta?

— Jucător la baza a doua în echipa Yankees, în 1940. Au terminat pe locul al treilea. Nu din vina lui Joe. A avut o carieră acceptabilă. A jucat exact o mie de jocuri și a reușit exact o mie de lovituri.

— Știi o mulțime de lucruri.

— O să știu și mai multe mâine, dacă-mi împrumuți mașina.

— Și cum ajung acasă în seara asta?

— Te duc eu cu mașina.

— Atunci o să știi unde stau.

— Știu deja unde stai. Ți-am verificat talonul de înmatriculare. Ca să fiu sigur că e mașina ta.

Yanni nu spuse nimic.

— Sunt un șofer prudent, spuse el din nou. Te duc acasă în siguranță.

— O să chem un taxi, zise ea. Așa e mai bine pentru tine. Drumurile sunt liniștite acum și asta e o mașină care se face remarcată. Polițiștii știu că e a mea. Mă opresc tot timpul, pe motiv că aș fi depășit viteza legală, dar de fapt vor să le dau un autograf sau să se uite în decolteul meu.

Scoase din nou telefonul și-i spuse unui taximetrist să vină s-o ia din parcare. Apoi coborî din mașină și lăsă motorul pornit.

— Du-te și parchează-o într-un colț întunecat, spuse ea. E mai sigur pentru tine dacă nu pleci înainte de ora de vârf de dimineață.

— Mulțumesc, zise Reacher.

— Și fă-o acum. Toate buletinele de știri ți-au transmis portretul-robot și taximetristul trebuie să fi urmărit știrile. Sau cel puțin sper că s-a uitat. Am nevoie de rating.

— Mulțumesc, spuse din nou Reacher.

Ann Yanni plecă, dar se opri la baza rampei, ca și cum ar fi așteptat autobuzul. Reacher se așeză la volan, trase scaunul în spate și conduse mașina în marșarier până în spatele parcării. Apoi o întoarse cu 180 de grade și o parcă cu botul la perete, într-un cotlon îndepărtat. Opri motorul și se uită în oglinda retrovizoare. Cinci minute mai târziu, un Crown Vic verde cu alb coborî rampa și Ann Yanni se urcă în spate. Taxiul întoarse și ieși spre stradă, după care în parcare se lăsă liniștea.

Reacher rămase în Mustangul lui Ann Yanni, dar nu în parcarea subterană a turnului negru din sticlă. Prea

riscant. Dacă Yanni s-ar fi răzgândit, l-ar fi luat ca din oală. Putea să și-o imagineze stăpânită brusc de teamă sau de mustrări de conștiință, luând telefonul și sunându-l pe Emerson. *Doarme buștean în mașina mea, în parcarea clădirii în care sunt birourile NBC. Chiar acum.* Așa că la trei minute după plecarea taxiului, porni din nou motorul și merse spre parcarea etajată de pe First Street. Era pustie. Urcă la etajul al doilea și parcă în spațiul pe care se presupunea că-l folosise Barr. Nu puse nicio monedă în parcometru. Scoase din torpedo teancul de hărți rutiere al lui Yanni și-și planifică ruta, apoi lăsă scaunul pe spate și se culcă.

Se trezi după cinci ore, până-n zori, și porni spre sud, către Kentucky. Până să iasă din oraș, văzu trei mașini de poliție. Dar polițiștii nu-i acordară pic de atenție. Erau prea ocupați să-l vâneze pe Jack Reacher ca să-și irosească timpul hărțuind o prezentatoare de știri.

Capitolul 12

Zorii zilei se iviră departe, spre est, cam la o oră după ce plecase din Indiana. Cerul se schimbă din negru în cenușiu, apoi în purpuriu și, deodată, soarele oranj ieși la iveală deasupra orizontului. Reacher stinse farurile. Nu-i plăcea să meargă cu farurile aprinse pe timpul zilei. Era o chestie subliminală pentru cei de la poliția statală care stăteau la pândă pe acostament. Farurile aprinse după zori sugerau tot felul de lucruri, cum ar fi evadări grăbite prin noapte din situații neplăcute petrecute la sute de kilometri distanță. Mustangul era și-așa destul de provocator. Era gălăgios și agresiv, fiind în plus și genul de mașină furată des.

Dar polițiștii pe care îi văzu Reacher rămaseră cuminți pe acostament. El menținea viteza la o sută zece kilometri pe oră, sugerând că n-ar avea nimic de ascuns. Atinse butonul CD de pe bord. Obținu acordurile vioaie ale unei piese a lui Sheryl Crow, după care nu se dădea în vânt deloc. Rămase cu ea. *Orice zi e un drum șerpuit*, îi spunea Sheryl. Știu, zise el în gând. *Mie-mi spui?*

Traversă râul Ohio pe o pasarelă metalică lungă, având în stânga lui soarele dimineții. Pentru o clipă, apa lenească a râului luă culoarea aurului topit. Lumina care

venea de sub nivelul pasarelei făcea ca interiorul mașinii să fie nefiresc de luminos. Traversele pasarelei fragmentau lumina asemenea unui stroboscop. Efectul era deconcertant. Închise ochiul stâng și intră în Kentucky cu ochii mijiți.

Continuă să meargă spre sud pe un drum districtual și așteptă să apară râul Blackford. Potrivit hărților lui Yanni, acesta era un afluent al lui Ohio care se revărsa în fluviu dinspre sud-vest. Aproape de izvor, râul și două drumuri de țară formau un triunghi perfect echilateral, cu latura de aproape cinci kilometri. Și, conform informațiilor primite de la Helen Rodin, poligonul de tir preferat al lui James Barr era undeva în interiorul acelui triunghi.

Până la urmă, a reieșit că poligonul *era* triunghiul. La cinci kilometri distanță, Reacher văzu un gard din plasă de sârmă pe acostamentul din stânga drumului care începea imediat după un pod care traversa râul Blackford. Gardul se întindea până la următoarea intersecție și, la fiecare al patrulea stâlp, era câte un anunț: *Accesul interzis. Poligon de tir.* Apoi drumul lua o curbă la șaizeci de grade și continua cinci kilometri spre nord-est. În punctul în care drumul se intersecta din nou cu râul Blackford, Reacher găsi o poartă, o curte cu pietriș și un complex de cabane joase. Poarta era legată cu un lanț, de care atârna un afiș pe care cineva scrisese cu vopsea: *Deschis de la 8 dimineața până se întunecă.*

Se uită la ceas. Sosise cu o jumătate de oră prea devreme. Pe cealaltă parte a drumului, văzu o cârciumă cu pereți din aluminiu, ce avea în față o parcare pavată cu pietriș. Opri Mustangul chiar lângă ușa localului. Îi era foame. Părea că trecuse o veșnicie de la friptura servită de room-service la Marriott.

Se așeză la o masă de lângă fereastră, de unde putea să vadă ce se întâmplă dincolo de stradă, și luă micul dejun pe îndelete. Pe la opt, apăruseră deja trei camionete care așteptau să intre în poligon. La opt și cinci minute, apăru un tip într-un Humvee negru cu motor diesel, care mimă niște scuze pentru faptul că întârziase și apoi descuie poarta. Se dădu la o parte ca să-și lase clienții să intre înaintea lui. Apoi se urcă din nou în Humvee și îi urmă. Trecu prin aceeași rutină de scuze la ușa cabanei principale, după care toți cei patru inși intrară și dispărură din raza vizuală. Reacher mai ceru o ceașcă de cafea. Se gândea să-l lase pe tip să se ocupe de clienții matinali și apoi să-l abordeze când ar fi putut să vorbească. Iar cafeaua era bună. Prea bună ca să sară peste ea. Era proaspăt preparată, fierbinte și foarte tare.

Pe la opt și douăzeci începu să audă focuri de armă. Sunete percutante înfundate, pe care distanța, vântul și dâmburile de pământ le văduveau de putere și de impact. Socoti că pușțile erau cam la două sute de metri distanță și trăgeau spre vest. Împușcăturile se auzeau rar și constant, trase de oameni puși pe treabă, care țințeau cercurile interioare ale țintelor. Apoi auzi un șir de pocnituri mai ușoare provenite de la un pistol. Ascultă o vreme sunetele familiare și, după ce lăsă doi dolari pe masă, plăti alți doisprezece dolari la casă. Ieși din cârciumă, se urcă în Mustang și, după ce străbătu mica parcare, trecu peste cocoașa drumului și intră direct pe poarta deschisă a poligonului.

Îl găsi pe tipul cu Humvee în spatele unui birou înalt până în talie din cabana principală. De aproape se vedea că era mai bătrân decât păruse de la distanță. Peste cincizeci, dar sub șaizeci de ani, păr cărunt și rar, pielea ridată, dar cu spatele drept. Avea un gât bătut de soare

și de vânt, mai lat decât capul, și genul de ochi care-l trădau drept un fost subofițer de infanterie marină, chiar dacă ignorai tatuajele de pe antebrațe și suvenirurile de pe zidul din spate. Tatuajele erau vechi și șterse, iar suvenirurile erau, în majoritate, fanioane și embleme de unități militare. Dar piesa centrală era o țintă de hârtie îngălbenită și înrămată. Avea un grup strâns de găuri de calibrul .300 înăuntrul inelului interior și a șasea gaură ciupind puțin din acel inel.

— Te-ajut? întrebă tipul. Se uita dincolo de umărul lui Reacher, pe fereastră, la Mustang.

— Am venit aici ca să-ți rezolv toate problemele, zise Reacher.

— Serios?

— Nu, nu chiar. Vreau doar să-ți pun câteva întrebări.

Tipul ezită puțin, apoi spuse:

— Despre James Barr?

— Ai ghicit!

— Nu.

— Nu?

— Nu vorbesc cu reporterii.

— Nu sunt reporter.

—Ala de-acolo e un Mustang cu motor de cinci litri, cu câteva opțiuni pe el. Așa că nu e nici mașină de poliție, nici una închiriată. Și are și numere de Indiana. Și mai are și un abțibild NBC pe parbriz. Prin urmare, bănuiesc că ești un reporter care pregătește un reportaj despre cum a folosit James Barr poligonul meu ca să se antreneze pentru ce a făcut.

— A făcut asta?

— Ți-am spus, nu vorbesc.

— Dar Barr a venit aici, așa-i?

— Nu vorbesc, se ținu tare individul.

Fără răutate în glas. Doar cu hotărâre. Fără ostilitate. Doar siguranță de sine. Nu vorbea. Și cu asta, basta. În cabană se lăsă liniștea. Nu era nimic de auzit, în afară de împușcăturile depărtate și de huruitul estompat dintr-o altă încăpere. Un frigider, probabil.

— Nu sunt reporter, spuse din nou Reacher. N-am făcut decât să împrumut mașina unui reporter. Ca să ajung aici.

— Și atunci ce ești?

— Doar un om care l-a cunoscut pe James Barr cu mult timp în urmă. Vreau să aflu lucruri despre Charlie, prietenul lui. Cred că el l-a făcut să se abată de la calea cea dreaptă.

Tipul nu spuse: *Ce prieten?* Nu întrebă: *Cine-i Charlie?* Doar clătină din cap și zise:

— Nu pot să te-ajut.

Reacher își mută privirea la ținta înrămată.

— E a ta? întrebă el.

— Tot ce vezi aici îmi aparține.

— De la ce distanță ai tras?

— De ce?

— Pentru că mă gândesc că dacă a fost de la șase sute de yarzi[1], ești bun. Dacă a fost de la opt sute, ești foarte bun. Dacă a fost de la o mie, ești excepțional.

— Ești trăgător? întrebă tipul.

— Am fost.

— Militar?

— Cândva.

Tipul se întoarse și ridică rama din cârlig. O puse ușor pe tejghea și o întoarse ca pentru a fi inspectată. În partea de jos a hârtiei era o inscripție scrisă de mână cu

[1] În sistemul anglo-saxon de unități de măsură, 1 yard = 0,9144 metri. *(N.t.)*

cerneală ștearsă: *Concursul de tir rezervat invitaților, Corpul de Marină SUA., 1 000 de yarzi. Sergent Samuel Cash, locul al III-lea.* Urmau cele trei semnături ale arbitrilor.

— Tu ești sergentul Cash? îl întrebă Reacher.

— Pensionat, dar vioi.

— Și eu la fel.

— Dar nu ai fost în Corpul de Marină.

— Poți să-ți dai seama de asta doar dintr-o privire?

— Cu ușurință.

— Armată, zise Reacher. Dar tata a fost infanterist marin.

— Asta te face pe jumătate uman, spuse Cash, clătinând capul în semn de aprobare.

Reacher își trecu degetul peste sticlă, deasupra găurilor făcute de gloanțe. Un grup excelent de cinci și al șaselea care se abătuse doar un pic.

— O tragere reușită, spuse el.

— M-aș considera norocos dacă azi aș reuși performanța asta de la o distanță de două ori mai mică.

— Și eu la fel. Timpul curge nemilos.

— Zici că ai fi reușit să tragi la fel de bine pe vremuri?

Reacher nu răspunse. Adevărul era că, de fapt, chiar câștigase Concursul de tir de la 1 000 de yarzi al Corpului de Marină exact la zece ani după ce Cash ieșise pe locul trei. Plasase toate gloanțele exact în centrul țintei, într-o gaură neregulată prin care puteai să bagi degetul mare al mâinii. Etalase cupa strălucitoare pe durata a douăsprezece luni foarte pline. Fusese un an de excepție. Reacher ajunsese în culmea puterilor, din punct de vedere fizic, mental și toate câte mai erau. În acel an nu putea să rateze, la propriu sau la figurat. Dar anul următor nu-și apărase titlul, cu toate că cei din ierarhia poliției militare ar fi dorit ca el să o facă. Ulterior, privind în urmă, a

înțeles cum acea decizie marcase două lucruri: începutul divorțului său lung și lent de armată și începutul stării sale de neastâmpăr, ajungând să se mute permanent dintr-un loc în altul și să nu privească niciodată în urmă. Starea în care n-a mai vrut niciodată să facă același lucru de două ori.

— O mie de yarzi e o distanță mare, spuse sergentul Cash. Adevărul e că, de când am plecat din armată, n-am mai întâlnit pe cineva care să poată măcar să pună un semn pe hârtia aia.

— S-ar putea să fiu în stare să ating marginea, zise Reacher.

Cash luă rama de pe tejghea, se întoarse și o așeză la locul ei, pe perete. Îi ajustă poziția cu degetul mare al mâinii drepte.

— N-am un coridor de tragere de o mie de yarzi aici, zise el. Aș irosi muniția și i-aș face pe clienți să aibă o părere proastă despre ei înșiși. Dar am un culoar numai bun de trei sute, care nu e folosit în dimineața asta. Ai putea să-l probezi. Un tip care poate atinge o țintă la o mie ar trebui să se descurce binișor la trei sute.

Reacher nu spuse nimic.

— Nu crezi? întrebă Cash.

— Bănuiesc că da, răspunse Reacher.

Cash deschise un sertar și scoase o țintă de hârtie nouă.

— Cum te numești?

— Bobby Richardson, zise Reacher.

Robert Clinton Richardson, scor 0,301 în 1959, 141 lovituri reușite în 134 de jocuri, dar Yankees tot au terminat abia pe locul al treilea.

Cash luă un pix din buzunarul cămășii și scrise pe hârtie: *R. Richardson, 300 yarzi*, apoi data și ora.

— Pentru arhivă, zise Reacher.

— Din obișnuință, răspunse Cash. Apoi desenă un *X* în inelul interior. Avea cam 1,25 cm înălțime și, din cauza scrisului de mână înclinat, ceva mai mult de atât pe lățime. Lăsă hârtia pe tejghea și intră în încăperea de unde se auzea zgomotul de frigider. După un minut, se întoarse cu o pușcă. Era un Remington M24, cu lunetă Leupold Ultra și bipod în partea din față. O armă de lunetist din dotarea standard a Corpului de Marină. Intens folosită, dar în stare excelentă. Cash o puse pe tejghea. Detașă încărcătorul ca să-i arate lui Reacher că era gol. Acționă pârghia de încărcare și-i arătă că și camera cartușului era goală. Reflex, rutină, precauție, curtoazie profesională.

— E a mea, zise el. Reglată pentru fix trei sute de yarzi. De mine însumi.

— E perfect.

Și chiar așa era. În astfel de cazuri, puteai să te bazezi pe un fost infanterist marin care în 1978 fusese al treilea cel mai bun trăgător din lume.

— Un foc, zise Cash.

Scoase un singur cartuș din buzunar. Îl ținu la vedere. Era un cartuș Winchester de calibrul .300. De nivel competițional. Îl așeză vertical pe X-ul de pe ținta de hârtie. Cartușul îl acoperea în întregime. Apoi zâmbi. Reacher zâmbi și el. Înțelesese provocarea. Fără dubii. *Lovește X-ul și-o să vorbesc cu tine despre James Barr.*

Cel puțin nu e o luptă corp la corp, își zise Reacher.

— Să mergem, spuse el.

Afară aerul nu era nici cald, nici rece și nu se simțea nicio adiere de vânt. O vreme perfectă pentru tir. Nu tremurai de frig și nu exista riscul ca traiectoria glonțului să fie influențată de curenții de aer. Cash ducea pușca și

ținta, iar Reacher ducea cartușul în palmă. Se urcară în Humvee-ul lui Cash, care porni cu un huruit gălăgios de motor diesel.

— Îți place drăcia asta? întrebă Reacher tare, ca să acopere zgomotul.

— Nu prea. Aș fi mai mulțumit cu un sedan. Dar e o chestie de imagine. Clienților le place.

De jur-împrejur erau numai dealuri joase, acoperite de iarbă și copaci piperniciți. Cineva folosise un buldozer pentru a săpa cărări largi și drepte prin acest relief. Linii de tragere paralele lungi de sute de metri, având între ele alte sute de metri. Fiecare culoar era izolat de celelalte de dealuri naturale și mărginit de pământul rezultat din decopertare. Întregul loc arăta ca un teren de golf pe jumătate finisat. Era parțial verde, parțial pământ nelucrat, totul fiind acoperit cu brazde de pământ roșu. Bolovani și lespezi de rocă vopsite în alb delimitau piste pe întreaga suprafață, unele pentru vehicule, altele pentru trafic pietonal.

— Pământul ăsta a aparținut dintotdeauna familiei mele, zise Cash. Poligonul a fost ideea mea. M-am gândit că aș putea fi ca un profesionist din golf sau din tenis. Îi știi pe oamenii ăia, au jucat în turnee, apoi s-au retras din competiții și s-au apucat să antreneze.

— A mers? întrebă Reacher.

— Nu prea. Oamenii vin aici ca să tragă, dar să-l faci pe un om să admită că nu se pricepe e ca și cum i-ai arăta că-i impotent.

Reacher văzu trei camionete parcate la diferite posturi de tragere. Indivizii care așteptau la opt dimineața la intrare își începuseră de ceva timp ședințele de dimineață. Toți erau întinși pe pături din fibră de cocos și trăgeau, se opreau, ocheau, trăgeau din nou.

— E o viață și asta, spuse Cash, ca răspuns la o întrebare nerostită de Reacher. Apoi scoase Humvee-ul de pe drumul principal și conduse trei sute de yarzi pe lungimea unui culoar de tragere liber. Coborî, prinse ținta de hârtie într-un cadru, reveni la mașină și se întoarse împreună cu Reacher. Parcă și opri motorul.

— Succes, spuse el.

Reacher rămas nemișcat un moment. Era mai agitat decât ar fi trebuit să fie. Trase aer în piept și-și ținu respirația, simțind fiorul cafeinei în vene. Doar un tremur ușor, microscopic. Patru cești de cafea tare, băute într-un timp scurt, nu constituiau o pregătire ideală pentru o sesiune de tir la mare distanță.

Dar erau doar trei sute de yarzi. Trei sute de yarzi, cu o pușcă bună, fără căldură, fără frig, aer inert. Mai mult sau mai puțin, era ca și cum ai fi ținut apăsată gura țevii în centrul țintei și ai fi apăsat pe trăgaci. Putea s-o facă și cu ochii închiși. Calitățile sale de țintaș nu reprezentau o problemă. Problema era miza. Îl voia pe maestrul păpușar mai mult decât își dorise să câștige acea cupă cu ani în urmă. Cu mult mai mult. Nu știa de ce. Dar asta era problema.

Expiră. Erau doar trei sute de yarzi. Nu șase sute. Nici opt. Nici o mie. Nu era mare scofală.

Coborî din Humvee și luă pușca de pe banchetă. Traversă porțiunea de pământ nelucrat până la păturica din cocos. Puse pușca ușor jos, sprijinind-o pe bipod, la 30 de centimetri de margine. Se aplecă și o încărcă. Păși în spatele ei, se alinie și se lăsă pe vine, apoi îngenunche și, în sfârșit, se întinse cât era de lung. Sprijini patul puștii de umăr. Își mișcă în lateral capul și privi în jur. Avea senzația că e singur în mijlocul pustietății. Înclină capul. Închise ochiul stâng și lipi ochiul drept de lunetă. Fixă

bine pușca, așezând-o cu palma mâinii stângi. Acum avea un sprijin în trei puncte. Bipodul armei și umărul lui. Pușca avea stabilitate. Își desfăcu picioarele și întoarse labele picioarelor astfel încât să fie lipite de pătură. Ridică puțin piciorul stâng și înfipse talpa pantofului în fibrele păturii, astfel încât greutatea inertă a piciorului să-i ancoreze poziția. Se destinse și se lăsă relaxat pe pătură. Știa că arăta mai degrabă ca un ins care fusese împușcat și nu ca unul care se pregătea să tragă.

Privi prin lunetă. Imaginea era extrem de clară, ceea ce trăda o optică de calitate. Prinse ținta în colimator. Părea atât de aproape, încât puteai s-o atingi cu mâna. Fixă intersecția reticulelor în punctul în care se întâlneau cele două bare ale *X*-ului. Apăsă parțial trăgaciul, ca să-i elimine cursa în gol. Se relaxă. Expiră. Își simțea inima. Parcă scăpase din cușcă și umbla liberă prin piept. Cafeina îi zumzăia în vene. Reticulele dansau deasupra *X*-ului. Țopăia și se smucea aleatoriu, stânga-dreapta, sus-jos, într-un cerc minuscul.

Închise și ochiul drept. Îi porunci inimii să se oprească. Expiră și-și menținu plămânii goi, o secundă, două. Apoi repetă — inspirație, expirație, menținere. Își canalizâ toată energia în măruntaie. Își lăsă umerii slăbiți și mușchii să se relaxeze. Își luă un răgaz, să se liniștească. Deschise din nou ochiul drept și văzu că reticulele stăteau nemișcate. Se uită lung la țintă. O simțea. O *dorea*. Apăsă pe trăgaci. Pușca avu un recul și explozia de la gura țevii suflă un nor de praf din păturica de cocos și-i acoperi vederea. Ridică privirea, tuși o dată și apoi coborî din nou ochiul la lunetă.

Drept în centru. *X*-ul dispăruse. Glonțul perforase hârtia chiar în centrul *X*-ului, lăsând doar cele patru capete ale liniilor trasate cu pixul. Tuși din nou, se trase

în spate și se ridică. Cash se întinse pe locul său și folosi luneta ca să verifice rezultatul.

— Drept la țintă, zise el.

— Pușca e bună, răspunse Reacher.

Cash acționă închizătorul și tubul gol căzu pe pătură. Se ridică în genunchi, îl luă și îl puse în buzunar. Apoi se ridică în picioare și duse pușca înapoi la Humvee.

— Deci m-am calificat? strigă Reacher după el.

— Pentru ce?

— Ca să vorbești cu mine.

Cash se întoarse.

— Crezi c-a fost un test?

— Sper sincer că asta a fost.

— S-ar putea să nu vrei să auzi ce am de spus.

— Pune-mă la încercare.

— Vorbim la mine în birou.

Făcură un ocol până la capătul culoarului, astfel încât Cash să-și recupereze ținta. Apoi se întoarseră și porniră spre cabane. Trecură de tipii cu camionetele, care continuau să tragă de zor. Cash parcă și intrară în birou, unde puse ținta lui Reacher într-un sertar, la litera *R*, de la Richardson. După care trecu la sertarul marcat cu *B*, pentru Barr, și scoase de acolo un teanc gros de hârtii.

— Vrei să arăți că vechiul tău amic nu e vinovat? întrebă el.

— N-a fost amicul meu, zise Reacher. L-am cunoscut cândva, atât.

— Și?

— Nu-mi amintesc să fi fost un trăgător așa de bun.

— La televizor au spus că distanța a fost destul de mică.

— Cu ținte în mișcare și unghiuri de deflecție.

— Au mai spus că dovezile sunt destul de clare.

— Așa e. Le-am văzut.

— Uită-te la astea, îl invită Cash.

Răsfiră țintele îndosariate ca pe un teanc de cărți de joc, pe lungimea tejghelei. După care le lipi una de cealaltă și le îndreptă, ca să facă loc și altora. Apoi înșiră un al doilea rând, sub primul. În final, etală 32 de foi de hârtie, două șiruri lungi de cercuri concentrice, toate marcate *J. Barr, 300 yarzi*, cu ore și date care se întindeau pe trei ani în urmă.

— Uită-te la ele și plângi, zise Cash.

Fiecare țintă prezenta un scor de expert.

Reacher se uită îndelung la ele, una după alta. Fiecare inel interior era perforat cu găuri alăturate și bine definite. Grupuri compacte, mari și evidente. Treizeci și două de ținte, câte zece urme gloanțe pe fiecare, trei sute douăzeci de gloanțe, toate obținând scorul maxim.

— Astea-s toate? întrebă Reacher.

Cash încuviință din cap.

— Așa cum ai zis, sunt un arhivar.

— Ce pușcă?

— A lui, un Super Match. Grozavă pușcă.

— Te-au sunat de la poliție?

— Un tip pe nume Emerson. A fost destul de rezonabil. Pentru că trebuie să mă gândesc și la pielea mea, dat fiind că Barr s-a antrenat aici. Nu vreau să-mi strice reputația profesională. Am muncit mult aici și locul ăsta poate să capete un prost renume.

Reacher mai studie o dată țintele. Își aminti că-i spusese lui Helen Rodin: *Așa ceva nu se uită.*

— Și amicul lui, Charlie? întrebă el.

— Prin comparație, Charlie era fără speranță.

Cash strânse țintele lui James Barr într-un teanc și le puse la loc în raftul *B*. Apoi deschise un alt sertar

și-și plimbă degetele la litera *S*, scoțând un alt teanc de hârtii.

— Charlie Smith, spuse el. Și el a fost în armată, după cum arăta. Dar banii Unchiului Sam n-au cumpărat ceva de durată în cazul lui.

Trecu prin aceeași rutină, întinzând țintele lui Charlie pe două șiruri lungi. Treizeci și două de ținte.

— Mereu veneau împreună? întrebă Reacher.

— Ca tusea și junghiul, răspunse Cash.

— Culoare separate?

— Planete separate, spuse Cash.

Reacher aprobă cu un gest al capului. Din perspectiva scorului, țintele lui Charlie arătau mult mai rău decât cele ale lui James Barr. *Infinit* mai rău. Erau produsele unui trăgător foarte slab. Una avea doar patru găuri, toate în atara inelului exterior, câte una în fiecare colț. În toate cele 32 de ținte avea doar opt lovituri trase în inelul interior. Una nimerise chiar centrul. Norocul prostului, poate, sau vântul, o deviere sau un curent aleatoriu. Șapte erau foarte aproape de a ciupi punctul negru. În afară de asta, gloanțele trase de Charlie erau împrăștiate pe foaia de hârtie. Procentual, majoritatea gloanțelor nimeriseră în zona albă dintre cele două inele exterioare. Scoruri joase, foarte joase. Numai că loviturile lui nu erau chiar aleatorii. Se putea desluși un gen ciudat de consecvență acolo. Țintea, dar rata. Poate că avea un astigmatism pronunțat.

— Ce fel de om era? întrebă Reacher.

— Charlie? întrebă Cash. Charlie era ca o foaie albă de hârtie. N-am putut să-l citesc deloc. Dacă ar fi fost un trăgător mai bun, m-ar cam fi speriat.

— Un tip mic de statură, da?

— Foarte mic. Cu păr ciudat.

— Vorbeau cu tine?

— Nu prea. Erau doi tipi veniți din Indiana, care se excitau trăgând cu pușca. Am o mulțime de astfel de inși pe aici.

— Te-ai uitat la ei când trăgeau?

Cash clătină din cap.

— Am învățat să nu mă uit la nimeni. Oamenii interpretează asta ca pe o critică. Îi las pe ei să se apropie, dar asta nu prea se întâmplă.

— Barr își cumpăra muniția de aici, da?

— Din Lake City. Din aia scumpă.

— Nici pușca lui nu era ieftină.

— Era demn de ea.

— Ce pușcă folosea Charlie?

— Aceeași chestie. Ca o pereche identică. În cazul lui, efectul era comic. Ca un grăsan care-și cumpără o bicicletă de curse din fibră de carbon.

— Ai culoare de tragere separate pentru pistoale?

— Unul în sală. Oamenii îl folosesc când plouă. Altfel, îi las să tragă afară, oriunde doresc. Nu prea-mi plac pistoalele. Nu e niciun pic de artă în mânuirea lor.

Reacher aprobă cu o mișcare a capului, iar Cash adună țintele lui Charlie într-un teanc, atent să le aseze în ordinea cronologică a ședințelor de tir. După care le puse în sertarul corespunzător literei *S*.

— Smith e un nume des întâlnit, spuse Reacher. De fapt, cred că e cel mai frecvent nume de familie din America.

— Era real, spuse Cash. Nimeni nu devine membru aici dacă nu-i văd permisul de conducere.

— De unde era de fel?

— După accent? De undeva de departe, din nord.

— Pot să iau una dintre țintele lui James Barr?

— Pentru ce naiba?

— Ca suvenir.

Cash nu spuse nimic.

— N-o să ajungă nicăieri, îl asigură Reacher. N-am de gând să o vând pe internet.

Cash continuă să tacă.

— Iar Barr nu se mai întoarce, argumentă Reacher. Asta-i cât se poate de sigur. Și dacă vrei cu adevărat să-ți salvezi pielea, ar trebui să le arunci pe toate la gunoi.

Cash ridică din umeri și se întoarse la fișetul cu sertare.

— Cea mai recentă, spuse Reacher. Aia ar fi cea mai bună.

Cash frunzări teancul și scoase o țintă. I-o întinse peste tejghea. Reacher o luă, o împături cu grijă și o puse în buzunarul cămășii.

— Succes cu amicul tău, spuse Cash.

— Nu e amicul meu. Dar mulțumesc pentru ajutor.

— Cu plăcere. Pentru că știu cine ești. Te-am recunoscut când te-ai postat în spatele armei. Nu uit niciodată poziția pe care o adoptă un trăgător. Ai câștigat concursul ăla la zece ani după ce am participat eu. Eram printre spectatori, te-am urmărit. Numele tău adevărat e Reacher.

Reacher încuviință.

— Drăguț din partea ta, zise Cash. Să nu zici nimic despre asta după ce eu ți-am povestit că reușisem să mă clasez doar pe locul trei.

— Ai avut concurenți mai pricepuți, spuse Reacher. După zece ani, toți erau niște ratați.

Se opri la ultima benzinărie pe care o întâlni înainte să părăsească statul Kentucky și făcu plinul. Apoi o sună pe Helen Rodin de la un telefon public.

— Mai e polițistul acolo? întrebă el.

— Sunt doi, zise ea. Unul în holul clădirii, altul la ușa mea.

— Franklin a început treaba?
— La prima oră.
— A găsit ceva?
— Nimic. Erau cinci oameni obișnuiți.
— Unde e biroul lui Franklin?
Helen îi dădu o adresă. Reacher se uită la ceas.
— Ne vedem acolo la ora patru.
— Cum a fost în Kentucky?
— Derutant.

Traversă din nou Ohio pe aceeași pasarelă, în timp ce Sheryl Crow îi spunea din nou că fiecare zi era un drum șerpuit. Mări volumul, coti la stânga și o luă spre vest. În hărțile lui Ann Yanni văzuse o intersecție „frunză de trifoi" cam la șaptezeci de kilometri mai în față. Acolo putea să o ia spre nord și, după două ore, să ocolească tot orașul pe șoseaua aflată la doisprezece metri deasupra solului. Părea o idee mai bună decât să folosească drumurile aflate la nivelul solului. Socotea că între timp frustrarea lui Emerson va fi atins cote maxime. După care, la un moment dat, se va înfuria. Reacher așa ar fi reacționat. Vreme de 13 ani, fusese și el în rolul în care se afla acum Emerson și, în genul ăsta de situații, ar fi ordonat o desfășurare serioasă de forțe, cu polițiști în uniformă dispuși pe toate străzile din oraș. Ar fi apelat la toate soluțiile pe care le avea la dispoziție.

Găsi intersecția și o luă pe autostrada care mergea spre nord. Opri CD playerul când o luă de la capăt și se mulțumi să admire peisajul. Mustangul părea că se simte bine la o sută zece kilometri pe oră. Huruia de zor, punându-și la bătaie puterea considerabilă, fără niciun pic de finețe. Reacher se gândi că dacă ar putea să instaleze grupul motopropulsor al Mustangului în caroseria unui sedan vechi, aia ar fi o mașină pe placul lui.

*

Bellantonio se afla în laboratorul de criminalistică de la șapte dimineața. Luase amprentele de pe mobilul abandonat sub autostradă și nu găsise nimic care să-i stârnească interesul. Apoi copiase jurnalul apelurilor. Ultimul număr format fusese al lui Helen Rodin. Penultimul era numărul de mobil al lui Emerson. Era clar că Reacher era cel care formase numerele respective. Apoi venea un șir lung de apeluri la câteva numere de mobil înregistrate pe numele firmei Servicii Specializate pentru Indiana. Poate că tot Reacher le formase și pe acelea, dar poate că nu. Bellantonio le transcrise pe toate, dar știa că Emerson n-avea să facă nimic în privința acelei liste. Singurul punct de presiune viabil ar fi fost apelul către Helen Rodin, dar era exclus ca Emerson să înceapă să-l hărțuiască pe un avocat al apărării în legătură cu o conversație cu un martor, fie acesta suspect sau nu. Ar fi fost o pierdere de vreme.

Așa că trecu mai departe la înregistrările video luate din parcarea etajată. Acestea acopereau patru zile, 96 de ore, aproape trei mii de vehicule diferite. Subalternii lui le înregistraseră pe toate. Doar trei dintre ele erau Cadillacuri. Indiana era la fel ca majoritatea statelor din inima țării. Prima preferință de cumpărare a locuitorilor erau camionetele, apoi SUV-urile, cupeurile și mașinile decapotabile. Sedanurile obișnuite dețineau o cotă de piață minusculă și majoritatea erau Toyota, Honda sau mașini americane de clasă medie. „Crucișătoarele" pe patru roți erau foarte rare, iar mărcile premium, și mai rare.

Primul Cadillac din înregistrare era un Eldorado alb-sidefiu. Un coupe cu două uși, vechi de câțiva ani. Parcase înainte de zece dimineața în ziua de miercuri și

rămăsese parcat timp de cinci ore. Al doilea Cadillac era un STS nou, poate roșu, gri sau bleu. Era greu să spui cu certitudine, din cauza imaginii monocrome începătoșate. Oricum, parcase în ziua de joi, imediat după prânz, și rămăsese acolo două ore.

Al treilea Cadillac era un DeVille negru. Înregistrarea l-a surprins intrând în parcare vineri dimineață, puțin după ora șase. *Vinerea Neagră*, cum o denumise Bellantonio. La șase dimineața, garajul trebuie să fi fost aproape pustiu. Pe ecran, DeVille-ul urca rampa rapid și încrezător. După numai patru minute, mașina pleca.

Suficient cât să lase conul.

În niciuna dintre secvențe șoferul nu era vizibil suficient pentru a fi identificat. Se observa doar o umbră cenușie și neclară în spatele parbrizului. Poate că era Barr, poate că nu. Bellantonio scrise totul în raportul pentru Emerson. Își propuse să verifice din nou dacă patru minute fusese cea mai scurtă ședere înregistrată de camera video. Bănuia că așa era.

Apoi parcurse raportul făcut de criminaliștii care inspectaseră apartamentul Alexandrei Dupree. Însărcinase un stagiar să facă inspecția, pentru că nu acela era locul crimei. Nu găsise nimic interesant acolo. Absolut nimic. În afară de amprente. În apartament era un talmeș-balmeș de amprente, ca în toate apartamentele. Majoritatea erau ale fetei, dar mai erau alte patru seturi. Trei dintre ele fuseseră neidentificabile.

Al patrulea set de amprente îi aparținea lui James Barr.

Așadar James Barr fusese în apartamentul Alexandrei Dupree. În living, în bucătărie, în baie. Nicio îndoială în privința asta. Amprente clare, potriviri perfecte. Inconfundabile.

Bellantonio scrise observația pentru Emerson.

Apoi citi un raport care tocmai sosise de la medicul legist. Alexandra Dupree fusese ucisă cu o singură lovitură puternică aplicată în tâmpla dreaptă de un agresor stângaci. Căzuse pe o suprafață acoperită cu pietriș, care conținea materie organică, inclusiv iarbă și pământ. Dar fusese găsită pe o alee pavată cu lespezi de calcar. Prin urmare, corpul ei fusese mutat cel puțin pe o distanță scurtă, după ce survenise decesul. Alte dovezi fiziologice confirmau acest aspect.

Bellantonio luă o foaie de hârtie curată și îi adresă două întrebări lui Emerson: *Reacher e stângaci? A avut acces la un vehicul?*

Zecul petrecu orele dimineții hotărând ce să facă cu Raskin. Acesta dăduse greș în trei rânduri. Mai întâi, când îl pierduse pe Reacher, apoi când s-a lăsat atacat din spate și, în sfârșit, când a permis să i se fure telefonul mobil. Zecului nu-i plăceau eșecurile. Nu-i plăceau deloc. La început, s-a gândit să-l retragă pe Raskin de pe teren și să-l însărcineze doar cu urmărirea monitoarelor care redau imaginile luate de camerele de supraveghere. Dar cum putea să-și încredințeze propria securitate unui ratat?

Apoi sună Linsky. Căutaseră paisprezece ore în șir și nu găsiseră nici urmă de soldat.

— Ar trebui să ne concentrăm pe avocată acum, spuse Linsky. La urma urmelor, fără ea nu se poate întâmpla nimic. Ea e cea care face mutările.

— Asta ridică miza, zise Zecul.

— E deja foarte mare.

— Poate că soldatul a plecat definitiv.

— Se poate, zise Linsky. Dar contează ce a lăsat în urmă. În mintea avocatei.

— O să mă gândesc la asta, spuse Zecul. Te sun eu.
— Să continuăm căutările?
— Obosit?

Linsky era epuizat, iar durerea de coloană îl ucidea.

— Nu, minți el. Nu sunt obosit.
— Atunci, continuați să-l căutați, spuse Zecul. Dar trimite-l pe Raskin la mine.

Când ajunse în punctul în care autostrada se înălța pe piloni, Reacher încetini la optzeci de kilometri pe oră. Rămase pe banda centrală și depăși breteaua care ocolea biblioteca. Continuă deplasarea spre nord încă trei kilometri și părăsi autostrada la următoarea ieșire, intrând pe șoseaua cu patru benzi pe care se aflau reprezentanțele și magazinul de piese auto. Merse spre est pe drumul districtual, apoi coti din nou spre nord, pe drumul de țară care ducea spre casa lui Jeb Oliver. După un minut, pătrunsese adânc în ținutul rural. Aspersoarele se roteau lent, iar soarele crea curcubeie în ploaia de picături.

Inima țării. Unde se ascund secretele.

Încetini și opri lângă cutia poștală a lui Oliver. Era exclus ca Mustangul să poată pătrunde pe alee. Cocoașa centrală ar fi distrus suspensia, tobele de eșapament, axul de transmisie, diferențialul și tot ce se mai afla sub puntea Fordului. Ann Yanni n-ar fi fost deloc încântată. Coborî așadar și lăsă mașina la marginea drumului — joasă, albastră și lucind în soare. O luă pe alee, simțind fiecare piatră și fiecare bolovan prin tălpile subțiri ale pantofilor. Dodge-ul roșu al lui Jeb Oliver nu fusese mișcat. Era tot acolo, la locul lui, ușor prăfuit cu țărână brună, cu pete de la roua evaporată. Casa veche era tăcută. Șopronul era încuiat.

Reacher ignoră ușa din față. Ocoli casa și ajunse la veranda din spate. Acolo, mama lui Jeb se legăna pe

balansoar. Era îmbrăcată la fel ca data trecută, dar de data asta nu avea nicio sticlă de băutură cu ea. Doar o privire maniacală în ochii mari cât niște farfurii. Avea un picior îndoit sub ea și-l folosea pe celălalt ca să legene balansoarul de două ori mai rapid decât o făcea data trecută.

— Salut! spuse ea.

— Jeb nu s-a întors? întrebă Reacher.

Femeia clătină din cap. Reacher auzea toate sunetele pe care le auzise și la vizita precedentă. Susuratul aspersoarelor, chițăitul balansoarului, scârțâitul podelei.

— Ai un pistol? întrebă el.

— Nu țin așa ceva.

— Telefon ai?

— E deconectat. N-am plătit factura. Dar n-am nevoie de așa ceva. Jeb mă lasă să-l folosesc pe-al lui.

— E bine, spuse Reacher.

— Cum naiba să fie bine? Jeb nu-i aici.

— Tocmai de-aia e bine. Am de gând să-ți sparg ușa de la șopron și nu vreau să suni la poliție. Sau să mă-mpuști.

— Ăla-i șopronul lui Jeb. N-ai voie să intri acolo.

— Nu văd cum m-ai putea opri.

Reacher îi întoarse spatele și o luă pe alee. Aceasta se curba puțin și ducea direct la ușa dublă a șopronului. La fel ca șopronul, ușile erau făcute din scânduri vechi, arse de soare timp de o sută de veri și îmbibate cu umezeală o sută de ierni. Reacher le atinse cu pumnul și simți o găunoșenie seacă. Încuietoarea era nouă-nouță. Era un sistem antifurt de bicicletă în formă de U, ca acelea folosite de curierii primăriei. Unul dintre brațele potcoavei trecea prin două scoabe din oțel negru prinse cu șuruburi în scândurile ușilor. Reacher atinse încuietoarea. O zgâlțâi. Oțel masiv, încălzit de soare. Era un dispozitiv destul de solid. N-aveai cum să-l tai, n-aveai cum să-l spargi.

Numai că soliditatea unei încuietori este dată de materialul în care e fixată. Reacher apucă încuietoarea și trase ușor de ea, apoi ceva mai tare. Ușile se mișcară spre el și se opriră. Reacher puse palma pe lemn și îl împinse înapoi. Ținu ușile închise cu brațul stâng și trase de încuietoare cu mâna dreaptă. Scoabele cedară puțin, dar nu complet. Reacher se gândi că Jeb trebuie să fi folosit șaibe pe spatele ușilor, sub piulițe. Poate unele mari și late. Ca să disperseze forța.

Își zise: *OK, atunci aplicăm mai multă forță.*

Ținu partea dreaptă a încuietorii cu ambele mâini și se lăsă pe spate, ca un schior acvatic. Trase cu forță și lovi cu călcâiul lemnul de sub scoabe. Reacher avea picioarele mai lungi decât brațele, așa că din poziția în care se afla nu reuși să imprime o forță prea mare loviturii. Dar se dovedi a fi suficientă. Lemnul vechi se crăpă și cedă cam un centimetru. Reacher se regrupă și încercă din nou. De data asta avu mai mult succes. Apoi o scândură a ușii din stânga se sparse complet și două șuruburi ieșiră din lemn. Reacher puse palma mâinii stângi pe ușă și-și petrecu degetele mâinii drepte pe după ușa crăpată. Inspiră adânc, numără până la trei și trase cu forță. Ultimul șurub căzu și întregul ansamblu al încuietorii se prăbuși pe pământ, iar ușile se deschiseră larg. Reacher se îndepărtă și împinse ușile până le lipi de pereții șopronului, lăsând lumina soarelui să pătrundă în interior.

Se așteptase să vadă un laborator de metamfetamină, poate cu mese de lucru, eprubete, balanțe, arzătoare cu propan și teancuri de punguțe noi pregătite să primească produsul. Sau poate o rezervă mare de produse finite, gata pentru distribuție.

Nu văzu nimic din toate acestea.

Lumina puternică se strecura prin spațiile verticale lungi dintre scândurile îndoite. La interior, șopronul avea

cam 12 pe 6 metri. Podeaua era din pământ bătătorit. Nu era nimic înăuntru, cu excepția unei camionete parcate chiar în mijloc. Era o Chevy Silverado, vechi de câțiva ani, vopsită într-un maro-deschis, ca lutul ars. Era un vehicul funcțional. Fusese construit după specificații simple. Model de bază. Scaune din vinil, jante de tablă, pneuri banale. Platforma era curată, dar zgâriată și cu mici îndoituri. Nu avea plăcuțe de înmatriculare. Ușile erau încuiate și nicăieri nu se vedea vreo cheie.

— Ce-i aia?

Reacher se întoarse și o văzu pe mama lui Jeb Oliver. Stătea cu mâna rezemată de tocul ușii, ca și cum n-ar prea fi vrut să treacă pragul.

— O camionetă, răspunse Reacher.

— Asta văd și eu.

— E a lui Jeb?

— N-am mai văzut-o până acum.

— Ce conducea înainte de chestia aia mare și roșie?

— Nu pe asta.

Reacher se apropie de mașină și aruncă o privire prin geamul lateral din partea cu volanul. Schimbător de viteze manual. Murdărie și praf. O mulțime de kilometri parcurși. Dar nu văzu gunoaie. Camioneta fusese servitorul loial al cuiva, folosită, dar nu abuzată.

— N-am mai văzut-o până acum, spuse din nou femeia.

Părea că stă acolo de multă vreme. Pneurile se înmuiaseră. Nu mirosea a ulei sau a benzină. Era rece, inertă, acoperită cu o peliculă de praf. Reacher se lăsă pe genunchi și se uită dedesubt. Nu era nimic de văzut. Doar șasiul, mânjit cu pământ uscat, ciupit de roci și pietriș.

— De cât timp stă chestia asta aici? întrebă el de pe podea.

— Nu știu.

— Când a pus încuietoarea la ușă?

— Să tot fie vreo două luni.

Reacher se ridică în picioare.

— Ce te așteptai să găsești? îl întrebă femeia.

Reacher se întoarse și se uită la ochii ei. Pupilele erau imense.

— Cantități mari din substanța pe care ai luat-o în loc de micul dejun.

— Credeai că Jeb se ocupa cu așa ceva aici?

— Și nu-i așa?

— Tatăl lui vitreg aduce marfa.

— Ești căsătorită?

— Nu mai sunt. Dar el tot vine să aducă.

— Jeb a luat și el așa ceva luni seară, zise Reacher.

Femeia zâmbi din nou.

— O mamă are voie să împartă bunurile cu copilul ei, nu-i așa? Că de-aia-i mamă.

Reacher se întoarse și se mai uită o dată la camionetă.

— De ce ținea o camionetă veche încuiată aici și lăsa afară camioneta nouă?

— Să mor dacă știu, zise femeia. Jeb făcea întotdeauna lucrurile după capul lui.

Reacher ieși din șopron și închise pe rând cele două uși. Apoi împinse cu degetul mare șuruburile înapoi în lemnul despicat. Greutatea încuietorii le scoase din nou pe jumătate afară. Le aranjă cât putu mai bine și apoi plecă de acolo.

— Ce zici, s-o mai întoarce Jeb vreodată? strigă femeia după el.

Reacher nu-i răspunse.

Mustangul era îndreptat spre nord, așa că Reacher porni în direcția respectivă. Dădu muzica mai tare și

merse peste cincisprezece kilometri pe drumul drept ca săgeata, țintind spre un orizont la care nu ajunse niciodată.

Raskin își săpă singur mormântul cu un excavator Caterpillar. Era același utilaj cu care fusese nivelat pământul lui Zec. Avea o cupă lată de 50 de centimetri, cu patru dinți de oțel. Cupa musca brazde lungi din pământul moale și le așeza deoparte. Motorul se ambala și încetinea, se ambala și încetinea, iar gazele de eșapament se ridicau spre cerul statului Indiana.

Raskin se născuse în vremea Uniunii Sovietice și văzuse multe. Afganistan, Cecenia, revolta de neînchipuit de la Moscova. Ar fi putut muri de mai multe ori și tocmai acest fapt, combinat cu fatalismul lui natural, specific rusesc, l-au făcut teribil de indiferent față de propria-i soartă.

— *Ukaz*, spusese Zecul. *Un ordin de la o autoritate absolută.*

— *Nicevo*, răspunsese Raskin. *Nu-i nimic.*

Așa că manevra excavatorul. Alese un loc care nu putea fi văzut de la concasorul de piatră. Săpă un șanț drept, lat de 50 de centimetri, lung și adânc de 1,80. Pământul excavat îl depuse în dreapta lui, spre est, ca pe o barieră înaltă între sine și casă. Când termină, îndepărtă utilajul de groapă și opri motorul. Coborî din cabină și așteptă. Nu exista scăpare. N-avea niciun rost să fugă. Dacă ar fi fugit, l-ar fi găsit oricum și după aceea n-ar mai fi avut nevoie de mormânt. Ar fi ajuns în saci de gunoi, cinci sau șase la număr. Lângă corpul lui tranșat în bucăți, cineva ar fi pus cărămizi, apoi ar fi sigilat sacii și i-ar fi aruncat în râu.

Văzuse întâmplându-se așa ceva.

În depărtare, Zecul ieși din casă. Un om scund și lat în spate, un moșneag gârbovit mergând cu viteză moderată, emanând putere și energie. Își croi drum prin

terenul neregulat, privind când în jos, când în față. Cincizeci de metri, o sută. Se apropie de Raskin și se opri. Băgă mâna în buzunar și scoase un revolver mic, cu degetul mare și ciotul arătătorului vârâte prin garda trăgaciului. I-l întinse lui Raskin.

— *Ukaz*, spuse Zecul.

— *Nicevo*, răspunse Raskin.

Un cuvânt scurt, amiabil, autopersiflant, ca *de rien* în franceză, ca *de nada* în spaniolă, ca *prego* în italiană. *Te rog. La ordinele tale.*

— Mulțumesc, spuse Zecul.

Raskin se duse spre latura îngustă a șanțului. Deschise cilindrul revolverului și văzu un singur cartuș. Închise la loc cilindrul și îl roti până când cartușul ajunse în dreptul țevii. Apoi trase cocoșul în spate și-și vârî țeava în gură. Se întoarse, astfel încât să stea cu fața spre Zec și cu spatele la șanț. Târșâi picioarele în spate până ajunse cu călcâiele pe marginea gropii. Se ținu nemișcat și drept, echilibrat și calm, ca un sportiv care se pregătește să execute o dificilă săritură în apă, cu spatele spre bazin.

Închise ochii.

Apăsă pe trăgaci.

Pe o rază de o milă, ciorile se ridicară în aer croncănind gălăgios. Sânge, creier și os se arcuiră în lumina soarelui, într-o parabolă perfectă. Corpul lui Raskin căzu în spate și ateriză pe fundul șanțului. Ciorile se așezară la loc pe pământ și zgomotul slab al concasoarelor de piatră se rostogolea în depărtare și se contopea cu liniștea. Apoi Zecul se urcă în cabina excavatorului și porni motorul. Pârghiile aveau mânere sferice ca niște bile de biliard, ceea ce le făcea ușor de manevrat cu palmele.

*

Reacher se opri la 25 de kilometri de oraș și parcă Mustangul într-o zonă acoperită cu pietriș, situată la confluența a două câmpuri uriașe. Erau astfel de parcele pretutindeni, la nord, la sud, la est și la vest, una după alta, în nesfârșite șiruri și coloane. Fiecare avea propriul aspersor și toate instalațiile pentru irigații se roteau în același ritm lent și răbdător.

Opri motorul și coborî din mașină. Se ridică în picioare, se întinse și căscă. Aerul era impânzit de stropii împroșcați de aspersoare — niște instalații industriale masive, ca niște nave extraterestre aterizate de curând. În centrul fiecărei parcele de pământ se înălța o conductă verticală, ca un horn metalic. Din el se ramifica pe orizontală un braț care arunca apă prin o sută de duze distribuite pe toată lungimea sa. La extremitatea exterioară, brațul avea un picior vertical care-i susținea greutatea. La baza piciorului era o roată mare cât trenul de aterizare al unui avion. Se rotea la nesfârșit, lăsând o dâră circulară.

Reacher așteptă până când se apropie de el roata din lanul cel mai apropiat. Se duse lângă ea și începu să meargă alături de aceasta, în același ritm. Pneul îi ajungea la înălțimea taliei. Aspersorul propriu-zis se afla mult deasupra capului său. Reacher avea roata în dreapta și o urmări pe tot circuitul ei lung, în sensul acelor de ceasornic. Păși prin burnița fină. Era frig. Aspersorul șuiera zgomotos. Roata se urca și cobora, urmând denivelările solului. Cercul era larg, foarte larg. Brațul aspersorului avea cam 45 de metri, ceea ce făcea ca dâra circulară să aibă peste 280 de metri. π înmulțit cu diametrul. Aria era π înmulțit cu raza la pătrat, adică peste 6 300 de metri pătrați. Aproape două treimi de hectar. De unde rezulta că suprafața cumulată a colțurilor necultivate era de aproape 1 800 de metri pătrați. Peste 425 de metri pătrați

în fiecare colț. Peste 21%. Ca aria dintre cercul desenat în mijlocul unei ținte dreptunghiulare și marginile acesteia. Mustangul era parcat pe unul dintre colțuri și, păstrând proporțiile, ocupa tot atâta loc pe câmp cât o gaură de glonț într-o țintă.

Cât una dintre găurile gloanțelor lui Charlie, făcute în colțurile țintei de hârtie.

Reacher ajunse în punctul din care pornise, cu hainele umede și pantofii plini de noroi. Se îndepărtă de cerc și rămase nemișcat pe stratul de pietriș, privind spre vest. Departe, la orizont, un stol de ciori se ridică brusc de la pământ, apoi se așeză la loc. Reacher se întoarse în mașină și porni motorul. Găsi clemele de blocare a șinei de ranforsare de deasupra capului și, acționând întrerupătorul de pe bord, coborî acoperișul. Se uită la ceas. Mai avea două ore până la întâlnirea din biroul lui Franklin. Așa că se lăsă pe spate în scaun și lăsă soarele să-i usuce hainele. Scoase din buzunar ținta împăturită și se uită la ea îndelung. Apoi o puse la loc în buzunar. Se uită în sus și nu văzu decât cerul. Închise ochii și începu să se gândească la orgoliu și la motive, la iluzie și realitate, la vinovăție și inocență, la adevărata natură a deciziilor aleatorii.

Capitolul 13

Emerson citi rapoartele lui Bellantonio. Observă că Reacher o sunase pe Helen Rodin, fapt care nu-l surprinse. Era, probabil, doar unul dintre multele apeluri. Avocații și băgăreții trudind la rescrierea istoriei. Nu era un mare șoc. Apoi citi cele două întrebări ale lui Bellantonio: *Reacher e stângaci? A avut acces la un vehicul?*

Răspunsuri: *posibil* și *probabil*. Oamenii care-și folosesc cu predilecție mâna stângă nu sunt așa de rari. Aliniază douăzeci de oameni și ai mari șanse să găsești patru sau cinci stângaci printre ei. Iar Reacher avea cu siguranță acces la un vehicul *acum*. Nu era în oraș și nu plecase cu autobuzul. Prin urmare, avea un vehicul și, probabil, avusese tot timpul unul.

Apoi Emerson citi ultima pagină: James Barr fusese în apartamentul Alexandrei Dupree. Asta ce mama dracului mai însemna?

Conform hărților rutiere ale lui Ann Yanni, biroul lui Franklin se afla chiar în centrul unei încrengături de străzi din inima orașului. Nu era o destinație ideală. După niciun criteriu. Lucrări de construcție, oră de vârf, trafic încetinit. Reacher trebuia să se încreadă în foliile fumurii pentru geamuri ale companiei Ford. Nu avea de ales.

Porni motorul, ridică la loc acoperișul și porni spre sud. Trecu din nou pe lângă casa lui Oliver după douăsprezece minute, coti la vest pe drumul districtual și apoi din nou spre sud, mergând spre oraș pe șoseaua cu patru benzi.

Emerson se întoarse la raportul lui Bellantonio despre convorbirile înregistrate pe mobilul abandonat de Reacher. *A sunat-o pe Helen Rodin.* Normal, se cunoșteau. Aveau probleme de discutat. Mai devreme sau mai târziu, se va duce din nou la ea. *Sau ea se va duce la el.* Ridică telefonul și apelă dispeceratul.

— Trimiteți o mașină fără însemnele poliției la biroul lui Helen Rodin, spuse. Dacă avocata părăsește clădirea, s-o urmărească.

Reacher trecu pe lângă motel. Se lăsă cât mai jos în scaun și privi într-o parte. Nu observă pe nimeni care să supravegheze locul, nicio activitate suspectă. Trecu de frizerie și de magazinul de arme. Când se apropie de autostrada supraînălțată, traficul îl forță să încetinească treptat, până ajunse să se deplaseze cu viteza unui pieton. Chipul său era la câțiva centimetri de oamenii care mergeau pe trotuarul din dreapta sa. La câțiva centimetri de șoferii blocați în trafic, în stânga lui. Patru benzi de circulație. Pe două dintre ele — pe sensul de mers spre oraș — se circula lent; pe cele care duceau afară din oraș, circulația era aproape blocată.

Trebuia să se îndepărteze de trotuar. Semnalizează și forță intrarea pe banda alăturată. Manevra îl nemulțumi pe șoferul în fața căruia se băgă. *Nu te panica,* îi zise Reacher în gând. *Am învățat să conduc pe un camion de 2,5 tone. A fost o vreme când aș fi trecut direct peste tine.*

Banda de lângă axul drumului se mișca ceva mai repede. Reacher trecu încet pe lângă mașinile din dreapta

sa. Cu privirea înainte. Un sedan de poliție se afla cu trei mașini mai în față. Pe banda din dreapta. Lumina verde a unui semafor se vedea în depărtare. Traficul de pe banda din stânga se apropia lent de ea. Mașinile ajungeau rând pe rând la linia albă de pe asfalt, se opreau un moment și apoi treceau repede. Nimeni nu voia să blocheze intersecția. Acum Reacher se afla cu două mașini în spatele polițiștilor. Încetini. Individul iritat din spate claxonă. Reacher înaintă. Acum era cu o mașină în spatele polițiștilor.

Semaforul se făcu galben.

Mașina din fața lui Reacher sprintă.

Semaforul se făcu roșu.

Polițistul ajunse la linia care marca oprirea la intersecție, iar Reacher opri chiar în dreptul lui. Puse cotul pe consolă și-și prinse capul în palmă. Își răschiră degetele ca să acopere cât mai mult din față. Privea drept înainte, uitându-se la semafor, încercând să-l determine prin forța gândului să-și schimbe culoarea.

Helen Rodin coborî două etaje cu ascensorul și se întâlni cu Ann Yanni în holul care găzduia recepția postului de televiziune NBC. Dat fiind că rețeaua TV plătea pentru timpul lui Franklin, era corect ca Yanni să participe la discuții. Coborâră împreună în parcarea subterană și se urcară în Saturnul lui Helen. Urcară rampa și ieșiră la lumină. Helen privi în dreapta și coti la stânga. Nu observă Chevroletul Impala de culoare gri care se puse în mișcare la douăzeci de metri în urma ei.

Semaforul rămase pe roșu un timp teribil de lung. Apoi se făcu verde și tipul din spatele lui Reacher claxonă, iar polițistul se întoarse ca să se uite. Reacher trecu

prin câmpul lui vizual și nu privi în urmă. Se strecură pe o bandă rezervată celor care coteau la stânga și mașina de poliție trecu prin dreapta lui. Reacher o văzu cum rămâne blocată din nou în față. Nu voia să ajungă iar în dreptul ei, așa că se hotărî să o ia la stânga, deși nu avea treabă în direcția aia. Constată că ajunsese iar pe strada cu băcănia La Marta. Traficul era lent. Se foi pe scaun și-și verifică buzunarul pantalonilor. Verifică monedele pe pipăite. Găsi una de 25 de cenți. Intră într-o dispută cu sine însuși, douăzeci de metri, treizeci, patruzeci.

Da.

Intră în mica parcare a băcăniei. Lăsă motorul pornit, coborî și ocoli capota, ca să ajungă la telefonul public fixat pe un perete. Puse moneda în fantă și scoase cartea de vizită ruptă a lui Emerson. Formă numărul secției de poliție.

— Cu ce vă ajut? spuse ofițerul de serviciu.

— Poliția? întrebă Reacher.

— Spuneți, domnule.

Reacher începu să vorbească repede, pe un ton grăbit și jos.

— Omul ăla de pe afișele cu „Căutat de poliție"? Chestia aia pe care ați răspândit-o prin oraș?

— Da, domnule?

— E chiar aici, acum.

— Unde?

— În fast-foodul meu, cel de pe șoseaua cu patru benzi din nordul orașului, de lângă magazinul de anvelope. E înăuntru acum, la tejghea, mănâncă.

— Ești sigur că ăla e omul?

— Arată exact ca cel din desen.

— Are o mașină?

— O camionetă Dodge mare și roșie.

— Domnule, cum vă numiți?

— Tony Lazzeri, spuse Reacher.

Anthony Michael Lazzeri, cu un scor la bătaie de 0,273 în 118 apariții la baza a doua în 1935. A terminat pe locul al doilea. Reacher se gândi că în curând va trebui să se mute în jurul rombului. Yankees nu avuseseră suficienți jucători la baza a doua sau suficienți ani în care să nu fi câștigat campionatul.

— Trimitem imediat mașinile, domnule, spuse ofițerul de serviciu.

Reacher puse receptorul în furcă și se urcă din nou în Mustang. Rămase pe loc până când auzi primele sirene vuind dinspre nord.

Helen Rodin ajunsese pe la jumătatea Străzii 2 când zări agitație în oglinda retrovizoare. Un sedan Impala gri părăsi banda cu trei mașini în urma ei și efectuă o întoarcere nebunească de 180 de grade prin trafic, pentru a face cale întoarsă.

— Ce nemernic! exclamă avocata.

Ann Yanni se suci în scaun.

— Mașină de poliție, spuse ea. Se vede după antene.

Reacher reuși să ajungă la Franklin cam cu zece minute întârziere. Acesta își avea biroul într-o clădire de cărămidă cu două niveluri. Parterul părea o unitate de industrie ușoară abandonată. Ușile și ferestrele erau acoperite cu storuri metalice. Dar ferestrele de la etaj aveau jaluzele venețiene și lumini aprinse în spatele lor. O scară exterioară ducea la ușa de acces spre nivelul superior. Pe ușă, o plăcuță de plastic pe care scria: *Franklin Investigations*. La nivelul străzii era o mică parcare asfaltată, în care încăpeau șase mașini staționate perpendicular pe șosea. Saturnul verde al lui Helen Rodin era acolo, alături

de o Honda Civic albastră și de un Chevy Suburban negru atât de lung, încât intra pe trotuar cam cu treizeci de centimetri. Reacher presupuse că Suburbanul îi aparținea lui Franklin. Iar Honda era probabil a lui Rosemary Barr.

Trecu pe lângă clădire fără să încetinească și ocoli cvartalul. Nu văzu nimic din ce n-ar fi vrut să vadă. Așa că parcă Mustangul lângă Saturn, coborî și încuie portierele. Urcă în fugă treptele și intră pe ușă fără să mai bată. Ajunse într-un hol scurt cu o chicinetă pe dreapta și ceea ce bănuia a fi o baie pe stânga. Drept în față se auzeau voci venind dintr-o încăpere mare. Intră și-i găsi pe Franklin la un birou, pe Helen Rodin și Rosemary Barr pe două scaune și cufundate în conversație și pe Ann Yanni, care se uita pe geam la mașina ei. Toți patru se întoarseră la intrarea lui.

— Cunoști ceva terminologie medicală? îl întrebă Helen.

— Ca de exemplu?

— PA, spuse ea. Așa a scris un doctor. Un fel de abreviere.

Reacher se uită la ea. Apoi la Rosemary Barr.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse el. Spitalul i-a pus un diagnostic lui James Barr. Probabil un caz ușor.

— Instalare timpurie, spuse Rosemary. Ce-o mai fi însemnând și asta.

— Cum ai știut? întrebă Helen.

— Intuiție, spuse Reacher.

— Ce este?

— Mai târziu, zise Reacher. Hai să facem lucrurile în ordine.

Se întoarse spre Franklin.

— Spune-mi ce știi despre victime.

— Cinci oameni oarecare, spuse Franklin. Nicio legătură între ei. Nicio legătură reală cu absolut nimic. Cu siguranță că n-au avut nicio legătură cu James Barr. Cred

că ai avut dreptate absolută. Nu i-a împușcat pentru vreun motiv personal.

— Ba m-am înșelat cumplit, răspunse Reacher. Adevărul e că James Barr nu i-a împușcat deloc.

Grigor Linsky se retrase într-un intrând întunecos și formă un număr pe mobil.

— Am mers pe urmele unei intuiții, spuse el.

— Și anume? întrebă Zecul.

— Cum polițiștii păzeau biroul avocatei, m-am gândit că soldatul n-o să poată merge acolo s-o vadă. Dar e evident că încă mai au treabă împreună. Așa că mi-am zis că poate o să se ducă ea la el. Și așa a și făcut. Am urmărit-o. Chiar acum sunt amândoi în biroul detectivului particular. Cu sora lui Barr. Și cu femeia aia de la TV.

— Sunt și ceilalți cu tine?

— Am acoperit tot cvartalul. Est, vest, nord și sud.

— Stați pe loc, spuse Zecul. Te sun eu.

— Vrei să explici această afirmație? îi ceru Helen Rodin.

Ann Yanni zâmbi. *O poveste.*

Rosemary Barr privea în gol.

— I-ai cumpărat fratelui tău un aparat de radio, îi zise Reacher. Marca Bose. Pentru jocurile de baseball. El mi-a spus asta. I-ai mai cumpărat și altceva?

— Cum ar fi?

— Cum ar fi haine.

— Uneori.

— Pantaloni?

— Uneori.

— Ce mărime?

— Mărime? repetă ea absentă.

— Ce mărime poartă fratele tău la pantaloni?

— Păi, 86 în talie și 86 lungime.

— Exact, spuse Reacher. E un tip relativ înalt.

— Și cu ce ne ajută asta? întrebă Helen.

— Știi ceva despre jocurile cu numere? o întrebă Reacher. Alea ilegale de demult, loteriile de stat, Powerball, chestii de-astea?

— Ce-i cu ele?

— Care e partea cea mai grea la ele?

— Să câștigi, zise Ann Yanni.

Reacher zâmbi.

— Din punctul de vedere al jucătorilor, da, desigur. Dar partea cea mai dificilă pentru organizatori este alegerea numerelor aleatorii. Pentru oameni este foarte dificil să facă alegeri cu adevărat aleatorii. Pe vremuri, cei care organizau astfel de jocuri foloseau paginile de business din ziare. Conveneau în prealabil, să zicem ultimele cifre ale prețurilor primelor șase acțiuni tipărite pe a doua coloană a paginilor de business. Sau ultimele șase, sau șase de la mijloc, nu contează. Asta se apropia de un caracter aleatoriu. Acum loteriile mari folosesc aparate complicate. Dar poți să găsești matematicieni care să demonstreze că rezultatele nu sunt cu adevărat aleatorii. Pentru că aparatele respective au fost construite de oameni.

— Și cum ne ajută *asta*? întrebă Helen.

— Doar un șir de gânduri, răspunse Reacher. Am stat toată după-amiaza în mașina domnișoarei Yanni, bucurându-mă de soare și gândindu-mă cât de greu este să faci alegeri cu adevărat aleatorii.

— Șirul tău de gânduri e pe o pistă greșită, interveni Franklin. James Barr a împușcat cinci oameni. Dovezile sunt zdrobitoare.

— Ai fost polițist, zise Reacher. Ai trecut prin momente de mare pericol. Urmăriri, arestări, situații încordate,

momente de stres extrem. Care e primul lucru pe care l-ai făcut după aia?

Franklin se uită mai întâi la femei, apoi spuse:

— M-am dus la baie, spuse el.

— Corect, spuse Reacher. Și eu la fel. Dar James Barr nu s-a dus. Raportul lui Bellantonio din casa lui Barr vorbește despre praf de ciment în garaj, în bucătărie, în living, în dormitor și în subsol. Dar nu și în baie. Așadar a ajuns acasă, dar nu s-a ușurat după ce s-a schimbat și a făcut duș? Și cum putea să facă duș fără să intre în baie?

— Poate că s-a oprit pe drum, undeva.

— N-a fost niciodată acolo.

— Ba a fost *acolo*, Reacher. Cum rămâne cu dovezile?

— Nu există nicio dovadă care să arate că el a fost acolo.

— Ai înnebunit?

— Există dovezi care arată că duba, și pantofii, și pantalonii, și haina, și arma, și muniția, și moneda lui au fost acolo, dar nimic nu arată că *el* a fost acolo.

— Cineva *s-a dat drept* el? întrebă Ann Yanni.

— Până la cel mai mic detaliu. I-a condus mașina, i-a purtat pantofii și hainele, i-a folosit pușca.

— Asta-i o fantezie, zise Franklin.

— Explică impermeabilul, spuse Reacher. O haină încăpătoare care acoperea totul cu excepția blugilor? De ce altceva să porți așa ceva într-o zi caldă și uscată?

— Cine? întrebă Rosemary

— Fiți atenți, spuse Reacher.

Se ridică în picioare și apoi făcu un singur pas în față.

— Pantalonii mei au lungimea de 94 de centimetri, spuse el. Am traversat aripa nouă a parcării din 40 de pași. James Barr are picioare de 86 de centimetri, ceea ce înseamnă că ar fi trebuit să parcurgă distanța din 44 de pași. Dar Bellantonio a numărat 54 de pași.

— O persoană foarte scundă, spuse Helen.

— Charlie, zise Rosemary.

— Și eu am crezut la fel, spuse Reacher. Dar pe urmă m-am dus în Kentucky. Inițial, pentru că am vrut o confirmare pentru altceva. Începusem să mă gândesc că poate James Barr nu era suficient de bun. Am studiat locul evenimentului. A fost o tragere dificilă. Iar cu 14 ani în urmă James era bun, dar nu nemaipomenit. În plus, când l-am văzut la spital, nu am observat niciun semn pe umărul lui drept. Ca să tragă atât de bine cât se presupune că ar fi tras, un om trebuie să se antreneze. Iar un ins care se antrenează capătă o vânătaie pe umăr. Ca un fel de bătătură. La el nu am văzut asta. Așa că mi-am zis că un om care a început de la un nivel mediocru nu putea decât să regreseze în timp. Mai ales dacă nu se antrenează serios. E logic, nu? Poate că ajunsese la stadiul la care nici *n-ar fi putut* să facă treaba de vineri. Pur și simplu, pentru că era incapabil. La asta m-am gândit. Așa că m-am dus în Kentucky, ca să aflu sigur cât de mult involuase.

— Și? întrebă Helen.

— James Barr a devenit *mai bun*, spuse Reacher. *Mult* mai bun. Nu mai slab. Uitați-vă la asta.

Scoase ținta din buzunarul de la piept și o despături.

— Asta e ultima dintre cele 32 de ședințe de tragere din ultimii trei ani. Și ținta asta arată mult mai bine decât ar fi arătat când încă era în armată, cu 14 ani în urmă. Ceea ce e ciudat, nu? În ultimii ani a tras doar trei sute douăzeci de gloanțe și acum e grozav? În condițiile în care când era doar mediocru trăgea două mii de gloanțe pe săptămână?

— Deci ce înseamnă asta?

— De fiecare dată, el s-a dus acolo cu Charlie. Iar tipul care se ocupă de poligon e un fost campion din Corpul de Marină. Și un colecționar maniac. Pune la dosar toate

țintele folosite. Ceea ce înseamnă că Barr a avut cel puțin doi martori pentru scorurile obținute, de fiecare dată.

— Și eu mi-aș fi *dorit* să am martori, zise Franklin. Dacă aș fi tras ca el.

— Este imposibil să devii mai bun dacă nu te antrenezi, spuse Reacher. După părerea mea, adevărul e că de fapt a devenit foarte slab. Și mai cred că orgoliul lui n-a putut să suporte ideea. Orice lunetist are spirit competitiv. Știa că acum e un trăgător jalnic și, pentru că nu se putea împăca cu ideea, voia să ascundă asta. Voia să se dea mare.

Franklin arătă ținta și spuse:

— Mie nu mi se pare jalnic.

— Pentru că e contrafăcută, spuse Reacher. O să-i dai asta lui Bellantonio și el o să-ți demonstreze acest lucru.

— Contrafăcută în ce fel?

— Aș paria că ținta asta a fost găurită cu un pistol. Nouă milimetri, de la o distanță sigură. Dacă Bellantonio măsoară găurile, bănuiesc că o să constate că sunt cu 46 de miimi de inch mai mari decât găurile de .308[1]. Iar dacă analizează hârtia, va găsi urme de praf de pușcă pe ea. Pentru că bănuiala mea e că James Barr a făcut o plimbare de-a lungul culoarului de tragere și a făcut găurile alea de la doi centimetri, nu de la trei sute de metri. De fiecare dată.

— Asta e o exagerare.

— E metafizică simplă. Barr n-a fost *niciodată* atât de bun. Și e corect să presupunem că a devenit mai slab. Dacă ar fi devenit doar cu puțin mai slab, s-ar fi împăcat cu ideea. Dar nu s-a împăcat, așa că putem să presupunem că a devenit *cu mult* mai slab. Suficient de slab cât să fie foarte jenat de asta. Poate suficient de slab cât să nici nu mai nimerească hârtia.

[1] Calibrul .308 (inch) înseamnă 7,82 mm. Diferența dintre 9 mm și 7,82 mm înseamnă 46 de miimi de inch. *(N.t.)*

Nimeni nu spuse nimic.

— E o teorie care se demonstrează de la sine, argumentă Reacher. Faptul că a ajuns să măsluiască scorul de jenă demonstrează că trăgea foarte prost. Iar dacă trăgea atât de prost, nu el a făcut chestia de vineri.

— Nu sunt decât presupuneri, zise Franklin.

Reacher încuviință cu o mișcare a capului.

— Inițial asta au fost — niște presupuneri. Dar nu și acum. Pentru că acum știu sigur. Am tras un glonț în Kentucky. M-a pus proprietarul poligonului, ca un fel de rit inițiatic. Eram îndopat cu cafeină. Tremuram ca naiba. Acum însă știu că James Barr era într-o stare mult mai jalnică.

— De ce? întrebă Rosemary.

— Pentru că are Parkinson, îi spuse Reacher. *PA* înseamnă *paralizie agitans*, denumirea pe care o folosesc doctorii pentru boala Parkinson. Mă tem că fratele tău e grav bolnav. Tremură și zvâcnește. Și este absolut imposibil să tragi cu pușca cu precizie dacă ai Parkinson. Părerea mea este că nu numai că nu a făcut chestia de vineri, dar *i-ar fi fost imposibil* să o facă.

Rosemary rămase tăcută. *Vești bune și vești proaste.* Se uită la fereastră. Se uită la podea. Era îmbrăcată ca o văduvă. Bluză din mătase neagră, fustă dreaptă neagră, ciorapi de nailon negri, pantofi de lac negri cu toc jos.

— Poate că de-aia era așa de supărat tot timpul, spuse ea. Poate că simțea că îl paște boala. Se simțea neajutorat. Corpul lui începea să-l trădeze. Ar fi detestat o astfel de situație. Ca oricare altul.

Apoi se uită direct la Reacher.

— Ți-am spus că e nevinovat, spuse ea.

— Doamnă, îmi cer scuze fără rezerve, zise Reacher. Ai avut dreptate. S-a reformat. Și-a respectat angajamentul. Merită toate laudele. Și îmi pare rău că e bolnav.

— Acum trebuie să-l ajuți. Ai promis.

— Îl ajut. De luni noaptea, n-am mai făcut altceva.

— E o nebunie, spuse Franklin.

— Nu, este tot o conspirație, așa cum am zis de la bun început. Cineva a pus la cale totul, astfel încât vina să cadă pe Barr. Doar că în loc să-l pună pe el să tragă, au aranjat lucrurile astfel încât să pară că el a făcut-o. Asta-i singura diferență.

— Dar este posibil așa ceva? întrebă Ann Yanni.

— De ce nu? Gândește-te la întreaga situație. *Treci* prin ea, pas cu pas.

Ceea ce Ann Yanni și făcu. Repetă mișcările încet, pe îndelete, ca o actriță.

— Individul se îmbracă în hainele lui Barr, se încalță cu pantofii acestuia și poate găsește o monedă într-un borcan. Sau într-un buzunar, undeva. Poartă mănuși, ca să nu strice amprentele lui Barr. Luase deja conul de semnalizare din garajul lui Barr, poate în ziua precedentă. Ia pușca din subsol. Încărcată în prealabil, chiar de către Barr. Se duce în oraș cu dubița lui. Lasă toate indiciile posibile. Se acoperă cu praf de ciment. Se întoarce acasă, se descotorosește de toate obiectele și pleacă. Repede, fără măcar să-și ia rămas-bun de a se duce la baie. James Barr vine și el acasă la un moment dat și intră într-o capcană despre existența căreia nici măcar nu are habar.

— Exact așa văd eu lucrurile, spuse Reacher.

— Dar unde-a fost Barr în tot acel timp? întrebă Helen.

— Plecat, răspunse Reacher.

— Asta-i o coincidență convenabilă, spuse Franklin.

— Eu nu cred c-a fost nicio coincidență. Cred că au pus la cale ceva ca să nu le stea în drum. Își amintește că a plecat undeva. Simțindu-se optimist la momentul respectiv, ca și cum ceva bun era pe cale să se întâmple.

Cred că l-au atras într-o cursă. Eu cred că i-au aranjat o întâlnire vineri.

— Cu cine?

— Cu Sandy, de exemplu. Au folosit-o ca să mă ademenească pe mine. Poate că au făcut același lucru cu el. S-a îmbrăcat frumos vineri. În raport scrie că portofelul lui se afla în buzunarul unor pantaloni de calitate rezonabilă.

— Atunci, cine e adevăratul făptaș? întrebă Helen.

— Cineva de un calm glacial, spuse Reacher. Cineva care nici măcar n-a avut nevoie să se ducă la baie după aia.

— Charlie, zise Rosemary. El trebuie să fie. Nu se poate altfel. E scund. E ciudat. Cunoștea casa. Știa unde sunt puse toate lucrurile. Câinele îl cunoștea.

— Doar că Charlie e un trăgător foarte slab, spuse Reacher. Asta-i celălalt motiv pentru care m-am dus în Kentucky. Am vrut să testez acea teorie.

— Atunci cine-a fost?

— Charlie, răspunse Reacher. Dar și dovezile care-l privesc pe el au fost măsluite. Dar într-un mod diferit. Gloanțele trase de el erau împrăștiate pe toată suprafața țintelor. Atât doar că nu erau *cu adevărat* împrăștiate. Distribuția nu era întru totul aleatorie. Încerca să mascheze cât de bun trăgător era de fapt. Țintea în puncte arbitrare de pe hârtie și chiar nimerea acele puncte, de fiecare dată, la fix, credeți-mă. Din când în când, se plictisea și trimitea câte-un glonț în inelul interior. Sau alegea un cadran din afara inelului exterior și trimitea un glonț exact prin el. O dată a perforat toate cele patru colțuri. Ideea e că nu contează cu adevărat ce anume ții**n**tești, atât timp cât nimerești ținta aleasă. E doar o convenție care ne face să țintim inelul de zece puncte. Te poți antrena la fel de bine dacă țintești un alt punct. Chiar și un punct din afara țintei, cum ar fi un copac. Asta făcea Charlie.

Era un trăgător excepțional, care se antrena intens, dar încerca să lase impresia că rata mereu. Dar, așa cum am spus, oamenilor le e imposibil să obțină ceva cu adevărat aleatoriu. Întotdeauna există un tipar.

— De ce ar fi făcut asta? întrebă Helen.

— Pentru alibi.

— Să-i facă pe oameni să creadă că nu e în stare să tragă bine?

Reacher încuviință.

— A observat că șeful poligonului păstrează țintele folosite. E un profesionist rece ca gheața care ia în calcul toate variantele, din timp.

— Cine e? întrebă Franklin.

— Adevăratul lui nume e Chenko și își petrece timpul cu o gașcă de rusnaci. Probabil că e un veteran al Armatei Roșii. Unul dintre lunetiștii lor. Și ăștia sunt cu adevărat buni. Întotdeauna au fost.

— Cum ajungem la el?

— Prin intermediul victimei.

— O luăm de la zero. Toate victimele sunt fundături. Va trebui să găsești ceva mai bun de-atât.

— Seful lui își spune Zec.

— Ce fel de nume mai e și ăsta?

— E un substantiv comun, nu unul propriu. Din argoul sovietic de altădată. Un *zec* era un deținut dintr-un lagăr de muncă. În gulagul siberian.

— Lagărele alea sunt istorie antică.

— Asta înseamnă că Zec este foarte bătrân. Dar un bătrân cu adevărat dur. Probabil, cu mult mai dur decât ne putem imagina.

Zecul era obosit după episodul cu excavatorul. Dar era obișnuit să fie obosit. De 63 de ani tot obosit era. Era

obosit din ziua în care ofițerul de recrutare a venit în satul lui, la începutul toamnei lui 1942. Satul lui se afla la peste 6 000 de kilometri distanță de orice altă așezare, iar recrutorul era un rus moscovit pe care nimeni nu-l mai văzuse până atunci. Era energic și sigur pe el. Nu permitea nicio controversă. Nicio discuție. Toți bărbații între 16 și 50 de ani urmau să vină cu el.

În acel moment, Zecul avea 17 ani. Inițial, l-au trecut cu vederea, pentru că era în pușcărie. Se culcase cu soția unui bărbat mai vârstnic și, când acesta făcuse scandal, Zecul îl snopise în bătaie. Bărbatul bătut a cerut să fie scutit de recrutare din cauza stării de sănătate, după care îl pârâse recrutorului pe agresorul său aflat în închisoare. Recrutorul ținea neapărat să-și facă norma, așa că Zecul a fost scos din celulă și i s-a ordonat să se alinieze lângă ceilalți, în piața satului. Lucru pe care l-a făcut bucuros. A presupus că primea cadou un drum spre libertate. A presupus că se vor ivi o sută de prilejuri ca să-și ia tălpășița.

S-a înșelat.

Recruții au fost încuiați într-un camion, apoi într-un tren, pentru o călătorie care a durat cinci săptămâni. Înrolarea oficială în Armata Roșie a avut loc pe drum. Au fost repartizate uniformele — haine groase din postav și o manta, plus o pereche de bocanci căptușiți cu pâslă — și un carnet de soldă. Dar fără soldă propriu-zisă. Fără arme. Și fără antrenament, în afara unei opriri scurte în perimetrul acoperit de zăpadă al unei gări, unde un comisar a zbierat iar și iar către cei aflați în trenul încuiat printr-un megafon uriaș. Tipul repeta un discurs simplu de 16 cuvinte, pe care Zecul nu l-a uitat niciodată: *Soarta omenirii se va decide la Stalingrad, unde veți lupta până la ultimul om pentru patrie.*

Călătoria de cinci săptămâni a luat sfârșit pe malul estic al Volgăi, unde recruții au fost descărcați ca vitele din vagoane și forțați să alerge până la un mic grup de vechi ambarcațiuni ancorate la mal. La opt sute de metri distanță, pe malul opus, era o imagine infernală. Fumul și focul se ridicau la cer din ruinele unui oraș imens, mai mare decât toate celelalte pe care le văzuse până atunci Zecul. Râul ardea și bubuia, victimă și el a proiectilelor trase de mortiere. Cerul era plin de avioane, care se aliniau și coborau brusc, lansând bombe, trăgând cu mitralierele. Peste tot erau cadavre, corpuri dezmembrate și răniți care zbierau.

Zecul a fost forțat să urce pe o ambarcațiune mică, ce avea un parasolar în dungi viu colorate. Era înțesat cu soldați. Nimeni nu avea loc să se miște. Nimeni nu avea vreo armă. Barca s-a avântat în fluviul înghețat și avioanele s-au năpustit asupra ei ca muștele la căcat. Traversarea a durat un sfert de oră și, la finalul ei, Zecul avea hainele îmbibate cu sângele lipicios al camarazilor săi.

Cel care are pușca trage
Cel fără pușcă îl urmează
Când cel cu pușca e ucis
Cel care-l urmează îi ia pușca și trage.

Zecul a primit un încărcător cu gloanțe. Fără pușcă. A fost împins înainte și l-a urmat orbește pe bărbatul din fața sa. Au ajuns la un colț de stradă și au făcut curba. Au trecut prin fața unui cuib de mitralieră al Armatei Roșii. La început, a crezut că asta însemna că linia frontului trebuie să fie foarte aproape. Dar un alt comisar cu un steag și megafon uriaș a urlat către el: *Să nu cumva să vă retrageți! Dacă faceți un singur pas înapoi, vă vom împușca fără milă!* Așa că Zecul a alergat neajutorat înainte și, după ce a cotit pe o altă stradă, a intrat într-o ploaie de gloanțe nemțești. S-a oprit, întors pe jumătate, și a fost

lovit de trei ori, în brațe și picioare. Șocul l-a rostogolit și l-a împins peste rămășițele unui zid de cărămidă, în câteva minute fiind îngropat sub o grămadă de cadavre.

Și-a revenit după 48 de ore, într-un spital improvizat, și a făcut pentru prima oară cunoștință cu justiția militară sovietică: aspră, greoaie, ideologizată, dar acționând strict în conformitate cu propriile-i reguli oculte. Problema în chestiune era cauzată de întoarcerea sa parțială. Rănile i-au fost provocate de dușmanii patriei sau încercase să se retragă? Datorită ambiguității situației, a fost scutit de execuție și condamnat la batalion disciplinar. Astfel a început un proces de supraviețuire care a durat 63 de ani. Un proces pe care intenționa să-l continue.

Formă numărul lui Grigor Linsky.

— Putem presupune că soldatul vorbește, spuse el. Indiferent ce știe, acum știu toți. Prin urmare, e timpul să avem o poliță de asigurare.

— N-am progresat deloc, spuse Franklin. Nu credeți? E exclus ca Emerson să accepte așa ceva, dacă nu-i oferim mai multe informații decât avem acum.

— Atunci, ocupă-te de lista victimelor, spuse Reacher.

— Ar putea dura o veșnicie. Cinci vieți, cinci povești.

— Atunci să ne concentrăm.

— Excelent. Minunat. Doar să-mi spui pe care dintre ele vrei să mă concentrez.

Reacher își aminti cum descrisese Helen Rodin ce auzise. *Primul foc, o pauză mică, după care următoarele două. După care o altă pauză, un pic mai lungă, dar de fapt a fost doar o fracțiune de secundă, și apoi ultimele trei focuri.* Închise ochii. În gând, vizualiză graficul realizat de Bellantonio după analizarea înregistrării făcute cu telefonul mobil, care reprezenta nivelul sonor al

împușcăturilor. Rememoră apoi reconstituirea mută făcută chiar de el pe întuneric, în aripa cea nouă a parcării, cu brațul drept întins ca o pușcă: *clic, clic-clic, clic-clic-clic*.

— Nu prima, spuse el. Nu primul foc tras la rece. N-ai nicio garanție că nimerești ținta cu acel prim glonț. Prin urmare, prima victimă n-a avut nicio semnificație. Parte din decorul creat să ne înduce în eroare. Nici ultimele trei. Alea au fost bang, bang, bang. Ratarea deliberată și alte piese de decor. Între timp, misiunea fusese deja îndeplinită.

— Deci a doua sau a treia. Sau ambele.

Clic, clic-clic.

Reacher deschise ochii.

— A treia, spuse el. E un ritm acolo. Primul foc la rece, apoi introducerea și focul principal. Ținta. Apoi o pauză. Ochiul lui zăbovește în obiectivul lunetei. Se asigură că ținta a fost doborâtă. Este. Mai trage trei focuri de armă.

— Cine a fost a treia victimă? întrebă Helen.

— Femeia, spuse Franklin.

Linsky îl sună mai întâi pe Chenko, apoi pe Vladimir, apoi pe Sokolov. Le explică misiunea și îi strânse în formație compactă. Biroul lui Franklin nu avea o intrare secundară. Singura cale de acces era pe scara exterioară. Mașina țintei era chiar acolo, în mica parcare. Simplu.

— Povestește-mi despre femeie, zise Reacher.

Franklin trunzări notițele și le reașeză în noua ordine a priorităților.

— Se numea Oline Archer, spuse el. Caucaziană, căsătorită, fără copii, 37 de ani, locuia la vest de aici, în suburbii.

— Lucra în clădirea cu Registrul Auto, spuse Reacher. Dacă ea a fost ținta vizată, Charlie trebuia să știe unde se afla și pe care ușă va ieși.

Franklin încuviință.

— Chiar angajată la Registru. Lucra acolo de un an și jumătate.

— Și ce făcea, exact?

— Director de operațiuni.

— Deci a fost ceva de natură profesională? întrebă Ann Yanni.

— Păi ce să fi fost? zise Franklin. O întârziere la plata taxelor? O fotografie falsă pe un permis de conducere? Mă cam îndoiesc. Am verificat bazele de date naționale. Funcționarii de la Registrul Auto nu sunt uciși de clienți. Așa ceva pur și simplu nu se întâmplă.

— Ce știm despre viața ei personală? întrebă Helen Rodin.

— Nu mi-a sărit nimic în ochi, răspunse Franklin. Era doar o femeie obișnuită. Dar o să mai sap. O să merg mai jos cu câteva niveluri. Trebuie să găsesc ceva.

— Fă-o repede, spuse Rosemary Barr. Pentru binele fratelui meu. Trebuie să-i demonstrăm nevinovăția.

— Avem nevoie de opinii medicale pentru asta, spuse Ann Yanni. Doctori obișnuiți, nu psihiatri.

— Va plăti NBC? întrebă Helen Rodin.

— Dacă există o sansă să funcționeze.

— Ar trebui, spuse Rosemary. Adică nu credeți? Parkinson e o chestie reală, nu? Ori are, ori nu are boala.

— S-ar putea să funcționeze la proces, spuse Reacher. Un motiv plauzibil pentru care James Barr n-ar fi putut s-o facă, plus o poveste plauzibilă despre faptul că altcineva a făcut-o? De obicei, așa se creează îndoiala rezonabilă.

— *Plauzibil* e un cuvânt mare, zise Franklin. Iar îndoiala rezonabilă e un concept riscant. Mai bine ar fi să-l convingem pe Alex Rodin să renunțe cu totul la acuzații. Ceea ce presupune ca mai întâi să-l convingem pe Emerson.

— Eu nu pot să vorbesc cu niciunul dintre ei, spuse Reacher.

— Eu pot, zise Helen.

— Și eu pot, spuse Franklin.

— Și eu pot cu siguranță, zise și Ann Yanni. În afară de tine, toți putem.

— Dar s-ar putea să nu vreți, spuse Reacher.

— De ce? întrebă Helen.

— Partea asta n-o să vă placă foarte mult.

— De ce? întrebă din nou Helen.

— Păi să ne gândim, zise Reacher. În retrospectivă. Uciderea lui Sandy și chestia din barul sportiv de luni seara, de ce s-au întâmplat aceste două lucruri?

— Ca să te imobilizeze. Să nu le strici cazul.

— Corect. Două tentative, aceeași țintă, același scop, același făptaș.

— Evident.

— Iar chestia de luni seara a început cu urmărirea mea de la hotelul în care mă cazasem. Sandy și Jeb Oliver și ceilalți doi amici ai lor se plimbau cu mașina, în așteptarea telefonului care să le spună unde am poposit. Așa că de fapt a început cu urmărirea mea în drum spre hotel. Mult mai devreme în acea zi.

— Am trecut prin toate astea.

— Dar cum de mi-a aflat numele maestrul păpușar? De unde a știut că sunt în oraș? Cum a aflat el că a venit aici cineva care reprezenta o potențială problemă?

— Cineva i-a spus.

— Cineva care a știut, mai devreme în acea zi de luni? Helen avu o ezitare.

— Tatăl meu, spuse ea. Încă de luni dimineață. Și apoi Emerson, probabil. La scurt timp după aceea. Au vorbit de bună seamă despre caz. Ar fi comunicat imediat dacă exista pericolul unei probleme neașteptate.

— Corect, spuse Reacher. Apoi, unul dintre acești doi oameni l-a sunat pe maestrul păpușar. Cu mult înainte de amiaza zilei de luni.

Helen nu spuse nimic.

— Doar dacă nu cumva unul dintre cei doi *este* maestrul păpușar, zise Reacher.

— Zecul este maestrul păpușar. Chiar tu ai spus asta.

— Am spus că e șeful lui Charlie. Atât. N-avem de unde să știm dacă el e în vârful piramidei.

— Ai avut dreptate, spuse Helen. Nu-mi place deloc direcția în care duce acest raționament.

— Cineva a vorbit, spuse Reacher. Asta-i al dracului de sigur. Ori tatăl tău, ori Emerson. Oamenii din slujba maestrului păpușar mi-au aflat numele la două ore după ce am coborât din autobuz. Deci unul dintre ei e mânjit, iar celălalt n-o să ne ajute nici el, pentru că deja îi place cazul exact așa cum e.

Tăcere în cameră.

— Trebuie să mă-ntorc la muncă, zise Ann Yanni.

Nimeni nu spuse nimic.

— Să mă sună dacă apar noutăți, adăugă Yanni.

Reacher nu zise nimic. Ann Yanni traversă încăperea. Se opri lângă el.

— Cheile, spuse ea.

Reacher scoase din buzunar cheile și i le dădu.

— Mulțumesc pentru împrumut, spuse el. Mișto mașină.

Linsky văzu Mustangul plecând. Se îndrepta spre nord. Motor zgomotos, eșapament zgomotos. O auzeai de la un cvartal distanță. Apoi strada se liniști din nou și Linksy îl sună pe Zec.

— Reporterița a plecat, anunță el.

— Detectivul particular va rămâne la birou, spuse Zecul.
— Ce facem dacă ceilalți pleacă împreună?
— Sper să nu.
— Și dacă da?
— Lichidează-i pe toți.

— Există un tratament? întrebă Rosemary Barr. Pentru boala Parkinson?
— Nu, spuse Reacher. Nicio cură, nicio prevenție. Dar poate fi încetinită. Există medicamente pentru asta. Fizioterapia ajută. Și somnul. Simptomele dispar când persoana în cauză doarme.
— Poate că de-aia voia pastilele. Ca să evadeze.
— N-ar trebui să încerce să evadeze prea mult. Contactele sociale fac bine.
— Ar trebui să mă duc la spital, zise Rosemary.
— Explică-i, spuse Reacher. Spune-i ce s-a întâmplat de fapt vineri.

Rosemary încuviință. Traversă încăperea și ieși pe ușă. După un minut. Reacher îi auzi mașina pornind și plecând.

Franklin se duse în chicinetă ca să pună de cafea. Reacher și Helen Rodin rămaseră singuri în birou. Bărbatul se așeză pe scaunul pe care șezuse Rosemary Barr. Helen se duse la fereastră și se uită în jos, la stradă. Stătea cu spatele la cameră. Era îmbrăcată la fel ca Rosemary Barr. Bluză neagră, fustă neagră, pantofi de lac negri. Dar nu arăta ca o văduvă. Arăta ca un model din New York sau Paris. Tocurile ei erau mai înalte și avea picioare lungi, goale și bronzate.
— Oamenii ăștia despre care vorbim sunt ruși, spuse ea.
Reacher nu zise nimic.

— Tatăl meu e american, continuă ea.

— Un american cu numele de Alexei Alexeievici, replică Reacher.

— Familia mea a venit aici înaintea Primului Război Mondial. Nu există nicio legătură posibilă. Cum ar putea să fie? Oamenii despre care vorbim sunt niște sovietici ticăloși.

— Cu ce se ocupa tatăl tău înainte de a deveni procuror?

— A fost asistent de procuror.

— Și înainte de asta?

— Întotdeauna a lucrat în sistem.

— Vorbește-mi despre serviciul lui de cafea.

— Ce-i cu el?

— Folosește cești din porțelan și o tavă de argint. E sigur că nu i le-a cumpărat guvernul.

— Și?

— Vorbește-mi despre costumele lui.

— Costumele lui?

— Luni era îmbrăcat într-un costum de o mie de dolari. Nu vezi mulți funcționari publici purtând costume de o mie de dolari.

— Are gusturi scumpe.

— Cum și le permite?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Încă o întrebare.

Helen nu spuse nimic.

— A făcut presiuni asupra ta să nu preiei cazul?

Helen continuă să tacă. Se uită în stânga. Se uită în dreapta. Apoi se întoarse spre el.

— Mi-a spus că înfrângerea ar putea să însemne o victorie.

— Grijă pentru cariera ta?

— Așa am crezut. Încă mai cred. E un om cinstit.

Reacher încuviință.

— Există 50% șanse să ai dreptate.

Franklin reveni cu cafeaua — un lichid apos „marcă proprie" — în trei căni de ceramică desperecheate, două dintre ele fiind ciobite, pe o tavă de bar din plută, cu o cutie deschisă de lapte condensat și o cutie galbenă de zahăr, plus o singură lingură din oțel ambutisat. Puse tava pe birou și Helen Rodin rămase cu ochii lipiți de ea, ca și cum s-ar fi uitat la o demonstrație a argumentului lui Reacher: *Uite cum se servește cafeaua într-un birou.*

— David Chapman îți știa și el numele luni, spuse ea. Primul avocat al lui James Barr. A știut de tine de sâmbătă.

— Dar Chapman nu știa dacă sau când am sosit, replică Reacher. Presupun că nu i-a spus nimeni.

— Eu ți-am știut numele, spuse Franklin. Poate că ar trebui să mă număr și eu printre suspecți.

— Dar tu știai motivul real pentru care mă aflam aici, îl contrazise Reacher. N-ai fi pus pe nimeni să mă atace. Mi-ai fi trimis o citație.

Ceilalți nu-l contraziseră.

— M-am înșelat în privința lui Jeb Oliver, spuse Reacher. Nu e un dealer de droguri. N-am găsit nimic în șopronul lui, în afară de o camionetă veche.

— Mă bucur că te mai înșeli și tu din când în când, spuse Helen.

— Jeb Oliver nu e rus, spuse Franklin.

— American get-beget.

— Prin urmare, indivizii ăștia pot să lucreze cu americanii. Asta vreau să spun. Ar putea fi Emerson. Nu e obligatoriu să fie procurorul districtual.

— Șansele sunt de 50%, spuse Reacher. Deocamdată nu acuz pe nimeni.

— Asta presupunând că ai dreptate.

— Prea repede s-au năpustit asupra mea.

— Îl cunosc și pe Emerson, și pe procuror, și nu mi se pare că stă în firea vreunuia dintre ei să facă așa ceva.

— Poți să-i spui pe nume, zise Helen. Îl cheamă Alex Rodin.

— Nu cred că e vreunul dintre ei, spuse Franklin.

— Eu mă duc la birou, zise Helen.

— Mă iei și pe mine? întrebă Reacher. Până la autostrada suspendată.

— Nu, răspunse Helen. Chiar n-am chef să fac asta.

Își luă geanta și servieta și ieși din birou singură.

Reacher rămase nemișcat și ascultă sunetele venite dinspre stradă. Auzi o portieră de mașină deschizându-se și închizându-se. Un motor pornind. O mașină plecând. Sorbi din cafea și spuse:

— Cred c-am supărat-o.

— Și eu cred la fel, zise Franklin, dând ușor din cap.

— Indivizii ăștia au pe cineva în interior. Asta-i limpede, da? E un fapt stabilit. Așa că ar trebui să putem discuta despre asta.

— E mai logic să fie un polițai decât un procuror.

— Nu sunt de acord. Un polițist are control doar asupra cazurilor sale. În ultimă instanță, procurorul controlează totul.

— Aș prefera să fie așa. *Am fost* polițist.

— Și eu.

— Și, trebuie s-o spun, Alex Rodin îngroapă o mulțime de cazuri. Oamenii spun că e vorba despre prudență, dar ar putea fi și altceva.

— Ar trebui să analizezi ce fel de cazuri îngroapă.

— Da, că tot nu prea aveam nimic de făcut.

Reacher încuviință. Puse cana jos. Se ridică.

— Începe cu Oline Archer, spuse el. Victima. Ea e importantă acum.

Apoi se duse la fereastră și verifică strada. Nu văzu nimic suspect. Așa că-l salută pe Franklin cu o mișcare din cap și străbătu holul spre ușa din capul scării exterioare.

Se opri pe treapta de sus și se întinse în căldură. Își roti umerii, își flexă mâinile, trase adânc aer în piept. Șofase și stătuse pe scaun toată ziua și se simțea încorsetat. Și apăsat de faptul că era nevoit să se ascundă. Se simțea bine cocoțat pe scară, nemișcat și expus. În aer liber, la lumina zilei. Jos, în stânga lui, toate mașinile plecaseră, cu excepția Suburbanului negru. Strada era liniștită. Se uită la dreapta. Traficul devenea tot mai dens pe artera nord-sud. La stânga, erau mai puține mașini. Se gândi să ocolească pe la vest mai întâi. Dar să facă un ocol lung, pentru că secția de poliție trebuia să fie aproape. Va trebui s-o ocolească. După care se va îndrepta spre nordul orașului, unde era un adevărat labirint de străzi. Acolo se simțea cel mai bine.

Începu să coboare treptele. Când păși pe trotuarul de la baza scării, auzi un zgomot la nici cinci metri în spate. Un pas lateral. Tălpi subțiri pe pietrișul fin de calcar. Liniștit. Apoi inconfundabilul crănțănit al puștii cu levier, în timp ce trage cartușul în cameră.

Apoi o voce. Care spuse:

— Stai pe loc!

Accent american. Liniștit, dar distinct. *De undeva de departe, din nord.* Reacher se opri. Stătu nemișcat și privi drept în față la un zid de cărămidă de peste drum. Vocea spuse:

— Pășește la dreapta.

Reacher păși la dreapta. Un pas lateral lung și târșâit.

— Acum te întorci foarte încet, spuse vocea.

Reacher se întoarse, foarte încet. Ținu mâinile depărtate de corp, cu palmele spre exterior. Văzu o siluetă mică la mai puțin de cinci metri distanță. Același tip pe care-l văzuse în seara precedentă, din întuneric. Puțin peste un metru șaizeci, sub șaizeci de kilograme, slab, palid, cu părul negru și rebel. Chenko. Sau Charlie. În mâna dreaptă ținea ferm o pușcă cu țeava retezată, cu mâner de pistol. În stânga avea o chestie neagră.

— Prinde-l, spuse Charlie.

Aruncă spre el chestia neagră. Reacher o văzu rostogolindu-se și scânteind în aer în drumul spre el și subconștientul îi spuse: *Nu-i o grenadă.* Așa că o prinse. Cu ambele mâini. Era un pantof. Un pantof de lac negru, de damă, cu toc. Era căldut încă.

— Acum, aruncă-l înapoi, spuse Charlie. Așa cum am făcut eu.

Reacher avu o ezitare. *Al cui era pantoful?* Se uită lung la el.

Toc jos.

Al lui Rosemary Barr?

— Aruncă-l înapoi, strigă Charlie. Ușurel, fără grabă.

Apreciază și evaluează. Reacher era neînarmat. Ținea în mână un pantof. Nu o piatră, nici vreun alt obiect contondent. Pantoful era ușor și neaerodinamic. N-ar fi făcut nimănui niciun rău. S-ar fi rostogolit prin aer și Charlie l-ar fi dat la o parte cu mâna.

— Aruncă-l înapoi, spuse din nou Charlie.

Reacher nu făcu nimic. Putea să rupă tocul și să-l arunce ca pe o săgeată. Ca pe un proiectil. Dar Charlie l-ar fi împușcat în timp ce-ar fi dus brațul înapoi ca să-și ia avânt. Charlie era la mai puțin de cinci metri de el, în poziție de tragere, echilibrat, fără să clipească, cu pușca

ținută ferm în mână. Prea aproape ca să rateze, prea departe ca să ajungă la el.

— Ultima șansă, zise Charlie.

Reacher azvârli moale pantoful înapoi. O aruncare lungă, boltită, pe sub mână. Charlie îl prinse cu o mână și lucrurile se petrecură ca și cum scena de mai înainte ar fi fost derulată în sens invers.

— E la școala de vară, spuse Charlie. Așa trebuie să-ți imaginezi situația ei. O să facă cunoștință cu realitățile vieții. O să lucreze la mărturia pe care o va depune. Despre cum a plănuit fratele ei totul. Despre cum i-a mărturisit el ce avea de gând să facă. O să fie un martor excelent. Mărturia ei o să decidă cazul. Înțelegi asta, da?

Reacher nu spuse nimic.

— Așa că jocul s-a sfârșit acum, zise Charlie.

Reacher nu spuse nimic.

— Fă doi pași în spate, ordonă Charlie.

Reacher făcu doi pași în spate. Ajunse astfel chiar la bordură. Acum Charlie se afla la șase metri distanță. Continua să țină pantoful în mână. Zâmbea.

— Întoarce-te, spuse el.

— O să mă împușți? întrebă Reacher.

— Poate.

— Ar trebui.

— De ce?

— Pentru că, dacă nu mă-mpușți, o să te găsesc și-o să fac în așa fel încât să-ți pară rău.

— Doar gura e de tine.

— Nu doar gura.

— Păi poate-o să te-mpușc.

— Ar trebui.

— Întoarce-te, spuse Charlie.

Reacher se întoarse.

— Acum stai nemișcat.

Reacher rămase nemișcat. Cu fața spre stradă. Cu ochii deschiși. Privea asfaltul întins peste vechiul caldarâm. Era plin de cocoașe mici, distribuite regulat. Începu să le numere, ca să umple ceea ce puteau fi ultimele secunde ale vieții sale. Se căzni să audă sunetele din spate. Ascultă foșnetul hainelor în timp ce brațul lui Charlie se întindea. Pregătit să audă clicul metalic scos de trăgaci când se mișca pe primii milimetri ai cursei. Va trage Charlie? Bunul-simț îi spunea că nu. Omuciderile erau întotdeauna investigate.

Dar oamenii ăștia erau nebuni. Și existau șanse de 50% să aibă în soldă un polițist local. Sau ca *el* să le fie șef.

Tăcere. Reacher se căznea să audă sunete în spatele lui. Dar nu auzi nimic. Nu se întâmplă nimic. Absolut nimic. Un minut. Două. Apoi la o sută de metri spre est auzi o sirenă. Doar două bipuri electronice scurte de la o mașină de poliție care-și forța drumul prin trafic.

— Stai nemișcat, spuse din nou Charlie.

Reacher rămase nemișcat. Zece secunde. Douăzeci. Treizeci. Apoi două mașini de poliție intrară simultan pe stradă. Una, dinspre est, cealaltă, dinspre vest. Ambele se deplasau rapid, cu motoarele turate la maximum. Cauciucurile uruiau pe asfalt. Zgomotele se loveau de zidul de cărămidă. Mașinile se opriră. Ușile se deschiseră. Polițiștii coborâră în grabă. Reacher întoarse capul. Charlie nu mai era acolo.

Capitolul 14

Arestarea a fost rapidă și eficientă. S-a desfășurat ca la carte. Pistoale, strigăte, cătușe, avertismentul Miranda. Reacher a rămas tăcut pe toată durata operațiunii. Știa bine că nu trebuie să vorbească. Fusese polițist și cunoștea prea bine în ce necazuri poți intra dacă trăncănești fără rost. Și întârzierea pe care o poți cauza astfel. Cum spui ceva, polițiștii trebuie să se oprească pentru a consemna în scris. Iar Reacher nu-și putea permite astfel de întârzieri. Nu în momentul ăla.

Din fericire, drumul până la secție dură puțin. Distanța era mai mică de patru cvartale. Reacher se gândi că era logic ca un fost polițist ca Franklin să-și aibă biroul în cartierul cu care era obișnuit. Pe drum avu răgazul să-și pună la punct strategia. Socoti că va fi dus direct la Emerson, ceea ce îi dădea 50% șanse să ajungă în aceeași încăpere cu un om mânjit.

Sau, dimpotrivă, cu un om curat.

Dar stârși prin a fi sută la sută sigur că se afla în aceeași cameră cu un om mânjit, pentru că Emerson și Alex Rodin îl așteptau împreună. Scos din mașină, Reacher a fost dus în mare grabă direct în biroul lui Emerson. Acesta stătea la masa de scris. Rodin era în fața acesteia.

Nu pot să spun niciun cuvânt, se gândi Reacher. *Dar chestia asta trebuie să meargă foarte repede.*

Apoi își zise: *Care-o fi? Rodin? Sau Emerson?* Rodin era îmbrăcat în costum. Albastru, material de vară, scump, poate același de luni. Emerson era în cămașă. Se juca cu un pix. Îl lovea de sugativa de pe masă, când cu un capăt, când cu celălalt.

Ai grijă ce faci, își zise Reacher.

— N-ai fost chiar așa de greu de găsit, spuse Emerson.

Reacher nu comentă. Era tot cu cătușe la mâini.

— Povestește-ne despre noaptea în care Alexandra Dupree a fost ucisă, îi ceru Rodin.

Reacher nu spuse nimic.

— Spune-ne ce ai simțit, zise Emerson. Când i-a trosnit gâtul.

Reacher nu spuse nimic.

— Juriul o să te urască, spuse Rodin.

— Convorbire telefonică, zise Reacher.

— Vrei să-ți chemi avocatul? spuse Emerson.

Reacher nu spuse nimic.

— Cine ți-e avocat? întrebă Rodin.

— Fiica ta, răspunse Reacher.

— Vrei s-o sunăm noi? întrebă Emerson.

— Poate. Sau poate pe Rosemary Barr.

Se uită la ochii lor.

— Sora? zise Rodin.

— Vrei s-o sunăm pe *soră*? întrebă Emerson.

Unul dintre voi știe că n-o să răspundă, își zise Reacher.

Care dintre voi?

Nimic în ochii lor.

— Sunați-o pe Ann Yanni, spuse el.

— De la NBC? zise Rodin. De ce pe ea?

— Am dreptul la un telefon, spuse Reacher. Nu trebuie să dau nicio explicație. Eu spun pe cine, voi formați numărul.

— Tocmai se pregătește să intre pe post. Știrile locale sunt la ora șase.

— Atunci, așteptăm, spuse Reacher. Am tot timpul din lume.

Care dintre voi știe că asta nu-i adevărat?

Așteptară, dar până la urmă nu dură mult. Emerson sună la NBC și îi spuse asistentei lui Ann Yanni că poliția îl arestase pe Jack Reacher și că prizonierul solicitase prezența lui Yanni, din motive necunoscute. Un mesaj bizar. Dar Yanni a ajuns în biroul lui Emerson după mai puțin de treizeci de minute. Era un jurnalist pe urmele unui subiect de presă. Știa că e de preferat să apară mâine pe postul național decât azi la știrile locale.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă ea.

Era o prezență notabilă, un star în domeniul ei de activitate. Și reprezenta mass-media. Atât Emerson, cât și Rodin păreau ușor intimidați. Nu de ea, ca individ. Ci de ceea ce reprezenta.

— Îmi pare rău, îi spuse Reacher. Știu că n-o să vrei și știu că am zis că n-am să vorbesc niciodată, dar în circumstanțele actuale va trebui să confirmi un alibi pentru mine. Mă tem că nu avem de ales.

Se uită scurt la ea. O văzu urmărindu-i vorbele. Văzu cum confuzia îi traversează chipul. Yanni nu avu nicio reacție. Reacher nu-și desprinse privirea de ochii ei. Nicio reacție.

Dă-mi o mână de ajutor, fato.

O secundă.

Două secunde.

Nicio reacție.

Reacher își ținea respirația.

Haide, Yanni, intră în joc, fir-ar să fie. Încă o secundă și totul o să se destrame.

Nicio reacție.

Apoi tânăra clătină capul în semn de aprobare. Se prinsese. Reacher răsuflă ușurat. *Bravo!* Talent profesional. Era o persoană obișnuită să audă ultimele știri în cască și să le repete live pe post după o jumătate de secundă, ca și cum ar fi știut de când lumea lucrul relatat.

— Ce alibi? întrebă Emerson.

Yanni se uită la el. Apoi la Rodin.

— Am crezut că e vorba de Jack Reacher, spuse ea.

— Păi este, spuse Emerson.

— Dar omul ăsta e Joe Gordon, zise ea. Cel puțin așa mi-a spus.

— V-a spus că-l cheamă Gordon?

— Când l-am cunoscut.

— Și când s-a întâmplat asta?

— Acum două zile.

— Dar chiar dumneavoastră ați difuzat imaginea cu chipul lui, la știri.

— Aia era poza *lui*? Nu semăna deloc. Părul era complet diferit. Absolut nicio asemănare.

— Ce alibi? întrebă din nou Emerson.

— Pentru când? întrebă la rândul ei Yanni.

— Pentru noaptea în care a fost ucisă fata. Despre asta vorbim noi aici.

Yanni nu spuse nimic.

— Doamnă, interveni Rodin, dacă știți ceva, trebuie să ne spuneți acum.

— Aș prefera să nu spun, zise Yanni.

Reacher zâmbi în sinea lui. Felul cum o spusese echivala cu garanția absolută că nu mai dura mult și Emerson și Rodin aveau s-o implore să audă povestea. Ea stătea

frumos pe scaun, roșind la comandă până la tâmple, cu spatele drept, bluza descheiată la primii trei nasturi. Era o actriță al naibii de talentată. Reacher se gândi că poate toate prezentatoarele de știri erau.

— E vorba despre probe aici, zise Emerson.

— Evident, răspunse Yanni. Dar nu puteți doar să mă credeți pe cuvânt?

— Ce anume să credem?

— Că n-a făcut-o el?

— Avem nevoie de detalii, insistă Rodin.

— Trebuie să mă gândesc la reputația mea, spuse Yanni.

— Declarația dumneavoastră nu va fi făcută publică dacă renunțăm la acuzații.

— Puteți să garantați că veți renunța la acuzații?

— Nu înainte de a auzi ce aveți de declarat, zise Emerson.

— Deci suntem într-un cerc vicios, spuse Yanni.

— Mă tem că da.

Nu forța lucrurile, își zise Reacher. *Nu avem timp.*

Yanni oftă. Privi în jos, la podea. Ridică privirea și se uită direct în ochii lui Emerson, furioasă, jenată, magnifică.

— Am petrecut împreună acea noapte, spuse ea.

— Dumneavoastră și Reacher?

— Eu și Joe Gordon.

Emerson arătă cu degetul.

— Cu bărbatul ăsta?

— Da, cu ăsta, confirmă Yanni.

— Toată noaptea?

— Da.

— De când până când?

— Cam de la 11:40. După ce s-au terminat știrile. Până a doua zi dimineață, când am primit pe pager vestea că ați găsit cadavrul.

— Unde ați fost?

Reacher închise ochii. Rememoră conversația din seara precedentă, din parcarea subterană a clădirii în care se afla sediul NBC. Cu geamul mașinii întredeschis. Îi spusese?

— La motel, spuse Yanni. În camera lui.

— Recepționerul nu ne-a spus că v-ar fi văzut acolo.

— Bineînțeles că nu m-a văzut. Trebuie să am grijă în situații de genul ăsta.

— Ce cameră?

Îi spusese?

— Camera opt, răspunse Yanni.

— N-a plecat din cameră în timpul nopții?

— Nu, n-a plecat.

— Deloc?

— Deloc.

— Cum puteți fi sigură?

Yanni se uită într-o parte.

— Pentru că de fapt n-am pus geană pe geană.

În birou se lăsă liniștea.

— Puteți oferi vreun element de coroborare? întrebă Emerson.

— Cum ar fi? întrebă Yanni la rândul ei.

— Semne distinctive? Pe care eu nu pot să le văd în clipa asta, dar cineva care a fost în poziția dumneavoastră le-ar fi văzut?

— Oh, vă rog.

— E ultima întrebare, spuse Emerson.

Yanni nu spuse nimic. Reacher își aminti că aprinsese plafoniera Mustangului și-și ridicase cămașa ca să-i arate teava metalică. Își mișcă mâinile încătușate și le așeză pe talie.

— Ceva? insistă Emerson.

— E important, zise Rodin.

— Are o cicatrice, spuse Yanni. Jos, pe stomac. O chestie mare și oribilă.

Emerson și Rodin se întoarseră și se uitară la Reacher. Acesta se ridică în picioare. Apucă cu mâinile de țesătură și-și trase cămașa din pantaloni. O ridică.

— În regulă, spuse Emerson.

— Ce-a fost *aia*? întrebă Rodin.

— O parte din falca unui sergent de infanterie marină, spuse Reacher. Sanitarii au socotit că trebuie să fi cântărit peste o sută de grame. Se deplasa cu mai bine de o mie cinci sute de metri pe secundă din epicentrul unei explozii de trinitrotoluen. Plutea liniștită pe unda de presiune până când m-a lovit.

Lăsă cămașa să-cadă la loc. Nu încercă s-o vâre în pantaloni. Cătușele i-ar fi îngreunat mișcările.

— Mulțumiți acum? întrebă el. Vă ajunge cât ați făcut-o pe doamna să roșească?

Emerson și Rodin se uitară unul la celălalt. *Unul dintre voi știe sigur că sunt nevinovat*, se gândi Reacher. *Și nu-mi pasă ce crede celălalt.*

— Domnișoara Yanni va trebui să dea o declarație scrisă, spuse Emerson.

— O dactilografiați voi și eu o semnez, spuse Yanni.

Rodin se uită fix la Reacher.

— *Tu* poți să oferi o coroborare?

— Cum ar fi?

— Ceva similar cu cicatricea ta. Dar legat de domnișoara Yanni.

Reacher încuviință din cap.

— Da, aș putea. Dar n-am s-o fac. Și dacă mai întrebi o dată, o să te fac să-ți înghiți dinții.

Tăcere în birou. Emerson scotoci în buzunar și găsi o cheie de cătușe. Se întoarse brusc și o aruncă pe sub braț

în direcția lui Reacher. Acesta avea mâinile încătușate, dar prinse cheia în palma mâinii drepte și zâmbi.

— A vorbit Bellantonio cu tine? îl întrebă fostul militar pe Emerson.

— De ce i-ai dat domnișoarei Yanni un nume fals? răspunse polițistul cu o altă întrebare.

— Poate că nu i-am dat, replică Reacher. Poate că Gordon e numele meu adevărat.

Îi aruncă înapoi cheia, se apropie și ținu încheieturile întinse, așteptând ca Emerson să-i scoată cătușele.

Zecul răspunse la telefon după două minute. Auzi o voce familiară, joasă și grăbită.

— N-a mers, zise interlocutorul. A avut alibi.

— Real?

— Probabil că nu.

— N-o să insistăm în direcția aia.

— Și ce facem în continuare?

— Stați cuminți. Nu mai are decât un pas. Caz în care o să vină după voi, curând. Așa că strângeți rândurile și fiți gata să-l primiți cum se cuvine.

— Nu s-au împotrivit cine știe ce, spuse Ann Yanni. Nu ți s-a părut?

Pornise motorul chiar înainte ca Reacher să închidă portiera.

— Nici nu mă așteptam să se împotrivească. Cel nevinovat știe că acest caz e slab. Iar cel vinovat știe că, în momentul ăsta, dacă mă lasă din nou pe stradă mă scoate de pe tabla de joc la fel de repede ca în cazul în care m-ar încarcera.

— De ce?

— Pentru că o au pe Rosemary Barr și știu c-o să plec în căutarea ei. Așa că mă vor aștepta, pregătiți să reacționeze.

Până dimineață, voi fi mort. Ăsta-i noul plan. E mai ieftin decât pușcăria.

Merseră direct la biroul lui Franklin și urcară în fugă scara exterioară. Îl găsiră pe detectiv așezat la birou. Luminile erau stinse, iar chipul lui era scăldat în lumina de la monitor. Se uita la el fix, fără expresie, ca și cum nu-i spunea nimic. Reacher îi dădu vestea despre Rosemary Barr. Franklin rămase complet nemișcat și se uită scurt la ușă. Apoi la fereastră.

— Am fost cu toții aici, spuse el.

Reacher confirmă cu o mișcare din cap.

— Trei am fost: tu, eu și Helen.

— N-am auzit nimic.

— Nici eu, zise Reacher. Sunt chiar buni.

— Ce-or să-i facă?

— Or s-o determine să le ofere dovezi împotriva fratelui ei. O poveste inventată.

— Îi vor face rău?

— Depinde de cât de repede cedează.

— N-o să cedeze, spuse Yanni. Nici într-un milion de ani. N-ați văzut-o? E întru totul dedicată ideii de a reabilita numele fratelui ei.

— Atunci îi vor face rău.

— Unde e? îl întrebă Franklin pe Reacher. Cea mai bună presupunere?

— Acolo unde sunt și ei, zise Reacher. Dar nu știu unde e locul ăla.

Era în livingul de la etaj, legată de un scaun cu bandă adezivă. Zecul se uita lung la ea. Era fascinat de femei. Cândva, trecuseră 27 de ani fără să vadă o femeie. Batalionul disciplinar în care fusese trimis în 1943 avusese

câteva, dar erau o minoritate neînsemnată și au murit repede. Apoi, după victoria în Marele Război pentru Apărarea Patriei, a început călătoria lui de coșmar prin Gulag. În 1949, a văzut o țărancă în apropiere de Canalul Mării Albe. Era o băbătie gârbovită și mătăhăloasă, aflată la două sute de metri depărtare, pe un câmp cu sfeclă. Apoi nimic, până când în 1976 a văzut o asistentă medicală străbătând cu o sanie trasă de trei cai pustietatea înghețată a Siberiei. Lucra la o carieră de piatră atunci. Ieșise din groapă împreună cu o sută de alți *zeci* și toți se întorceau acasă într-o coloană lungă și dezordonată de-a lungul unui drum lung și drept. Sania asistentei se apropia pe un alt drum, care se intersecta în unghi drept cu al lor. Terenul era întins, fără denivelări, și acoperit cu zăpadă. *Zecii* vedeau până hăt, departe. Au stat pe loc și s-au uitat la asistenta cu sania cale de o milă întreagă. Când a trecut prin intersecție, au întors capetele ca unul și au urmărit-o cale de încă o milă. Pentru această oprire neautorizată, în seara aceea gardienii nu le-au dat să mănânce. Patru oameni au murit, dar Zecul a rezistat.

— Te simți comod? o întrebă el.

Rosemary Barr nu spuse nimic. Cel numit Chenko îi înapoiase pantoful. Îngenunchease în fața ei și i-l pusese pe picior asemenea unui vânzător de la un magazin de încălțăminte. Apoi se retrăsese și se așezase lângă cel numit Vladimir, pe canapea. Cel numit Sokolov rămăsese la parter, într-o cameră plină cu aparatură de supraveghere. Cel numit Linsky umbla de colo-colo prin încăpere, alb la față de durere. Avea ceva probleme cu spatele.

— Când Zecul vorbește, trebuie să răspunzi, zise cel numit Vladimir.

Rosemary se uită într-o parte. Îi era teamă de Vladimir. Mai mult decât de ceilalți. Vladimir era uriaș și emana un iz de depravare.

— Își înțelege poziția? întrebă Linsky.

Zecul zâmbi către el și Linsky îi zâmbi și el. Era o glumă de-ale lor. Orice cerere de respectare a drepturilor sau de tratament uman era întâmpinată cu întrebarea: *Tu îți înțelegi poziția?* Și de fiecare dată întrebarea era urmată de o declarație: *Tu nu* ai *o poziție. Pentru patria-mamă nu însemni* nimic. Prima oară când Linsky a auzit întrebarea, tocmai se pregătea să răspundă, dar Zecul îl împinsese cât colo. În acel moment, Zecul avea o experiență de 18 ani, iar intervenția nu îl caracteriza. Dar era clar că simțise ceva pentru tinerelul neinstruit. Îl luase pe flăcău sub aripa lui. De atunci, rămăseseră împreună, într-o succesiune de locuri pe care niciunul dintre ei nu le putea numi. Despre Gulag s-au scris multe cărți, au fost descoperite multe documente și s-au alcătuit multe hărți, dar ironia a fost că foștii prizonieri habar n-aveau unde fuseseră. Nimeni nu le spusese. Un lagăr e un lagăr, cu sârmă ghimpată, colibe, păduri nesfârșite, tundră nesfârșită și muncă nesfârșită. Ce diferență putea face un nume?

Linsky fusese soldat și hoț. În vestul Europei sau în America, ar fi înfundat pușcăria, doi ani aici, trei ani dincolo, dar în perioada Uniunii Sovietice, hoția era un păcat ideologic. Demonstra o preferință needucată și antisocială pentru proprietatea privată. O astfel de preferință primea drept reacție o eliminare rapidă și permanentă din societatea civilizată. În cazul lui Linsky, eliminarea a început în 1963 și a durat până când societatea civilizată s-a prăbușit și Gorbaciov a golit Gulagul.

— Își înțelege poziția, spuse Zecul. Iar după asta urmează acceptarea.

Franklin o sună pe Helen Rodin. După zece minute, aceasta se întoarse în biroul lui. Nu-i trecuse supărarea pe

Reacher. Era clar. Dar era prea îngrijorată pentru soarta lui Rosemary Barr ca să facă prea mult tărăboi pe tema asta. Franklin rămase la biroul lui, cu un ochi la ecranul computerului. Helen și Ann Yanni stăteau împreună la o masă. Reacher privea pe fereastră. Cerul se întuneca.

— Ar trebui să sunăm pe cineva, propuse Helen.

— Cum ar fi? întrebă Reacher.

— Pe tatăl meu. El face parte din tabăra „băieților buni".

Reacher se întoarse spre ea.

— Să zicem c-ar fi așa. Ce-i spunem? Că avem o persoană dispărută? Și el ce poate să facă altceva decât să sune la poliție? Iar dacă Emerson e din tabăra băieților răi, polițiștii n-or să facă nimic. Iar dacă Emerson e băiatul cel bun, polițiștii tot nu vor face nimic. Dispariția unei persoane adulte nu mai impresionează pe nimeni. Sunt prea multe asemenea cazuri.

— Dar ea e implicată în cazul nostru.

— Cazul lor e despre fratele ei. Așa că polițiștii vor considera că e firesc ca ea să fi fugit. Fratele ei e un criminal notoriu și ea nu a mai putut suporta rușinea.

— Dar ai văzut cum a fost răpită. Ai putea să le spui.

— Am văzut un pantof. E tot ce pot să spun. Iar eu nu am nicio credibilitate aici. Timp de două zile am luat parte la jocuri stupide.

— Și-atunci ce facem?

Reacher se întoarse la fereastră.

— Ne ocupăm singuri de toată povestea, zise el.

— Cum?

— Nu avem nevoie decât de o adresă. Pornim de la femeia care a fost împușcată, găsim niște nume, găsim un context, găsim un loc. Pe urmă, ne ducem acolo.

— Când? întrebă Yanni.

— În douăsprezece ore. Înainte de răsăritul soarelui. De bună seamă că indivizii lucrează după un fel de program.

Vor ca mai întâi să mă rezolve pe mine, după care să se ocupe de Rosemary Barr. Trebuie să ajungem la ea înainte să-și piardă răbdarea.

— Dar asta înseamnă că tu îți vei face apariția exact când ei te așteaptă.

Reacher nu spuse nimic.

— E ca și cum ai intra singur în capcană, spuse Yanni.

Reacher nu răspunse. Yanni se întoarse spre Franklin și zise:

— Ce ne mai poți spune despre femeia care a fost împușcată?

— Nu mai e nimic de zis. Am trecut prin toate aspectele vieții ei. Era o femeie cât se poate de obișnuită.

— Rude?

— Toate sunt în Est. De unde a venit.

— Prieteni?

— Doi, în esență. O colegă și o vecină. Niciuna dintre ele nu prezintă interes. De exemplu, niciuna nu e rusoaică.

Yanni se întoarse din nou către Reacher:

— Atunci, poate că te-ai înșelat. Poate că al treilea foc n-a fost cel care conta.

— Trebuie să fi fost, zise Reacher. Altfel, de ce ar fi făcut pauza aia? A verificat dacă a nimerit ținta.

— S-a oprit și după al șaselea foc. De tot.

— Nu putea să aștepte atât de mult. Până atunci, situația putea să scape de sub control. Oamenii puteau să înceapă să sară unii peste ceilalți.

— Dar n-au făcut-o.

— N-avea cum să prezică asta.

— De acord, spuse Franklin. O chestie ca asta n-o faci nici cu primul, nici cu ultimul glonț tras.

Apoi ochii lui își pierdură focalizarea. Se uita fix la perete, ca și cum nu l-ar fi văzut.

— Ia stați așa! exclamă el.

Se uită la ecran.

— Am uitat ceva.

— Ce? întrebă Reacher.

— Un lucru pe care l-ai spus despre Rosemary Barr. Persoane dispărute.

Se întoarse la mouse și la tastatură și începu să dea clicuri și să tasteze. Apoi apăsă tasta „enter" și rămase aplecat în față, ca și cum proximitatea ecranului ar fi accelerat procesul.

— Ultima sansă, zise el.

Reacher știa din reclamele de la televizor că un computer funcționează cu tot felul de gigahertzi, ceea ce presupunea că înseamnă foarte repede. Dar chiar și așa, ecranul lui Franklin rămase negru o perioadă foarte lungă. Se vedea un simbol grafic într-un colț. Se rotea lent. Sugera o căutare meticuloasă și răbdătoare prin cantități infinite de date. Se roti minute în șir. Deodată se opri. Monitorul scoase un păcănit electrostatic și pe ecran își făcu apariția un document scris cu litere mici. Reacher nu-l putea citi din locul în care se afla.

În birou se lăsă liniștea.

Franklin ridică privirea.

— Bun, spuse el. Așa mai merge. În sfârșit ceva care depășește limitele ordinarului. În sfârșit am găsit o fisură.

— Ce e? spuse Yanni.

— Oline Archer a reclamat dispariția soțului cu două luni în urmă.

Capitolul 15

Franklin împinse scaunul în spate, ca să facă loc, și ceilalți se îngrămădiră în jurul monitorului. Reacher și Helen Rodin ajunseră să stea umăr lângă umăr. Animozitatea dispăruse. Rămăsese doar fiorul căutării.

Cea mai mare parte a documentului era cu antete cifrate și informații-sursă. Litere, numere, timpi, origini. Mesajul important era scurt. Cu două luni în urmă, doamna Oline Anne Archer a reclamat dispariția soțului ei, pe nume Edward Stratton Archer. Plecase devreme la muncă de la domiciliul conjugal într-o zi normală de luni și nu revenise acasă până miercuri, la sfârșitul orelor de program, când fusese întocmit raportul.

— Tot dispărut e? întrebă Helen.

— Da, răspunse Franklin. Arătă spre litera *A* îngropată în codul din partea de sus a ecranului. E încă activ.

— Atunci hai să vorbim cu prietenele lui Oline, zise Reacher. Avem nevoie de niște informații de bază aici.

— Acum? spuse Franklin.

— N-avem decât douăsprezece ore la dispoziție, răspunse Reacher. N-avem timp de irosit.

*

Franklin scrise numele și adresele colegei și vecinei lui Oline Archer. Îi dădu hârtia lui Ann Yanni, pentru că ea urma să-i achite factura.

— Eu o să rămân aici, spuse el. O să văd dacă soțul apare în bazele de date. Ar putea fi o coincidență. Poate că are câte o soție în fiecare stat. N-ar fi pentru prima oară.

— Nu cred în coincidențe, spuse Reacher. Așa că nu-ți pierde timpul. Mai bine găsește-mi un număr de telefon. Un tip pe nume Cash. Fost infanterist marin. Deține poligonul unde se ducea James Barr. În Kentucky. Sună-l din partea mea.

— Mesajul?

— Dă-i numele meu. Spune-i să-și urce fizicul în Humvee și să vină în seara asta aici. Zi-i că are loc un nou concurs, rezervat invitaților.

— Rezervat invitaților?

— O să-nțeleagă el. Spune-i să-și aducă și pușca M24. Cu lunetă pentru noapte. Și ce armament mai are prin preajmă.

Reacher le urmă pe Ann Yanni și Helen Rodin în josul scării. Se urcară în Saturnul lui Helen, femeile în față, iar Reacher, în spate. Reacher se gândi că ar fi preferat cu toții Mustangul, care avea însă doar două locuri.

— Unde mergem mai întâi? întrebă Helen.

— Care e mai aproape? întrebă Reacher la rândul lui.

— Colega.

— Bun, atunci la ea mergem.

Se mișcau lent în trafic. Lucrările de construcții îngreunau sensibil circulația. Reacher se uita când la ceas, când pe geam. Lumina zilei scădea în intensitate. Se apropia seara. *Timpul curge nemilos.*

*

Colega lui Oline Archer locuia într-o suburbie obișnuită din estul orașului. Zona era străbătută de o rețea de străzi rezidențiale drepte. Pe ambele laturi ale străzilor erau case modeste de tip *ranch*. Casele aveau curți mici, steaguri înălțate pe stâlpi, cercuri deasupra ușilor de garaj, antene de satelit pe hornurile din cărămidă. Unii dintre arborii de pe trotuar aveau legate în jurul trunchiurilor panglici galbene decolorate. Reacher bănuia că simbolizau solidaritatea cu soldații care luptau peste mări și țări. În ce conflicte, nu era sigur. Care era rostul acelor conflicte, habar n-avea. Cea mai mare parte a celor treisprezece ani de serviciu militar și-o petrecuse în străinătate, dar nu întâlnise niciodată pe cineva căruia să-i pese de chestiile legate în jurul copacilor de acasă. Atât timp cât cineva trimitea banii de soldă, mâncare, apă și gloanțe, iar soțiile rămâneau fidele, cei mai mulți militari erau destul de mulțumiți.

Soarele cobora în spatele lor și Helen conducea încet, cu capul aplecat în față, ca să poată citi din timp numerele caselor. Îl zări pe cel pe care-l căuta, intră pe alee și parcă în spatele unui sedan mic. Era nou. Reacher recunoscu marca mașinii, amintindu-și de reclamă: *Cea mai bună garanție din America!*

Colega lui Oline Archer era o femeie în jur de 35 de ani, obosită și tracasată. Deschise ușa și ieși pe verandă. Apoi închise ușa în spatele ei, ca să atenueze gălăgia făcută de cele ce părea o duzină de prichindei care întorseseră casa cu susul în jos. O recunoscu imediat pe Ann Yanni. Chiar s-a uitat peste umărul ei, căutând echipa de cameramani.

— Da?

— Vrem să discutăm despre Oline Archer, zise Helen Rodin.

Femeia nu spuse nimic. Părea muncită de un zbucium interior, părând să considere că era de prost gust să vorbești cu jurnaliștii despre victimele unei tragedii. Dar se pare că statutul de celebritate al lui Ann Yanni i-a învins reținerile.

— Bine, acceptă ea. Ce vreți să știți? Oline era o persoană minunată și toți colegii îi resimt lipsa.

Specificul morții incidentale, își zise Reacher. Întotdeauna asasinatele aleatorii implică victime descrise după aceea ca fiind oameni minunați. Nimeni n-a spus vreodată: *Era o netrebnică și-o beție și mă bucur c-a mierlit-o. Cine a mătrășit-o ne-a făcut tuturor o mare favoare.*

— Trebuie să știm ceva despre soțul ei, spuse Helen.

— Nu l-am întâlnit niciodată, răspunse femeia.

— Oline vorbea despre el?

— Puțin, cred. Când și când. Îl chema Ted, parcă.

— Cu ce se ocupă?

— Cu afaceri. Nu sunt sigură ce fel de afaceri.

— A spus Oline ceva despre dispariția lui?

— Dispariție?

— Oline i-a reclamat dispariția cu două luni în urmă.

— Știu că părea teribil de îngrijorată. Cred că el avea probleme cu afacerea lui. De fapt, cred că avea probleme de vreun an sau doi. De-aia s-a și întors Oline la serviciu.

— N-a lucrat mereu?

— O, nu, doamnă. Cred că a lucrat mai demult, pe urmă a renunțat. Dar a fost nevoită să revină. Din cauza împrejurărilor. Sau cum s-o numi reversul drumului de la mizerie la bogăție.

— De la bogăție la mizerie, spuse Reacher.

— Da, chiar așa. Avea nevoie de bani. Cred că era jenată de acest lucru.

— Dar nu v-a oferit detalii? întrebă Ann Yanni.

— Era o persoană foarte discretă, răspunse femeia.

— E important.

— Devenise cumva distrată. Ceea ce nu-i stătea în fire. Cam cu o săptămână înainte de a fi ucisă, a lipsit din birou cea mai mare parte a unei după-amiezi. Nici asta nu o caracteriza.

— Știți ce făcea?

— Nu, chiar nu știu.

— Orice v-ați putea aminti despre soțul ei ne-ar fi de folos.

Femeia clătină din cap.

— Îl cheamă Ted. E tot ce pot spune sigur.

— În regulă, vă mulțumim, zise Helen.

Se întoarse și porni către mașină. Yanni și Reacher o urmară. Femeia de pe verandă privea în urma lor, dezamăgită, ca și cum picase la o audiție.

— A fost doar prima încercare, spuse Ann Yanni. Dar să nu ne facem griji. Mereu se-ntâmplă așa. Uneori mă gândesc că ar trebui să sărim pur și simplu peste prima persoană dintr-o listă. Niciodată nu știe nimic.

Reacher nu se simțea comod în spatele mașinii. Buzunarul pantalonilor ajunsese sub el și o monedă i se înfipsese cu muchia în coapsă. Se foi și o scoase de-acolo. Era o monedă de 25 de cenți, nouă și lucioasă. Se uită la ea un moment, după care o puse în celălalt buzunar.

— De acord, spuse el. Ar fi trebuit s-o sărim. Greșeala mea. E logic ca un coleg de serviciu să nu știe prea multe. Oamenii se feresc de colegi. Mai ales bogătașii care trec prin perioade mai grele.

— Vecina trebuie să știe mai multe, zise Yanni.

— Să sperăm, spuse Helen.

*

Se înscriseră în traficul ce traversa orașul. Drumul de la suburbiile din est la cele din vest se dovedi a fi lent, foarte lent. Din nou, Reacher privea când la ceas, când la geam. În fața lor, soarele coborâse până la linia orizontului. În spate, se instalase deja amurgul.

Timpul curge nemilos.

Rosemary Barr se mișcă în scaun și se luptă inutil cu banda care-i ținea încheieturile legate.

— Știm că Charlie a făcut-o, spuse ea.

— Charlie? repetă Zecul.

— Așa-numitul *prieten* al fratelui meu.

— Chenko, spuse Zecul. Îl cheamă Chenko. Și da, el a făcut-o. Din punct de vedere tactic, al lui a fost planul. S-a descurcat bine. Bineînțeles, fizicul l-a ajutat. A putut să-și vâre pantofii în încălțările fratelui tău. A trebuit să suflece pantalonii și mânecile impermeabilului.

— Dar noi știm, spuse Rosemary.

— Dar *cine* sunteți voi? Și cu ce anume contribuie fiecare?

— Helen Rodin știe.

— Vei renunța la serviciile ei. Domnișoara Rodin nu va putea să repete nimic din ceea ce a aflat în timp ce erați clienta ei. Linsky, am dreptate?

Linsky încuviință. Se afla la nici doi metri, pe canapea, proțăpit într-un unghi ciudat, ca să-și liniștească spatele.

— Așa spune legea, zise el. Aici, în America.

— Franklin știe, continuă Rosemary. Și Ann Yanni.

— Vorbe de clacă, spuse Zecul. Teorii, speculații și insinuări. Cei doi nu au dovezi convingătoare. Și nici credibilitate. Detectivii particulari și jurnaliștii sunt exact genul de oameni care colportează explicații ridicole și

alternative pentru evenimente ca acesta. E de așteptat să facă așa. Absența zvonurilor ar fi neobișnuită. După toate aparențele, în țara asta un președinte a fost ucis cu peste patruzeci de ani în urmă și oameni ca ei tot mai susțin că adevărul n-a fost încă descoperit.

Rosemary nu spuse nimic.

— Depoziția ta va fi decisivă, spuse Zecul. Te vei duce la Rodin și vei depune mărturie, sub jurământ, despre felul în care fratele tău a complotat și a planificat totul. Despre faptul că ți-a spus care-i sunt intențiile. În detaliu. Timpul, locul, totul. Vei spune că, spre regretul tău sincer și veșnic, nu l-ai luat în serios. Apoi un surogat de apărător public va arunca o privire la dovezile oferite de tine și va pleda vinovăția fratelui tău, după care toată povestea se va termina.

— N-am s-o fac, spuse Rosemary.

Zecul se uită fix la ea.

— Ba ai s-o faci, zise el. Pot să-ți garantez asta. Peste 24 de ore ne vei *implora* să o faci. Vei fi înnebunită de teamă că ne-am putea răzgândi și nu te vom mai *lăsa* să o faci.

În cameră se lăsă liniștea. Rosemary aruncă o privire spre Zec, ca și cum ar fi avut ceva de spus. După care privi într-o parte. Dar Zecul îi răspunse la întrebarea nerostită. Știa ce o frământă.

— Nu, nu vom fi lângă tine în momentul depoziției, spuse el. Dar *vom ști* ce vei declara. La doar câteva minute. Și să nu te gândești la un mic ocol pe la autogară. În primul rând, îl vom ucide pe fratele tău. În al doilea rând, nu există țară în lumea asta în care să nu te găsim.

Rosemary nu spuse nimic.

— În tot cazul, zise Zecul, hai să nu ne certăm. E neproductiv. Și fără rost. Le vei spune ce îți zicem noi să le spui. Așa vei face, să știi. O să vezi. Vei fi disperată să faci asta.

Îți vei dori ca noi să fi aranjat mai devreme acea întrevedere. La tribunal. Vei sta în genunchi, rugându-ne să-ți dăm șansa să ne arăți cât de meșteșugite-ți sunt vorbele. De obicei, așa se întâmplă. Suntem foarte pricepuți în ceea ce facem. Am învățat de la maeștri.

— Fratele meu are boala Parkinson, spuse Rosemary.

— Diagnosticată când? întrebă Zecul, pentru că știa răspunsul.

— E în dezvoltare.

Zecul clătină din cap.

— Prea subiectiv ca să fie util. Cine poate spune că nu e o afecțiune similară provocată de vătămarea pe care a suferit-o recent? Dacă nu, atunci cine poate spune că o astfel de boală este un adevărat handicap? Când tragi de la o distanță atât de mică? Dacă apărătorul public aduce un expert, Rodin va aduce trei. O să găsească doctori care să jure că micuța Annie Oakley[1] a suferit de Parkinson din ziua în care s-a născut.

— Știe și Reacher, spuse Rosemary.

— Soldatul? Ăla o să fie mort până dimineață. Ori mort, ori dispărut.

— N-o să dispară.

— Prin urmare, o să fie mort. O să vină după tine în noaptea asta. Suntem pregătiți să-l întâmpinăm cum se cuvine.

Rosemary nu spuse nimic.

— Nu e prima oară când vin oameni după noi în timpul nopții, spuse Zecul. S-a întâmplat de multe ori, în multe locuri. Și uite că suntem încă aici. *Așa-i*, Linsky?

Linsky aprobă din nou cu o mișcare a capului și spuse:

[1] Celebră trăgătoare americană (1860 – 1926), vedetă a show-ului *Buffalo Bill's Wild West. (N.t.)*

— Suntem încă aici.

— Când o să vină? întrebă Zecul.

— Nu știu, răspunse Rosemary.

— La patru dimineața, spuse Linsky. E american. Așa li se spune la antrenamente, că patru dimineața e momentul cel mai potrivit pentru un atac-surpriză.

— Direcția?

— Cel mai logic ar fi dinspre nord. Uzina de concasare a pietrei i-ar asigura acoperirea pentru faza premergătoare sarjei și i-ar lăsa doar două sute de metri de teren deschis. Dar cred că va apela la o dublă cacealma. Va evita nordul, tocmai pentru că știe că e direcția cea mai bună.

— Nici de la vest, spuse Zecul.

Linsky clătină din cap.

— Așa e. Nu de-a lungul aleii de acces. Prea drept și prea deschis. O să vină de la sud sau de la est.

— Pune-i acolo pe Vladimir și Sokolov, îi zise Zecul. Spune-le să vegheze foarte atenți la sud și la est. Dar zi-le să stea cu ochii și pe nord și vest. Toate punctele cardinale trebuie monitorizate în permanență, pentru orice eventualitate. Apoi postează-l pe Chenko în holul de sus, înarmat cu pușca. Să fie pregătit să acționeze de la fereastra corespunzătoare. Cu Chenko, va fi punct ochit, punct lovit.

Apoi se întoarse către Rosemary Barr.

— Între timp, o să te ducem într-un loc sigur, îi spuse el. De îndată ce-l îngropăm pe soldat, începem lecțiile.

Mulți dintre oamenii care lucrau în centru locuiau în zonele rezidențiale construite la periferia vestică a orașului, așa că la ora de vârf multe mașini se îndreptau într-acolo. Din cauza traficului aglomerat, drumul dură mai mult decât și-ar fi dorit Reacher.

Casele erau mult mai mari decât în est. Toate aveau două niveluri, forme variate și erau bine întreținute. Toate aveau piscine în curți spațioase, împodobite cu plante care rămâneau verzi pe tot parcursul anului. Luminate de ultimele licăriri ale apusului, arătau ca niște ilustrații dintr-o broșură.

— Clasa mijlocie convențională, spuse Reacher.

— Cu toții aspirăm să ajungem acolo, comentă Yanni.

— N-or să vrea să vorbească, spuse Reacher. Nu e stilul lor.

— Ba o să vorbească, îl contrazise Yanni. Toată lumea vorbește cu mine.

Trecură încet pe lângă reședința Archer. Sub cutia poștală era un mic semn din metal turnat legat cu lanțuri subțiri: *Ted și Oline Archer.* În spatele cutiei poștale era peluza cu gazonul îngrijit, fără garduri, având în fundal o casă nelocuită, tristă. Era o locuință mare, în stil Tudor. Grinzi maro-deschis, stucaturi crem. Garaj pentru trei mașini. *Nimeni acasă,* își zise Reacher.

Vecina pe care o căutau locuia vizavi. Casa ei era cam de aceeași mărime cu a soților Archer, dar construită în stil italian. Accente din piatră, turnulețe crenelate, copertine verde-închis la ferestrele de la parter, pe latura sudică. Lumina înserării făcea loc întunericului și becurile se aprindeau îndărătul ferestrelor acoperite de draperii. Întreaga stradă părea caldă, tihnită și foarte mulțumită de ea însăși. Reacher spuse:

— „Ei dorm în siguranță în paturile lor pentru că oameni aspri stau pregătiți în noapte să-i pedepsească violent pe cei care le-ar putea face rău".[1]

[1] Un citat foarte controversat, atribuit în egală măsură lui Winston Churchill și lui George Orwell. Se pare că, de fapt, fraza îi aparține jurnalistului Richard Grenier, într-o încercare de a sintetiza opera lui Orwell. *(N.t.)*

— L-ai citit pe George Orwell? întrebă Yanni.

— Am terminat o facultate, spuse Reacher. Practic, West Point e o facultate.

— „Ordinea socială existentă e o șarlatanie, iar convingerile sale prețioase sunt în majoritate niște iluzii."

— „Nu e posibil ca un om care gândește să trăiască într-o societate ca a noastră fără să vrea să o schimbe", spuse Reacher.

— Sunt sigur că sunt niște oameni cât se poate de amabili, zise Helen.

— Dar oare vor vorbi cu noi?

— Vor vorbi, spuse Yanni. Toată lumea vorbește.

Helen coti pe o alee lungă din calcar și parcă la circa șase metri în spatele unui SUV din import, care avea roți mari, cromate. Ușa principală era din lemn de stejar străvechi, căruia intemperiile îi imprimaseră o tentă cenușie, cu benzi de fier transversale prinse în cuie care aveau capetele mari cât niște mingi de golf. Aveai senzația că treceai de ușă și intrai direct în perioada Renașterii.

— Proprietatea este o hoție, spuse Reacher.

— Proudhon, zise Yanni. Proprietatea este dezirabilă, un bun pozitiv.

— Abraham Lincoln, spuse Reacher. În primul său discurs privind Starea Națiunii.

Inelul de metal cu care se bătea în ușă ieșea dintr-o gură de leu. Helen îl ridică și îl izbi de câteva ori. Apoi găsi un buton discret de sonerie electrică și îl apăsă și pe acela. Nu auziră niciun zgomot venind din interiorul casei. Ușă masivă, ziduri groase. Helen încercă din nou cu soneria și, înainte de a ridica degetul de pe buton, ușa se retrase puțin de pe șinele din cupru care asigurau

protecția la curenții de aer și se deschise ca o criptă. Dincolo de ea, un tip ținea mâna pe clanța interioară.

— Da? spuse el.

Era un bărbat la patruzeci și ceva de ani, solid, prosper, probabil membru al unui club de golf, poate mason, poate membru al clubului Rotary. Purta pantaloni din catifea reiată și un pulover cu model. Era genul de individ care odată ajuns acasă își schimbă imediat hainele, ca o chestiune de rutină.

— Soția dumneavoastră e acasă? întrebă Helen. Am dori să vorbim cu dânsa despre Oline Archer.

— Despre Oline? întrebă tipul, în timp ce se uita la Ann Yanni.

— Sunt avocat, spuse Helen.

— Ce e de vorbit despre Oline?

— Poate mai mult decât credeți, interveni Yanni.

— Dumneata nu ești avocat.

— Sunt aici ca jurnalist, spuse Yanni. Dar nu pentru un reportaj de prost gust. S-ar putea să fi avut loc o eroare judiciară. Asta e problema aici.

— Eroare în ce sens?

— Se pare că au arestat pe cine nu trebuia pentru împușcături. De-aia mă aflu aici. De-aia suntem toți aici.

Reacher îl privea pe individ. Stătea acolo, ținând ușa, încercând să ia o decizie. În final, oftă și făcu un pas înapoi.

— Vă rog să intrați, îi invită el.

Toată lumea vorbește.

Îi conduse, printr-un hol zugrăvit în galben discret, în living. Camera spațioasă și imaculată. Mobilă tapițată cu catifea, măsuțe din mahon, un șemineu din piatră. Fără televizor. Probabil că aveau o cameră separată pentru asta. Un studio sau un *home theater*. Sau poate că nu se

uitau la televizor. Reacher o văzu pe Ann Yanni calculând probabilitățile.

— Mă duc s-o chem pe soția mea, zise gazda.

Se întoarse după un minut însoțit de o femeie chipeșă, ceva mai tânără decât el. Purta pantaloni călcați și o bluză de trening de aceeași nuanță de galben ca pereții holului. În picioare avea mocasini comozi, fără ciorapi. Un *hair stylist* scump îi aranjase părul ca să arate *casual* și în neorânduială. Era de înălțime medie și cu o siluetă care te duce cu gândul la cărți de dietă și la ore bune petrecute la ședințele de aerobică.

— Despre ce e vorba? întrebă ea.

— Ted Archer, răspunse Helen.

— Ted? Parcă i-ați spus soțului meu că e vorba de Oline.

— Credem că ar putea exista o legătură. Între situația lui și a ei.

— Ce legătură să fie? Sigur ceea ce i s-a întâmplat lui Oline a fost o întâmplare nefericită.

— Poate că nu.

— Nu înțeleg.

— Bănuim că Oline ar fi putut să fie o țintă aleasă, ascunsă cumva în spatele confuziei generate de celelalte patru victime.

— N-ar trebui să fie asta problema poliției?

Helen ezită, apoi spuse:

— Deocamdată, polițiștii par satisfăcuți cu ceea ce au aflat până acum.

Femeia aruncă o privire către soțul ei.

— Atunci, nu sunt sigur că e cazul să vorbim despre asta, spuse el.

— Deloc? întrebă Yanni. Sau doar cu mine?

— Nu sunt sigur că am vrea să apărem la televizor.

Reacher zâmbi în sinea lui. *Suburbiile.*

— Sunt informații confidențiale, spuse Yanni. Depinde de dumneavoastră dacă vă vor fi folosite numele.

Femeia se așeză pe o canapea, iar soțul se așeză lângă ea, foarte aproape. Reacher zâmbi iar în sinea lui. În mod subconștient, cei doi adoptaseră poza standard de „cu-plu-pe-canapea", care era folosită tot timpul în interviurile televizate. Două chipuri apropiate, încadrate ideal pentru un prim-plan. Yanni intră și ea în rol și se așeză într-un fotoliu cu fața la cuplu, stând chiar pe margine, aplecată în față, cu coatele pe genunchi, având pe față o expresie sinceră și deschisă. Helen se așeză pe un alt scaun. Reacher se duse la fereastră. Cu un deget, dădu draperia într-o parte. Afară se făcuse întuneric complet.

Timpul curge nemilos.

— Vorbiți-ne despre Ted Archer, spuse Yanni. Vă rog.

O solicitare simplă, doar cinci cuvinte, dar tonul ei spunea: *Eu cred că voi doi sunteți cei mai interesanți oameni din lume și tare mult mi-ar plăcea să fiu prietena voastră.* Pentru o clipă, Reacher se gândi că Yanni își ratase cariera. Ar fi fost o polițistă excelentă.

— Ted a avut probleme la firma lui, spuse femeia.

— De-aia a dispărut? întrebă Yanni.

Femeia ridică din umeri.

— Așa a presupus Oline la început.

— Dar?

— În final, a respins această explicație. Și cred că a avut dreptate. Ted nu era genul ăla de om. Iar problemele lui nu erau genul ăla de probleme. Adevărul e că a fost lucrat urât, chestie care l-a înfuriat teribil, fiind dispus să se lupte. Iar oamenii care se luptă nu pleacă pur și simplu. Nu credeți?

— Și cum anume a fost lucrat?

Femeia privi către soțul ei, care se aplecă în față. *Treburi bărbătești.*

— Clientul lui principal a încetat să mai cumpere de la el. Chestie care se întâmplă. Puterea pe piață crește și descrește. Iar Ted s-a oferit să renegocieze. Să scadă prețul. Fără succes. Așa că s-a oferit să scadă și mai mult prețul. Mi-a spus că a ajuns la punctul în care dădea marfa pe nimic. Tot fără succes. Pur și simplu, clientul nu mai voia să cumpere.

— Ce credeți că se întâmpla? întrebă Yanni. *Continuați să vorbiți, domnule.*

— Corupție, spuse tipul. Aranjamente pe sub masă. Era evident. Unul dintre concurenții lui Ted dădea mită. Când ești cinstit, nu ai cum să concurezi cu așa ceva.

— Când a început povestea asta?

— Cu vreo doi ani în urmă. Pentru ei a fost o problemă gravă. Financiar, s-au prăbușit foarte repede. Au rămas fără bani. Ted și-a vândut mașina. Oline a trebuit să-și găsească un serviciu. N-a găsit decât la Registrul Auto. Au făcut-o coordonator după o lună. (Tipul zâmbi subțire, mândru de membrii clasei din care făcea și el parte.) După încă un an, ar fi fost șefă peste tot biroul. Ar fi fost comisar.

— Ce a făcut Ted în privința asta? Cum s-a luptat?

— A încercat să afle care era firma concurentă.

— Și a aflat?

— Nu știm. A încercat o vreme, după care a dispărut.

— Oline nu a inclus acest amănunt în reclamație?

Tipul se lăsă pe spate și soția lui se aplecă din nou în față. Clătină din cap.

— Oline n-a vrut. Nu atunci. N-avea dovezi. Erau numai speculații. Nu voia să arunce cu acuzații la întâmplare. Și nu exista o legătură clară. Cred că felul cum discutăm acum face ca lucrurile să pară mai evidente decât atunci. Adică Ted nu era un Sherlock Holmes sau ceva de genul ăsta. Nu se ocupa non-stop de caz. Continua să se ocupe

de chestiile normale. Doar vorbea cu oamenii când avea ocazia, știți, punea întrebări, compara însemnări, compara prețuri, încercând să pună lucrurile cap la cap. A durat doi ani chestia asta. Conversații ocazionale, telefoane, solicitări de informații, lucruri de genul ăsta. În mod cert, nu părea să fie ceva periculos.

— S-a dus *vreodată* Oline să vorbească cu cineva despre asta? Poate mai târziu?

Femeia încuviință cu o mișcare scurtă din cap.

— A fiert în suc propriu timp de două luni după dispariție. Am stat de vorbă. A tot oscilat. Până la urmă, a hotărât că trebuie să fie o legătură. Iar eu am fost de acord cu ea. Nu știa ce să facă. I-am spus că ar fi bine să sune la poliție.

— Și a sunat?

— N-a sunat. S-a dus personal. A simțit că ar lua-o mai în serios dacă s-ar prezenta la secție. Se pare că n-au luat-o. Nu s-a întâmplat nimic. A fost ca atunci când lași să cadă o piatră într-un puț și nu mai auzi plescăitul apei.

— Când s-a dus?

— Cu o săptămână înainte de întâmplarea din piață, vinerea trecută.

Nimeni nu spuse nimic. Apoi, delicat, cu blândețe, Ann Yanni puse întrebarea evidentă:

— Și nu ați bănuit că ar fi vreo legătură?

Femeia clătină din cap.

— De ce-am fi bănuit? Părea o pură coincidență. Omul acela a tras la întâmplare, nu-i așa? Chiar dumneavoastră ați spus asta. La știrile de la televizor. V-am auzit când ați spus-o. Cinci victime întâmplătoare, aflate în locul nepotrivit la un moment nepotrivit.

Nimeni nu scoase un cuvânt.

Reacher se întoarse de la fereastră.

— În ce constau afacerile lui Ted Archer? întrebă el.

— Îmi cer scuze, am presupus că știați, zise soțul. Are o carieră de piatră. Un loc imens, cam la 65 de kilometri spre nord de aici. Ciment, beton, piatră concasată. O companie integrată pe verticală, foarte eficientă.

— Și cine a fost clientul care s-a retras?

— Primăria, spuse tipul.

— Un client mare.

— Unul mai mare de-atât e greu de găsit. Toate lucrările de construcții care se desfășoară chiar acum sunt mană cerească pentru oamenii din domeniul ăla de activitate. Primăria tocmai a vândut obligațiuni municipale neimpozabile în valoare de nouăzeci de milioane doar pentru a acoperi cheltuielile din primul an. Dacă mai adaugi și depășirile de costuri inevitabile, e clar că cineva se alege cu o sumă formată din nouă cifre.

— Ce mașină a vândut Ted?

— Un Mercedes-Benz.

— Și pe urmă ce a condus?

— O camionetă de la muncă.

— Ați văzut-o?

— În fiecare zi, timp de doi ani.

— Ce marcă era?

— O camionetă cu platformă. Un Chevy, cred.

— Un Silverado vechi, de culoare maro? Roți din oțel simple?

Tipul rămase cu gura căscată.

— De unde știți asta?

— Încă o întrebare, spuse Reacher. Pentru soție.

Femeia se uită la el.

— După ce Oline s-a dus la poliție, v-a spus cu cine a stat de vorbă? Era cumva un detectiv pe nume Emerson?

Femeia clătina deja din cap.

— I-am spus lui Oline că, dacă nu voia să sune, ar fi bine să se ducă la secția de poliție, dar mi-a spus că era prea departe, pentru că nu avea niciodată o pauză de prânz așa de lungă. Mi-a spus că o să se ducă la procurorul districtual. Biroul lui e mult mai aproape de Registrul Auto. Și oricum Oline așa era. Prefera să meargă direct la persoana din vârful ierarhiei. Așa că s-a dus la Alex Rodin.

Pe drumul de întoarcere în oraș, Helen Rodin n-a scos un cuvânt. Era atât de tăcută, încât trepida, vibra și tremura din această cauză. Avea buzele strâns lipite, obrajii supți și ochii larg deschiși. Tăcerea ei îi punea pe Reacher și Yanni în imposibilitatea de a vorbi. Conducea ca un robot, cu pricepere, nici prea repede, nici prea încet, conformându-se mecanic marcajelor de pe șosea, semafoarelor și indicatoarelor rutiere. Opri în parcarea de lângă biroul lui Franklin, lăsă motorul pornit și spuse:

— Voi mergeți sus. Mie mi-e pur și simplu imposibil să fac asta.

Ann Yanni coborî și se duse la scară. Reacher rămase în mașină și se aplecă în față, peste scaun.

— O să fie bine, spuse el.

— N-o să fie.

— Helen, scoate cheia și hai cu noi sus. Ești implicată în actul de justiție și ai un client într-o situație dificilă.

Apoi deschise portiera și, până când să ocolească portbagajul, ea îl aștepta deja la baza scării.

Franklin era în fața computerului, ca întotdeauna. Îl anunță pe Reacher că sergentul Cash venea din Kentucky și nu pusese întrebări. Îi spuse că Ted Archer nu apăruse în nicio altă bază de date. Apoi sesiză tăcerea și încordarea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Am mai făcut un pas, spuse Reacher. Ted Archer se ocupa de afaceri cu beton și a fost eliminat din toate aceste contracte legate de construcțiile noi ale primăriei de un competitor care dădea mită. A încercat să dovedească acest lucru și trebuie să fi ajuns foarte aproape de reușită, deoarece competitorul l-a mătrășit.

— Poți să dovedești asta?

— Doar prin deducție. N-o să-i găsim niciodată cadavrul fără să excavăm în întregime First Street. Dar știu unde e camioneta lui. E în șopronul lui Jeb Oliver.

— De ce acolo?

— L-au folosit pe Oliver pentru lucruri pe care nu le puteau face ei înșiși. Când nu voiau sau nu puteau să-și arate fața. Probabil că Archer îi cunoștea și nu s-ar fi apropiat de ei. Dar Oliver era doar un tânăr din partea locului. Poate că și-a înscenat o pană de cauciuc sau a făcut autostopul. Archer a căzut în capcană. Apoi răufăcătorii au ascuns cadavrul, iar Oliver a ascuns mașina.

— Oline Archer n-a bănuit nimic?

— În cele din urmă, a intrat și ea la bănuieli, spuse Reacher. A stat și-a cugetat timp de două luni, după care probabil că a adunat suficiente informații cât să ajungă la o anumită concluzie. A vrut să facă publică această concluzie și probabil că i-a alertat pe cei interesați ca lucrurile să rămână ascunse, așa că, la numai o săptămână, a fost eliminată. S-a pus în practică scenariul pe care îl știm cu toții pentru că s-ar fi născut prea multe bănuieli dacă, la doar două luni după dispariția soțului, ar fi fost asasinată soția. Dar, atât timp cât totul părea întâmplător, avea să fie considerată o pură coincidență.

— La cine s-a dus Oline? La Emerson?

Reacher nu spuse nimic.

— S-a dus la tatăl meu, zise Helen Rodin.

Se lăsă o tăcere îndelungată.

— Și-acum ce facem? întrebă Franklin.

— Trebuie să-ți folosești din nou tastatura aia, spuse Reacher. Cei care au pus mâna pe contractele cu primăria s-au cam definit ca fiind „băieții răi" din această poveste. Așa că trebuie să știm cine sunt. Și unde au sediul.

— Sunt informații publice, spuse Franklin.

— Atunci verifică-le.

Franklin se întoarse și începu să-și plimbe degetele pe tastatură. Apoi folosi și mouse-ul și, după un minut, obținu răspunsul.

— Servicii Specializate pentru Indiana, zise el. Ei dețin toate contractele curente ale primăriei pentru ciment, beton și piatră concasată. Multe, multe milioane de dolari.

— Unde au sediul?

— Asta a fost vestea bună.

— Si care-i aia rea?

— Nu există documentație la dosar. Sunt un trust înregistrat în Bermude. Nu sunt obligați să depună niciun act.

— Ce fel de sistem mai e și ăsta?

Franklin nu răspunse.

— Un trust din Bermude are nevoie de un avocat local, spuse Helen cu un glas scăzut, liniștit, resemnat.

Reacher își aminti de plăcuța de la intrarea în biroul lui A.A. Rodin: numele, urmat de litere care desemnau gradele sale din magistratură.

Franklin folosi mouse-ul și trecu prin alte două ecrane.

— Există un număr de telefon, spuse el. Asta-i tot ce avem.

— Ce număr e? întrebă Helen.

Franklin îl citi.

— Ăsta nu-i numărul tatălui meu, spuse Helen.

Franklin afișă pe ecran o bază de date, în care tastă numărul și primi în schimb un nume și o adresă de firmă.

— John Mistrov, spuse el.

— Nume rusesc, spuse Reacher.

— Așa cred și eu.

— Îl cunoști?

— Vag. Se ocupă de testamente și de contracte comerciale. Un fel de om-orchestră. N-am lucrat niciodată pentru el.

Reacher se uită la ceas.

— Poți să afli unde locuiește?

Franklin căută într-o carte de telefoane obișnuită. Tastă numele și obținu adresa.

— Să-l sun? întrebă el.

Reacher clătină din cap.

— O să-i facem o vizită. Când timpul e scurt, e mai bine să discuți față-n față.

Vladimir coborî la parter, în sala de supraveghere. Sokolov ședea pe un scaun cu rotile în fața unei mese lungi pe care se aflau patru monitoare. De la stânga la dreapta, acestea erau etichetate *Nord*, *Est*, *Sud* și *Vest*, ceea ce era logic pentru o persoană care vedea lumea dintr-o perspectivă orientată în sensul acelor de ceasornic. Sokolov își mișca încet scaunul de-a lungul șirului, examinând fiecare imagine, trecând mai departe, apoi revenind de la monitorul care difuza imaginile dinspre vest la cel pe care se vedeau cele din nord împingându-se puternic în perete și rulând cu scaunul. Imaginile de pe toate cele patru ecrane erau încețoșate și verzi, pentru că afară se lăsase întunericul și intrase în funcțiune imagistica în infraroșu. Ocazional, un punct luminos putea fi văzut mișcându-se cu repeziciune în depărtare. Un animal. Nocturn. Vulpe,

sconcs, raton sau o pisică ori un câine rătăcit. Monitorul cu eticheta *Nord* arăta o pată luminoasă de la uzina de concasare. Aceasta urma să scadă în intensitate pe măsură ce mașinile se răceau. În afară de asta, toate fundalurile erau de culoare măsliniu-închis, pentru că nu era nimic acolo în afară de câmpuri stropite în permanență cu apă rece de la aspersoarele care se roteau întruna.

Vladimir își trase un al doilea scaun cu rotile și se așeză în stânga lui Sokolov. El avea să supravegheze nordul și estul. Sokolov se va concentra pe sud și pe vest. În felul ăsta, fiecare va fi responsabil pentru o direcție din care era probabil să vină Reacher și pentru una din care era mai puțin probabil să-și facă apariția. Era o distribuire corectă a muncii.

Sus, în holul de la nivelul al treilea, Chenko își încărca pușca Super Match. Zece gloanțe Lake City de calibrul .308. Un lucru pe care americanii îl făceau cum trebuie era munitia. Deschise ușile de la toate dormitoarele, ca să aibă acces mai rapid la nord, la sud, la est sau la vest, în funcție de necesități. Se apropie de o fereastră și activă luneta cu vedere pe timp de noapte. O reglă pentru 75 de metri. Cam asta era limita pentru camerele video. Se va duce la fereastra potrivită și va lua ținta în vizor când aceasta se va afla la peste o sută de metri distanță. Îi va urmări înaintarea. O va lăsa să se apropie. Când va ajunge la 75 de metri, o va elimina.

Ridică pușca. Verifică imaginea. Era luminoasă și clară. Urmări o vulpe care străbătea zona de la est spre vest. *Vânătoare cu noroc, micul meu prieten.* Se întoarse în hol, rezemă pușca de perete și se așeză pe un scaun cu spătar drept, așteptând.

*

Helen Rodin insistă să rămână în biroul lui Franklin. Așa că Reacher și Yanni plecară singuri, cu Mustangul. Străzile erau întunecate și liniștite. Yanni conducea. Cunoștea străzile. Adresa pe care o căutau era o clădire cu mansardă reconvertită în bloc de locuințe dintr-un vechi depozit aflat la jumătatea distanței dintre cheiul râului și stația terminus de cale ferată. Yanni spuse că făcea parte din noua strategie urbană. *SoHo vine în inima țării.* Îi zise că și ea se gândise să cumpere un apartament în aceeași clădire.

După care spuse:

— Ar trebui s-o punem pe Helen sub supraveghere, să nu-i treacă prin cap vreun gând sinucigaș.

— Lasă c-o să fie bine, o liniști Reacher.

— Crezi?

— Sunt destul de sigur.

— Dacă ar fi fost tatăl tău?

Reacher nu răspunse. Yanni încetini când silueta unei clădiri mari din cărămidă începu să se profileze în întuneric.

— Poți să începi tu să pui întrebările, zise Reacher. Dacă nu răspunde, continui eu.

— O să răspundă, spuse Yanni. Toți răspund.

Dar John Mistrov nu răspunse. Era un ins uscățiv, de circa 45 de ani, îmbrăcat ca o victimă post-divorț a crizei vârstei mijlocii. Blugi decolorați, prea strâmți, tricou negru, fără pantofi. Îl găsiră singur într-un apartament alb de la mansardă, în timp ce se delecta cu mâncare chinezească direct din ambalajele de carton. Inițial, se arătă foarte încântat s-o vadă pe Ann Yanni. Poate că ocazia de a-ți petrece timpul cu celebritățile făcea parte din fascinația stilului de viață promis de noul proiect imobiliar. Dar entuziasmul inițial se risipi rapid. Și dispăru

complet când Yanni își expuse suspiciunile și insistă să afle numele din spatele trustului.

— Nu pot să-ți spun, zise el. Sunt sigur că înțelegi că sunt probleme de confidențialitate aici. Cu siguranță că înțelegi asta.

— Eu înțeleg că au fost comise niște infracțiuni grave, spuse Yanni. Asta înțeleg. Și dumneata trebuie să înțelegi asta. Trebuie să alegi tabăra din care vrei să faci parte, chiar acum, *repede*, înainte ca povestea asta să devină publică.

— Nu comentez, spuse individul.

— Nu ai nimic de pierdut aici, zise Yanni cu blândețe. Numele pe care vrem să le aflăm vor fi mâine în pușcărie. Fără repercusiuni.

— Nu comentez, repetă individul.

— Vrei să te duci pe copcă alături de ei? întrebă Yanni, cu asprime. În calitate de complice? Sau vrei să ieși din bucluc? E alegerea ta. Dar și într-un caz, și în celălalt, mâine vei apărea la știri. Fie defilând cu cătușe la mâini în drum spre pușcărie, fie pozând în omul nevinovat care spune „O Doamne, habar n-am avut, sunt fericit c-am putut fi de folos".

— Nu comentez, spuse individul pentru a treia oară.

Tare, răspicat și sfidător.

Yanni renunță. Ridică din umeri și privi către Reacher. Acesta se uită la ceas. *Timpul curge nemilos*. Și se apropie de individ.

— Ai asigurare medicală? îl întrebă.

Tipul clătină capul în semn că da.

— Acoperă și operațiile stomatologice?

Tipul încuviință din nou.

Reacher îl lovi în gură. Cu dreapta, cursă scurtă a brațului, lovitură puternică.

— Atunci repară-ți *asta*, spuse el.

Tipul se dădu un pas înapoi clătinându-se, se îndoi de mijloc și apoi se ridică tușind, cu sânge pe bărbie. Buze crăpate, dinți rupți, mânjiți cu roșu.

— Numele, spuse Reacher. Acum. Sau te rup în bucăți, una câte una.

Tipul ezită. *Greșeală*. Reacher îl lovi din nou. După care individul le dădu nume, șase la număr, și descrieri, precum și o adresă, bolborosind cu gura plină de sânge în timp ce stătea întins pe podea.

Reacher îi aruncă o privire lui Yanni.

— Toți vorbesc, zise el.

Pe drumul de întoarcere, în mașină, Ann Yanni spuse:

— O să-i sune să-l prevină.

— Nu, spuse Reacher. Tocmai i-a trădat. Bănuiala mea e că mâine o să plece într-o vacanță lungă.

— Așa speri.

— Și oricum nu contează. Deja știu că vin după ei.

— Ai un stil foarte direct. Unul despre care nu se pomenește nimic în cursurile de jurnalism.

— Aș putea să-ți dau lecții. De fapt, e vorba despre elementul surpriză. Dacă-i iei prin surprindere, nu trebuie să-i lovești prea tare.

Yanni îi dictă lui Franklin numele aflate de la John Mistrov. Patru dintre ele corespundeau cu numele pe care Reacher le auzise deja: Charlie Smith, Konstantin Raskin, Vladimir Șumilov și Pavel Sokolov. Al cincilea era Grigor Linsky, pe care Reacher îl bănuia a fi bărbatul cu handicap în costum pătrățos, pentru că al șaselea nume suna simplu: Zec Chelovek.

— Parcă ziceai că *zec* e un substantiv comun, spuse Franklin.

— Păi, este, zise Reacher. Și tot un substantiv comun e și Chelovek. E o transliterație a cuvântului rusesc pentru „om". Zec Chelovek înseamnă deținut-om. Cum ar fi Omul Deținut.

— Ceilalți nu folosesc nume codificate.

— Probabil că nici Zec. Poate că atât i-a rămas. Poate că și-a uitat numele adevărat. Poate că oricare dintre noi și l-ar fi uitat în Gulag.

— Parcă l-ai compătimi, spuse Yanni.

— Nu-l compătimesc, spuse Reacher. Doar încerc să-l înțeleg.

— Nicio mențiune despre tatăl meu, zise Helen.

Reacher încuviință.

— Zecul este maestrul păpușar. E în vârful piramidei.

— Ceea ce înseamnă că tatăl meu e doar un angajat.

— Nu te preocupa de asta acum. Concentrează-te pe Rosemary.

Franklin consultă o hartă online și descoperi că adresa dată de John Mistrov era legată de o uzină de concasare a pietrei construită lângă o carieră de piatră situată la aproape 13 kilometri în nord-vestul orașului. Apoi căută prin registrele de proprietăți imobiliare și confirmă faptul că Servicii Specializate pentru Indiana era proprietarul înregistrat în acte. Căută iar în registre și află că trustul mai deținea doar o altă proprietate: o casă situată pe un lot adiacent uzinei de concasare. Yanni spuse că zona îi era cunoscută.

— Mai e altceva pe-acolo? o întrebă Reacher.

— Nimic, exceptând mai multe hectare de terenuri agricole.

— În regulă, spuse Reacher. Acum știm. Acolo e Rosemary.

Se uită la ceas. Zece seara.

— Acum ce facem? întrebă Yanni.

— Acum așteptăm, răspunse Reacher.

— Ce?

— Ca sergentul Cash să ajungă aici din Kentucky. Și apoi o să mai așteptăm puțin.

— Ce?

Reacher zâmbi.

— Să se facă noapte de-a binelea.

Franklin puse de cafea. Yanni le povesti întâmplări din televiziune, despre oamenii pe care-i cunoscuse, despre lucrurile pe care le văzuse, despre iubitele guvernatorilor, despre amanții soțiilor de politicieni, despre voturile măsluite, despre sindicatele corupte, despre hectarele de marijuana cultivate la adăpostul unor paravane de porumb înalt, la marginile terenurilor agricole din Indiana. Apoi Franklin le povesti despre anii petrecuți în poliție. Și în sfârșit Reacher vorbi despre anii care trecuseră de când părăsise armata, despre viața lui itinerantă, despre explorările pe care le făcuse, despre viața lui de om invizibil, fără rădăcini.

Helen Rodin nu spuse absolut nimic.

La ora unsprezece fix, auziră huruitul unui motor diesel de capacitate mare. Reacher se duse la fereastră și văzu Humvee-ul lui Cash intrând în mica parcare. *Prea zgomotos*, își zise el. *Nu-l putem folosi.*

Sau poate că putem.

— A sosit infanteria marină, spuse el.

Auziră pașii lui Cash pe scara exterioară. Îl auziră cum bate la ușă. Reacher se duse în hol ca să deschidă ușa. Cash intră, energic, solid, liniștitor. Era îmbrăcat complet în negru. Pantaloni și hanorac din doc. Reacher îl prezentă celor de față: Yanni, Franklin, Helen Rodin. După ce-și strânseră mâinile, Cash se așeză pe un scaun.

În mai puțin de douăzeci de minute, era informat și gata să treacă la acțiune.

— Avem un plan? întrebă el.

— Ne pregătim să facem unul, spuse Reacher.

Yanni se duse la mașină, ca să aducă hărțile. Franklin luă ceștile de cafea și făcu loc pe masă. Yanni alese harta regiunii și o întinse.

— Locul e ca o tablă gigantică de șah, spuse ea. Fiecare pătrat este un lot de pământ lat de o sută de metri. Există drumuri aranjate într-o rețea, de la nord la sud, de la vest la est, distanțate cam la douăzeci de terenuri.

Apoi, cu degetul ei subțire, cu manichiura proaspăt făcută, indică un punct de pe hartă.

— Dar chiar *aici* avem două drumuri care se întâlnesc, și la sud-estul colțului pe care-l formează, avem un spațiu gol lat cât trei loturi și lung de cinci loturi de pământ. Acolo nu e nicio cultură agricolă. În nord se află uzina de concasare a pietrei, iar casa e în sud. Am văzut locul și se află cam la două sute de metri de drum, singuratic. Nu există nimic care să înfrumusețeze peisajul, niciun fel de vegetație. Și nici gard sau altfel de împrejmuire.

— Plat? întrebă Reacher.

— Ca o masă de biliard, răspunse Yanni.

— E-ntuneric acolo, spuse Cash.

— Ca în iad, confirmă Reacher. Și, dacă nu există niciun gard, bănuiesc că folosesc camere video. Cu un fel de imagistică specială pe timp de noapte. Ceva cu infraroșu.

— Cât de repede poți să parcurgi două sute de metri?

— Eu? întrebă Reacher. Sucifient de lent cât să poată comanda prin poștă o armă cu care să mă împuște.

— Care-i cea mai bună abordare?

— Să ne apropiem dinspre nord, spuse Reacher. Fără-ndoială. Putem să pătrundem în uzina de prelucrare

a pietrei direct de pe șosea și să ne deplasăm prin ea pe jos. Apoi putem să așteptăm cât avem chef. Stăm bine ascunși până în ultima clipă.

— Nu putem să ne apropiem din nicio direcție dacă au camere video cu radiații infraroșii.

— O să ne facem griji pentru asta când va fi momentul.

— În regulă, dar vor anticipa venirea noastră dinspre nord.

Reacher încuviință.

— Abandonăm ideea asta. Prea riscant.

— Sudul sau estul ar fi următoarele variante, căci presupun că aleea de acces vine dinspre vest și am fi prea expuși pe un drum drept și plat.

— Și ei vor gândi la fel.

— Și uite-așa avem cu toții dreptate.

— Parcă-mi place aleea, spuse Reacher. Cum o fi? Pavată?

— Calcar concasat, spuse Yanni. Au materie primă din belșug.

— Zgomotos, constată Cash.

— Va reține puțin din căldura zilei, zise Reacher. Va fi mai caldă decât pământul. O să apară o dungă de culoare pe imaginea lor termică. Dacă monitoarele nu oferă un contrast bun, vor fi niște zone umbrite în ambele părți ale aleii.

— Glumești? spuse Cash. O să ai cu 20 – 25 de grade mai mult decât temperatura ambientală. O să apari în imagine ca o petardă de semnalizare.

— O să fie atenți la sud și la est.

— Nu exclusiv.

— Ai vreo idee mai bună?

— Ce ziceți de un asalt frontal? Cu vehicule?

Reacher zâmbi.

— Dacă un obiectiv trebuie neapărat distrus până dimineață, cheamă Corpul de Marină al Statelor Unite.

— Corect, spuse Cash.

— Prea periculos, obiectă Reacher. Nu putem să-i luăm prin surprindere și nici nu putem să transformăm locul într-o zonă de luptă fără restricții. Trebuie să ne gândim la soarta lui Rosemary.

Nimeni nu spuse nimic.

— Îmi place aleea, repetă Reacher.

Cash aruncă o privire către Helen Rodin.

— Am putea pur și simplu să-i chemăm pe polițiști, spuse el. Știți, dacă procurorul e personajul negativ aici. Două echipe SWAT ar putea să ducă treaba la bun sfârșit.

— Aceeași problemă, zise Reacher. Rosemary ar fi moartă până să se apropie polițiștii de ușă.

— Să le întrerupem cablurile electrice? Să nu mai poată folosi camerele video?

— Aceeași problemă. Ar fi ca un avertisment.

— Atunci, zi tu.

— Aleea, spuse Reacher. Îmi place aleea.

— Dar cum rămâne cu camerele video?

— O să mă gândesc la ceva, spuse Reacher.

Se apropie de masă. Privi în jos la hărți. Apoi se întoarse din nou către Cash.

— Mașina ta are un CD player?

Cash încuviință.

— Face parte din pachetul de dotări „confort".

— Te-ar deranja dacă ar conduce Franklin?

— Franklin poate s-o și *ia*! Eu aș prefera un sedan.

— În regulă, atunci Humvee-ul va fi vehiculul nostru de acces. Franklin ne duce cu mașina acolo, ne debarcă și se întoarce direct aici.

— *Ne* debarcă? întrebă Yanni. Mergem cu toții?

— Ba bine că nu! răspunse Reacher. Patru dintre noi acolo, iar Franklin rămâne aici, la centrul de comunicații.

— Bine, acceptă Yanni.

— Avem nevoie de telefoane mobile, spuse Reacher.

— Eu am unul, zise Yanni.

— Și eu, spuse și Cash.

— Și eu, confirmă și Helen.

— Eu n-am, zise Reacher.

Franklin scoase din buzunar un Nokia mic.

— Ia-l pe-al meu.

Reacher îl luă.

— Poți să aranjezi un apel tip conferință? Patru mobile și telefonul tău de la birou? De îndată ce te întorci aici?

Franklin încuviință.

— Dați-mi numerele voastre.

— Și dezactivați soneriile, spuse Reacher.

— Când facem asta? întrebă Cash.

— Patru dimineața e ora mea preferată, spuse Reacher. Dar ei se vor aștepta la asta. Am învățat de la ei. Patru dimineața e ora când KGB-ul bătea pe la uși. Rezistență minimă. E o chestie legată de bioritm. Așa că-i vom lua prin surprindere. Vom acționa la două și jumătate.

— Dacă-i iei prin surprindere, nu e nevoie să-i lovești foarte tare? întrebă Yanni.

Reacher clătină din cap.

— În situația asta, dacă-i luăm prin surprindere, nu mă vor lovi ei *pe mine* foarte tare.

— Eu unde-o să fiu? întrebă Cash.

— În colțul sud-vestic al fabricii de pietriș, spuse Reacher. Supraveghezi casa. Poți să acoperi simultan laturile de vest și de nord. Cu pusca ta.

— În regulă.

— Mie ce mi-ai adus?

Cash căută în buzunarul hanoracului și scoase un cuțit în teacă. Îl aruncă spre Reacher, care-l prinse. Era un cuțit Navy SEAL SRK ediție standard. Cuțitul lor de supraviețuire-salvare. Oțel-carbon, mâner din rășină epoxy de culoare neagră, lamă de 22 de centimetri. Nu nou.

— Doar atât? întrebă Reacher.

— E tot ce am, răspunse Cash. Singurele arme pe care le am sunt pușca și cuțitul ăla.

— Glumești, spuse Reacher.

— Sunt om de afaceri, nu psihopat.

— Fir-ar să fie, vrei să mă duc înarmat cu un cuțit la o confruntare cu arme de foc? N-ar trebui să fie invers?

— E tot ce am, spuse din nou Cash.

— Minunat!

— Poți să iei o armă de la primul pe care-l dobori cu cuțitul. Acum, pe bune, dacă nu te apropii suficient cât să-l înjunghii pe unul dintre ei, oricum n-ai cum să-i învingi.

Reacher nu spuse nimic.

Așteptară. Miezul nopții. Douăsprezece și jumătate. Yanni își făcea de lucru cu telefonul mobil. Reacher recapitulă planul. Prima oară în gând, apoi cu voce tare, până când toată lumea a înțeles clar ce are de făcut. Detalii, dispoziții, ajustări.

— Dar e posibil să schimbăm totul, spuse el. Când ajungem acolo. Nimic nu te pregătește întru totul pentru situația de la fața locului.

Continuară să aștepte. Ora unu. Unu și jumătate. Reacher începu să se gândească la etapa finală a jocului. La ce avea să vină după victorie. Se întoarse către Franklin.

— Cine e adjunctul lui Emerson? întrebă el.

— O femeie pe nume Donna Bianca, spuse Franklin.

— E preoteasă?

— E adjuncta lui.

— Va trebui să fie acolo. După aceea. O să fie un adevărat circ cu trei arene. Prea mult pentru o singură pereche de mâini. Vreau să-i aduci pe Emerson și Donna Bianca acolo. Și pe Alex Rodin, firește. După ce învingem.

— Vor fi toți în pat la ora aia.

— Și ce dacă? Îi trezești.

— *Dacă* învingem, spuse Franklin.

La 1:45, agitația începu să se facă simțită în rândurile lor. Helen Rodin se apropie și se lăsă pe vine lângă Reacher. Luă cuțitul. Se uită la el. Îl puse la loc.

— De ce faci asta? întrebă ea.

— Pentru că pot. Și pentru fata aia.

— O să fii omorât.

— Improbabil, spuse Reacher. Sunt niște oameni bătrâni și idioți. Am supraviețuit unor situații mai rele.

— Spui asta doar așa...

— Dacă reușesc să pătrund acolo, voi fi în siguranță. De la o cameră la alta nu e greu. Oamenii sunt foarte speriați când un agresor le pătrunde în casă. Detestă asta.

— Dar n-o să ajungi până în casă. O să te vadă venind.

Reacher căută în buzunarul din stânga al pantalonilor și scoase moneda nouă și lucioasă care-l deranjase în mașină. I-o dădu.

— Pentru tine, spuse el.

Ea se uită la bănuț și zise:

— Ceva care să-mi aducă aminte de tine?

— Ceva care să-ți aducă aminte de noaptea asta.

Apoi se uită la ceas. Se ridică în picioare.

— Să mergem! spuse el.

Capitolul 16

Se opriră pentru un moment în parcarea de sub fereastra luminată a lui Franklin. Apoi Yanni se duse să ia CD-ul cu Sheryl Crow din Mustang. I-l dădu lui Cash. Acesta descuie Humvee-ul, se aplecă înăuntru și puse CD-ul în aparat. După care îi dădu cheile lui Franklin. Detectivul se urcă la volan. Cash se așeză în dreapta lui, cu pușca M24 pe genunchi. Reacher, Helen Rodin și Ann Yanni se înghesuiră în spate.

— Dă drumul la căldură, spuse Reacher.

Cash se aplecă în stânga și reglă temperatura la maximum. Franklin porni motorul. Ieși în stradă cu spatele. Roti volanul și porni spre vest. Apoi coti spre nord. Motorul era zgomotos și șoseaua nu era tocmai lină. Radiatorul intră în funcțiune și ventilatorul sufla cu putere. În interior se făcu mai întâi cald, apoi extrem de cald. Cotiră spre vest, apoi spre nord, din nou spre vest, iar spre nord, urmând rețeaua de șosele care străbătea câmpurile. Drumul consta din lungi segmente monotone punctate de curbe în unghi drept. În sfârșit, ultima curbă. Franklin îndreptă spatele mașinii și acceleră puternic.

— Asta e, spuse Yanni. Drept în față, mai avem cam cinci kilometri.

— Dă drumul la muzică, zise Reacher. Piesa a opta.

Cash apăsă pe buton.

Orice zi e un drum șerpuit.

— Mai tare, ceru Reacher.

Cash mări volumul. Franklin continuă să conducă mașina. Cu puțin sub o sută de kilometri la oră.

— Trei kilometri, strigă Yanni. Apoi:

— Un kilometru și jumătate.

Franklin continuă să conducă. Reacher privea pe geam, în dreapta. Se uita la câmpurile care se perindau rapid în întuneric, luminate sporadic de farurile mașinii. Aspersoarele se roteau atât de lent, încât păreau staționare. O burniță fină umplea aerul.

— Comută farurile pe faza lungă, strigă Reacher.

Franklin se conformă.

— Muzica la maximum, strigă Reacher.

Cash roti butonul de volum până la capăt.

ORICE ZI E UN DRUM ȘERPUIT.

— Opt sute de metri, strigă Yanni.

— Geamurile, urlă Reacher.

Patru degete apăsară patru butoane și toate cele patru geamuri coborâră câte cinci centimetri. Aerul supraîncălzit și muzica tare se risipiră în noapte. Reacher privea drept în față și văzu trecând rapid pe lângă el conturul întunecat al unei case izolate, îndepărtate. Pătrățoasă, solidă și încăpătoare, luminată slab din interior. Teren ca-n palmă de jur-împrejur. Aleea de calcar albicioasă, foarte lungă, dreaptă ca săgeata.

Franklin ținea apăsată pedala acceleratiei.

— Indicator de oprire la patru sute de metri, țipă Yanni.

— Fiți gata, strigă Reacher. Începe distracția.

— O sută de metri, țipă Yanni.

— Ușile, strigă Reacher.

Trei uși se deschiseră preț de două degete. Franklin frână brusc, oprind mașina chiar pe linie. Reacher, Yanni,

Helen și Cash săriră afară. Franklin nu ezită deloc. Demară imediat, ca și cum ar fi fost doar o oprire normală în crucea nopții la semnul STOP. Reacher, Yanni, Cash și Helen se scuturară de praf și se opriră grupați pe creasta drumului, privind lung spre nord până când luminile farurilor, sunetul motorului și bubuitul muzicii se pierdură în depărtare.

Sokolov sesizase amprenta termică a Humvee-ului pe ambele monitoare — pe cel care reda imaginile dinspre sud și pe cel care le arăta pe cele din nord — când mașina se afla la circa opt sute de metri de casă. Era și greu să n-o vadă. Un vehicul mare și puternic, deplasându-se cu viteză, lăsând în urmă dâre lungi din aerul fierbinte ieșit pe geamurile deschise. Cum să ratezi așa ceva? Pe ecran arăta ca o petardă care zbura pieziș. Apoi îl și auzi, prin ziduri. Motor mare, muzică bubuitoare. Vladimir îi aruncă o privire.

— Un trecător? întrebă el.

— Să vedem, spuse Sokolov.

Mașina nu încetini. Trecu în viteză pe lângă casă și continuă să gonească spre nord. Pe ecran lăsa o urmă termică asemenea unei capsule spațiale care reintră în atmosfera terestră. Prin ziduri auziră muzica modificându-și tonalitatea ca urmare a efectului Doppler, ca sirena unei ambulanțe aflate în trecere.

— Un trecător, spuse Sokolov.

— Vreun căcăcios, comentă și Vladimir.

Sus, la al treilea nivel, Chenko auzi și el mașina. Păși printr-un dormitor gol spre o fereastră care dădea spre vest și privi afară. Văzu o siluetă mare și neagră mișcându-se cam cu o sută la oră, farurile date pe faza lungă, lumini de poziție strălucitoare, muzica bubuind atât de tare, încât putea să audă de la două sute de metri

depărtare cum vibrau panourile ușilor. Mașina trecu în mare viteză, fără să încetinească. Deschise fereastra, se aplecă în afară și-și îndoi gâtul ca să vadă bula de lumină pierzându-se în depărtare, spre nord. Dar rămase vizibilă ca o lumină mișcătoare în aer. După patru sute de metri, lumina își schimbă culoarea. Acum era roșie, nu albă. Luminile de frână, aprinzându-se când opri la semnul Stop. Lumina rămase nemișcată o secundă, apoi culoarea roșie dispăru și lumina redeveni albă și își reluă mișcarea rapidă, îndepărtându-se.

Zecul strigă de la nivelul de jos.

— El a fost?

— Nu, strigă Chenko. Doar o beizadea ieșită la plimbare.

Reacher conducea șirul de patru oameni pe marginea drumului, prin întuneric, având în stânga gardul înalt din sârmă al instalației de concasat piatra, iar în dreapta, de cealaltă parte a drumului, lanurile circulare. După huruitul motorului diesel și bubuitul muzicii, liniștea părea absolută. Nu era nimic de auzit în afară de fâșâitul apei din instalațiile de irigații. Reacher ridică mâna, făcându-le semn să se oprească în locul în care gardul cotea în unghi drept și o lua spre est. Stâlpul din colț avea grosime dublă și era întărit cu traverse oblice. Iarba și buruienile de pe acostament crescuseră înalte. Păși în față și verifică împrejurimile. Se opriseră în dreptul colțului nord-vestic al casei, la o distanță de 300 de metri de aceasta. Avea vedere spre fațada nordică și cea vestică, dar nu foarte bună: singura sursă de lumină venea de la lună, care abia răzbătea printre nori.

Se întoarse și îi făcu un semn lui Cash, apoi arătă spre baza stâlpului din colț.

— Asta ți-e poziția, spuse el în șoaptă. Vezi cum te așezi.

Cash înaintă și îngenunche în buruieni. Dacă te aflai la mai mult de doi metri de el, nici nu-l vedeai. Porni luneta de noapte și ridică pușca. O mișca încet la stânga și la dreapta, în sus și în jos.

— Trei niveluri plus un subsol, șopti el. Acoperiș din țiglă înclinat, pereți laterali din șindrilă, multe ferestre, o ușă vizibilă la vest. Nimic după care să te ascunzi. Au nivelat totul cu buldozerul, de jur-împrejur. Nimic nu crește. O să fii vizibil ca un gândac pe un cearșaf alb.

— Camere de luat vederi?

Pușca descrise o linie constantă de la stânga la dreapta.

— Sub streșini. Una e pe latura nordică, alta, pe latura vestică. Putem presupune că există câte una și pe laturile pe care nu le vedem.

— Cât de mari sunt?

— Cât de mari ai vrea să fie?

— Suficient de mari ca să le nimerești.

— Glumețule. Și dacă ar fi camere de spionaj încorporate în brichete, tot le-aș putea nimeri de-aici.

— Bun, acum fiți atenți, șopti Reacher. Uite cum facem. Eu o să mă duc în poziția mea. Apoi o să-l așteptăm cu toții pe Franklin să ajungă la birou și să pună în funcțiune rețeaua de comunicații. Pe urmă o să fac o mișcare. Dacă simt că nu funcționează, o să-ți cer să tragi în camerele alea video. Eu dau semnalul și vreau ca tu să le scoți din funcțiune. Două focuri, *bang, bang*. Asta o să-i încetinească, poate zece sau douăzeci de secunde.

— Negativ, spuse Cash. N-am să trimit gloanțe adevărate într-o construcție din lemn în care știm că se află un ostatic necombatant.

— Rosemary e în subsol, spuse Reacher.

— Sau în pod.

— Tu o să tragi în streșini.

— Întocmai. Ea e în pod, aude focuri de armă, se ridică în picioare și exact acolo țintesc eu. Tavanul unuia e podeaua altuia.

— Scutește-mă, spuse Reacher. Mergi la risc.

— Negativ. Nu fac așa ceva.

— Fir-ar să fie, Cash! Știi că ești un pușcaș căpos și tâfnos, nu?

Cash nu spuse nimic. Reacher păși din nou în față și se uită pe după colțul gardului. Privi îndelung, cu mare atenție, apoi se retrase.

— În regulă, spuse el. Schimbăm planul. Doar supraveghezi ferestrele de la vest. Vezi foc la gura țevii, deschizi focul țintind spre camera din care s-a tras. Putem presupune că ostaticul n-o să fie în aceeași cameră cu lunetistul.

Cash nu spuse nimic.

— Vrei să faci măcar asta? întrebă Reacher.

— Tu ai putea fi deja în casă.

— Îmi asum eu riscul ăsta. Asumare voluntară de risc, da? Helen e martoră că mi-am dat consimțământul. E avocată.

Cash nu spuse nimic.

— Nu-i de mirare că ai ieșit al treilea, zise Reacher. Fii și tu mai relaxat.

— OK, spuse Cash. Văd foc ostil, răspund cu aceeași monedă.

— Ostil e cam singurul fel de foc pe care-o să-l vezi, nu crezi? Că nu mi-ai dat altceva decât un amărât de cuțit.

— Așa-s ăștia din armată, spuse Cash. Mereu se plâng de câte ceva.

— Eu ce fac? întrebă Helen.

— Plan nou, răspunse Reacher, atingând gardul cu palma. Mergi aplecată, urmezi gardul pe după colț și te oprești în cealaltă parte a casei. Stai pitită. N-o să te

depisteze acolo. E prea departe. Ascultă-ți telefonul. Dacă am nevoie de o diversiune, o să-ți cer să alergi puțin către casă și apoi să te întorci. În zigzag sau un cerc. Înainte și înapoi. Foarte repede. Doar cât să pui un punct luminos pe ecranul lor. Niciun pericol. Până când își mută ei pușca, tu te-ai și întors la gard.

Helen aprobă pe tăcute.

— Și eu? întrebă Ann Yanni.

— Tu rămâi cu Cash. Tu ești poliția de etică. Dacă-i piere curajul și nu mai vrea să mă ajute, îl tragi de urechi.

Nimeni nu spuse nimic.

— S-a-nțeles totul? întrebă Reacher.

— Înțeles, răspunseră toți, pe rând.

Reacher dispăru în întuneric, pe cealaltă parte a drumului.

Ieși de pe asfalt, trecu de acostament, apoi de marginea pietroasă a câmpului, merse mai departe, direct în câmp, până în mijlocul culturii irigate. Așteptă până când aspersorul ajunse în dreptul său și intră în ritmul acestuia. Apoi se întoarse la 90 de grade și merse spre sud simultan cu aspersorul, direct sub el, păstrând ritmul, lăsând apa ce curgea neîntrerupt să-i ude părul, pielea și hainele. Aspersorul își continuă parcursul circular, dar Reacher intră în lotul învecinat. Așteptă ca aspersorul care iriga noul lot să-l găsească, apoi merse mai departe sub stropii acestuia, cu aceeași viteză, ridicând brațele, ca să prindă cât mai mult din apa care cădea. După o vreme, aspersorul își continuă rotația și îl părăsi pe Reacher, iar acesta trecu la următorul. Și la următorul, și la următorul. Când în sfârșit ajunse vizavi de intrarea în aleea de acces, pur și simplu se deplasă în cerc, pe sub ultimul aspersor, așteptând să-i vibreze telefonul mobil, ca un om prins sub un muson.

Când simți că-i vibrează telefonul în buzunar, Cash îl scoase și preluă apelul. Auzi vocea lui Franklin, liniștită și prudentă:

— Confirmați legătura, vă rog.

— Prezent, o auzi Cash pe Helen.

— Prezent, spuse Yanni de la un metru în spatele lui.

— Prezent, spuse și Cash.

Apoi îl auzi pe Reacher:

— Prezent.

— În regulă, zise Franklin. Vă aud pe toți tare și clar, iar acum mingea e la voi.

— Controlează casa, îl auzi Cash pe Reacher.

Cash ridică pușca și mătură terenul de la stânga la dreapta.

— Nicio schimbare.

— Am plecat, anunță Reacher.

Apoi nu se mai auzi nimic. Zece secunde. Douăzeci. Treizeci. Un minut întreg. Două minute. După care Cash îl auzi pe Reacher:

— Sergent, mă vezi?

Cash ridică din nou pușca și mătură lungimea aleii de la intrare până la casă.

— Negativ. Nu te văd. Unde ești?

— Cam la treizeci de metri către casă.

Cash își mișcă pușca. Socoti treizeci de metri de la șosea și privi prin lunetă. Nu văzu nimic. Absolut nimic.

— Te descurci perfect, soldat. Continuă!

Yanni se târî în față și îi șopti lui Cash:

— De ce nu-l vezi?

— Pentru că e nebun.

— Nu, explică-mi. Doar ai o lunetă de noapte, da?

— Cea mai bună de pe piață, spuse Cash. Folosește tehnologia scanării termice, ca și camerele lor video.

Apoi arătă spre dreapta.

— Bănuiesc că Reacher a mers pe câmpurile alea și s-a îmbibat cu apă, care e rece ca gheața. Așa că în acest moment are o temperatură apropiată de cea a mediului. Și dacă eu nu-l văd, nici ei nu-l pot vedea.

— Deștept, zise Yanni.

— Curajos. Dar tot o manevră proastă până la urmă. Pentru că se usucă treptat, cu fiecare pas pe care-l face. Și îi crește temperatura.

Reacher mergea la adăpostul întunericului, prin țărână, la trei metri de alee. Nici prea repede, nici prea încet. Avea pantofii îmbibați cu apă și, la contactul cu pământul, se forma un noroi lipicios. Aproape că-i ieșeau din picioare. Îi era atât de frig, încât tremura violent. Ceea ce era rău. Tremuratul e o reacție fiziologică menită să încălzească rapid un corp rece. Iar el nu voia să fie cald. Nu încă.

Vladimir intrase într-un ritm. Se uita la monitorul de la est preț de patru secunde, apoi la cel de nord, trei secunde. Est, doi, trei, patru, Nord, doi, trei. Est, doi, trei, patru, Nord, doi, trei. Nu-și mișca scaunul. Doar se apleca puțin într-o parte, apoi în cealaltă. Lângă el, Sokolov făcea același lucru, privind spre sud și spre vest. Intervale ușor diferite. Nu perfect sincronizate. Dar cu rezultate la fel de bune, bănuia Vladimir. Poate chiar mai bune. Sokolov petrecuse mult timp în acțiuni de supraveghere.

Reacher continuă să meargă. Nici repede, nici încet. Din ce văzuse pe hartă, aleea de acces avea cam două sute de metri. Pe teren, aveai senzația că ești pe pista de decolare a unui aeroport. Dreaptă ca săgeata. Lată. Și lungă, lungă, lungă. I se părea că merge de o veșnicie. Și abia

ajunsese la jumătatea distanței până la casă. Continuă să meargă. Nu făcea altceva decât să meargă. Privind în față la fiecare pas, privind ferestrele întunecate aflate departe, înaintea sa.

Își dădu seama că nu-i mai picura apă din păr.

Își atinse mâinile. Uscate, ambele. Nu calde, dar nici reci nu mai erau.

Continuă să meargă. Îl ispiti gândul s-o rupă la fugă. Ar fi ajuns acolo mai repede. Dar, în același timp, alergarea l-ar fi încălzit. Se apropia de punctul fără de întoarcere. Ajunsese în *no man's land*. Și nu mai tremura. Își ridică telefonul la ureche.

— Helen, șopti el. Am nevoie de diversiunea aia.

Helen își scoase pantofii cu toc și-i lăsă frumos aranjați la baza gardului. Pentru un moment absurd, se simți ca o persoană care-și aranjează hainele pe plajă, înainte de a intra în mare ca să se înece. Apoi își puse palmele pe pământ, ca un sprinter în blocstarturi, și o rupse la fugă. Alergă nebunește cinci metri, zece, cincisprezece, și deodată se opri și rămase nemișcată, cu fața spre casă și cu brațele larg destăcute, ca o țintă. Împușcă-mă, își zise ea. *Te rog să mă împuști*. Apoi gândul că își jucase prea serios rolul o sperie. Se întoarse și începu să alerge în zigzag, descriind o buclă largă. Se aruncă la pământ și se târî pe lângă gard, până își găsi pantofii.

Vladimir o văzu pe monitorul corespunzător nordului. Nimic recognoscibil. Doar o strălucire scurtă care, din cauza tehnologiei cu fosfor, era neclară și ușor decalată în timp. Se apropie de ecran și privi fix imaginea remanentă. O secundă, două. Sokolov sesiză întreruperea ritmului și aruncă o privire spre Vladimir. Trei secunde, patru.

— O vulpe? întrebă Vladimir.
— N-am văzut-o, spuse Sokolov. Dar e posibil.
— A fugit din nou.
— Bine, atunci.

Sokolov se întoarse la monitoarele lui. Se uită scurt la imaginea de la vest, verifică sudul, apoi intră în ritmul obișnuit.

Cash avea și el ritmul lui — își mișca arma urmărind un om pe care nu-l vedea, dar încerca să-i estimeze viteza de deplasare. La fiecare cinci secunde, o mișca brusc înainte și înapoi, pentru a corecta eventualele erori de calcul. În timpul uneia dintre aceste traversări rapide ale câmpului vizual, sesiză ceea ce părea a fi o umbră de culoare verde-pal.

— Reacher, te văd, spuse el în șoaptă. Ești vizibil, soldat.
— Ce lunetă ai montat pe pușcociul ăla? întrebă Reacher.
— Litton.
— Scumpă, așa-i?
— Trei mii șapte sute de dolari.
— Cred că-i mai bună decât o amărâtă de cameră termică.

Cash nu-i răspunse.

— Mă rog, cel puțin așa sper.

Continuă să meargă. Probabil că cel mai nefiresc lucru pe care un om și-l poate impune este să meargă încet, dar sigur spre un loc în care se afla o pușcă ațintită drept spre el. Dacă Chenko ar fi avut o fărâmă de logică, ar fi așteptat, și ar fi așteptat, și ar fi așteptat până când ținta lui s-ar fi apropiat suficient. Iar Chenko părea să aibă logică din belșug. Cincizeci de metri ar fi fost bine. Sau treizeci și cinci, cât avusese la dispoziție când trăsese din

parcarea etajată. Chenko era foarte bun de la treizeci și cinci de metri. Demonstrase deja asta, cu vârf și îndesat.

Reacher își continuă drumul. Transferă telefonul în mâna stângă și îl ținu aproape de ureche. Scoase cuțitul din buzunar, apoi îl scoase din teacă și îl ținu în mâna dreaptă, relaxat. Îl auzi pe Cash zicând:

— Acum ești complet vizibil, soldat. Strălucești ca Steaua polară. Parcă ai luat foc.

Încă patruzeci de metri.

Treizeci și nouă.

Treizeci și opt.

— Helen? spuse el. Fă-o din nou.

— OK, o auzi răspunzând.

Continuă să meargă. Își ținu respirația.

Treizeci și cinci de metri.

Treizeci și patru.

Treizeci și trei.

Expiră. Își continuă încăpățânat drumul. Mai avea douăzeci și nouă de metri. Auzi în ureche un gâfâit. Helen, alergând. O auzi pe Yanni întrebând, din apropierea microfonului:

— Cât de aproape este?

Și răspunsul lui Cash:

— Nu suficient.

Vladimir se aplecă spre monitor și spuse:

— Uite c-a apărut din nou!

Puse vârful degetului pe ecran, ca și cum simțul tactil i-ar fi oferit informații suplimentare. Sokolov aruncă o privire. Sokolov petrecuse mult mai multe ore în fața ecranelor decât Vladimir. Supravegherea fusese misiunea lui principală. A lui și a lui Raskin.

— Aia nu e vulpe, spuse el. E mult prea mare.

Mai privi alte cinci secunde. Imaginea se plimba la stânga și la dreapta, chiar la limita câmpului acoperit de cameră. Dimensiune recognoscibilă, formă recognoscibilă, mișcare inexplicabilă. Se ridică și se duse la ușă. Se prinse cu mâinile de toc și se aplecă spre hol.

— Chenko! strigă el. Nord!

În spatele lui, pe ecranul de vest, o formă cât degetul lui mare creștea tot mai mult. Părea o siluetă pictată după șablon în culori fluorescente. Verde-limetă la exterior, apoi o bandă galben-crom și un nucleu incandescent.

Chenko intră într-un dormitor gol și ridică fereastra culisantă cât se putea de mult. Apoi se retrase în întunericul camerei. Poziționat în acest fel, nu putea fi văzut de la nivelul solului. Ar fi putut fi luat la țintă doar de cineva aflat la etajul trei al unei clădiri învecinate, dar cum nu exista nicio altă clădire în zonă, era practic invulnerabil. Activă luneta și ridică pușca. Împărți în minte zona din fața sa în patru cadrane care se întindeau până la o distanță de 200 de metri și începu să examineze fiecare cadran în parte.

Văzu o femeie.

Alerga nebunește, desculță, țâșnind în stânga și în dreapta, înainte și înapoi, ca și cum ar fi dansat sau ar fi jucat leapșa. Chenko își zise: *Ce?* Puse degetul pe trăgaci și apăsă până când întâmpină rezistență. Încercă să ghicească unde va fi pieptul femeii la trei zecimi de secundă după ce va fi tras. Așteptă. Deodată, femeia se opri. Rămase încremenită, cu fața spre casă, cu brațele desfăcute, ca o țintă vie.

Chenko apăsă pe trăgaci.

Apoi înțelese. Se întoarse în hol.

— Momeală! strigă el. *Momeală!*

Cash văzu străfulgerarea din spatele ferestrei și strigă: „Se trage!" Îndreptă rapid luneta spre latura nordică a clădirii. Panoul inferior al ferestrei era ridicat, cel superior era fix. N-avea niciun rost să tragă prin deschizătură. Din cauza traiectoriei ascendente a glonțului, ar fi ratat aproape sigur ținta. Așa că trase în sticlă. Se gândise că ploaia de cioburi i-ar putea strica seara celui aflat în cameră.

Sokolov urmărea pata de culoare care se mișca nebunește pe monitorul lui Vladimir când auzi focul tras de Chenko și strigătul lui de avertizare. Se uită spre ușă, apoi se întoarse către monitorul de la sud. Nu se vedea nimic pe ecran. Auzi un al doilea foc și zgomotul de geam spart venind de la etaj. Se depărtă de masă și se duse spre ușă.

— Ești în regulă? strigă el spre Chenko.

— Momeală! repetă lunetistul în loc de răspuns.

Sokolov se întoarse și verifică toate cele patru ecrane, cu mare atenție.

— Nu! strigă el. Negativ. Nu suntem atacați.

Reacher atinse peretele frontal al casei. Scânduri vechi, vopsite și revopsite. Se afla la trei metri spre sud de alee, la trei metri spre sud de ușa din față, în apropierea unei ferestre care dădea într-o cameră întunecată și goală. Fereastra era un dreptunghi înalt cu un panou inferior care culisa în sus, prin spatele panoului superior. Poate că panoul de sus culisa și el peste panoul de jos. Reacher nu știa cum se numea stilul ăsta de ferestre. Rareori locuise la casă și nu deținuse niciodată una. *Ghilotină? Cu panouri verticale duble?* Nu era sigur. Casa era mult mai veche decât își imaginase văzând-o de la distanță. Avea, poate, o sută de ani. Casă de o sută de

ani, fereastră de o sută de ani. Dar oare fereastra avea un zăvor de o sută de ani? Își lipi obrazul de panoul inferior și privi în sus.

Nu vedea nimic. Prea întuneric.

Apoi auzi împușcăturile. Două focuri de armă, unul tras din apropiere, altul de la depărtare, zgomot de sticlă spartă.

Apoi îl auzi pe Cash vorbind la telefon:

— Helen? Ești bine?

Niciun răspuns.

Cash întrebă din nou:

— Helen? Ești bine?

Tăcere.

Reacher puse telefonul în buzunar. Introduse lama cuțitului în fanta dintre rama panoului superior și cea a panoului inferior al ferestrei. Mișcă lama de la dreapta la stânga, încet, cu grijă, căutând zăvorul. Când ajunse cu lama cuțitului la mijlocul ramei, simți zăvorul. O limbă masivă de bronz care pivota la 90 de grade, permițând astfel deschiderea ferestrei. Dar în ce direcție?

Plimbă lama cuțitului dinspre dreapta spre stânga. *Piedică*. Încercă în sens invers. Limba de bronz începu să se miște. O împinse cu forță și o scoase din găvan.

Ușor.

Ridică până sus panoul inferior și se rostogoli peste pervaz, intrând în cameră.

Cash înaintă târâș câțiva metri și roti pușca la nouăzeci de grade, îndreptând-o spre est. Privi îndelung prin lunetă de-a lungul gardului. Nu văzu nimic. Se întoarse în ascunziș. Ridică telefonul.

— Helen? șopti el.

Niciun răspuns.

Camera în care aterizase Reacher era goală. El se îndreptă spre ușă. Era închisă. Își lipi urechea de ea. Ascultă cu mare atenție. Nu auzi nimic. Roti cu grijă clanța. Scoase capul prin deschizătura ușii și inspectă holul.

Pustiu.

La nici cinci metri în fața lui, pe stânga, văzu o ușă deschisă care dădea spre o cameră cu lumina aprinsă. Se opri. Ridică pe rând picioarele și își șterse tălpile pantofilor de pantaloni. Își șterse și palmele. Făcu un singur pas. Testă podeaua. Niciun sunet. Înaintă lent, silențios. *Pantofi de docher. Buni și ei la ceva.* Se ținu aproape de zid, unde podeaua trebuia să fie mai solidă. Se opri la un pas de ușa respectivă. Respiră. Porni din nou.

Se opri în cadrul ușii și se uită în cameră. Înăuntru erau doi bărbați, așezați unul lângă altul la o masă lungă, cu spatele la el. Priveau atent niște monitoare TV. În stânga era Vladimir. La dreapta, un ins pe care nu-l mai văzuse până atunci. *Sokolov? El trebuie să fie.* În dreapta lui Sokolov, la mai puțin de un metru de el, un pistol era așezat chiar la marginea mesei. Un Smith & Wesson Model 60. Primul revolver din oțel inoxidabil. Țeavă de 5,4 centimetri.

Reacher făcu un pas lung și pătrunse în cameră fără zgomot. Se opri. Își ținu respirația. Prinse cuțitul de lamă, ținându-l între degetul mare și arătător. Ridică brațul. Îl duse în spatele capului. Îl împinse în față.

Cuțitul țâșni din mâna lui.

Cinci centimetri din lamă intrară în ceafa lui Sokolov.

Vladimir privi în dreapta, în direcția din care venise sunetul. Reacher se pusese deja în mișcare. Vladimir întoarse capul. Îl văzu. Se îndepărtă de masă și se ridică pe jumătate. Reacher îl văzu calculând distanța dintre el și pistol și înțelese că s-a hotărât să încerce să ia arma. Îi ieși

în cale, se aplecă pentru a evita croșeul de stânga al lui Vladimir, îl izbi cu umărul în piept și-l prinse de mijloc, ridicându-l pur și simplu în aer și îndepărtându-l de masă.

După care strânse.

Cea mai bună metodă de a ucide silențios pe cineva atât de masiv ca Vladimir era să-l strângi pur și simplu în brațe până murea. Fără să-l lovești, fără să-l împușți, fără să dai cu el de pereți. Atât timp cât brațele și picioarele individului nu puteau intra în contact cu ceva solid, nu ieșea niciun zgomot. Nici strigăte, nici țipete. Doar niște bolboroseli trudite, prelungi și abia perceptibile, în timp ce ultima rezervă de aer din plămâni se epuiza lent, fără a mai fi înlocuită vreodată.

Reacher îl ținea pe Vladimir ridicat la treizeci de centimetri de podea și îl strângea cu toată forța. Îi zdrobea pieptul rusului într-o strânsoare atât de înverșunată, de susținută și de puternică, încât nicio ființă omenească nu i-ar fi putut supraviețui. Vladimir nu se așteptase la asta. Crezuse că era un fel de preambul. Nu evenimentul principal. Când a înțeles ce se întâmplă, a intrat într-o panică nebună. A început să-l bombardeze pe Reacher cu pumni în spate și cu șuturi în tibie. *Prostule*, îi zise Reacher în gând. *Irosești oxigenul. Și altul nu mai capeți, prietene. Să fii convins de asta.* Intensifică strânsoarea, transmițând subliminal mesajul: *Mai tare*, și *Mai tare*, și *Mai tare.* Dinții îi scrâșneau. Inima îi bubuia în piept. Mușchii i se umflaseră și se întăriseră ca niște pietre de râu și începeau să-l ardă. Simțea cutia toracică a lui Vladimir mișcându-se, pocnind, separându-se, crăpând și zdrobindu-se. Și ultima suflare de viață părăsindu-i plămânii însetați.

Sokolov se mișcă.

Reacher se împletici sub greutatea lui Vladimir. Se întoarse cu stângăcie pe un picior. Izbi cu un călcâi în

mânerul cuțitului înfipt în ceafa lui Sokolov. Acesta nu se mai mișcă deloc. Nici Vladimir. Reacher menținu presiunea încă un minut. Apoi slăbi lent strânsoarea, se aplecă și lăsă cadavrul cu blândețe pe podea. Se lăsă pe vine. Respira cu greutate. Verifică pulsul celor doi. Inexistent.

Se ridică și smulse cuțitul lui Cash din ceafa lui Sokolov. Îl folosi pentru a-i tăia beregata lui Vladimir, de la o ureche până la cealaltă. *Pentru Sandy*, își zise. Apoi se întoarse și-i tăie gâtul și lui Sokolov. *Pentru orice eventualitate.* Sângele inundă tăblia mesei și se prelinse pe podea. Nu țâșni. Doar se scurse. Inima lui Sokolov încetase deja să pompeze. Se lăsă din nou pe vine și curăță lama cuțitului de cămașa lui Vladimir, întâi pe o parte, apoi pe cealaltă. Scoase telefonul din buzunar. Îl auzi pe Cash zicând:

— *Helen?*

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el în șoaptă.

— S-a tras un foc în direcția noastră, răspunse Cash. N-o mai găsesc pe Helen.

— Yanni, du-te spre stânga, o instrui Reacher pe jurnalistă. Caut-o. Franklin, ești acolo?

— Aici sunt, răspunse detectivul.

— Fii pe față, în caz că e nevoie să chemi salvarea.

— Unde ești? întrebă Cash.

— În casă, răspunse Reacher.

— Opoziție?

— Eliminată. De unde-a venit glonțul?

— Etajul doi, fereastra dinspre nord. Are logică, tactic vorbind. Au postat lunetistul acolo. Îl pot dirija în funcție de ceea ce văd pe monitoare.

— N-o să mai poată, spuse Reacher.

Puse telefonul la loc în buzunar. Luă pistolul. Verifică cilindrul. Era complet încărcat. Cinci gloanțe Smith&Wesson Special. Ieși în hol ținând cuțitul în mâna dreaptă și pistolul în stânga. Se duse să caute ușa de la subsol.

*

Cash o auzi pe Yanni vorbind singură în timp ce mergea spre stânga. Glas scăzut, dar clar, ca un comentariu în direct. Spunea: „Mă deplasez spre est, cât mai aproape de gard, la adăpostul întunericului. O caut pe Helen Rodin. Știm că au tras în ea. Acum nu mai răspunde la telefon. Sperăm că e bine, dar suntem îngrijorați".

Cash ascultă până când nu o mai auzi. Clătină din cap uimit. Apoi își lipi ochiul de lunetă și continuă supravegherea casei.

Rosemary Barr nu era în subsol. Lui Reacher nu-i trebui mai mult de un minut ca să-și dea seama de asta. Subsolul era larg, prăfuit, slab iluminat, fără pereți despărțitori și complet gol, cu excepția fundațiilor celor trei hornuri din cărămidă.

Reacher se opri în dreptul tabloului de siguranțe. Era tentat să ridice șalterul. Dar Chenko avea o lunetă care-i oferea vizibilitate pe timp de noapte, iar el nu avea. Așa că urcă din nou scările.

Yanni găsi pantofii lui Helen Rodin împiedicându-se literalmente de ei. Erau așezați frumos unul lângă celălalt, la baza gardului. Tocuri înalte, lac negru, licăreau ușor în lumina lunii. Yanni îi lovi întâmplător cu piciorul și auzi sunet de încălțăminte goală. Se aplecă și-i ridică de jos. Îi atârnă de gard, folosind tocurile pe post de cârlige.

— Helen? șopti ea. *Helen?* Unde ești?

Apoi auzi o voce:

— Aici.

— Unde?

— *Aici*. Mergi înainte.

Yanni continuă să înainteze. Observă o formă neagră ghemuită la baza gardului.

— Am scăpat telefonul, zise Helen. Nu-l mai găsesc.

— Esti bine?

— M-a ratat. Țopăiam de colo-colo ca o nebună. Dar glonțul a trecut foarte aproape. M-am speriat. Am lăsat telefonul și am fugit.

Helen se ridică în capul oaselor. Yanni se lăsă pe vine lângă ea.

— Uite, zise Helen.

Ținea ceva în palmă. Ceva lucios. O monedă. De 25 de cenți, nouă și strălucitoare.

— Ce-i aia?

— O monedă.

— Si ce-i cu ea?

— Reacher mi-a dat-o.

Helen zâmbea. Yanni îi putea vedea albul dinților strălucind în lumina lunii.

Reacher se furișa de-a lungul holului de la primul nivel. Deschidea pe rând ușile, controlând camerele de pe ambele laturi ale coridorului. Toate erau goale, nefolosite. Se opri la baza scării. Se retrase într-un spațiu gol, de patru metri pe șase, care se poate să fi fost cândva un fel de salonaș. Se așeză turcește, puse cuțitul pe podea și scoase telefonul.

— Cash? șopti el.

— Ai revenit pe recepție? răspunse Cash.

— Am avut telefonul în buzunar.

— Yanni a găsit-o pe Helen. E bine.

— Bun. Subsolul și parterul sunt curate. Cred că ai avut dreptate până la urmă. Rosemary trebuie să fie în pod.

— Te duci sus acum?

— Cred că n-am încotro.
— Adversari eliminați?
— Doi, până acum.
— Înseamnă că la etaj sunt mai mulți.
— O să fiu atent.
— Am înțeles.

Reacher puse telefonul la loc în buzunar și luă cuțitul de pe podea. Se ridică și ieși în hol. Scara era în spatele casei. Era largă, formată din rampe în unghiuri drepte și cu o înclinație mică. Exista un palier larg la jumătatea distanței, unde se schimba direcția rampei. Urcă primul segment al scărilor mergând cu spatele. Era mai logic așa. Voia să afle imediat dacă era cineva în holul de la primul etaj, care să se uite în jos, peste balustradă. Se ținu aproape de perete. Dacă treptele scârțâiau era mai probabil să se întâmple la mijlocul lor. Urca lent, pipăind locul cu călcâiele, păsind cu grijă. Și silențios. *Pantofi de docher. Buni și ei la ceva.* După cinci trepte urcate cu spatele, capul lui ajunsese cam la nivelul podelei primului etaj. Ridică pistolul. Mai urcă o treaptă. Acum putea să vadă tot holul. Era gol. Un spațiu liniștit, acoperit cu mochetă, luminat de un singur bec de putere scăzută. Nimic de văzut, în afara celor șase uși, câte trei pe fiecare latură. Expiră și ajunse la palierul de la jumătatea scării. Se deplasă spre stânga și urcă a doua jumătate a scării mergând cu fața. Intră în hol.

Și acum ce-i de făcut?

Șase uși închise. *Cine și unde era?* Se deplasă încet spre partea din față a casei. Ascultă la prima ușă. Nu auzi nimic. Merse mai departe. Nici la a doua nu auzi nimic. Porni din nou, dar, înainte să ajungă la a treia ușă, auzi sunete de la etajul de deasupra. Sunete care răzbăteau *prin* podea. Sunete pe care nu le identifica. Cineva sau ceva luneca, freca, scrâșnea. Secvența se repeta ritmic, iar

la finalul fiecărei secvențe se auzea un pas ușor. *Lunecă, freacă, scrâșnește, stop. Lunecă, freacă, scrâșnește, stop.* Se uită spre tavan. Apoi, a treia ușă se deschise și Grigor Linsky ieși în hol, chiar în fața lui. Și îngheță.

Purta costumul lui la două rânduri de nasturi. Culoare gri, umeri pătrățoși, pantaloni cu manșetă. Reacher îl înjunghie în gât. Instantaneu, cu mâna dreaptă, instinctiv. Îngropă lama și o smuci spre stânga. *Retează-i traheea. Să nu scoată niciun sunet.* Se dădu într-o parte, ca să evite șuvoiul de sânge. Îl prinse de subsuori și îl târî înapoi în camera din care ieșise. Era o bucătărie. Linsky pregătea un ceai. Reacher stinse focul de sub ceainic. Puse pistolul și cuțitul pe blat. Se aplecă și prinse între mâini capul lui Linsky, apoi îl suci la stânga și-l smuci spre dreapta. Îi rupse gâtul. Pocnetul se auzi suficient de tare cât să-și facă griji. Casa era foarte liniștită. Reacher luă pistolul și cuțitul și ascultă la ușă. Nu auzi nimic în afară de: *Lunecă, freacă, scrâșnește, stop. Lunecă, freacă, scrâșnește, stop.* Reveni în hol. Și deodată înțelese.

Sticlă.

Cash răspunsese la focul lui Chenko așa cum o face orice lunetist capabil: încercând să provoace cât mai multe daune. Spărsese fereastra dinspre nord. La rândul lui, ca orice lunetist bun, Chenko își păstra operațional mediul în care activa. *Mătura cioburile.* Exista o probabilitate de 25% de a fi direcționat din nou către fereastra respectivă și voia să poată traversa fără probleme camera.

Lunecă, freacă, scrâșnește, stop. Împingea cioburile în lateral cu talpa pantofului. După care făcea un pas în față și repeta mișcarea. Avea nevoie de o potecă lată de cel puțin o jumătate de metru. Ca să nu alunece.

Cât de departe o fi ajuns?

Reacher se furișă spre următoarea scară. Era la fel ca precedenta. Largă, înclinație mică, rampe în unghi drept. Înaintă cu spatele, ascultând cu mare atenție. *Lunecă, freacă, scrâșnește, stop*. Traversă palierul de la jumătatea scării. Își continuă drumul. Holul de la etajul doi avea aceeași structură precum cel de sub el, dar nu era mochetat. Dușumeaua goală. În centrul coridorului era un scaun drept. Toate ușile erau deschise. Nordul era la dreapta. Reacher simțea cum pătrunde aerul rece al nopții. Rămase aproape de perete. Se furișă mai departe. Zgomotele deveniră mai puternice. Se lipi de perete. Trase aer în piept. Pivotă lent și păși în stânga. Într-un cadru de ușă.

Chenko se afla la mai puțin de patru metri de el, cu spatele spre Reacher și cu fața spre fereastră. Panoul de jos fusese ridicat. Ambele geamuri erau sparte. În cameră era frig. Podeaua era plină de cioburi. Chenko mătura o cărare de la ușă până la fereastră. Mai avea mai puțin de un metru de curățat. Pușca era rezemată vertical de perete, la doi metri de el. Rusul era aplecat și privea în jos, concentrat. Era o treabă importantă. L-ar fi costat scump dacă ar fi alunecat pe un ciob în timpul unui schimb de focuri. Chenko încă mai avea disciplina în sânge.

Și zece secunde de trăit.

Reacher puse cuțitul în buzunar. Își eliberă mâna dreaptă. O flexă. Păși în față. Merse calculat și fără zgomot pe cărarea curățată de Chenko. Patru pași tăcuți. Chenko simți mișcarea. Își îndreptă spatele. Reacher îl prinse de la spate pe după gât. Cu o mână. Strânse cu putere. Făcu încă un pas lung și rapid și îl împinse și pe Chenko în față, după care îl aruncă pe fereastra deschisă, cu capul înainte.

— Te-am prevenit, șopti el spre întunericul de mai jos. Trebuia să-mi faci felul când ai avut ocazia.

Apoi scoase telefonul.

— Sergent? șopti Reacher.

— Prezent.

— Fereastra de la etajul al doilea, în care ai tras. O vezi?

— O văd.

— Un ins tocmai a căzut prin ea. Dacă se mai ridică, îl împușți.

Apoi puse telefonul la adăpost și plecă să caute ușa podului.

O găsi pe Rosemary Barr nevătămată, șezând pe podea. Avea picioarele legate cu bandă adezivă, la fel și încheieturile mâinilor. Avea bandă și peste gură. Reacher duse degetul la buze. Ea făcu semn că a înțeles. O eliberă cu cuțitul plin de sânge și o ajută să se ridice. Pentru o clipă, femeia se clătină pe picioare. Apoi se scuturâ și clătină ușor capul. Zâmbi. Reacher bănuia că teama pe care o simțise și reacția pe care ar fi avut-o în acel moment fuseseră neutralizate de hotărârea aprigă de a-și ajuta fratele. Dacă ea supraviețuise, și el va supraviețui. Credința aceasta îi dădea puterea să meargă mai departe.

— Au plecat? șopti ea.

— Toți, în afară de Raskin și de Zec, răspunse Reacher tot în șoaptă.

— Nu, Raskin s-a sinucis. I-am auzit vorbind. Zecul i-a cerut să facă asta. Pentru că te-a lăsat să-i furi mobilul.

— Unde crezi c-ar putea fi Zecul?

— Mai tot timpul e în living. La primul etaj.

— Care ușă?

— Ultima pe stânga.

— Bun, rămâi aici. Mă duc să-l iau și pe el și mă întorc imediat.

— Nu pot să rămân aici. Trebuie să mă scoți afară.

Reacher avu o ezitare.

— Bun, dar trebuie să fii foarte liniștită. Și nu te uiți nici în dreapta, nici în stânga.

— De ce?

— Oameni morți.

— Mă bucur, spuse Rosemary.

Reacher o ținu de braț în timp ce coborau scara care ducea spre holul de la etajul al doilea. Apoi coborî singur la primul etaj. Liniște totală. Ultima ușă de pe stânga era tot închisă. Îi făcu semn cu mâna lui Rosemary să coboare până la parter. Merseră spre partea din față a casei. Către camera prin care intrase Reacher. O ajută să treacă peste pervaz și să iasă în aer liber. Arătă cu degetul.

— Mergi pe alee spre șosea, îi zise. Cotești la dreapta. Îi anunț eu pe ceilalți că vii. O să vezi un tip îmbrăcat în negru, cu o pușcă. E de-al nostru.

Ea rămase nemișcată o secundă. Apoi se aplecă, își scoase pantofii, îi luă în mâini și începu să alerge cât o țineau picioarele, spre vest, către șosea. Reacher scoase telefonul.

— Sergent? șopti el.

— Prezent.

— Rosemary Barr vine spre voi.

— Excelent.

— Adună-i pe ceilalți și ieșiți-i în cale. Nu mai există vedere nocturnă operațională. După aia rămâneți în așteptare. Vă sun eu.

— Am înțeles.

Reacher puse telefonul în buzunar. Se întoarse în casa tăcută, pornind în căutarea Zecului.

Capitolul 17

În final, totul se reduce la așteptare. Așteaptă și lucruri bune ți se vor întâmpla. Și lucruri rele. Reacher se furișă din nou la primul etaj. Ultima ușă pe stânga era în continuare închisă. Intră în bucătărie. Linsky zăcea pe podea, pe spate, într-o baltă de sânge. Reacher reaprinse focul de sub ceainic. Apoi ieși în hol. Se duse în liniște în fața casei și se rezemă de zid, dincolo de ultima ușă de pe stânga.

Și aștepta.

Ceainicul începu să fiarbă după cinci minute. Fluieratul începu jos și încet, apoi tonalitatea și volumul urcară la maximum. În zece secunde, primul etaj al casei se umplu de un țiuit înnebunitor. După alte zece secunde, ușa din dreapta lui Reacher se deschise. Din cameră ieși un bărbat mic de statură. Reacher îl lăsă să facă un pas, apoi îl întoarse cu fața spre el și-i înfipse în beregată țeava pistolului.

Și privi lung.

Zeul. Era un bătrân solid, gârbovit și decrepit. Un spectru. Abia dacă putea fi considerat om. Era acoperit cu cicatrice cadaverice și petice de piele decolorată. Chipul încrețit, cu pielea lăsată, clocotea de furie, ură și

cruzime. Era neînarmat. Mâinile sale betegite nu păreau capabile să țină o armă. Reacher îl forță să meargă de-a lungul holului. În bucătărie, cu spatele. Spre aragaz. Zgomotul scos de ceainic era insuportabil. Reacher stinse flacăra cu mâna stângă. Apoi îl împinse pe Zec înapoi în living. Șuieratul ceainicului se stinse, ca o sirenă care anunță încetarea alarmei. Se făcu din nou liniște.

— S-a terminat, spuse Reacher. Ai pierdut.

— Nu se termină niciodată, replică Zecul.

Voce aspră, joasă, guturală.

— Mai încearcă, spuse Reacher.

Ținu revolverul lipit de gâtul Zecului. Prea jos și prea aproape ca acesta să-l poată vedea. Trase cocoșul în spate. Lent, cu atenție. Calculat. Zgomotos. *Clic-clic-clic-crant.* Un sunet inconfundabil.

— Am optzeci de ani, spuse Zecul.

— Nu mi-ar păsa nici dac-ai avea o sută. Tot o s-o mierlești.

— Idiotule, replică Zecul. Am vrut să spun că am supraviețuit unora mai răi decât tine. Cu mult înainte ca tu să te naști.

— Nimeni nu e mai rău decât mine.

— Nu te măguli singur. Ești un nimeni.

— Crezi? Azi-dimineață erai viu, iar mâine n-o să mai fii. După optzeci de ani. Asta înseamnă că sunt cineva, nu crezi?

Niciun răspuns.

— S-a terminat, spuse Reacher. Crede-mă. Un drum lung și șerpuitor, bun, am înțeles toate astea, dar ăsta-i sfârșitul. Trebuia să se-ntâmple la un moment dat.

Niciun răspuns.

— Știi când e ziua mea de naștere? întrebă Reacher.

— Evident că nu.

— În octombrie. Știi în ce zi?

— Bineînțeles că nu.

— O să afli pe propria-ți piele. O să număr în gând. Când ajung la ziua mea de naștere, o să apăs pe trăgaci.

Începu să numere în gând. *Unu, doi.* Îi urmărea ochii Zecului. *Cinci, șase, șapte, opt.*

Niciun răspuns.

Zece, unsprezece, doisprezece.

— Ce vrei? întrebă Zecul.

Momentul negocierii.

— Vreau să vorbim.

— Să vorbim?

— Doisprezece, spuse Reacher. Atât ai rezistat. Apoi te-ai dat bătut. Știi de ce? Pentru că vrei să supraviețuiești. Este cel mai profund instinct pe care-l ai. Evident. Altfel cum ai fi ajuns la vârsta asta? Probabil că e un instinct mai profund decât aș putea înțelege vreodată. Un reflex, o obișnuință, rostogolește zarul, rămâi în viață, fă următoarea mișcare, profită de următoarea șansă. E în ADN-ul tău. E *ceea ce ești.*

— Și?

— Și acum avem o competiție. Ce ești tu împotriva a ce sunt eu.

— Și ce ești tu?

— Eu sunt cel care tocmai l-a aruncat pe Chenko pe fereastra de la etajul al doilea. După ce l-am zdrobit pe Vladimir cu mâinile goale. Pentru că nu mi-a plăcut ce le-au făcut unor oameni nevinovați. Așa că acum trebuie să opui dorința *ta* puternică de a supraviețui dorinței *mele* puternice de a te împușca în cap și de a mă pișa în gaura făcută de glonț.

Niciun răspuns.

— Un glonț, spuse Reacher. În cap. Se stinge lumina. E alegerea ta. O altă zi, o nouă rostogolire de zar. Sau nu. După caz.

Citi în ochii Zecului că-și face calculele. Evaluare, apreciere, speculație.

— Aș putea să te arunc pe scări în jos, spuse el. Ai putea să te târăști și să arunci o privire spre Vladimir. I-am tăiat beregata după aceea. Așa, de distracție. Aia sunt *eu*. Așa că să nu-ți treacă prin cap gândul că n-aș vorbi serios. Am s-o fac și-o să dorm ca un prunc tot restul vieții.

— Ce vrei? întrebă Zecul din nou.

— Să mă ajuți într-o problemă.

— Ce problemă?

— Există un om nevinovat pe care trebuie să-l scot din pușcărie. Așa că vreau ca tu să-i spui adevărul unui detectiv numit Emerson. Adevărul, tot adevărul și numai adevărul. Vreau să-l arăți cu degetul pe Chenko pentru împușcături, pe Vladimir pentru fată și pe ăla care i-a făcut de petrecanie lui Ted Archer. Și să descrii toate celelalte mârșăvii pe care le-ați făcut. Toată povestea. Inclusiv cum tu și Linsky ați pus totul la cale.

O scânteiere în ochii Zecului.

— Inutil. Aș primi pedeapsa cu moartea.

— Da, așa e. Asta-i cât se poate de sigur. Dar tot ai fi în viață mâine. Și poimâine, și răspoimâine. Pe-aici, apelurile durează o veșnicie. Uneori, chiar și zece ani. Poate ai noroc. S-ar putea să apară o eroare judiciară, o evadare, ai putea fi grațiat, poate are loc o revoluție sau un cutremur de pământ.

— Improbabil.

— Foarte. Dar nu asta ești tu? Un om care va exploata și cea mai mică șansă ca să mai trăiască un minut, când alternativa ar însemna absolut nicio șansă?

Niciun răspuns.

— Deja mi-ai răspuns o dată, spuse Reacher. Când ai ieșit din jocul cu ziua de naștere la 12 octombrie. Reacția a fost destul de rapidă. Octombrie are 31 de zile. Legea mediei ponderate spune că puteai rezista până la 15 sau 16. Unul căruia-i place să riște ar fi așteptat până la 20. Dar tu n-ai trecut de 12. Nu pentru că ești laș. Nimeni nu te poate acuza de așa ceva. Ci pentru că ești un supraviețuitor. Asta ești. Acum, ceea ce vreau eu e o confirmare practică.

Niciun răspuns.

— Treisprezece, spuse Reacher. Paisprezece, cincisprezece, șaisprezece.

— Bine, zise Zecul. Ai câștigat. O să vorbesc cu detectivul.

Reacher îl țintui de zidul holului cu pistolul. Scoase telefonul.

— Sergent?

— Prezent.

— Veniți cu toții aici. O să deschid eu ușa. Și... Franklin? Trezește-i pe oamenii ăia, cum am vorbit mai devreme.

Telefonul amuți. Franklin închisese rețeaua de comunicații ca să dea telefoanele convenite.

Reacher îi legă Zecului mâinile și gleznele cu cablurile rupte de la niște veioze și îl lăsă pe podeaua livingului. Apoi se duse la parter. Se uită în camera de supraveghere. Vladimir era întins pe spate, într-un lac de sânge. Avea ochii căscați. La fel și beregata. Reacher îi vedea osul. Sokolov era prăvălit peste masă, cu fața în jos. Sângele i se împrăștiase peste tot. O parte din el trebuie să se fi prelins în cablaje, pentru că monitorul de la sud făcuse scurtcircuit. Celelalte trei imagini încă apăreau pe ecrane, verzi și fantomatice. Pe monitorul de vest se vedeau patru siluete înaintând pe aleea de acces. Halouri galbene cu

nuclee roșii. Deplasându-se repede, în formație strânsă. Reacher stinse luminile și închise camera. Merse pe hol și deschise ușa de la intrare.

Yanni intră prima, urmată de Cash și de Rosemary. În final, Helen, desculță, cu pantofii în mână. Era acoperită de noroi. Se opri în ușă și îl îmbrățișă strâns pe Reacher. Îl ținu așa un moment, apoi trecu mai departe.

— Ce-i cu mirosul ăsta? întrebă Yanni.

— Sânge, zise Cash. Și alte fluide organice, de diferite tipuri.

— Sunt morți cu toții?

— În afară de unul, răspunse Reacher.

Îi conduse pe scări, la etaj. O opri pe Rosemary la intrarea în living.

— Zecul e înăuntru, spuse el. Ai vreo problemă să-l vezi?

Ea clătină din cap și zise:

— Vreau să-l văd. Vreau să-i pun o întrebare.

Rosemary intră în living. Zecul era pe podea, unde-l lăsase Reacher. Rosemary stătea deasupra lui, tăcută, demnă, fără să jubileze. Doar curioasă.

— De ce? întrebă ea. Adică, până la un punct, înțeleg ce credeai că trebuie să faci. Din perspectiva ta strâmbă. Dar de ce nu l-ai pus pur și simplu pe Chenko să tragă de pe autostradă? De ce a trebuit să-l târăști pe fratele meu în mocirla asta?

Zecul nu-i răspunse. Se uita în gol, unde vedea ceva, dar probabil că nu pe Rosemary Barr.

— Psihologie, spuse Reacher.

— A lui?

— A noastră. A publicului.

— Cum așa?

— Trebuia să existe o poveste, spuse Reacher. Nu, *exista* o poveste, iar el trebuia să controleze subiectul poveștii.

Dacă sacrifica un lunetist, atunci povestea avea să fie despre lunetist. Fără lunetist, povestea ar fi fost despre victime. Iar dacă subiectul erau victimele, ar fi apărut prea multe întrebări.

— Așa că l-a sacrificat pe James.

— Așa face mereu. Lista e lungă.

— De ce?

— Moartea unui om este o tragedie, moartea a milioane de oameni, o statistică.

— Iosif Stalin, spuse Yanni.

Reacher îl împinse cu piciorul pe Zec într-o parte și trase sofaua de la fereastră cam un metru și jumătate. Îl înșfăcă pe Zec de guler, îl săltă și-l lăsă să cadă pe un capăt al canapelei. Îl îndreptă și-l rezemă de braț.

— Martorul nostru principal, spuse el.

Îi spuse lui Cash să stea cocoțat pe pervazul din spatele canapelei. Pe Yanni o trimise să aducă trei scaune. Împinse fotoliile lângă pereții laterali. Yanni făcu trei drumuri, târând după ea câte un scaun. Reacher le alinie pe toate, cu fața spre sofa. Când termină de aranjat mobilele, sofaua, scaunele și fotoliile formau un pătrat.

Hainele aproape că i se uscaseră. Erau doar puțin umede în locurile unde tighelele erau groase. Își trecu degetele prin păr. Și-l aranjă puțin. Se uită la ceas. Aproape patru dimineața. *Rezistență minimă. O chestie legată de bioritm.*

— Acum așteptăm, spuse el.

Așteptară mai puțin de treizeci de minute. Auziră mașini mergând pe șosea, undeva în depărtare. Pneuri rulând pe asfalt, zgomot de motor, țevi de eșapament. Sunetul crescu în intensitate. Mașinile încetiniră. Intrară pe aleea de calcar. Erau patru la număr. Reacher coborî și deschise ușa. Văzu Suburbanul negru al lui Franklin.

Îl văzu pe Emerson coborând dintr-un Crown Vic de culoare gri. Văzu o femeie scundă și solidă, cu păr negru tuns scurt, coborând dintr-un Ford Taurus albastru. Presupuse că era Donna Bianca. Îl văzu și pe Alex Rodin coborând dintr-un BMW argintiu, pe care îl încuie din telecomandă. A fost singurul care a procedat astfel.

Reacher stătu deoparte și-i lăsă să se adune în hol. Apoi îi conduse la etaj. Îi așeză pe Alex Rodin, pe Donna Bianca și pe Emerson pe scaune, de la stânga la dreapta. Pe Franklin îl așeză într-un fotoliu, lângă Yanni. Rosemary Barr și Helen Rodin erau tot în fotolii, dar în cealaltă parte a încăperii. Helen se uita la tatăl ei. El se uita la ea. Cash stătea pe pervaz. Reacher se îndepărtă și se aplecă în cadrul ușii.

— Începe să vorbești, spuse Reacher.

Zecul rămase tăcut.

— Aș putea să-i trimit pe oamenii ăștia la plimbare, spuse Reacher. La fel de ușor cum i-am adus aici. După care o să-ncep să număr din nou. De la șaptesprezece.

Zecul oftă. Începu să vorbească. Rar la început, apoi mai repede. Relată o poveste lungă. Atât de lungă și de complexă, încât ajunse să creeze confuzie. Mărturisi detalii ale unor crime anterioare, fără nicio legătură între ele. Apoi ajunse la procedura de licitație pentru contractele primăriei. Îl numi pe funcționarul pe care îl mituise. Nu era vorba doar despre bani. Fuseseră și fete tinere, trimise în grupuri restrânse la o vilă din Caraibe. Unele dintre ele, chiar foarte tinere. Vorbi despre furia lui Ted Archer, de căutările lui întinse pe doi ani, de faptul că se apropiase de adevăr. Descrise capcana pe care i-o întinseseră, într-o dimineață de luni. Îl folosiseră pe Jeb Oliver. Camioneta roșie Dodge Ram fusese răsplata lui. Apoi Zecul se opri, luă o decizie în gând și continuă. Descrise

hotărârea rapidă de a se descotorosi de Oline Archer două luni mai târziu, când aceasta devenise periculoasă. Descrise subterfugiul lui Chenko, planificarea grăbită, dar meticuloasă, cum îl ademeniseră pe James Barr, să nu le stea în cale, cu promisiunea unei întâlniri amoroase cu Sandy Dupree. Descrise momentul în care Jeb Oliver își pierduse utilitatea și fusese eliminat. Le spuse unde pot găsi cadavrul. Le vorbi despre uciderea lui Sandy de către Vladimir, în efortul de a-l opri pe Reacher din demersurile lui. Vorbi timp de 32 de minute, cu mâinile legate la spate. Deodată, se opri brusc și Reacher citi în ochii lui că-și face niște calcule. Deja se gândea la mutarea următoare. Următoarea aruncare de zaruri. *O eroare judiciară. O evadare din pușcărie. Zece ani de apeluri.*

În cameră se lăsă liniștea. Donna Bianca spuse:

— Incredibil.

— Nu te opri, îl îndemnă Reacher.

Zecul se mulțumi să se uite la el.

— Ai omis ceva, spuse Reacher. Trebuie să ne vorbești despre omul tău din interior. Asta așteptăm cu toții.

Zecul își mută privirea. Se uită la Emerson. Apoi la Donna Bianca. La Alex Rodin. De la dreapta la stânga, în ordinea în care erau așezați pe scaune. După care se uită din nou la Reacher.

— Ești un supraviețuitor, spuse Reacher. Dar nu ești idiot. N-o să fie nicio eroare judiciară. Nicio evadare. Ai optzeci de ani și n-o să supraviețuiești unei perioade de zece ani de apeluri. Știi toate astea. Dar tot ai acceptat să vorbești. De ce?

Zecul nu spuse nimic.

— Pentru că știai că, mai devreme sau mai târziu, o să vorbești cu un prieten. Cineva care-ți aparține. Cineva pe care l-ai cumpărat și l-ai plătit. Am dreptate?

Zecul nu făcu nicio mișcare.

— De fapt, cineva care se află chiar aici, în acest moment.

Zecul nu spuse nimic.

— Un lucru m-a deranjat mereu în povestea asta, spuse Reacher. La început, nu știam dacă aveam dreptate sau îmi lăsam egoul să mă conducă în direcția aia. Am întors-o pe toate părțile. În final, am hotărât că aveam dreptate. Ideea e că, pe vremea când eram în armată, eram un anchetator al naibii de bun. Poate cel mai bun pe care îl aveau pe-atunci. Aveam curajul să mă măsor cu oricine. Și știți ceva?

— Ce? întrebă Helen Rodin.

— Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să golesc parcometrul ăla. Nici într-un milion de ani. Nu m-aș fi gândit nicio clipă să fac asta. Așa că mă confruntam cu o întrebare. Era Emerson un anchetator mai bun decât mine? Sau știa deja că moneda era acolo?

Nimeni nu scoase o vorbă.

— Emerson nu e un investigator mai bun decât eram eu, spuse Reacher. Așa ceva e, pur și simplu, imposibil. Asta am hotărât.

Apoi se întoarse spre Zec.

— Moneda a fost un indiciu în exces. Înțelegi asta acum? A fost ceva nefiresc. A fost ideea lui Chenko?

Zecul aprobă.

— Trebuia să-i respingi sugestia, zise Reacher.

Se întoarse către Emerson:

— Sau *tu* trebuia s-o lași acolo. Nu era ca și cum chiar aveai nevoie de ea ca să rezolvi cazul.

— Astea-s aberații, spuse Emerson.

Reacher clătină din cap.

— O mulțime de lucruri s-au potrivit după aia. Am citit transcrierile apelurilor la 911 și jurnalul convorbirilor

de pe mașinile poliției. Încă de la început ai fost teribil de iute în luarea deciziilor. Te confruntai cu o mulțime de apeluri panicate și incoerente, dar în mai puțin de douăzeci de secunde tu le spuneai oamenilor tăi prin radio că era vorba despre un nebun singuratic cu o pușcă automată. Nu aveai nicio bază pentru concluzia asta. Șase focuri trase, în succesiune neregulată, puteau să fie șase tineri cu câte un pistol fiecare, trăgând câte o singură dată. Dar știai că nu așa stăteau lucrurile.

— Aberații, spuse din nou Emerson.

Reacher clătină din nou din cap.

— Proba finală a fost când negociam cu șeful vostru aici. I-am spus că va trebui să-i spună adevărul unui detectiv numit Emerson. Aș fi putut spune „polițiștilor" sau „procurorului Alex Rodin". Dar n-am făcut-o. Am pronunțat numele tău anume și o luminiță i s-a aprins în ochi. S-a mai împotrivit încă un minut, de formă, dar în esență a acceptat foarte repede, pentru că s-a gândit că n-o să pățească nimic atât timp cât tu erai la butoane.

Tăcere. Apoi Cash interveni:.

— Dar Oline Archer s-a dus la domnul Alex Rodin, aici de față. *El* a îngropat povestea. Chiar tu ai aflat asta.

Reacher clătină din nou din cap.

— Noi am aflat că Oline s-a dus la *biroul* procurorului. Am fost și eu acolo, imediat ce am ajuns în oraș. Și știți ceva? Alex are acolo o pereche de femei-cerber care îi păzesc ușa biroului. Ele știu că nu-i plac vizitele neanunțate. Pariez pe cât vreți că au trimis-o pe Oline la plimbare. Cu siguranță că i-au spus că asta este treaba poliției. Colega ei de serviciu ne-a spus că a lipsit mai toată după-amiaza. Bănuiala mea e că asistentele procurorului au trimis-o tocmai la secția de poliție, unde a stat de vorbă cu domnul Emerson.

Tăcere în încăpere.

fiction connection

Zecul se zbătea pe canapea.

— Emerson, *fă* ceva, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu poate să facă nimic, zise Reacher. Nu sunt prost. Gândesc în avans. Sunt sigur că are un Glock la subsuoară, dar mă are pe mine în spate, înarmat cu un pistol de calibrul .38 și cu un cuțit, și-l mai are pe Cash în față, înarmat cu o pușcă cu lunetă ascunsă în spatele canapelei. Și chiar de n-ar fi așa, ce-ar putea să facă? Bănuiesc că ar putea să încerce să ne facă de petrecanie la toți și apoi să spună că a avut loc un mare masacru, dar cum îl va ajuta asta cu NBC-ul?

Emerson se uită lung la el.

— NBC-ul? repetă Cash.

— Am văzut-o pe Yanni cum se juca cu telefonul mai devreme. Presupun că transmite la sediu tot ce se întâmplă aici.

Yanni își scoase la iveală telefonul Nokia.

— Canal deschis, spuse ea. Înregistrare audio digitală pe trei hard discuri separate, plus două benzi magnetice ca soluție de backup. Toate au intrat în funcțiune cu ceva timp înainte de a ne urca în Humvee.

Cash se uită lung la ea.

— De-aia îmi puneai întrebări stupide despre lunetă. De-aia vorbeai singură, ca un reporter sportiv.

— E jurnalistă, spuse Reacher. O să câștige un Emmy.

Făcu un pas în față și se aplecă peste spătarul scaunului lui Emerson, apoi strecură mâna pe sub haina acestuia. Scoase de acolo un Glock de calibrul 9 mm. I-l dădu Donnei Bianca.

— Ai arestări de făcut, spuse el.

Deodată, Zecul zâmbi, iar Chenko intră în cameră.

*

Chenko era plin de noroi din creștet până-n tălpi și avea brațul drept rupt, sau umărul, sau clavicula, ori poate toate trei. Încheietura mâinii era înfiptă în cămașă ca o chingă. Dar nu era nimic în neregulă cu brațul stâng. Absolut nimic. Reacher se întoarse cu fața spre el și văzu pușcociul cu țeava retezată pe care îl ținea ferm cu mâna stângă. Un gând irelevant îi trecu prin minte: *De unde a luat arma aia? Din mașină? Erau mașinile parcate pe latura estică?*

Chenko privi către Bianca.

— Lasă pistolul jos, madam, spuse el.

Bianca lăsă pe podea Glockul lui Emerson. Niciun sunet nu se auzi când pistolul atinse covorul.

— Mulțumesc, spuse Chenko.

Ceilalți tăcură.

— Cred c-am fost plecat puțin, spuse Chenko. Dar trebuie să vă spun că mă simt mult mai bine acum.

— Supraviețuim, spuse Zecul din cealaltă parte a încăperii. Asta facem noi.

Reacher nu se uită în spate, la bătrân. Avea privirea fixată spre arma lui Chenko. Era o Benelli Nova Pump. Patul fusese tăiat în spatele prizei de pistol. Țeava fusese și ea retezată în fața manșonului. Calibrul 12. Încărcător cu patru cartușe. O armă frumoasă, măcelărită.

— Emerson! strigă Zecul. Vin-aici și dezleagă-mă.

Reacher îl auzi pe Emerson cum se ridică. Nu se întoarse spre el. Făcu doar un mic pas în față, apropiindu-se de Chenko. Era cu 30 de centimetri mai înalt și de două ori mai lat decât rusul.

— Am nevoie de un cuțit, spuse Emerson.

— Are soldatul unul, spuse Chenko. Sunt sigur de asta, judecând după ce li s-a întâmplat camarazilor mei de la parter.

Reacher se apropie și mai mult de el. Un tip masiv și un ins mărunțel față în față, la mai puțin de un metru unul de altul. Talia lui Reacher era la nivelul pieptului lui Chenko.

— Cuțitul, spuse Emerson.

— Vino să-l iei.

— Fă-i vânt pe podea.

— Nu.

— O să te-mpușc. Calibrul 12, direct în burtă.

Reacher își zise: Și pe urmă ce *face? O pușcă de vânătoare cu levier nu-i e de mare folos unui ins care are doar un braț teafăr.*

— Păi, trage, îi spuse.

Simți ochii ațintiți asupra lui. Știa că toată lumea se uita la el. Tăcerea îi țiuia în urechi. Deveni dintr-odată conștient de mirosurile din încăpere. Praful din covor, mobila uzată, teama, tensiunea, aerul umed al nopții pătrunzând prin ușa de la parter și prin fereastra spartă de la etajul al doilea, aducând cu el mireasma de pământ roditor, de îngrășăminte și de cultură proaspăt încolțită.

— Hai, spuse. Trage.

Chenko nu făcu nimic. Parcă încremenise. Reacher era și el de neclintit, fix în fața lui. Fostul militar știa exact care era configurația camerei. El o aranjase astfel. O vizualiză în minte. Chenko era în cadrul ușii, cu fața la fereastră. Toți ceilalți erau cu fața spre ușă. Reacher stătea în fața lui Chenko, îndeajuns de aproape ca să-l atingă. Cash era exact în spatele lui, departe, dincolo de canapea, pe pervaz, privind drept înainte. Apoi, Zecul pe sofa, uitându-se în aceeași direcție. Emerson, în centrul camerei, aproape de Zec, în picioare, nehotărât, urmărind scena. Yanni, Franklin, Helen și Rosemary Barr, așezați în fotoliile lipite de pereții laterali, cu capetele întoarse.

Urmau Donna Bianca și Alex Rodin, pe scaunele de sufragerie, răsuciți din mijloc, cu ochii măriți.

Reacher știa unde se află fiecare în parte și știa la ce se uitau.

— Trage, spuse el. Ochește-mi centura. Dă-i drumul.

Chenko nu făcu nimic. Se uita în sus la Reacher, care era atât de aproape și atât de mare, încât îi obtura tot câmpul vizual lui Chenko. Erau doar ei doi, de parcă ar fi fost singuri în cameră.

— Hai să te ajut, spuse Reacher. Număr până la trei. După care apeși pe trăgaci.

Chenko stătea pur și simplu acolo, fără reacție.

— Ai înțeles?

Niciun răspuns.

— Unu, începu Reacher numărătoarea.

Nicio reacție.

— Doi.

Apoi făcu rapid un pas lateral. Cash trase din spatele sofalei în direcția în care se aflase cureaua lui Reacher cu o fracțiune de secundă mai devreme, iar pieptul lui Chenko explodă.

Apoi Cash puse pusca la loc pe podea, la fel de silențios cum o ridicase.

Două mașini de poliție din tura de noapte veniră și-i luară de-acolo pe Zec și pe Emerson. Apoi, patru ambulanțe sosiră pentru ridicarea cadavrelor. Bianca îl întrebă pe Reacher ce anume li se întâmplase primilor trei. Reacher îi spuse că n-avea nici cea mai mică idee. Absolut niciuna. Doar bănuiala că se poate să fi fost un fel de dispută internă. O reglare de conturi între infractori, poate? Bianca nu forță aflarea răspunsurilor. Rosemary Barr împrumută telefonul mobil al lui Franklin și-l folosi ca să

sune la spitalele din zonă, în căutarea unui adăpost sigur pentru fratele ei. Helen și Alex Rodin stăteau unul lângă altul și discutau ceva. Sergentul Cash ședea pe scaun și moțăia. Un vechi obicei de soldat. *Dormi când poți.* Yanni se apropie de Reacher și spuse:

— „Oameni aspri stau pregătiți în noapte."

Reacher constată că e foarte conștient de transmisiunea live prin telefon. Zâmbi și spuse

— De obicei, la ora 12 sunt deja în pat.

— Și eu, spuse Yanni. Singură. Ții minte adresa mea.

Reacher zâmbi din nou și încuviință. Apoi coborî la parter, ieși pe verandă și merse puțin spre sud, pe pământ, îndepărtându-se de casă până când reuși să vadă cerul. Se apropiau zorii. Chiar pe linia orizontului, negrul căpăta nuanțe de purpuriu. Se întoarse și văzu cum se încarcă ultima ambulanță. Ultimul drum al lui Vladimir, judecând după mărimea moviliței de sub cearșaful aruncat peste brancardă. Reacher își goli buzunarele și așeză cartea de vizită ruptă a lui Emerson, șervețelul de cocktail cu numărul lui Helen Rodin, cheia mare de bronz de la motel, pistolul Smith 60 și cuțitul Navy SEAL SRK al lui Cash lângă ușa din față, într-o grămăjoară ordonată. Apoi îi întrebă pe paramedici dacă îl duc și pe el cu ambulanța până în oraș. Se gândea că ar putea să plece spre est de la spital și să ajungă la autogară înainte ca soarele să apară în toată splendoarea lui. Până-n prânz, putea fi deja în Indianapolis. După care ar putea să-și cumpere o pereche de pantofi și, înainte ca soarele să apună din nou, să fie deja într-un loc oarecare.

La prețul de vânzare al cărții
se adaugă 2%, reprezentând
contravaloarea timbrului literar.

Tipar: ARTPRINT
E-mail: office@artprint.ro
Tel.: 021 336 36 33

Lee Child este unul dintre cei mai apreciați autori contemporani de thrillere. Cărțile sale se află constant pe listele de bestselleruri din întreaga lume, fiind publicate în peste o sută de țări și recompensate cu numeroase premii, printre care: Anthony Award și Barry Award pentru romanul său de debut, Capcana Margrave, Specsavers National Book Award pentru Urmărit și RBA Prize for Crime Writing pentru Personal.

La Editura Trei, au apărut romanele: Merită să mori, Școala de noapte, 61 de ore, Convinge-mă!, Ghinioane și încurcături, Personal, Urmărit, Să nu te întorci niciodată! (după care s-a realizat filmul Jack Reacher: Să nu te întorci niciodată, cu Tom Cruise în rolul principal), Filiera de la miezul nopții, Capcana Margrave, Să nu greșești, Timpul trecut și Lună albastră, precum și volumul de povestiri Fără al doilea nume.

LEE CHILD

CRIME

„Jack Reacher este irezistibil."
Observer

Șase focuri de armă. Cinci morți. Un oraș din inima țării cuprins de teroare. Dar în decurs de câteva ore, polițiștii clasează cazul. Cu toate astea, acuzatul le spune: „Ați arestat pe cine nu trebuia". Iar apoi: „Găsiți-l pe Jack Reacher pentru mine".

Și cum era de așteptat, fostul polițist militar Jack Reacher își face apariția din lumea sa, în care nu are telefon, nu are adresă și niciun fel de angajamente.

În senzaționalul roman al lui Lee Child, sosirea lui Reacher va schimba totul – în legătură cu un caz care nu este ceea ce pare, niște vieți ce se intersectează în moduri misterioase și un criminal care a ratat o țintă – făcându-l astfel pe Reacher să-l caute ca să afle adevărul...

www.editurat.ro

9 786064 011015

TREI